

Cổ Long

Thái Cực Đồ

Hồi thứ nhất

Thiên Nhất Bang đất bằng dầy sóng

Tu La Viện mẫn địa huyết lưu

Với địa hình hiểm trở, lưng tựa vào vách núi cao sừng sững, phía bên tả là một dòng sông nước cuộn cuộn chảy, phía bên hữu là một khu rừng âm tàng những thế trận kỳ môn, mặt chính diện luôn có người canh gác bố phòng.

Lời giang hồ đồn đại, cho rằng Thiên Nhất Trang là nơi bất khả xâm phạm quả không sai không ngoa.

Điều này dễ dàng chứng minh khi bất ngờ có một người chạy loạng choạng trên lối đi được rải sỏi dẫn vào Thiên Nhất Trang.

Thịch...thịch....

Sự xuất hiện đột ngột của một bóng người nếu có làm kích động bọn thuộc hạ Thiên Nhất Trang đang có phận sự tuần phòng, thì những bước chân loạng choạng của bóng người khiến bọn chúng nghi ngờ.

Từ nơi mai phục, một tên thuộc hạ Thiên Nhất Trang lẩm bẩm:

- Bước chân di chuyển quá nặng nề, người đang chạy đến nhất định không phải là hạng cao thủ, nếu không muốn nói y có võ công quá kém.

Một tên khác âm ừ:

- Y phục của y quá nhàu nát, y lại loạng choạng ngã nghiêng, đích thị y đã quá kiệt lực vì không chịu nổi những đói khát, nhất là dưới cái nắng như thế này.

Lời này vừa dứt liền có thanh âm khác vang lên, cảnh tỉnh cả hai:

- Hai người chớ suy bụng ta ra bụng người! Nhân vật đang chạy đến nếu không phải đang mang nội thương trầm trọng, dù có thêm hai người hợp lực, bản lãnh một Tổng quản như ta vẫn không phải là đối thủ.

Hai tên thì thâm, sau khi nghe xong liền tỏ ý kinh ngạc:

- Điền tổng quản sao biết y đang mang nội thương?

Thanh âm kia đáp và lời đáp dĩ nhiên vẫn vang lên từ chỗ mai phục, do chưa đến lúc xuất đầu lộ diện:

- Mục lực hai người còn kém, đâu thể nhìn thấy những gì như ta đã nhìn?

Mà này, hai người vẫn cứ tạm thời án binh bất động. Chờ xem thái độ của nhân vật đó ra sao, tự ta sẽ có cách ứng phó. Hãy yên lặng nào!

Thịch...thịch...

Tuy vẫn bước đi bằng những bước chân loạng choạng nhưng sau cùng người không được mời mà đến vẫn bước đến đủ gần để bắt đầu bật lên những tiếng gào:

- Đại ca...! Là đệ đây! Hãy mau cho người tiếp cứu đệ...!

Từ chỗ mai phục, Điền Tổng quản buộc phải lên tiếng:

- Đến Thiên Nhất Trang gây náo động, cho hỏi tôn giá là ai? Và ai ở Thiên Nhất Trang vừa được tôn giá gọi là đại ca?

Nhân vật nọ vẫn tiếp tục di chuyển bằng những bước chân loạng choạng, dường như có phần khản trương hơn, miệng lại gào:

- Điền Trung? Có phải là Điền Trung không? Ta đây! Là ta Tôn Nhất Bình đây!

Vút!

Từ chỗ ẩn, Điền Trung, Tổng quản Thiên Nhất Trang, khẽ lạng người và xuất đầu lộ diện.

Nhìn chăm chăm vào nhân vật tự xưng là Tôn Nhất Bình, Điền Trung khẽ cau mặt:

- Tôn giá là Tôn Nhất Bình, sư đệ của Trang chủ tề trang trước kia đã bị trục xuất? Diện mạo của tôn giá sao lại thay đổi như thế này? Điền mỗ cũng không thể nhận ra.

Cùng với sự xuất hiện của Điền Trung, hai gã thuộc hạ Thiên Nhất Trang khi nãy cũng lần lượt xuất hiện.

Không quan tâm đến ánh mắt ngỡ ngàng của hai gã thuộc hạ trước một diện mạo kỳ quái của nhân vật vừa tự xưng là Tôn Nhất Bình, Điền Trung càng thêm chau mày nhìn hai gã nọ:

- Hai người sao dám tùy tiện xuất hiện? Sự khinh xuất của hai người, nếu đến tai Trang chủ, hậu quả sẽ như thế nào hai người có biết hay không?

Hai gã nọ rung mình hoảng sợ, vội lùi lại. Trong khi đó Tôn Nhất Bình bỗng kêu lên:

- Không lẽ người không nhận ra ta là Tôn Nhất Bình thật sao? Nếu đại ca ta biết được chuyện này, Điền Trung chính người phải lãnh hậu quả!

Điền Trung xạ ánh mắt, nhìn ngay vào một bên mặt của Tôn Nhất Bình vốn đang có năm chấm sẹo hình thù như một đoá mai hoa, làm cho diện mạo trở nên kì quái:

- Cho dù tôn giá có thật sự là Tôn Nhất Bình đi nữa, thì lượng thứ, nếu chưa có lệnh của Trang chủ, Điền mỗ cũng phải thi hành đúng chức trách của bản thân, ngăn cản bất cứ ai có ý đồ xâm nhập vào tề trang.

Tôn Nhất Bình thêm phần nộ:

- Dẫu sao ta vẫn là sư đệ của Trang chủ Thiên Nhất Trang, người...Oe!

Câu quát tháo của Tôn Nhất Bình phải đột ngột chấm dứt bằng một tiếng hô lên với một búng huyết bị thổ ra.

Điền Trung vẫn điềm nhiên, nhìn Tôn Nhất Bình đang lắc lư thắc mắc, là dấu hiệu của người sắp khụy xuống và kiệt lực. Đã thế Điền Trung còn đồng dục, nói rõ từng tiếng:

- Mười năm trước lúc Trang chủ có lệnh trục xuất tôn giá ra khỏi tệt trang Điền mỗ vẫn còn nhớ rõ nghiêm lệnh của Trang chủ: Ai khác thì được, riêng tôn giá, đến nửa bước cũng không cho đặt chân vào Thiên Nhất Trang. Hy vọng tôn giá hiểu cho và lượng thứ.

Bằng những cố gắng tốt cùng, Tôn Nhất Bình lập tức đứng thẳng người, không cho thân hình phải khụy xuống như đáng lý phải vậy:

- Nếu Điền Trung ngươi nhớ rõ từng lời nói của Trang chủ đến vậy, ắt ngươi cũng nhớ những lời nói sau cùng của ta trước lúc ly khai Thiên Nhất Trang? Điền Trung giật mình:

- Tôn giá đã có cách biện minh, bản thân tôn giá không phải là hung thủ hãm hại lão Trang chủ?

Tôn Nhất Bình nhếch môi cười nhạt:

- Ngay từ đầu ta đã khẳng khái chối bỏ lời buộc tội, nhưng Trang chủ của các ngươi nhất quyết cho ta là một nghịch đồ, có hành vi khi sư diệt tổ. Lần này ta quay lại, ta tin chắc mọi chân tướng sẽ được phơi bày, trả lại sự trong sạch cho Tôn Nhất Bình ta.

Điền Trung trầm giọng với thái độ thật dè dặt:

- Kẻ nào hãm hại lão Trang chủ?

Sắc mặt của Tôn Nhất Bình vụt thay đổi, biểu lộ sự đau đớn có lẽ do vết nội thương đang mang trong người hoành hành:

- Hãy mau... mau đưa ta đến gặp Trang chủ. Nếu không, e... e muộn mất.

Điền Trung sau một thoáng đắn đo, bỗng ném cho Tôn Nhất Bình một hoàn

linh đan.

- Điền mỗ chưa thể đưa tôn giá vào nếu chưa có lệnh của Trang chủ. Hoàn linh đan này có thể giúp tôn giá duy trì thêm ít lâu.

Chờ khi Tôn Nhất Bình nhuốt xong hoàn linh đan, Điền Trung bỗng gọi:

- Hà Tam!

Một trong hai gã thuộc hạ khi nãy bước ra:

- Điền Tổng quản có thể yên tâm vào thỉnh ý Trang chủ. Mọi việc ở ngoài này, thuộc hạ tự liệu có thể đảm trách!

Nhưng lệnh của Điền Trung hoàn toàn ngược lại:

- Không phải ta, mà chính là người phải vào bẩm báo với Trang chủ. Đi đi! Những gì người đã nghe thấy, nhất định đều phải thuật lại để trang chủ dễ bề định liệu.

Hà Tam bỏ đi trong tiếng cười khẩy của Tôn Nhất Bình:

- Người vẫn luôn là một tổng quản tốt như ta đã từng biết. Khá lắm!

Điền Trung ung dung giữ nguyên khoảng cách an toàn với Tôn Nhất Bình.

- Thiên Nhất Trang chưa một lần đối xử tệ với Điền Mỗ, việc Điền mỗ phải tận trung là điều đương nhiên!

Tôn Nhất Bình xạ mắt nhìn chằm chằm Điền Trung:

- Nói như người, giả sử Thiên Nhất Trang đối đãi không tốt với người...

Điền Trung bật cao giọng:

- Đó chỉ là cách nói của mỗ, kẻ võ biên, hoàn toàn không bao hàm ẩn ý như tôn giá đang nghĩ! Tôn giá đang mang thương thế trầm trọng, cần được nghỉ ngơi, sao không lúc này lo điều nguyên dưỡng thân? Cần gì phải bắt bẻ từng câu chữ của Điền mỗ với một dụng ý nào đó?

Tôn Nhất Bình thu ánh mắt về và buông tiếng thở dài:

- Người nói đúng lắm! Chỉ tiếc rằng, dù ta có muốn dưỡng thân đi nữa vị tất đã có đủ thời gian.

Điền Trung động tâm, buột miệng hỏi:

- Tại sao?

Cùng một lúc với Điền Trung, thanh âm của một câu hỏi tương tự cũng bất ngờ vang lên từ khu rừng có ẩn tàng kỳ môn trận thế:

- Không sai! Tại sao người bảo người không có đủ thời gian?

Nghe thanh âm này, Tôn Nhất Bình bị chấn động phải buông người té khụy xuống:

- Đại ca đến rồi ư? Đệ... đệ...

Vút!

Ngay khi Tôn Nhất Bình khụy xuống, một nhân vật có tướng mạo uy nghi, phù hợp với niên kỷ trạc tứ tuần lập tức xuất hiện ngay bên cạnh.

Vừa đưa tay đỡ lấy Tôn Nhất Bình, nhân vật nọ vừa cất giọng ôn nhu hỏi:

- Kẻ nào đã thương người? Nghe nói, người cũng đã tìm ra kẻ đã hãm hại sư phụ khiến người phải chịu hàm hoan suốt mười năm qua? Sự thật là thế nào? Thái độ của nhân vật này tuy bề ngoài tỏ ra ân cần, nhưng thật ra vẫn có phần dè dặt với họ Tôn.

Hiểu rõ điều đó, Tôn Nhất Bình cố tự đứng lên, như không muốn đón nhận sự thương hại của nhân vật được y gọi là đại ca:

- Lúc sư phụ chết, toàn bộ kinh mạch đều bị tổn thương. Đại ca nghĩ như thế nào nếu biết được đó là do thần công tuyệt thế của Tu La Viện gây ra?

Nhân vật nọ đang đưa tay đỡ Tôn Nhất Bình đứng dậy – cho dù họ Tôn không hề muốn – nghe họ Tôn nói thế bỗng rút tay về:

- Là Tu La Viện? Không thể nào...

Điền Trung đứng cạnh đó cũng kinh nghi:

- Nhất định không phải là do Tu La Viện!

Không còn người đón đỡ, Tôn Nhất Bình do chân lực không còn lẽ đương nhiên phải khụy xuống.

Vừa bức tức vì không được ai tin, vừa phẫn nộ vì bị té ra ngoài ý muốn, Tôn Nhất Bình bật rít lên:

- Sao đại ca không chịu tin đệ? Đại ca hãy nhìn lại diện mạo của đệ xem, chẳng phải một bên mặt của đệ đã bị Tu La Mai Hoa Ấn của Tu La Viện Viện chủ phá hủy sao? Còn nữa, kinh mạch của đệ... cũng là do Tu La.... Oe!

Một lần nữa, lời nói của Tôn Nhất Bình phải đột ngột chấm dứt do bị một búng huyết bất ngờ dâng lên và trào ra ngoài cửa miệng.

Là đại ca của Tôn Nhất Bình, mười phần đủ mười nhân vật mới xuất hiện chính là Trang chủ đương nhiệm của Thiên Nhất Trang. Do đó, thân thủ của nhân vật này đương nhiên là vừa nhanh nhẹn vừa rất chuẩn xác.

Chộp thật nhanh vào uyển mạch của Tôn Nhất Bình, nhân vật nọ sau khi xem qua mạch tượng của họ Tôn đột nhiên cảm phẫn kêu lên:

- Quả nhiên đây là hiện trạng sư phụ đã từng bị. Người nói xem, phải chăng chính là Viện chủ Tu La Viện đã hạ thủ người?

Tuy còn muốn hỏi nữa và hỏi cho thật rõ nhưng do nhìn thấy Tôn Nhất Bình đã hôn mê trầm trọng, nhân vật nọ đành phải ngừng lời.

Phát hiện nhân vật nọ như có ý định là sẽ đưa Tôn Nhất Bình vào trong để trị thương. Điền Trung bước vội đến:

- Trang chủ! Giữa Tu La Viện và bồn trang...

Xua tay ngăn lại, Trang chủ Thiên Nhất Trang trầm giọng:

- Bồn trang chủ nào phải hạ người cả tin? Tuy nhiên, y đã như thế này, nếu muốn minh bạch hư thực, trước hết bồn Trang chủ cần phải giúp y trị thương.

Điền Trung bước lùi lại và khẽ khom người:

- Đã vậy, thuộc hạ nào dám lăm lè! Chỉ mong Trang chủ đừng bao giờ khinh suất!

Trang chủ Thiên Nhất Trang gật đầu:

- Bỏn Trang chủ thừa hiểu mỗi ưu tư của Điền Tổng quản, ta sẽ cẩn thận.

Đưa mắt nhìn theo vị Trang chủ đang đưa Tôn Nhất Bình vào trong Điền Tổng quản cố hỏi thêm một câu:

- Trang chủ có cần thuộc hạ đi theo để giám sát?

Câu hỏi của Điền Trung lập tức bị thanh âm ném lại của vị Trang chủ cắt ngang:

- Không cần đâu! Vả lại, nơi bỏn trang chủ định đưa y đến, Điền Tổng quản có muốn vào cũng không được.

Điền Trung thở dài lẩm bẩm:

- Họa từ tâm họa mà ra! Mật thất của Thiên Nhất Trang dù có là trọng địa nhưng đâu thể ngăn được mỗi họa từ tâm phúc.

o0o

Không thể chịu nổi sự im lặng kéo dài khá lâu, sau tiếng thở dài của Điền Trung, gã thiếu niên ngồi bên cạnh chột lên tiếng thúc hỏi:

- Sau đó điều gì đã xảy ra, bá bá?

Sắc mặt lộ vẻ phẫn uất, Điền Trung rít qua kẽ răng cứ nghiền chặt:

- Tiếp đó là đến lượt Trang chủ Thiên Nhất Trang phải chết một cách bất minh.

Gã thiếu niên giật mình:

- Đại sư bá đã chết? Phải chăng hạ thủ chính là nhị sư bá Tôn Nhất Bình?

Hàm bạnh ra, Điền Trung nói với khóe môi giằn giật:

- Lúc đó, vì ta không đi theo chân Trang chủ nên mọi việc diễn biến ra sao ta không thể biết tường tận. Tuy nhiên, ta vẫn ngờ chính là Tôn Nhất Bình đã hãm hại Trang chủ.

Gã thiếu niên cau mày:

- Không có bằng cứ sao, bá bá?

Điền Trung thoáng ngo ngắn, sau đó mới lắ đầu:

- Cũng có thể có! Nhưng, một là ta không thể lưu lại Thiên Nhất Trang, ngay khi được tin Trang chủ tạ thế, hai là Tôn Nhất Bình đã khéo léo che đậy hành vi nên lúc này nào có ai dám tin vào lời nói của ta?

Gã thiếu niên nghi ngờ:

- Sao bá bá lại tự ý ly khai Thiên Nhất Trang? Là Tổng quản, đáng lý bá bá phải lưu lại và giúp cho mọi người tìm ra nguyên ủy dẫn đến cái chết của đại sư bá mới đúng!

Điền Trung cười lạt:

- Sau này ta có lén tìm gặp những thuộc hạ thân tín của bọn Trang, họ cũng hỏi ta như ngươi vừa hỏi. Và câu đáp của ta trước sau chỉ có một, nếu ta không kịp ly khai, tức là không kịp đến Tu La Viện để đưa ngươi đi, thử hỏi, khi Tu La Viện bị Tôn Nhất Bình đưa toàn bộ Thiên Nhất Trang đến hủy diệt, liệu có buông tha cho ngươi không? Hay để trăm thảo trừ căn, Tôn Nhất Bình phải giết ngươi, khiến họ Văn hoàn toàn tuyệt tự?

Gã thiếu lại giật mình:

- Tu La Viện của gia mẫu đã bị tiêu diệt? Đó chính là nguyên nhân khiến năm năm qua bá bá cố trì hoãn không hề đưa tiểu diệt quay lại Tu La Viện?

Điền Trung gật đầu:

- Không sai! Nếu không phải ngươi cứ bức bách ta, buộc ta phải đưa ngươi về Tu La Viện, những điều này thật ra vẫn chưa đến lúc thổ lộ cho ngươi biết.

Gã thiếu niên động tâm:

- Vậy còn gia mẫu, phải chăng cũng đã bị Tôn Nhất Bình...

Điền Trung xua tay:

- Ngươi yên tâm! Năm năm qua ta vẫn không ngớt dò tìm tung tích lệnh đường. Tuy chưa tìm thấy, nhưng ta tin chắc lệnh đường hãy còn tại thế. Vì

ngay khi Tu La Viện bị hủy diệt, ta được tin không một ai tìm thấy thi thể lệnh đường.

Gã thiếu niên lộ vẻ bồn chồn:

- Nếu gia mẫu còn sống và đã năm năm trôi qua không một lần xuất hiện, phải chăng gia mẫu đã biết chết của nội tổ chính là do Tu La Viện gây ra như Tôn Nhất Bình đã nói:

Điền Trung xua tay:

- Tôn Nhất Bình là hạng giáo hoạt, lời của y tuyệt đối không đáng tin. Người thử nghĩ xem, giữa Thiên Nhất Trang và Tu La Viện đã có tình thông gia, Viện chủ Tu La Viện là ngoại tổ của người, lão Trang chủ Thiên Nhất Trang là nội tổ của người, song phương đâu có lí do gì để trở mặt thành thù? Theo ta Tôn Nhất Bình khi nêu ra việc Tu La Viện có khả năng là hung thủ hãm hại lão Trang chủ, y muốn Trang chủ - đại sư bá người vì phân tâm phải bất phòng để y dễ bề hạ thủ. Và y đã đạt được điều đó.

Gã thiếu niên giận dữ:

- Đã biết như thế tại sao bá bá không hợp lực với mọi người trong Trang vạch mặt Tôn Nhất Bình?

Điền Trung thở dài:

- Người đừng quên những gì ta vừa nói, y vốn là kẻ giáo hoạt, biết cách che giấu những hành vi mờ ám. Nếu không phải thế, tại sao năm năm qua y vẫn vững như bàn thạch, nắm giữ cương vị Trang chủ Thiên Nhất Trang và được quần hùng các võ phái xung tụng là Võ Lâm Nhất Hiệp?

Phẫn hận, gã thiếu niên nghiến răng rít lên:

- Thiên Nhất Trang là của họ Văn! Gia phụ yếu mạng, chẳng may mất sớm, nhưng hãy còn Văn Quy Nguyên tiêu diệt đây. Nhất định tiêu diệt phải bắt Tôn Nhất Bình giao hoàn Thiên Nhất Trang cho tiêu diệt, không thể để y cứ mãi đắc ý.

Điền Trung gật đầu:

- Đó cũng là di ý của Văn lão Trang chủ đại sư bá của người đã từng bộc lộ với ta, chờ khi người thực sự trưởng thành, đại sư bá người sẽ thoái vị, giao Thiên Nhất Trang cho người chấp chưởng. Nhưng với Tôn Nhất Bình, ta e không dễ thực hiện điều này. Trừ phi người thật sự có bản lĩnh đả bại y, vừa là báo thù cho Văn lão Trang chủ, vừa gạt bỏ mối hiềm nghi của quần hùng dành cho Tu La Viện.

Văn Quy Nguyên thoáng lo ngại:

- Theo bá bá, tiểu diệt nên làm gì?

Điền Trung nói thật quả quyết:

- Năm năm qua, vì người mãi hoãn hoãn nên không được chuyên cần trong việc khổ luyện công phu, từ nay người phải thay đổi tập tính đó.

Văn Quy Nguyên có vẻ hồi lỗi:

- Tiểu diệt quyết sẽ không phụ lòng kỳ vọng của bá bá.

Điền Trung mỉm cười:

- Khá lắm! Còn đây là cơ hội dành cho người, vẫn có câu: Hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm. Ta hy vọng người sẽ đắc kỳ sở nguyện.

Văn Quy Nguyên háo hức:

- Là cơ hội gì, bá bá?

Điền Trung hạ thấp giọng:

- Ta được tin quần hùng đang lũ lượt tiến đến núi Võ Di, tương truyền đó là nơi diễn ra trận tử chiến cuối cùng giữa Ma Trung Tử và Vô Danh kỳ nhân trăm năm trước.

Văn Quy Nguyên dễ dàng lĩnh hội ẩn ý của Điền Trung:

- Phải chăng mọi người đến vì hy vọng sẽ phát hiện di học của Vô Danh kỳ nhân?

Điền Trung đưa mắt xa xăm:

- Họ cũng đâu ngại tìm kiếm sở học một đời của Ma Trung Tử? Ta nghĩ, chỉ có người ác chứ không có loại võ công ác, đây là điều người không thể ngộ nhận. Một người có tâm địa xấu xa thì loại võ công nào trong tay họ cũng là phương tiện cho họ làm ác, như Tôn Nhất Bình nhị sư bá người chẳng hạn.

Văn Quy Nguyên gật đầu:

- Tiểu diệt hiểu rồi. Bá bá định lúc nào chúng ta lên đường?

Điền Trung bảo:

- Để tránh hành tung không bị bại lộ ta và người không thể đi chung đường.

Người nay đã mười sáu, kể như sắp thành nhân, ta hy vọng người có thừa bản lãnh, tự tìm đường đến Võ Di Sơn an toàn. Chỉ cần người ghi nhớ rõ hai điều đừng bao giờ phạm vào, thứ nhất: không để lộ thân phận cũng như lai lịch của người cho bất kỳ ai. Thứ hai: nếu vận bất đắc dĩ phải cùng người động thủ, người chỉ được dùng công phu võ học do ta truyền thụ, không được để lộ Tu La công phu.

Văn Quy Nguyên hoang mang:

- Nhớ tiểu diệt chạm phải cường địch thì sao? Không được vận dụng Tu La công phu khác nào tiểu diệt cứ bó tay chịu chết?

Nhìn Văn Quy Nguyên bằng cái nhìn nghiêm khắc, Điền Trung bảo:

- Bằng mọi giá người phải nhẫn nhịn. Người nên nhớ rằng chỉ cần biết người là hậu nhân duy nhất của Tu La Viện lập tức mọi người sẽ xem người là công địch võ lâm. Đến lúc đó người có hối cũng quá muộn.

Thấy Văn Quy Nguyên đang quá khiếp hãi, Điền Trung liền nhẹ giọng trấn an:

- Chỉ cần người ghi nhớ rõ những lời ta dặn, luôn nhẫn nhịn trong mọi tình huống, nhất định sẽ không gặp chuyện hung hiểm. Thôi, người hãy mau thu xếp hành trang và lên đường ngay, muộn lắm rồi.

Tuy đã mười sáu nhưng dầu sao Văn Quy Nguyên vẫn chỉ là một đứa bé

không hơn không kém.

Do đó, Văn Quy Nguyên không thể tránh khỏi tâm trạng nôn nao lo sợ của người lần đầu tiên phải đơn thân độc lực dẫn bước giang hồ.

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 2

Võ Di Sơn Lôi Cuốn Quần Hùng Vĩ Di Học Quần Long Hội Tụ

Lọc cọc... lọc cọc...

Tiếng vó câu dồn dập vang lên từ phía sau như thúc hối những ai đang đi trên sơn đạo này hãy mau mau nhường bước.

Lúc này, trên lối sơn đạo dẫn đến Võ Di Sơn đã chiều về nhưng vẫn có năm bảy người hiện diện. Họ cũng đang rào bước, hy vọng kịp tìm một chỗ trú chân trước khi trời tối.

Họ vội, nhưng những tiếng vó câu ở phía sau như càng vội hơn.
Lọc cọc... lọc cọc...

Thanh âm của những tiếng vó câu cứ dập dồn vang lên, chứng tỏ chủ nhân của những thót tuấn mã kia vẫn ung dung ra roi giục ngựa, không hề nghĩ đến việc trên sơn đạo nhỏ hẹp đang có người dẫn bước. Hay nói đúng hơn những nhân vật đang giục tuấn mã chạy nhanh có lẽ đang có ý nghĩ dù trên sơn đạo đang có người dịch chuyển thì chỉ cần nghe tiếng vó ngựa từ xa những người này thế nào cũng phải nhường bước tránh đường, nếu họ không muốn bị những cước chân rắn chắc của những con tuấn mã giẫm phải.

Căn cứ vào những tiếng vó câu dập dồn này, những nhân vật đang dẫn bước trên sơn đạo như thừa hiểu chỉ ý của bọn đang điều động những thót tuấn

mã.

Một người trong bọn họ bỗng chép miệng:

- Đành rằng trên sơn đạo thường vắng người nhưng với lối phi ngựa nhanh như vậy, những tay kỵ mã này đúng là liều lĩnh quá.

Đã có người thứ nhất lên tiếng ắt phải có những lời tiếp theo của những nhân vật còn lại.

Và người thứ hai lên tiếng này chính là người có niên kỷ thấp nhất trong những nam nhân đang dần bước trên sơn đạo. Khuôn mặt tuấn tú của người này chợt đanh lại cùng với một câu nói hàm chứa sự bức tức.

- Đại sư huynh nghĩ xem, có nên cho bọn này một bài học chẳng? Nhớ chúng ta không phải là những người đã từng luyện võ, hoặc chúng ta chỉ là những gã lộ hiệp bình thường, lối phi ngựa của bọn chúng có khác nào hành vi của lũ mục hạ vô nhân?

Người đi bên cạnh nhân vật lên tiếng đầu tiên tuy chưa phải là người cao niên nhất nhưng xem ra lại có công phu hàm dưỡng như người đã đứng tuổi.

Người này ôn tồn bảo:

- Hoa Sơn Thất Nghĩa chúng ta lần này đến Võ Di Sơn là chấp nhận những cuộc đối đầu ngoài ý muốn. Do đó. Hứa ngũ sư đệ à, nếu chưa đến lúc thật sự cần thiết, tiểu huynh nghĩ, có tránh được thì cứ tránh. Không việc gì phải tự mua họa vào thân.

Nhân vật lên tiếng đầu tiên giờ lại nói:

- Nhị sư đệ nói rất phải, ngũ sư đệ bất tất phải đề tâm rồi sinh điều bất bình. Có câu nói: “tránh voi chẳng xấu mặt nào”, chúng ta cứ nhượng đường cho họ, xem như không nhìn thấy và cũng không nghe thấy gì cả.

Lúc đó, tiếng vó ngựa đã vang đến thật gần. Người đứng hạng thứ hai trong bảy người đương diện liền trầm giọng hô lên:

- Tất cả nhảy tránh về bên tả nào!

Ngay sau tiếng hô hoán, cả bảy người bọn họ gồm năm nam hai nữ liền đồng loạt nhảy tránh qua một bên.

Và lần lượt sáu thốt tuần mã lao vun vút qua, phả vào bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa những luồng gió nóng hổi mang theo mùi vị hăng nồng của những con tuấn mã đang thấm đượm mồ hôi sau chặng đường dài tung vó.

Đồng thời với những bóng ngựa lướt qua, một câu nói mai mỉa cũng lọt vào tai Hoa Sơn Thất Nghĩa:

- Trâu chậm uống nước đục, hoá ra tề phái vẫn không phải người chậm nhất! Nghe rõ câu này, vị ngũ sư đệ họ Hứa trong Hoa Sơn Thất Nghĩa càng thêm hậm hực:

- Lại là bọn Côn Luân! Đại sư huynh, tiểu đệ không thể nhẫn nhịn được nữa

rồi.

Dứt lời, bóng dáng của vị ngũ sư đệ lập tức lao bắn theo những thót tuần mã.
Vút!

Vị đại sư huynh động dung, vừa vẫy tay ra hiệu cho những người còn lại, vừa gọi với theo:

- Hứa Thanh! Sao sư đệ vội manh động, không chờ lệnh của ta? Hãy đợi ta nào.

Vút! Vút!

Là sơn đạo đương nhiên lối đi không phải lúc nào cũng thẳng tắp.

Bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa đuổi theo Hứa Thanh vừa lao qua một khúc ngoặt đã nhìn thấy điều mà họ có thể lường trước.

Ở đó, cả sáu thót tuần mã đều dừng lại. Và bên vệ đường, cạnh chân thót tuần mã thứ hai là hình hài lấm đầy bụi đất của một gã thiếu niên. Gã đang dùng tay này đỡ vào khuỷu tay bên kia với nét mặt nhăn nhó vì đau đớn.

Điều đã xảy ra càng được giải thích rõ hơn nhờ vào tiếng gầm thét tức giận của Hứa Thanh đang vang lên:

- Suýt nữa bọn người đã sát hại người vô tội. Đây là Võ Di Sơn, đâu phải là Côn Luân sơn. Nếu bọn người muốn nhắm mắt chạy bừa chỉ ít bọn người phải đợi về Côn Luân đã. Đâu lại có thói mực hạ vô nhân, muốn hoành hành bá đạo như thế nào cũng được?

Cả sáu nhân vật Côn Luân phái vẫn ung dung ngồi chễm chệ trên lưng những tuần mã. Và một người trong họ bỗng lên tiếng nói với gã thiếu niên:

- May mà bọn ta kịp dừng ngựa. Tiểu tử kia, lần sau nếu có muốn chết hãy tìm một vách núi nào đó đâm đầu vào. Vó ngựa của bọn ta đâu thể phải dừng lại vì một kẻ vô dụng như ngươi?

Gã thiếu niên nọ đến giờ vẫn còn khiếp hãi. Y lắp bắp mãi mới thốt nên lời nói:

- Sơn đạo... sơn đạo vốn hẹp, nếu chư vị đại gia cứ giục ngựa nhanh như thế này, tiểu nhân... tiểu nhân dù có muốn tránh cũng không kịp.

Người ngồi trên thót tuần mã cạnh gã thiếu niên bật cười:

- Được rồi! Ngươi không việc gì kể ra cũng tốt! Bằng không, bọn ta lại mang tiếng sát hại người vô tội.

Nói xong, người này liền thúc gót chân vào mình ngựa, như muốn tiếp tục hành trình.

Hứa Thanh bật quát:

- Chậm đã! Các hạ nếu muốn bỏ đi chỉ ít cũng phải xem qua thương thế của tiểu huynh đệ kia.

Người nọ khẽ xoay mình trên lưng ngựa, xạ ánh mắt giận dữ nhìn Hứa Thanh.

- Ta không đâm ngựa vào ngươi đúng không? Vậy hà tất ngươi phải đa sự lo

việc không phải của ngươi.

Hứa Thanh lách người bước đến đưa tay đỡ gã thiếu niên kia đứng dậy:

- Không phải Hứa Thanh ta đa sự, nhưng các hạ xem đây, khuỷu tay của vị tiểu huynh đệ này đã bị sai khớp. Hậu quả này phải chăng các hạ không có trách nhiệm?

Nhân vật nọ sầm nét mặt:

- Lúc bị ngựa đâm vào, rõ ràng y vẫn bình yên vô sự, khuỷu tay bị sai khớp kia phải chăng là do ngươi gây ra, rồi cố tình vu hoạ cho bọn ta?

Hứa Thanh phân nộ:

- Là nam tử hán đại trượng phu sao các hạ không dám thừa nhận việc các hạ đã làm? Hay các hạ cho rằng Hoa Sơn Thất Nghĩa chỉ là những chữ hư danh, muốn đổ tội như thế nào cũng được?

Dường như đã phát hiện ra Hoa Sơn Thất Nghĩa đang có mặt đông đủ, nhân vật nọ hừ lạnh:

- Có là hư danh hay không, chờ một hai ngày nữa sẽ biết. Còn việc tiểu tử kia bị sai khớp, tuy không phải do ta gây ra nhưng để chữa trị nào phải là khó. Trừ phi ngươi không biết cách để điều trị nên cố tình vu hoạ cho ta với ý đồ lên học thủ thuật của bốn phái. Nếu là vậy, hừ, xem đây!

Dứt lời, hữu thủ của người nọ chột chớp động, bật ra một thanh âm như tiếng gió rít.

Véo...

Phát hiện đó là ngọn trường tiên được đánh ra bằng thủ pháp khá lợi hại, Hứa Thanh lập tức hoành tay định bặt kiếm.

Bất ngờ có tiếng quát ngăn Hứa Thanh:

- Long Vỹ Tiên Pháp này không có địch ý, ngũ sư đệ chớ vội động thủ!

Như sợ Hứa Thanh vẫn quyết liệt ra chiêu, người vừa bật lên tiếng quát còn nhanh chân lao đến gần và kịp thời giữ tay Hứa Thanh lại.

Vút!

Đúng với nhận định của tiếng quát kia, ngọn trường tiên nọ do không bị lực đạo nào ngăn cản đã dễ dàng quật trúng vào khuỷu tay của gã thiếu niên nọ. Chát!

Phản vì bất ngờ, phản vì đau, gã thiếu niên nọ phải kêu lên:

- Ôi chao!

Trong Hoa Sơn Thất Nghĩa ngoài năm vị nam nhân còn có hai nữ nhân nữa cho đủ bảy. Hai vị nữ nhân này vì bất bình trước hành vi của nhân vật Côn Luân phái kia, đã không chữa trị cho gã thiếu niên còn dùng trường tiên quật vào, cả hai cùng lao đến:

- Không ngờ Cửu Vỹ Tiên Định Hành các hạ thành danh chỉ nhờ vào việc hà hiếp người không có năng lực hoàn thủ. Bốn cô nương thật sự bất phục! Đờ! Vù! Vù...

Vù... vù...

Ngọc thủ của hai nàng vừa loáng lên, người đã từng ngăn cản Hứa Thanh liền hô hoán:

- Lục sư muội, thất sư muội mau dừng tay. Đừng tiếp tục ngộ nhận nữa!

Nghe thế, cả hai tuy hoang mang nhưng vẫn phải dừng tay.

Chính lúc đó, nhân vật đã sử dụng tiên pháp bỗng buông ra tràng cười:

- Vẫn nghe Hà lão nhị là túi không của Hoa Sơn Thất Nghĩa nay mới biết là lời đồn đó không hề sai. Thế nào, bọn ta đi được rồi chứ? Ha... Ha...

Tuy không chịu nổi tràng cười đầy ngạo mạn của Cửu Vỹ Tiên Định Hành, nhưng người vừa ngăn cản hai nữ nhân kia cũng phải lên tiếng:

- Cũng vậy, tiên pháp của Dịch Hành huynh quả là danh bất hư truyền!

Chuyện hôm nay có thể tạm dừng lại. Chư vị muốn đi, xin cứ tùy tiện. Hà mỗ không tiện tiễn chân

Có phần đắc ý trước lời nói nhân nhượng của họ Hà, cả sáu thốt tuần mã đều bỏ đi và lưu lại sáu tràng cười vang lồng lộng.

- Ha... ha...

- Ha... ha...

Không cần nói cũng đủ biết bảy người Hoa Sơn Thất Nghĩa phải phần uất như thế nào trước thái độ quá khinh miệt của bọn Côn Luân phái. Tuy nhiên, một lần nữa vị họ Hà chợt lên tiếng:

- Dẫu sao chúng ta vẫn phải nhân nhượng họ. Vì xét cho cùng, nếu không có chúng ta ra mặt đâu dễ gì gã họ Dịch kia chịu dùng tiên pháp chữa trị khuỷu tay bị sai khớp của vị tiểu huynh đệ này?

Hứa Thanh kinh ngạc nhìn gã thiếu niên kia, giờ không còn dùng tay ngồi đỡ vào khuỷu tay kia nữa:

- Y đã dùng tiên pháp để nắn lại khớp xương thật sao? Ái chà! Công phu quá lợi hại!

Cũng kinh ngạc như vậy, người có niên kỷ nhỏ nhất trong hai nữ lang kia vội chạy đến gã thiếu niên:

- Nhân huynh thử cử động cánh tay xem nào. Liệu đã ổn thật sự chưa?

Nghe thế, gã thiếu niên vừa bối rối vừa thử cử động cánh tay.

Phát hiện những cử động của gã đều dễ dàng, vị sư huynh chợt trầm giọng:

- Dùng Tiên pháp và biết ước lượng một lực đạo vừa phải xem ra Cửu Vỹ Tiên Định Hành không hổ danh là đại đệ tử của Côn Luân phái. Đường như y đã học hết chân truyền của chương môn phái Côn Luân, bọn ta tuyệt nhiên không thể xem thường y.

Vị họ Hà gật đầu:

- Do đệ đã nhận ra điều này nên không muốn cùng họ động thủ quá sớm.

Chúng ta càng tỏ ra nhân nhượng thì vì cao ngạo họ càng xem nhẹ chúng ta.

Chỉ đến lúc cần thiết, chúng ta mới cho họ nếm mùi lợi hại.

Hứa Thanh như đã hiểu ẩn ý của nhị sư huynh nên kêu lên:

- Tiểu đệ hiểu rồi. Hay lắm! Chờ khi tìm thấy di học của Ma Trung Tử và Vô Danh Kỳ Nhân, nhất định tiểu đệ sẽ cho bọn Côn Luân phải biết sự lợi hại của Hoa Sơn Thất Nghĩa.

Câu nói của Hứa Thanh không hiểu sao làm cho gã thiếu niên nọ phải giật mình.

Phát hiện điều đó, vị nhị sư họ Hà chợt hỏi:

- Tiểu huynh đệ sao lại giật mình? Phải chăng tiểu huynh đệ đã từng nghe nói đến danh xưng Ma Trung Tử?

Gã thiếu niên nọ bối rối, đưa mắt nhìn lần lượt bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa.

- Những ngày qua có rất nhiều người tìm đến đây, hoá ra chư vị đều muốn tìm di học của Ma Trung Tử?

Vị họ Hà động tâm:

- Đúng vậy! Phải chăng tiểu huynh đệ cũng có ý này?

Gã thiếu niên càng bối rối hơn:

- Đó là di ý của tiên mẫu. Thật ra, tiểu nhân không hiểu tìm để làm gì. Và lại, đã ba năm rồi kiếm tìm, tiểu nhân nào thấy có di học gì ở đây.

- Ba năm? Tiểu huynh đệ đã tìm những ba năm? Cho hỏi, lệnh đường thuở sinh thời có danh xưng như thế nào? Vì sao tiểu huynh đệ phải tìm di học của Ma Trung Tử và Vô Danh Kỳ Nhân?

Gã thiếu niên lắc đầu:

- Tiên mẫu chưa lần nào đề cập đến tính danh. Còn việc tìm kiếm kia như tiên mẫu bảo là để báo thù cho tiên phụ.

Vị họ Hà càng lúc càng kinh ngạc:

- Lệnh tiên tôn là ai? Có mối thù gì? Với ai?

Gã thiếu niên lại lắc đầu:

- Tiên mẫu cũng không hề đề cập đến danh tính của tiên phụ. Những gì đại gia vừa hỏi, chính tiểu nhân cũng đang muốn biết.

Nhìn gã thiếu niên bằng ánh mắt dò xét, vị họ Hà trầm giọng:

- Đừng gọi ta là đại gia. Ta họ Hà, tên Thiên Lượng. Cứ gọi ta là Hà huynh hay Hà lão nhị cũng được. Còn tiểu huynh đệ, cao danh quý tính là...

Gã thiếu niên vẫn cứ lắc đầu:

- Đến danh tính của gia phụ, tiểu nhân còn chưa biết, đâu thể biết đại táng của tiểu nhân là gì. Tiểu nhân chỉ nghe tiên mẫu gọi là Tiểu Bất Thông, không hiểu đó là do tiểu nhân ngu muội, tìm mãi vẫn không thấy di học của Ma Trung Tử nên bị gọi là Bất Thông hay đó là tên thật sự của tiểu nhân, tiểu nhân không biết.

Hà Thiên Lượng gật đầu:

- Ta tin lời nói thành thực của tiểu huynh đệ. Bây giờ điều ta muốn biết là trước khi tiểu huynh đệ đi đến đây, tiểu huynh đệ và lệnh đường thực sự đã

lưu ngụ ở đâu?

Tiểu Bất Thông cười ngây ngô:

- Trước khi đến đây ư? Như tiểu nhân nhớ tiên mẫu thường đưa tiểu nhân đi khắp nơi, khó có thể biết đâu là nơi lưu ngụ đích thực.

Hà Thiên Lượng cau mày:

- Không có nơi lưu ngụ nhất định ư? Còn ở đây thì sao?

Tiểu Bất Thông mỉm cười:

- Lúc đến đây, tiên mẫu vẫn không có nơi lưu ngụ nhất định. Nhưng lúc tiên mẫu quá vắng, tiểu nhân vì không muốn rời xa nên đã lấy động khẩu, nơi an táng tiên mẫu làm nơi lưu ngụ.

Chợt đưa tay chỉ về bên tả, nơi mơ hồ có một lối đi, Tiểu Bất Thông đột nhiên hỏi:

- Đêm cũng đã đến, chư vị thì chưa có chỗ nghỉ chân. Nếu chư vị không ngại, sao không cùng đến nơi ở của tiểu nhân?

Đưa mắt nhìn quanh quẩn, và khi biết lúc này thật khó tìm nơi nghỉ chân như Tiểu Bất Thông vừa nói, Hà Thiên Lượng gật đầu:

- Đã vậy, nếu tiểu huynh đệ không ngại việc bọn ta đến sẽ khuấy phá nơi yên nghỉ của lệnh đường, bọn ta đành quấy quá một đêm.

Hớn hờ, Tiểu Bất Thông bảo:

- Chư vị đã là ân nhân của Tiểu Bất Thông, đừng nói là một đêm, dù có lâu hơn nữa cũng không sao. Tiểu nhân xin đi trước dẫn đường.

Chậm rãi đi theo Tiểu Bất Thông tuy không ai nói ra, nhưng nhất nhất bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa đều có những bước chân dè dặt như sẵn sàng đối phó nếu đây là kế trá nguy của Tiểu Bất Thông, một gã thiếu niên có quá nhiều điều kỳ lạ.

Nhưng, bọn họ cẩn trọng quá thừa!

Xoạch!

Ngay khi Tiểu Bất Thông đánh đá lửa và thắp sáng một ngọn đuốc, với những cái nhìn đầu tiên bọn Hà Thiên Lượng gần như phải tin vào những gì Tiểu Bất Thông đã nói:

Tất cả bọn họ đang đứng ở trong một động khẩu to lớn.

Nằm lồ lộ ở phần cuối khẩu động là một ngôi thanh mộ vốn được vun cao bằng những phiến đá to nhỏ đủ loại.

Trên bề mặt đen to rộng của một phiến đá lớn nhất, là phiến đá được dùng thay cho một mộ bia, bọn Hà Thiên Lượng đọc được hàng chữ, ghi bằng những mẫu than vụn:

Mẫu thân Vô Danh Thị chi mộ

Lập mộ Bất hiếu tử

Tiểu Bất Thông

Vậy là đã rõ, mẫu thân của Tiểu Bất Thông quả nhiên đến lúc chết vẫn

không lưu lại danh tính. Và đương nhiên, việc Tiểu Bất Thông không hề biết tính danh thật sự của bản thân là gì cũng là sự thật.

Hơn nữa, với những vết cháy xém có khắp nơi trong lòng động, chứng tỏ là khẩu động này là nơi Tiểu Bất Thông từng lưu ngụ cũng là một sự thật hiển nhiên.

Thông hiểu những sự thật này, Hà Thiên Lượng bỗng lên tiếng nêu nghi vấn:

- Nếu không phải nhân vật giang hồ, lệnh đường không khi nào bảo tiểu huynh đệ phải tìm di học của Ma Trung Tử và Vô Danh Kỳ Nhân. Tại sao lệnh đường quá thân bí trước khi chết không tỏ bày mọi sự thật với tiểu huynh đệ?

Tiểu Bất Thông cười ngượng trong khi vẫn luôn tay tìm cách đốt lên một đồng lửa để sưởi ấm:

- Tiểu nhân cũng đã tự hỏi như vậy không biết bao nhiêu lần. Và tiểu nhân hiểu rằng, nếu muốn minh bạch sự việc trừ phi phải tìm ra di học của Ma Trung Tử, như lời căn dặn của tiên mẫu.

Hà Thiên Lượng chợt hỏi, sau khi đã giúp Tiểu Bất Thông làm cho đồng củi lửa cháy bùng lên:

- Ở Võ Di Sơn này nếu có lưu lại di học thì là di học của hai nhân vật Ma Trung Tử và Vô Danh Kỳ Nhân. Cớ sao ta chỉ nghe tiểu huynh đệ nhắc đến một Ma Trung Tử?

Tiểu Bất Thông lại cười gượng gạo:

- Như tiên mẫu nói lại, Vô Danh Kỳ Nhân là một nhân vật phi phạm, đâu dễ gì cùng chết với Ma Trung Tử ở đây. Và lại, suốt ba năm qua, dù tiểu nhân đã cố tìm kiếm nhưng ngoài chút ít bút tích do chính Ma Trung Tử lưu lại, hoàn toàn không hề có dấu vết gì cho thấy Vô Danh Kỳ Nhân đã lưu di học ở đây.

Hà Thiên Lượng giật mình:

- Tiểu huynh đệ đã nhìn thấy bút tích của Ma Trung Tử? Đó là bút tích gì? Sao khi này tiểu huynh đệ bảo ở đây không hề có di học nào lưu lại?

Tiểu Bất Thông chợt xua tay và giải thích không hề bối rối:

- Bút tích thì có, nhưng di học gì đó thì không. Nếu cần, tiểu nhân xin đưa chư vị đi đến đó ngay bây giờ.

Hứa Thanh nôn nóng:

- Nhị sư huynh! Chúng ta nên đi xem ngay thì hơn, kéo muộn mất.

Hà Thiên Lượng đưa mắt nhìn vị sư huynh:

- Không ngờ vì chúng ta có ân giải cứu Tiểu Bất Thông nên có sự may mắn bất ngờ này. Đại sư huynh nghĩ sao, chúng ta nên đi ngay hay phải chờ chương môn lão nhân gia đến?

Vị đại sư huynh lưỡng lự:

- Nhị đệ sao lại hỏi ta? Nhị đệ thừa biết đối với những việc quan trọng như

thế này những chủ trương của ta thường không phù hợp và sau đó vẫn khiến sư phụ phiền lòng. Nhị sư đệ nên tự quyết định thì hơn.

Hà Thiên Lượng cau mặt, đưa mắt nhìn Tiểu Bất Thông:

- Nơi có bút tích của Ma Trung Tử cách chỗ này bao xa và có địa hình như thế nào?

Tiểu Bất Thông đáp ngay, không một chút chần chừ hoặc ngần ngại:

- Đó là một vách núi thẳng đứng và chỉ cách nơi này không quá một tầm tên bay.

Hà Thiên Lượng dù đã có ý dò xét nhưng vẫn không phát hiện ở Tiểu Bất Thông có sự giả dối nào. Điều này buộc Hà Thiên Lượng phải hiểu rằng tất cả những gì Tiểu Bất Thông nói đều là sự thật: có nghĩa là bọn Hà Thiên Lượng đang phải đối mặt với một cơ hội chưa từng có và cơ hội này nếu gặp phải ai khác chắc chắn họ không bỏ qua.

Hà Thiên Lượng lại nhìn vị đại sư huynh:

- Theo đệ, đây là thời cơ không thể bỏ qua. Nếu chúng ta chần chừ và sau cùng khiến di học của Ma Trung Tử rơi vào tay kẻ khác, hậu quả thật khó lường!

Có phần miễn cưỡng, vị đại sư huynh bảo:

- Được rồi! ta nghĩ, chúng ta dù có đến và nhìn qua một lúc cũng không sao. Không lẽ điều đó lại dẫn đến hệ quả nghiêm trọng?

Hà Thiên Lượng mỉm cười với Tiểu Bất Thông:

- Đã thế này, ta đành phải phiền tiểu huynh đệ một lần nữa vậy!

Tiểu Bất Thông nhanh tay cầm lấy ngọn đuốc:

- Đó là chủ ý của tiểu nhân và là do tiểu nhân tự nguyện, nào có gì là phiền? Một lần nữa bọn họ lại nối đuôi nhau bước đi với ánh đuốc lập loè của Tiểu Bất Thông dẫn đường.

Tiểu Bất Thông nói không sai, họ tuy đi loanh quanh theo một lối sơn đạo nhỏ hẹp chỉ có một mình Tiểu Bất Thông biết nhưng nếu tính theo đường thẳng thì rõ ràng chưa hết một tầm tên bay họ đã nhìn thấy một vách núi đá dựng đứng.

Và trên vách núi đá, nhờ ánh hoả quang từ ngọn đuốc soi rọi, tất cả nhìn thấy một dòng chữ được khắc thật sâu vào và rất rõ nét.

Không ai trong bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa lên tiếng. Tuy nhiên, xung quanh họ bỗng có những tiếng xầm xì và dường như có người cố tình đọc lên thật to dòng chữ được khắc sâu vào vách đá.

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 3

Dòng chữ bí ẩn ở Ma Thạch

Một tiểu tử lai lịch bất minh

Ma Thạch Trung Khai Tử Lộ? Ai đã khắc câu này? Và câu này có hàm ý gì? Sau âm thanh này, những tiếng xầm xì như được vang lên lớn hơn. Và trong số đó, Hà Thiên Lượng cùng bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa không thể không nghe một câu mai mỉa dành cho họ:

- Tưởng bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa vừa đến nơi đã có những phát hiện hay ho, không ngờ chỉ là một dòng chữ nhảm nhí. Chỉ uống cho bọn ta phí công vô ích. Hừ!

Với tâm trạng ngượng ngùng, Hứa Thanh quay đầu lại nhìn Tiểu Bất Thông:

- Sao tiểu huynh đệ biết đây là bút tích của Ma Trung Tử?

Tiểu Bất Thông chột hỏi với sắc mặt hoảng hốt:

- Dường như đang có quá nhiều người đứng quanh chúng ta? Họ là ai? Sao tiểu nhân chỉ nghe tiếng mà không nhìn thấy họ?

Lập tức từ bóng đêm có tiếng người hô hoán:

- Ô hay, sao lại là y, tiểu tử mà chúng ta đã gặp lúc chiều?

Cùng với tiếng hô hoán này những bóng nhân ảnh lần lượt xuất hiện và lộ rõ dưới ánh hoả quang duy nhất của một bó đuốc do Tiểu Bất Thông đang cầm trên tay.

Vút! Vút!

Phát hiện những người vừa xuất hiện chính là bọn lúc chiều đã phi ngựa và suýt nữa đã làm cho bản thân mất mạng, Tiểu Bất Thông sợ hãi bước lùi vào giữa bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa.

Hà Thiên Lượng vội lên tiếng trấn an:

- Đã có bọn ta đây, tiểu huynh đệ đừng sợ! Riêng việc có quá nhiều người ở đây là do bọn ta khinh suất, chính ánh đuốc đã làm kinh động đến họ.

Thái độ của Tiểu Bất Thông và câu nói trấn an của Hà Thiên Lượng, cả hai đã làm cho người của phái Côn Luân nghi ngờ:

- Hóa ra chính tiểu tử đã phát hiện nơi này, không phải do Hoa Sơn phái các người. Hãy giải thích xem nào, tiểu tử. Dựa vào đâu người bảo đây là bút tích của Ma Trung Tử?

Đây là câu Hứa Thanh cũng vừa hỏi, Tiểu Bất Thông không muốn bị khinh miệt, vội giải thích:

- Không cần để tâm đến nguyên nghĩa của dòng chữ kia, cứ chữ cách chữ mà

đo chẳng phải sẽ có ba chữ Ma Trung Tử sao?

Hà Thiên Lượng giật mình, đưa mắt nhìn lại dòng chữ trên vách đá và lầm nhảm đọc theo sự phát hiện của Tiểu Bất Thông:

“Ma Trung Tử, khai thạch lộ? Hoá ra đây chính là ẩn ngữ thật sự của Ma Trung Tử?”

Cũng nhận ra điều đó, Cửu Vỹ Tiên Địch Hành bất ngờ cười lớn:

- Thì ra muốn tìm thấy di học của Ma Trung Tử cần phải phá vỡ vách đá này. Hay lắm, phá thì phá. Xem đây! Ha...ha...

Véo...

Ngọn trường tiên trên tay Địch Hành vừa chớp động lập tức có tiếng người quát, ngăn cản Địch Hành:

- Dừng tay mau! Không được hành động can dở!

Vút!

Người vừa quát còn có thân thủ thật lợi hại. Chỉ cần khoa nhẹ cánh tay vào vùng tiên ảnh, người đó đã ung dung chộp cứng vào trường tiên, không cho tiên pháp của Địch Hành kịp quật vào và phá huỷ vách đá sừng sững.

Như đã nhận ra người đó là ai, Địch Hành không những không dám giật ngọn trường tiên về còn tự ý buông tay, bước lùi về phía sau mấy bước:

- Sư phụ đã đến! Đệ tử chậm nghinh tiếp, mong sư phụ xá tội.

Dưới ánh sáng mập mờ, người vừa chộp vào ngọn trường tiên của Địch Hành đã để lộ khí phách của bậc tôn sư qua thủ pháp vừa rồi, tuy người đó đã có niên kỷ xấp xỉ lục tuần.

Ném trả ngọn trường tiên cho Địch Hành, nhân vật nọ bảo:

- Người là đại đệ tử, những khi ta vắng mặt, người có quyền định đoạt mọi việc chính là người. Nhưng lần này, xem ra người đã làm ta phải thất vọng. Hừ!

Địch Hành cả sợ, vội quỳ xuống:

- Mong sư phục khai ân, điểm hóa cho đệ tử biết đệ tử đã sai phạm ở điều gì?

Nhân vật nọ chưa kịp giải thích, một thanh âm hòa sảng bỗng vang lên từ một nơi lân cận cạnh đó:

- Sa lão huynh bắt tất phải giận dữ. Đâu phải ai thoát nhìn qua cũng hiểu ngay tà ý của đại ma đầu Ma Trung Tử?

Thanh âm vang lên càng lúc càng gần, và khi dứt lời giữa vùng hỏa quang của ngọn đuốc liền xuất hiện một nhân vật trung niên với một thanh kiếm giắt xéo sau lưng.

Vừa nhìn thấy nhân vật này Địch Hành mừng rỡ kêu lên:

- Hoa thúc thúc cũng đã đến rồi ư? Xin hãy giải thích cho tiểu đệ hiểu, đây là tà ý gì của Ma Trung Tử?

Nhân vật họ Sa, sư phụ của Địch Hành bỗng nghiêm mặt:

- Nào phải chỉ có ta và Hoa thúc thúc của ngươi, chương môn Điểm Thương phái cũng đến? Quanh ngươi bây giờ còn các vị chương môn của những phái còn lại, có cả bang chủ Cái Bang Bạch bang chủ. Và nhất là sự hiện diện của Võ Lâm Nhất Hiệp, Trang chủ Thiên Nhất Trang Tôn Nhất Bình. Với bằng ấy người và đều là nhất môn chí chủ, nếu ta thôi không kịp ngăn ngươi lại, thử hỏi, nếu có hậu quả gì xảy ra, liệu Côn Luân phái chúng ta có đảm đương nổi hay không?

Địch Hành thêm ngờ ngạc vì không hiểu lời nói của sư phụ là muốn ám chỉ điều gì.

Như hiểu rõ tâm trạng của Địch Hành, từ một nơi tối tăm cạnh đó một bóng người khoan thai bước ra, vừa đi vừa phát thoại:

- Rốt cuộc Địch thế huynh vẫn chưa hiểu Ma Trung Tử lưu lại dòng chữ kia là có tà ý gì, phải thế không?

Không chờ câu đáp lại của Địch Hành, nhân vật này chột vòng tay thi lễ với vị họ Sa:

- Sa chương môn! Vẫn có câu: không biết là không có tội, nếu Sa chương môn không ngại, Tôn mỗ xin Sa chương môn xá tội cho lệnh đồ. Đồng thời cho phép Tôn mỗ được thay lời, giải thích rõ nguyên uỷ với lệnh đồ.

Vị chương môn nhân họ Sa cũng khiêm tốn thủ lễ:

- Đã có lời của Trang Chủ Thiên Nhất Trang, một Võ Lâm Nhất Hiệp danh chấn giang hồ, Sa Hồng Cát mỗ cung kính không bằng tuân lệnh.

Võ Lâm Nhất Hiệp Tôn Nhất Bình mỉm cười xua tay:

- Sa chương môn quá lời rồi. Danh chấn giang hồ phải nói là thất vị chương môn thất đại môn phái, vô hình chung đều có mặt ở đây. Tôn mỗ sao kham nổi những lời tán tụng của Sa chương môn?

Miệng nói như vậy nhưng khi vừa dứt lời, Võ Lâm Nhất Hiệp Tôn Nhất Bình vẫn thản nhiên bảo Địch Hành:

- Lệnh sư kể như đã tha thứ, sao Địch huynh không mau đáp lại?

Cửu Vỹ Tiên Địch Hành vội đứng lên, sau khi kịp vươn tay nhặt lại ngọn trường tiên đã bị sư phụ vắt ở bên cạnh:

- Những lời giáo huấn của sư phụ và Tôn Trang chủ, kẻ dưới là Địch Hành nguyện khắc cốt ghi tâm.

Với uy phong凛冽, xứng danh với thanh danh một Trang chủ Thiên Nhất Trang, Tôn Nhất Bình tuần tự đưa mắt nhìn từ những chỗ sáng đến những nơi tối tăm, nhưng thật ra là chỗ ẩn của nhiều người hiện giờ chưa ra mặt.

Và thật đồng dục, Tôn Nhất Bình lên tiếng:

- Ma Trung Tử vốn là một đại ma đầu mà ác danh từ trăm năm trước cho đến nay vẫn còn truyền tụng. Qua dòng chữ kia - Tôn Nhất Bình đưa tay chỉ vào vách đá sừng sững phía trước - “Ma Thạch Trung Khai Tử Lộ” với hàm ý thật rõ ràng: đây là phiến đá ma (ma thạch) nếu phá huỷ hoặc khai thông

nó thì ở phía sau ắt phải có tử lộ. Thử hỏi, chư vị tìm đến đây phải chăng là muốn tìm di học của Ma Trung Tử và Vô Danh Kỳ Nhân? Nếu là vậy, ở sau phiến đá này, một là không hề có di học thì ai trong chư vị dám nói trước ở sau phiến đá này có những gì đang chờ đợi chúng ta?

Thoáng ngừng lời và bắt đầu đảo ánh mắt, Tôn Nhất Bình bỗng dừng mắt ngay vào Tiểu Bất Thông, người duy nhất ở đây có ngọn đuốc cháy sáng trên tay:

- Là ngươi! Phải chăng chính ngươi đã cố tình dẫn dụ quần hùng đến đây? Và những dòng chữ kia là do ngươi hoặc trưởng bối của ngươi đã tạo ra với mưu đồ gây bất lợi cho quần hùng?

Bỗng không bị kết tội, Tiểu Bất Thông kinh hoàng, đèn nổi ngọn đuốc trên tay y cứ run lên bần bật và suýt nữa phải rơi xuống.

Đứng ngay bên cạnh, Hà Thiên Lượng vội lên tiếng giải thích thay cho Tiểu Bất Thông:

- Tôn Trang chủ xin đừng vội hiểu lầm. Đây là nơi vị tiểu huynh đệ đây đã tìm thấy sau nhiều năm dò tìm nơi ẩn giấu di học của Ma Trung Tử. Hơn nữa, vị tiểu huynh đệ đây phần thì không biết võ công, phần thì không có ai là trưởng bối, muốn ngụy tạo dòng chữ này đâu phải là điều dễ dàng.

Tôn Nhất Bình đưa mắt nhìn Hà Thiên Lượng:

- Thế huynh đây là...

Một bóng nhân ảnh chớp động rồi xuất hiện. Và lập tức câu nói vang ra, cũng là do nhân vật mới xuất hiện thốt lên:

- Mong Tôn Trang chủ lượng thứ. Y họ Hà, tên Thiên Lượng, là đệ tử đứng hàng thứ 2 của Gia Cát Phàm này.

Vừa thấy nhân vật này xuất hiện Hà Thiên Lượng vội khom người với sắc mặt hớn hờ:

- Chúng đồ nhi xin tham kiến sư phụ!

Tôn Nhất Bình mỉm cười:

- Gia Cát chương môn đâu cần phải xin tội cho lệnh đồ. Lời nói của Tôn mỗ thật ra không hề có ý trách Thiên Lượng. Có chăng...

Tôn Nhất Bình một lần nữa đưa mắt nhìn Tiểu Bất Thông:

- Có chăng Tôn mỗ chỉ lấy làm ngạc nhiên tại sao lệnh đồ vốn có danh Thần Toán Tử nhưng lại dễ dàng tin vào những lời nói mơ hồ kỳ quái của tiểu tử kia? Y không biết võ công thì cần gì phải truy tìm di học của Ma Trung Tử? Nói cách khác, y tìm di học là muốn có một thân võ học hơn người, phải chăng y và trưởng bối của y cũng là nhân vật thuộc giới giang hồ? Nếu là vậy, tại sao khi tìm thấy dòng chữ này, y không giữ kín cho riêng y? Trái lại y cố tình để lộ ra và sau đó dẫn dụ tất cả chúng ta cùng đến nơi này? Gia Cát chương môn nghĩ sao?

Gia Cát Phàm thoáng cau mặt:

- Chuyện là thế nào, Thiên Lượng?

Hà Thiên Lượng bị sư phụ cật vấn, tuy có phần hoảng sợ nhưng vẫn cố trấn tĩnh giải thích:

- Không thể nói đây là hành vi muốn dẫn dụ mọi người của vị tiểu huynh đệ đây. Mọi việc đều do sự chủ ý của đệ tử.

Hà Thiên Lượng lược thuật những gì đã xảy ra, khiến cho Hoa Sơn Thất Nghĩa tình cờ có dịp kết thân với Tiểu Bất Thông. Cuối cùng, Hà Thiên Lượng bẩm báo:

- Chỉ tiếc mẫu thân của Tiểu Bất Thông không hề lưu lại tính danh nên lai lịch của y có phần mơ hồ. Tuy vậy việc tìm kiếm di học của Ma Trung Tử, đối với Tiểu Bất Thông cũng là hành vi chính đáng. Chúng ta đâu thể quy kết Tiểu Bất Thông có mưu đồ bất lợi cho quần hùng.

Nghe xong, Gia Cát Phàm kinh ngạc:

- Nói vậy, Tiểu Bất Thông đã lưu ngụ ở đây khá lâu và vẫn không tìm thấy gì ngoài dòng chữ này?

Được hỏi, Tiểu Bất Thông vội đáp:

- Điều này tiểu nhân đã giải thích với Hà nhị huynh. Tiểu nhân nào dám dối trá dù chỉ là nửa lời.

Gia Cát Phàm gật đầu và quay sang Tôn Nhất Bình:

- Tôn trang chủ nghĩ như thế nào? Chúng ta nên hay không nên phá hủy phiến đá kia để tìm hiểu rõ chân tướng?

Tôn Nhất Bình tỏ vẻ lo ngại:

- Theo thiên ý của Tôn mỗ, dường như dòng chữ này vẫn là một âm mưu nào đó rất có thể gây họa cho chúng ta.

Liền lúc đó có hai bóng người cùng sánh vai bước ra từ một chỗ tối cạnh đó:

- A di đà phật! Lời nói của Tôn đại hiệp cũng có ý nghi ngờ, không hiểu sau bằng ấy năm nhưng đến giờ mới có tin đồn về di học của Vô Danh Kỳ Nhân?

Hai nhân vật vừa bước ra nếu một vị là tăng nhân và là người vừa lên tiếng thì người còn lại là một vị đạo nhân cùng lên tiếng tiếp nối:

- Vô lượng thọ phật! Đây là điều đã được bản đạo và Hư Tướng phương trượng cùng suy nghĩ suốt thời gian đi đến Vô Di Sơn này, kẻ đã loan tin về di học thượng thừa đang được ẩn giấu ở đây phải chăng đã cố ý sắp bày một đại âm mưu nhằm gây náo loạn khắp giang hồ?

Cùng một lúc được một vị tăng nhân và một vị đạo nhân lên tiếng tán đồng, Tôn Nhất Bình nhoen cười nói:

- Quả nhiên đây là một đại âm mưu. Không chỉ riêng Tôn mỗ nhìn ra mà còn có phương trượng Thiếu Lâm phái Hư Tướng đại sư và Vân Huyền đạo trưởng, chư môn nhân Võ Đang phái cũng nhìn thấy. Nếu là vậy, chư vị có tán thành chủ ý của Tôn mỗ, chúng ta không nên phá hủy phiến đá này,

nghĩa là không tự ý bước vào cạm bẫy mà chúng ta phát hiện?

Sa Hồng Cát, chương môn nhân Côn Luân bắt đồ cười lớn:

- Quả nhiên Tôn Trang chủ không hổ danh là Võ Lâm Nhất Hiệp. Biết nghĩ đến đại cục và lo lắng cho giang hồ, lời của Tôn Trang chủ lẽ nào Sa mỗ không nghe theo? Ha...ha...

Hoa Vô Sắc, chương môn nhân phái Điểm Thương cũng nói:

- Đã biết đây là một đại âm mưu, lẽ nào Hoa mỗ cứ nhắm mắt đưa chân bước càn?

Nhìn mọi người, Hoa Vô Sắc chọi vẩy tay:

- Nếu như không còn gì để nói, Hoa mỗ và toàn bộ đệ tử Điểm Thương phái xin lui chân cáo biệt.

Hành động của Hoa Vô Sắc vô hình chung như là một hiệu lệnh dành cho những nhân vật còn lại, tất cả tuân tự bỏ đi, không một ai có bất kỳ dấu hiệu nào tỏ ý nuối tiếc khi phải rời bỏ một nơi rất có thể là ẩn tàng những di học thượng thừa.

Cũng vậy, đi theo chân Tiểu Bất Thông, bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa và chương môn Hoa Sơn phái là Gia Cát Phàm đang chậm rãi quay lại chỗ lưu ngụ của Tiểu Bất Thông, chỉ cách nơi có vách đá sừng sững có một tầm bắn.

Về đến nơi, Hứa Thanh liền thở hắt ra một hơi dài:

- Hà...! Chỉ là công dã tràng. Vừa uống phí những ngày dài kiêm trình vất vả vừa mất đi gần ba canh giờ đáng lý được nghỉ ngơi thanh nhàn.

Gia Cát Phàm sau cái nhìn lướt qua khẩu động, với cảm nhận có thể tin vào Tiểu Bất Thông, liền mỉm cười:

- Từ đây đến sáng hãy còn ba canh giờ. Nào có ai cấm người tùy tiện tìm chỗ nghỉ? Bọn người đi nghỉ cả đi, đêm nay không cần thức để canh phòng. Bọn Hứa Thanh lập tức tản ra tìm chỗ nghỉ. Và tuy không có lệnh nhưng bọn họ dường như cố ý nhường động khẩu, là nơi duy nhất có thể che kín sương đêm và có cả củi lửa ấm áp cho Gia Cát Phàm.

Biết rõ tâm ý của bọn đệ tử, Gia Cát Phàm lặng lẽ ngồi cạnh đống lửa và ái ngại nhìn Tiểu Bất Thông phải thu người nằm nép sát vào vách đá, như không muốn quấy rầy sự yên tĩnh của Gia Cát Phàm.

Gia Cát Phàm khẽ gọi:

- Tiểu Bất Thông.

Tiểu Bất Thông ngồi bật dậy:

- Đương nhiên là âm mưu rồi! Tiền bối thử nghĩ xem, vị đại gia họ Tôn kia sao cứ dễ quyết đây là âm mưu do tiểu nhân sắp bày? Dòng chữ kia do tiểu nhân phát hiện, tính đến nay đã là ba năm. Từ đó đến nay nào có ai khác nhìn thấy. Như vậy, nếu đó là âm mưu thì âm mưu đó định nhằm vào ai khác.

Không lẽ nhằm vào tiểu nhân vốn chỉ là đứa bé mười ba tuổi vào thời điểm phát hiện dòng chữ đó?

Gia Cát Phàm thờ người:

- Lúc phát hiện, người chỉ mười ba tuổi? Như vậy, tính đến nay người được mười sáu tuổi? Ngay khi Tiểu Bất Thông gật đầu, Gia Cát Phàm có phần nôn nóng hỏi tiếp:

- Theo như Hà Thiên Lượng kể lại, người đã từng cùng lệnh đường đi chu du khắp nơi, sau đó mới đến đây?

Tiểu Bất Thông lại gật đầu:

- Đúng vậy! Có điều gì không ổn sao, tiền bối?

Gia Cát Phàm chợt nghiêm giọng:

- Có thể ta sẽ đoán biết trước lai lịch của người nếu người nhớ rõ thời điểm đã cùng lệnh đường đi chu du khắp nơi.

Khấp khởi mừng vì điều vừa nghe, Tiểu Bất Thông đáp vội:

- Như tiểu nhân nhớ không sai, gia mẫu bắt đầu đưa tiểu nhân đi lúc tiểu nhân được mười một tuổi.

- Mười một? Vậy là đã năm năm kể từ lúc người được lệnh đường đưa đi?

Trước đó nữa, người và lệnh đường thường sinh sống ở đâu?

Tiểu Bất Thông lắc đầu:

- Tiểu nhân chỉ nhớ là một trang viện rộng lớn. Còn cụ thể ở đâu, tiểu nhân hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.

Gia Cát Phàm bỗng có sắc mặt thật khác lạ:

- Vậy là đúng rồi! Ta đã đoán ra lai lịch của người. Thảo nào năm năm trước không còn ai nhìn thấy dấu tích của mẫu thân người và kẻ cả người nữa!

Tiểu Bất Thông lo lắng:

- Lai lịch của tiểu nhân là thế nào, Gia Cát tiền bối?

Gia Cát Phàm định nói, nhưng lúc đó ở phía xa xa bỗng có một tiếng chấn kinh vọng đến.

Ầ...m...!

Gia Cát Phàm càng thêm kinh tâm khi nhìn thấy Hà Thiên Lượng từ ngoài lao vào với vẻ mặt thật khẩn trương:

- Sư phục! Như có người đang cố tình phá vỡ vách đá kia.

Gia Cát Phàm cười lạnh:

- Ta cũng ngờ trước, điều này thế nào cũng xảy ra. Thiên Lượng, ta giao Tiểu Bất Thông cho người chăm sóc. Bất luận nguy hiểm thế nào người cũng phải bảo toàn tánh mạng cho Tiểu Bất Thông.

Vút!

Vừa dứt lời, Gia Cát Phàm liền động thân lao đi và hoàn toàn biến mất trước ánh mắt ngỡ ngàng của Tiểu Bất Thông.

Lúc đó, bọn Hứa Thanh cũng chạy vào và nhao nhao hỏi:

- Điều gì đã xảy ra? Sư phụ đi đâu, Hà nhị sư huynh?

Hà Thiên Lượng giải thích:

- Tiếng chấn kinh vừa rồi dường như là do ai đó cố tình phá huỷ Ma Thạch. Tuy sư phụ không nói ra nhưng ta ngờ rằng đó là hành vi của Tôn Trang chủ.

Hứa Thanh bật kêu:

- Là lão? Không phải lão đã bảo là có âm mưu gì đó sao?

Hà Thiên Lượng bĩu môi:

- Sau cái chết bất ngờ của Vân Lão Trang chủ, tiếp đó là đến lượt vị đại ca của lão họ Tôn bị chết một cách bất minh, trên giang hồ có mấy ai lại tin vào Tôn Nhất Bình. Còn nữa, việc huỷ diệt Tu La Viện, thẩm án này cho đến nay phần đông các võ phái đều có ý nghi ngờ động cơ ám muội của họ Tôn. Qua đó đủ biết, khi lão họ Tôn tỏ ý ngăn cản mọi người, bảo đừng phá huỷ Ma Thạch, ta có ý nghi ngờ, lão không muốn di học rơi vào tay ai khác ngoài lão. Chỉ có điều, lão đã quá ngông cuồng, dám thực hiện hành vi đó vào lúc này, khi người của các môn phái vẫn còn ở đây. Ta...

Hà Thiên Lượng bỗng bỏ ngang câu nói và hốt hoảng hỏi:

- Tiểu Bất Thông đâu? Sư phụ giao y cho ta chăm sóc, y đã lên bỏ đi từ lúc nào vậy?

Bọn Hứa Thanh cũng vì mãi nghe Hà Thiên Lượng giải thích nên không trong bọn họ nhìn thấy Tiểu Bất Thông.

Sực nhớ lại, Hà Thiên Lượng cuống quýt kêu:

- Mẫu thân y dặn y phải tìm cho được di học của Ma Trung Tử, nhất định y đã chạy đến Ma Thạch. Chúng ta đuổi theo mau!

Vậy là lần thứ hai, chỉ nội trong một đêm, bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa lại phải chạy đến chỗ có vách đá dựng đứng, nơi có lưu dòng chữ bí ẩn: Ma Thạch Trung, Khai Tử Lộ...

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 4

Rõ Âm Mưu Nhưng Vẫn Lao Vào Tham Võ Học Sẵn Sàng Trở Mặt

Lúc bọn Hà Thiên Lượng chạy đến, dù quanh họ vẫn là bóng đêm đen vĩnh hằng nhưng tất cả cũng đủ mục lực để nhìn thấy cảnh nào loạn đang xảy ra tại phiến đá Ma Thạch có dòng chữ bí ẩn.

Phiến đá không hiểu đã bị ai đó dùng chưởng phá huỷ, để lộ ra một cốc khẩu đen ngòm.

Và từ cốc khẩu đó có rất nhiều bóng nhân ảnh đang nhón nháo chạy ra chạy

vào. Đồng thời với cảnh náo loạn cũng có nhiều người thi triển sở học để động thủ loạn xạ vào nhau, tạo thành đủ loại âm ba chấn kinh vang dội.

Vù... Âm!

Ào... Ào... Âm!

Choang... Choang...

Keng... Keng...

Xen lẫn vào đó là những tiếng la hét khá vô nghĩa:

- Đây là vật do ta tìm thấy, sao ngươi dám chiếm đoạt? Đờ!

Vù... Âm!

- Ái chà! Lão Hư Tướng cũng muốn tranh phần sao? Vậy đừng trách ta vô tình! Đờ!

Vù... Âm!

- Vô lượng thọ phật! Chư vị hãy bình tâm, đừng rơi vào cạm bẫy của... Ôi chao!

Ào... Âm!

Trong đó, Hà Thiên Lượng và mọi người đều nghe rõ nhiều nhất là những tiếng quát phẫn nộ hướng vào Tôn Nhất Bình:

- Tôn Nhất Bình cầu tặc! Ta phải giết lão. Đờ!

Vù... Vù...

Và Hà Thiên Lượng không thể không thất kinh khi nghe Tôn Nhất Bình gầm lên kinh ngạc:

- Tu La Mai Hoa Ấn! Tiểu tử ngươi là ai? Sao lại am tường công phu Tu La Viện?

Đột ngột, có một tia lửa chợt nhoáng lên và Tiểu Bất Thông với ngọn đuốc cháy sáng trong tay bỗng gào lên giận dữ:

- Tất cả bọn ngươi đều là hạng vô sỉ! Miệng thì bảo ở đây không hề có di học nhưng lại ngấm ngấm tìm cách chiếm đoạt, không kể gì đến ta là người đầu tiên tìm đến nơi này.

Tìm thấy Tiểu Bất Thông và biết y vẫn bình yên vô sự, Hà Thiên Lượng cả mừng, vội lách người lao vào cốc khẩu, nơi có quá nhiều người đang mang vẻ mặt bồn chồn ngượng ngùng.

Nhanh hơn Hà Thiên Lượng một bước, Cừu Vỹ Tiên Địch Hành bất ngờ quật ngọn trường tiên vào Tiểu Bất Thông:

- Tiểu tử to gan! Ngươi là ai mà dám mở miệng mắng người? Ngươi muốn chết!

Véo...

Hà Thiên Lượng phẫn nộ, vẩy xạ hữu kinh vào bóng tiên ảnh của Địch Hành:

- Hạ thủ một người không biết võ công, Địch Hành ngươi đáng bị mắng là vô sỉ! Đờ!

Vù...

Ầm!

Bị chuông kinh của Hà Thiên Lượng chặn đứng, Địch Hành bật cười cao ngạo:

- Người muốn đối đầu với ta thật sao? Càng tốt, để xem công phu Hoa Sơn phái có điểm nào lợi hại. Xem chiêu!

Véo... Véo...

Nhìn Địch Hành vũ lộng trường tiên và đánh ra toàn những chiêu sát thủ, Hà Thiên Lượng cười nhạt:

- Công phu bốn phái tuy không thật sự lợi hại nhưng để đối phó với Long Vũ Tiên Pháp thì có thừa năng lực. Xem đây!

Vù...

Hà Thiên Lượng vừa tung chuông liền nghe tiếng gầm thịnh nộ của Sa Hồng Cát, chuông môn phái Côn Luân và cũng là sư phụ của Địch Hành:

- Hóa ra công phu của phái Hoa Sơn lợi hại đến thế sao? Gia Cát Phàm! Sa mỗ rất muốn được lĩnh giáo tuyệt học! Đỡ!

Vù... Vù...

Bất ngờ bị Sa Hồng Cát lao vào động thủ, Gia Cát Phàm bật cười:

- Sa chuông môn lúc nào cũng nhanh tay nhanh chân. Thảo nào lúc Gia Cát mỗ chạy đến đây đã nhìn thấy Sa chuông môn có mặt, chẳng hiểu Sa chuông môn đã đắc thủ được bí kíp gì khi vội vã giấu vào bọc áo? Ha... Ha...

Sa Hồng Cát chợt đỏ mặt và sau đó đổi thành sắc giận:

- Nào chỉ có ta là nhanh chân? Nhanh chân nhất là phải kể đến Tôn Nhất Bình. Ta và Hoa chuông môn tuy nhanh nhưng vẫn sau họ Tôn và lão Thạch, chuông môn Không Động phái. Chớ nhiều lời, đỡ!

Vù... Vù...

Ầm!

Sau câu nói có phần nào thừa nhận của Sa Hồng Cát, một gã thiếu niên vô danh đang bị Tôn Nhất Bình luôn để mắt dò xét bỗng gào lên:

- Ma Thạch là do ta phá huỷ, bọn người nữ nào chiếm đoạt kinh văn võ học đáng lẽ thuộc về ta? Tôn lão cầu! Ta phải giết lão! Đỡ!

Với năm ngón tay chợt khum lại, gã thiếu niên nọ hất mạnh ra một ngọn kinh ẩn tàng năm luồng lực đạo quái dị lao vào Tôn Nhất Bình.

Vù... Vù...

Tôn Nhất Bình dường như đang chờ đợi điều này nên đánh giọng quát:

- Quả nhiên là Tu La Mai Hoa Ấn! Người là Văn Quy Nguyên, hậu nhân duy nhất của Văn gia bấy lâu nay ta vẫn kiếm tìm?

Miệng hỏi, hữu thủ của Tôn Nhất Bình cũng khoa lên, tạo một lực đạo nhu hoà để tìm cách hoá giải chiêu Tu La Mai Hoa Ấn của gã thiếu niên vô danh nọ.

Ào...

Àm!

Gã thiếu niên bị chấn lùi nên càng thêm tức giận. Y chủ động lao đến với toàn bộ chân lực:

- Nếu đã biết ta là hậu nhân duy nhất của Văn gia, sao lão cầu người không mau giao trả Thiên Nhất Trang cho ta? Đờ!

Vù... Vù...

Khẽ mỉm cười, Tôn Nhất Bình bằng một chiêu thức hết sức kỳ ảo bắt ngờ tóm chặt uyển mạch của gã thiếu niên:

- Đã tìm thấy Văn thiếu Trang chủ rồi, đương nhiên Tôn mỗ sao lại không giao hoàn toàn bộ Thiên Nhất Trang cho thiếu Trang chủ? Hãy dừng tay nào!

Hự!

Bị bóp chặt uyển mạch, toàn bộ chân lực của gã thiếu niên như bị tan biến đi.

Tuy đau, nhưng gã vẫn cứ hoang mang khi mở miệng nói:

- Gã thật sự sẽ giao Thiên Nhất Trang cho ta?

Miệng vẫn mỉm cười, Tôn Nhất Bình vừa buông tay gã thiếu niên vừa bước lùi lại:

- Thứ nhất ta là nhị sư bá của người. Thứ hai, Thiên Nhất Trang là tâm huyết bao đời nay của Văn gia, đương nhiên Tôn mỗ không đủ tư cách để chấp chưởng một Thiên Nhất Trang không do Tôn mỗ sáng lập.

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của nhiều người, Tôn Nhất Bình đồng dục nói:

- Năm năm trước, do dùng toàn lực chữa thương cho Tôn mỗ, tề đại ca phải kiệt lực mà chết. Đối với Tôn mỗ, mọi chuyện công tư đều phải phân minh. Tu La Viện đã hãm hại gia sư Văn lão Trang chủ, Tôn mỗ phải hủy diệt Tu La Viện để báo thù. Tuy nhiên, cốt nhục duy nhất của Văn gia khi đó lại được Tu La Viện cứu mang nuôi dưỡng, lúc Tôn mỗ tiến đến Tu La Viện cũng thầm có ý định đưa Văn thiếu Trang chủ về chấp chưởng Thiên Nhất Trang. Chỉ tiếc rằng, Văn thiếu Trang chủ đã thất tung, đến cả tung tích của Đồng hoàng Yên, thân mẫu của Văn thiếu Trang chủ, Tôn mỗ cũng không tìm thấy. Đó là lý do khiến cho những năm qua tạm thời Tôn mỗ phải đảm trách cương vị Trang chủ Thiên Nhất Trang.

Sau một thoáng ngừng lời, Tôn Nhất Bình đã làm quãng hùng kinh ngạc qua một câu cả quyết:

- Nay, đã có Văn thiếu Trang chủ xuất hiện, việc chấp chưởng Thiên Nhất Trang từ bây giờ sẽ do Văn Quy Nguyên, Trang chủ danh chính ngôn thuận của bốn Trang đảm nhận.

Những diễn biến xảy ra hoàn toàn bất ngờ, nhất là đối với Văn Quy Nguyên, kẻ vừa để lộ cho quần hùng thấy công phu tuyệt học của Tu La Viện, chứng

tổ Văn Quy Nguyên chính thật là hậu nhân của Văn gia và cũng là hậu nhân duy nhất của Tu La Viện, đã bị Tôn Nhất Bình huỷ diệt năm năm trước. Hành vi quang minh lỗi lạc của Tôn Nhất Bình khiến cho Sa Hồng Cát phải lên tiếng tán dương:

- Lúc nào cũng hắc bạch phân minh, hành vi của Tôn Trang chủ, à không Tôn lão huynh khiến Sa mỗ là người đầu tiên ngưỡng mộ. Xem ra bốn chữ Võ Lâm Nhất Hiệp được gán cho Tôn lão huynh là hoàn toàn xứng hợp.

Hoa Vô Sắc, chương môn phái Diễm Thương cũng phụ hoạ:

- Gieo gió phải gặt bão, việc Tôn lão huynh huỷ diệt Tu La Viện quả nhiên chỉ vì muốn báo thù cho Văn lão Trang chủ. Điều này, nếu Văn Quy Nguyên thể diệt thật sự chấp chương Thiên Nhất Trang cần phải cân nhắc và chớ để tâm, xem lệnh sư bá như kẻ thù.

Văn Quy Nguyên thật sự hoang mang không biết phải tin vào lời của ai. Vì Diễm Trung thì bảo Tôn Nhất Bình là kẻ giáo hoạt, rất có thể chính Tôn Nhất Bình là kẻ hãm hại Văn lão Trang chủ, chính thái độ của Tôn Nhất Bình lúc này, vô hình chung đã bác bỏ những lời định tội của Diễm Trung.

Nếu nghĩ về điều này, Văn Quy Nguyên hoàn toàn quên mục đích của y khi đến núi Võ Di, là kiếm di học của Ma Trung Tử.

Văn Quy Nguyên hầu như thụ động khi nghe Tôn Nhất Bình bảo:

- Việc chấp chương Thiên Nhất Trang là điều hệ trọng, Trang chủ nghĩ sao nếu ngay bây giờ chúng ta lập tức quay về bổn Trang?

Văn Quy Nguyên không thể không đáp:

- Quay về ư? Đương nhiên phải như vậy rồi. Nhị sư bá cũng phải về thôi.

Tiểu diệt vẫn cần sự chỉ dạy của nhị sư bá.

Mỉm cười, Tôn Nhất Bình ung dung cùng Văn Quy Nguyên bỏ đi.

Không bỏ lỡ cơ hội, Sa Hồng Cát, Hoa vô Sắc, cả hai cùng đưa môn nhân đệ tử của họ, là hai phái Côn Luân và Diễm Thương rời đi.

Tiểu Bất Thông với sự phần nộ tốt cùng bỗng có những phản ứng ngoài ý nghĩ của Hà Thiên Lượng đang đứng ngay bên cạnh.

Tiểu Bất Thông bất chợt chạy về phái Sa Hồng Cát:

- Bọn người không thể bỏ đi nếu không giao trả cho ta những gì bọn người lấy ở đây.

- Súc sinh! Ai lấy gì của người chứ? Cút!

Vù...

Không thể trơ mắt nhìn Tiểu Bất Thông chắc chắn phải chết nếu bị ngọn kinh đầy uy lực của Sa Hồng Cát quật vào, Hà Thiên Lượng vội quát:

- Y không biết võ công, sao Sa chương môn nữ nhần tâm...

Tiếng quát của Hà Thiên Lượng bỗng ngưng lại, vì lúc đó chợt có một bóng nhân ảnh lao thẳng vào ngọn kinh của Sa Hồng Cát kèm theo tiếng hô hoán:

- Sa chương môn hạ thủ lưu tình!

Và lập tức, ngọn kinh của Sa Hồng Cát liền bị hoá giải, chỉ lưu lại mỗi một tiếng chấn kinh với âm ba vang dội.

Ầm!

Do sức chấn động của âm ba, ngọn đuốc trên tay Tiểu Bất Thông phải rơi xuống.

Phụp!

Ngọn đuốc duy nhất đem lại nguồn sáng cho bao người đương diện vì thế phải tắt ngấm khiến cho Tiểu Bất Thông dù cố công đưa mắt nhìn vẫn không thể nhận ra ai là người vừa ra tay giải nguy cho bản thân. Cũng vậy, Tiểu Bất Thông cũng không thể nhận thấy bọn Sa Hồng Cát, Hoa Vô Sắc đã bỏ đi hay vẫn còn đứng nguyên vị.

Tiểu Bất Thông chỉ sức tỉnh khi có người chạm tay vào và nói với y bằng giọng an ủi:

- Võ học của Ma Trung Tử không đến được tay ngươi, biết đâu đó lại là điều may mắn cho ngươi? Thôi nào, nếu ngươi thật sự muốn luyện võ hoàn thành di ý của mẫu thân ngươi, ta Gia Cát Phàm sẽ không ngại thu nhận ngươi là đệ tử.

Biết rõ những lời nói này là do Gia Cát Phàm nói với thành ý, Tiểu Bất Thông mấp máy môi định nói lời cảm tạ.

Nhưng, chợt nhớ đến một việc Tiểu Bất Thông bỗng bật lên câu hỏi:

- Gia Cát tiên bối vẫn chưa nói rõ lai lịch của tiểu nhân?

Tuy không thể nhìn thấy Gia Cát Phàm vì bị bóng đêm bao phủ nhưng Tiểu Bất Thông vẫn có thể mừng tưng ra khuôn mặt thất vọng của Gia Cát Phàm lúc đáp lời:

- Ta những tưởng ta đã đoán biết lai lịch của ngươi, nhưng hóa ra không phải.

Chuyện là thế này, cũng năm năm trước lúc Tôn Nhất Bình dốc toàn bộ lực lượng Thiên Nhất Trang để huỷ diệt Tu La Viện, những ai có liên quan đến Tu La Viện đều bị sát hại, chỉ trừ hai người đột nhiên thất tung.

Tiểu Bất Thông vỗ lỗ:

- Tiên bối muốn nói đó là mẫu tử Văn Quy Nguyên, như lão họ Tôn vừa nói?

Có tiếng Gia Cát Phàm thở dài:

- Không sai! Chuyện xảy ra thật ngẫu hợp, đã trùng với thời điểm ngươi được mẫu thân ngươi đưa đi. Và càng trùng hợp hơn là ngươi và Văn Quy Nguyên lại có cùng niên kỷ. Do đó, vừa nghe ngươi kể xong ta liền tưởng chính ngươi là hậu nhân của Văn gia. Cũng may Văn Quy Nguyên xuất hiện thật đúng lúc và y cũng đã có công phu Tu La Viện đó để mình chứng thân phận của y. Hà...! Hóa ra ta đã có những nhận định sai lầm.

Tuy thất vọng không ít nhưng Tiểu Bất Thông bỗng hỏi:

- Tu La Viện tọa lạc ở địa phương nào?

Hiểu ý của Tiểu Bất Thông, Gia Cát Phàm bảo:

- Người muốn kiểm chứng lại ký ức, xem nơi người đã từng lưu ngụ và Tu La Viện có phải là một hay không? Như vậy cũng tốt!

Chờ khi gia Cát Phàm chỉ điểm rõ nơi tọa lạc của Tu La Viện, Tiểu Bất Thông lại hỏi:

- Lúc tiền bối chạy đến nơi này, thật sự điều gì đã xảy ra? Có phải đúng như Văn Quy Nguyên nói, những di học của Ma Trung Tử có lưu ở đây và đã bị bọn người kia đắc thủ?

Gia Cát Phàm phát ra tiếng hừ lạnh và khô khan:

- Lúc ta đến, Ma Thạch đã bị phá hủy! Và sự việc xảy ra đúng như lời Sa Hồng Cát thú nhận, di học của Ma Trung Tử hiện đang lọt vào tay bốn người. Đó là: Tôn Nhất Bình, Sa Hồng Cát, Hoa Vô Sắc và chương môn Không Động phái Thạch Phù Văn.

Nói đến đây Gia Cát Phàm bỗng đổi giọng thành lo lắng:

- Người hỏi để làm gì? Bọn họ đều thuộc hàng cao nhân đương đại, cho dù người am hiểu võ công cũng không phải đối thủ của họ. Người đừng dại tìm đến họ để phải nhận cái chết.

- Tiểu nhân hỏi như thế chỉ vì thuận miệng. Và lại, cứ như tiền bối vừa nói, biết đâu vì không có di học của Ma Trung Tử trong tay, tiểu nhân xem ra đã gặp may.

Gia Cát Phàm nhẹ nhõm:

- Người nghĩ thấu đáo như thế là tốt! Vẫn có câu, tiểu nhân tuy vô tội nhưng do giữ báu vật mà thành ra có tội. Vậy còn việc báỉ sư như ta vừa đề xuất?

Tiểu Bất Thông chợt lắc đầu:

- Hảo ý của tiền bối, tiểu nhân chỉ dám xin tạm lãnh.

Gia Cát Phàm kinh ngạc:

- Tại sao chứ?

Tiểu Bất Thông cười buồn:

- Tiểu nhân không hoàn thành di ý của gia mẫu, càng nghĩ càng hổ thẹn. Đợi sau này, lúc tiểu nhân thật sự bình tâm và suy nghĩ lại, nếu tiền bối vẫn giữ nguyên ý định như hôm nay, có thể tiểu nhân sẽ tự khấu đầu, xin báỉ tiền bối làm sư phụ.

Gia Cát Phàm cười thành tiếng:

- Như vậy cũng được. Hậu bối hữu kỳ, nếu có kỳ duyên, ta và người nhất định sau này sẽ gặp lại! Ha... ha...

Tuy không nhìn thấy gì, nhưng qua tràng cười của Gia Cát Phàm càng lúc càng xa, Tiểu Bất Thông biết tất cả đã đi khỏi. Chung quanh hoàn toàn vắng lặng, người duy nhất còn lại ở nơi này có lẽ chính là Tiểu Bất Thông với nhiều suy nghĩ nung nấu tâm can.

Hồi thứ năm
Chôn Hoang Sơ Gặp Lão Ăn Mày
Một Già Một Trẻ Đùa Bỡn Nhau

- Ôi... Có ai không? Làm ơn cứu lão với.

Thoạt đầu, Tiểu Bất Thông mãi cầm cúi bước đi trong tâm trạng thất vọng nào nề nên dường như không nghe thấy lời cầu cứu này.

Nhưng một lúc sau, do tiếng kêu càng lúc càng lớn và vì ở một khoảng cách khá gần, Tiểu Bất Thông phải động tâm chạy đến.

Tiếng kêu một lần nữa vang lên và lần này cho biết đích xác địa điểm phát ra tiếng gọi khẩn trương kia:

- Có người nào không? Hãy mở lượng hải hà, làm ơn làm phúc đưa lão thoát khỏi nơi quái quỷ này. Có ai không?

Vất bỏ tay nải, là hành trang duy nhất qua một bên, Tiểu Bất Thông vội khom người, dùng tay vạch những cành lá um tùm của bụi cây dại đang che kín nơi vừa phát ra những thanh âm kêu cứu.

Tiếng cành lá lao xao làm cho ở bên dưới phần khích và càng kêu gào nhiều hơn:

- Tiên thần thánh phật ơi! May quá, có người đến rồi. Ân nhân ơi ân nhân. Làm ơn đưa lão lên khỏi nơi hôi hám này. Chao ôi, kêu đến khản giọng rồi cuộc cũng có người nghe thấy. Nam mô a di đà phật!

Khi những cành lá um tùm đã bị Tiểu Bất Thông vừa bẻ vừa vén qua một bên, một hố đất khá sâu liền lộ rõ. Qua đó, Tiểu Bất Thông nhìn thấy một lão ăn mày chẳng hiểu đi đứng thế nào lại rơi đúng vào hố đất.

Lão cũng nhìn thấy một Tiểu Bất Thông nên mừng rỡ xua tay loạn xạ:

- Tiểu oa nhi! Ngươi còn chờ gì nữa không giúp ta leo lên chỗ quái quỷ này? Đưa mắt ước lượng độ sâu của hố đất, Tiểu Bất Thông vội trấn an lão:

- Hố đất này là do bọn hiệp bộ quanh đây đào để bẫy thú. Tuy lâu không dùng đến nhưng hố này còn khá sâu. Lão trượng cứ yên tâm và chờ vãn bổi thêm một lúc nữa. Vãn bổi lập tức đi tìm...

Lão ăn mày xem ra có tính khí thật nóng nảy. Lão thét toáng lên:

- Ngươi định đùa hay sao mà bảo ta phải yên tâm và cứ ở dưới này chờ đợi? Nghe đây, tuy ta chưa đủ già để làm nội tổ của ngươi nhưng chí ít cũng là bậc cao niên, ngữ ngươi có làm nhi tử của ta vẫn chưa xứng. Ngươi dám nói những lời như vậy không nếu người rơi xuống hố đất quái quỷ này không phải ta mà là phụ thân ngươi? Ngươi có muốn chờ thì cứ xuống đây mà chờ. Chưa từng gặp qua người nào đáng lý phải có lời mềm mỏng van xin thì lại có những lời quát tháo trịch thượng như lão ăn mày này, Tiểu Bất Thông tức giận, phúi tay đứng lên:

- Có muốn mắng ít ra lão trượng cũng phải có cái nhìn thông tình đạt lý mới đúng. Hổ đất sâu như thế này, nếu văn bối không có những vật dụng cần thiết, như một sợi dây rừng hoặc một nhánh cây tương đối dài chẳng hạn, văn bối dù muốn kéo lão trượng lên cũng vô phương. Lão trượng không muốn chờ cũng phải chờ.

Sợ Tiểu Bất Thông vì quá giận sẽ bỏ đi, lão ăn mày vội đổi giọng:

- Là lão không đúng, xin tiểu hữu đừng giận. Đổi lại là tiểu hữu, nếu phải kêu gào gần hai canh giờ như lão, có lẽ tiểu hữu hoảng sợ và có những lời thất ngôn như lão thôi! Tiểu hữu đừng bỏ đi, hãy giúp lão với.

Tiểu Bất Thông vừa cười vừa lắc đầu:

- Có đi, văn bối chỉ tìm vật dụng nào đó thôi. Văn bối đâu ngờ thấy lão trượng lâm nạn mà không cứu.

Lập tức, lão ăn mày lại nổi đoá:

- Ngốc ơi là ngốc! Người cần gì phải đi tìm những vật dụng gì đó như người nói? Nghe này, chỉ cần người cố khom người xuống và đưa tay ra cho ta. Ta tuy già nhưng không lẽ không thể nhảy lên và nắm được tay người sao? Đó là phương cách dễ nhất và mau lẹ nhất, không lẽ người không nghĩ ra?

Tiểu Bất Thông thở dài, như muốn dùng tiếng thở dài này để giải toả bớt những nỗi hậm hực vì cứ bị lão ăn mày mắng và mắng phi lý.

- Lão trượng có biết làm như thế là rất mạo hiểm không? Nhỡ văn bối không đủ lực để kéo lão trượng lên, ngược lại còn bị lão trượng lôi luôn xuống dưới, khi đó chẳng phải hai người chúng ta cùng lâm nạn như nhau sao?

Lão ăn mày giẫm chân giận dữ:

- Rơi làm sao được mà rơi? Có chẳng, chỉ vì người không có khí phách như một nam tử hán đại trượng phu đích thực nên người mới cho đây là hành động mạo hiểm. Xem người thế này mà lại kém đờm lược, chẳng khác nào bọn nữ nhi liễu yếu đào tơ.

Tuy bị khích nộ nhưng Tiểu Bất Thông vẫn mỉm cười:

- Lão trượng muốn nói thế nào cũng được. Những gì văn bối tự cho là đúng, văn bối cứ thế mà làm. Lúc này đâu phải là lúc mạo hiểm chỉ để được tiếng đờm lược hơn người?

Thấy Tiểu Bất Thông xoay người bỏ đi thật, lão ăn mày một lần nữa van xin:

- Người đừng bỏ đi. Là lão không đúng, lão hoàn toàn sai. Hãy quay lại cứu lão với. Lão sẽ gọi người là tiểu gia, à không, sẽ gọi là đại gia, đại đại gia.

Tiểu Bất Thông bất ngờ quay người lại:

- Nếu văn bối đưa tay xuống liệu lão trượng có đủ lực để nhảy lên không?

Lão cả mừng:

- Người không đi tìm những vật dụng gì đó như vừa nói sao?

Tiểu Bất Thông lắc đầu:

- Văn bối đã kịp nhìn qua địa hình nơi đây rồi, không thể dễ dàng tìm một

mẫu dây rừng hay một nhánh cây tương đối vững chắc. Đành phải dùng theo phương cách lão trượng vừa nói vậy.

Lão toét miệng cười:

- Thì ta đã bảo mà. Ngươi yên tâm, nhảy lên khỏi hố đất này chưa biết ra sao, nhưng để nhảy lên và nắm đúng tay ngươi, ta tự tin là ta làm được.

Tiểu Bất Thông sau khi nằm phục xuống đất và chồm gần nửa người vào miệng hố, vừa đưa tay xuống thật sâu, thật hết tầm với, miệng vừa bảo:

- Lão trượng không nên dùng lực nhiều. Chỉ cần nắm được tay vẫn bổi là đủ. Đến lúc đó, vẫn bổi sẽ lựa thế tìm cách kéo lão trượng lên.

Tiểu Bất Thông vừa dứt lời, đã nghe lão ăn mày hét lên một tiếng thất dững mãnh:

- Lên này!

Lập tức, tay của Tiểu Bất Thông liền bị lão nắm chặt. Và không hiểu lão đã làm cách nào mà thân hình của Tiểu Bất Thông tuy bị lôi mạnh xuống dưới nhưng phần lão thì cứ thoăn thoắt leo lên khỏi hố đất.

Đến lúc Tiểu Bất Thông nhận ra sự thế, thì.

Huych!

Có rơi vào hố đất, Tiểu Bất Thông mới hiểu tại sao lão ăn mày đã gọi đây là nơi hôi hám.

Nhìn bãi phân vừa vô tình đạp vào, Tiểu Bất Thông nhăn mặt và không hiểu đây là phân người hay phân thú.

Lúc đó, từ bên trên có tràng cười của lão ăn mày vọng xuống:

- Đấy, ta đã bảo mà. Nơi này đúng là nơi hôi hám. Nếu ngươi đừng nhắm mắt nhắm mũi thì đâu đã giẫm phải bãi phân kia? Nhìn ngươi nhăn nhó thật tức cười. Ha... ha...

Nghe lão cười, Tiểu Bất Thông suýt nữa buột miệng thóa mạ.

Kịp nghĩ lại, Tiểu Bất Thông vội gọi lão:

- Tại sao lão trượng kéo mạnh quá khiến vẫn hồi phải rơi xuống. Bây giờ đến lượt lão trượng, hãy kéo vẫn bổi lên với.

Lão lắc đầu nguầy nguậy:

- Không được! Nhỡ ngươi lại lôi ta xuống thì sao?

Tiểu Bất Thông cố nén giận:

- Vẫn bổi biết tự lượng sức, sẽ không dùng quá lực như lão trượng đâu.

Lão vẫn lắc đầu:

- Ta cũng biết tự lượng sức như ngươi vậy! Nhất định là không được, ngươi đành phải chờ ta một lúc thôi.

Tiểu Bất Thông lo lắng:

- Lão định tìm dây rừng ư? Mãi ở chân núi mới có mọc những loại dây rừng cần thiết!

Lão thở dài thiếu não:

- Ta đâu nói là sẽ tìm dây rùng? Ta đang đói, đói đến tứ chi cũng bủn rủn. Ta đâu còn sức lực để kéo người lên. Người hãy chờ ta tìm cái gì bỏ bụng đã.

Biết lão có tình giở trò. Tiểu Bất Thông bảo:

- Trong tay nải của vãn bối có chút ít lương khô. Nếu lão trượng không ngại...

Chưa nói dứt lời, Tiểu Bất Thông đã nghe lão reo lên:

- Có lương khô à? Sao người không nói sớm? Đâu để ta xem thử.

Bóng lão biến mất khỏi miệng hố. Thay vào đó, Tiểu Bất Thông nghe tiếng sột soạt, chứng tỏ lão ăn mày đang xúc tìm phần lương khô trong tay nải vốn của nó.

Không bao lâu, Tiểu Bất Thông phải bất ngờ khi nghe tiếng lão trách cứ:

- Hừ! sao chỉ là những mẫu bánh khô cứng như thế này? Ta tuy là kẻ khát thực nhưng những thứ lương khô mà ta muốn ám chỉ đến phải là những tảng thịt rừng đã được hơ qua lửa và phải phơi thật khô. Những thứ này làm sao ta nuốt cho trôi đây, tiểu tử?

Vãn phải nhẫn nhục, Tiểu Bất Thông nói vọng lên:

- Những mẫu bột đó nếu được nhúng qua nước cũng đâu phải khó nuốt? Lão trượng xin đừng làm khó vãn bối nữa!

Đáp lại, Tiểu Bất Thông nghe những tiếng nuốt khó khăn của lão ăn mày, kèm theo là những tiếng nấc nghẹn khó nghe:

- Ức...! Nước! Ta...ta...! Ức! Ta phải đi tìm nước đây! Ôi chao...! A ết ẹn ất...(ta chết nghẹn mất).

Và Tiểu Bất Thông liền nghe tiếng bỏ chạy của lão ăn mày.

Sợ lão phải chết vì nghẹn thật sự, Tiểu Bất Thông vội gào lên thật to, hy vọng sẽ kịp đến tai lão:

- Lão trượng cứ nhắm chân núi mà chạy đến. Ở đó có một dòng suối. Lão trượng có nghe vãn bối nói không?

Không nghe tiếng đáp lại của lão, Tiểu Bất Thông càng thêm sợ.

Tiểu Bất Thông vội đưa mắt nhìn quanh như muốn tìm cách tự thoát khỏi nơi này.

Cái hố mà lão ăn mày và Bất Thông rơi vào vốn sâu độ ba trượng, nhưng do thời gian đất cát rơi xuống nên chỉ còn tầm hai trượng. Tuy khoảng cách hai trượng vẫn là quá lớn để Bất Thông nhảy lên nhưng Bất Thông đã nghĩ ra cách khác.

Hố tuy sâu nhưng không quá rộng so với sải chân của chàng. Tiểu Bất Thông bèn hít một hơi nhảy lên, dang hai chân tì vào hai bên mép hố. Sau khi đã giữ được thăng bằng, Tiểu Bất Thông lại dùng hết sức nhảy lên.

Lần này thì hai tay của Tiểu Bất Thông đã bám được vào thành hố, qua đó Tiểu Bất Thông đã có thể trườn người lên trên miệng hố. Vốn đang lo lắng

cho lão ăn mày nên vừa thò đầu lên Tiểu Bất Thông đã định cất tiếng gọi. Nhưng chàng bỗng giật mình vì một bóng ảnh vụt qua trước mặt. Mắt của Tiểu Bất Thông chột hoa lên và dường như vừa có ai đó đang ngồi cách hố đất không xa nhưng bây giờ thì không còn nữa. Không nghĩ đó là bóng ma và càng không dám nghĩ đến những gì vừa thoáng nhìn thấy là thật. Tiểu Bất Thông sau khi thót người khỏi miệng hố liền đưa mắt về phía chân núi Võ Di để kiểm tìm.

Núi Võ Di là nơi Tiểu Bất Thông từng lưu ngụ và chỉ sáng nay Tiểu Bất Thông mới quyết định bỏ đi, do đó địa hình ở chốn này đối với Tiểu Bất Thông rất quen thuộc.

Và Tiểu Bất Thông không khỏi mừng thầm vì ở phía xa, đúng hơn là hướng có dòng suối như lời Tiểu Bất Thông vừa điểm chỉ, lão ăn mày đang tắt tả chân thấp chân cao chạy lại.

Lão cũng đã nhìn thấy Tiểu Bất Thông. Vì thế, khi lên tiếng cho dù lão chưa kịp đi đến nơi. Tiểu Bất Thông một lần nữa nghe lão trách mắng:

- Uý! Ngươi tự leo lên được ư? Hừ! sao ngươi không chịu nói sớm cho ta biết? Báo hại, ta vừa phải vội đi tìm nơi có nước như ngươi đã chỉ, vừa phải vắt chân lên cổ để sớm quay lại với ngươi. Ngươi có biết, hí lộng một người cao niên, nhất là người ngang cùng với thúc bá của ngươi là mang tội bất kính hay không? Nhỡ ta do vội phải chạy đến đứt hơi mà chết, một mạng của ngươi đổi được mạng cả ta không, hử?

Lần này, thay vì giận hoặc bỏ qua lời trách mắng sa sã của lão ăn mày, Tiểu Bất Thông bắt chợt lạnh giọng nói với lão:

- Lão mắng đủ chưa? Nếu đã đủ, phần lương khô của ta đâu, mau trả lại đây! Thái độ của Tiểu Bất Thông khiến lão ăn mày giậm chân đùng đùng như dưới chân lão là lửa đỏ:

- Thiên địa quỷ thần ơi, hãy đưa mắt nhìn xuống nè. Lão thì lo lắng cho y cứ vội vội vàng vàng nghĩ cách cứu y. Đổi lại, y chỉ nghĩ đến chỗ lương khô của y. Đời thưở nào lại có chuyện gieo ân mắc oán như vậy chứ. Hãy xuống đây mà xem nè, thiên địa quỷ thần ơi.

Tiểu Bất Thông càng thêm lạnh giọng:

- Lão có kêu suốt ngày cũng không có trời đất nào nghe thấy cho lão. Nghe ta hỏi một lần nữa, lương khô của ta đâu, trả lại đây. Chỗ lương khô đó ta cần dùng đến chí ít là cho mười ngày đi đường. Một mình lão không thể ăn hết ngần ấy được.

Lão phùng má, giận dữ:

- Muốn có đủ lực để kéo ngươi lên, ta đã dùng hết chỗ lương khô đó rồi. Xí! Ngươi đừng tưởng vì lương khô của ngươi quá ngon nên ta ăn hết. Ngon gì thứ lương khô làm bằng bột vừa nhạt vừa cứng, lại còn hôi mùi ẩm mốc nữa. Tiểu Bất Thông nhếch môi, cười nửa miệng:

- Có nhạt, có mốc đối với ta vẫn ngon gấp mấy lần những thứ ta phải ngửa tay đi xin của người. Lão đã vất đi đâu? Chỉ cần lão nói ra tự ta sẽ đi nhặt lại.

Lão vẫn không đáp ngay vào điều Tiểu Bất Thông quan tâm. Trái lại, lão trợn mắt giận dữ:

- Cái gì? Người dám xiên xéo ám chỉ ta là người chỉ biết ngửa tay đi xin của người? Hay thật, nếu ta còn cường tráng như người bây giờ, lời nói này của người nhất định sẽ bị ta đâm cho vỡ mặt.

Tiểu Bất Thông chột cau mặt và có phần nào áy náy:

- Ta... hừ! Vẫn bối không hề có ý ám chỉ như vậy. Vẫn bối muốn nói, nếu không có lương khô mang theo, vẫn bối đâu thể ngửa tay đi xin của người.

Chép miệng Tiểu Bất Thông tiếp:

- Thôi được! Nếu lão trượng đã ăn hết chỗ lương khô đó thì thôi, vẫn bối cũng sẽ có cách tự lo liệu bản thân.

Dứt lời, Tiểu Bất Thông khom người nhặt lấy tay nải và rảo bước bỏ đi.

Thanh âm của lão ăn mày vẫn nheo nhéo bám theo:

- Sao? Người muốn bỏ đi thật sao? Dễ ợt vậy? Muốn ta bỏ qua câu nói lỡ lời của người ít nào người cũng phải có lời xin lỗi. Nếu người không xin lỗi, ta sẽ dai dẳng bám theo người. Và hề gặp ai, lập tức ta hô hoán lên, bảo người ý sức trẻ hiệp già, một lão già như ta.

Tiểu Bất Thông vẫn rảo bước:

- Lão muốn làm thế nào tùy lão. Lão đừng tưởng ta không biết sức của lão còn mạnh khỏe hơn ta bội phần. Ta không để lão gạt một lần nữa đâu.

Lão dai dẳng bám theo Tiểu Bất Thông thật. Không những thế, lão còn tru tréo:

- Người có mắt trí không vậy? một lão già như ta sao lại có sức khỏe hơn người? Hay người nghĩ ta vì lỡ tay làm người phải rơi xuống hố nên cho ta khỏe hơn người?

Tiểu Bất Thông dừng lại và quay người về phía sau thật nhanh:

- Ta không hề nghĩ đó là lão lỡ tay. Không những thế, ta còn có bằng chứng, đủ để nói lên thật sự lão còn khỏe hơn ta.

Lão ăn mày có vóc hình trung bình, so với Tiểu Bất Thông là một thiếu niên tuổi độ mười sáu và đang đà phát triển, cả hai có chiều cao ngang nhau. Do đó, khi Tiểu Bất Thông quay người lại cũng vừa vặn lão ăn mày bước đến đụng mặt. Mặt lão nhăn nhăn, hai mắt hấp háy, lão căng căng mặt như thách thức Tiểu Bất Thông:

- Người có bằng chứng gì bảo ta có sức khỏe hơn người?

Tiểu Bất Thông cười giễu:

- Lão có biết, muốn chạy đi rồi quay về từ chỗ có hố đất đến nơi có dòng suối, một người đang trẻ khỏe như ta phải mất gần một canh giờ không? Đã

vậy, không những lão kịp đi và về trong khoảng thời gian ít hơn một canh giờ, lão còn đủ thời gian để dùng hết chỗ lương khô phải năm bảy người cùng ăn mới hết. Lão nói đi, không khoẻ hơn ta, điều này làm sao xảy ra?

Lão cười hì hì:

- Do vội cứu người đương nhiên ta phải chạy cật lực và chạy cho thật nhanh rồi. Còn nữa, chỗ lương khô kia, hì... hì... ta làm sao ăn hết?

Tiểu Bất Thông liền xoè tay ra:

- Lão không ăn hết vậy là lão vẫn còn cất giữ trong người. Đưa đây! Sau khi đưa ra, lão đường lão, ta đường ta, ta và lão hết ân hết nợ.

Lão nhăn nhó:

- Đương nhiên là ta hãy còn cất giữ. Nhưng không lẽ người không tặng hết cho ta, gọi là lễ vật đền ân?

- Đền ân? Lão có ân gì bảo ta phải đền?

Lão cười nham nhở:

- Còn ân gì nếu không là ân ta cứu người?

- Lão cứu ta hồi nào?

Lão chun mũi:

- Ta có ý định cứu người, đúng chưa? Vì muốn cứu người ta cần phải có sức, ta đã ăn một ít lương khô của người đúng chưa? Do vội, ta bị nghẹn và suýt chết, đúng chưa? Rồi cũng do người chỉ, ta phải ba chân bốn cẳng chạy đến suối nước, sau đó phải vội chạy về. Bao nhiêu đó công sức ta đã bỏ ra có lý nào không đáng cho người phải có hành vi gì cụ thể đáp tạ?

Tiểu Bất Thông lùi lại, tránh xa lão ăn mày. Sau đó, vừa quay lưng vừa tiếp tục bước đi, Tiểu Bất Thông bảo:

- Được rồi! Ta cứu lão, lão không tính, lão chỉ muốn tính với ta về hành vi lão chỉ mới có ý định và chưa thực hiện. Lão muốn giữ chỗ lương khô còn lại, tùy lão. Cứ kể như ta không hề có là xong. Cáo biệt!

Lão ăn mày đuổi theo:

- Ê... ê...! Nhờ người nhắc ta mới nhớ. Đây này, ta chia cho người nửa phần lương khô, gọi là đền ân người đã kéo ta lên khỏi hố đất.

Tiểu Bất Thông đi nhanh hơn:

- Lão cứ giữ hết cho lão. Quân tử thì ân bất cần báo. Ta tuy bé nhưng vẫn biết rõ điều đó. Lão không phải bận tâm và cũng đừng bám theo ta nữa.

Nhưng, ở phía sau bỗng có tiếng kêu kinh hoàng của lão ăn mày:

- Ôi chao! Cứu ta với tiểu tử! Nhanh lên, hãy cứu ta nào, tiểu tử.

Tuy ngờ đây là trò đùa của lão nhưng do tâm tính nhân hậu, Tiểu Bất Thông nhăn nhó quay lại:

- Lão đừng đùa nữa mà...

Chỉ mới nói đến đây, Tiểu Bất Thông phải dừng lời. Và nhanh thật nhanh Tiểu Bất Thông chạy đến với lão.

Lão ăn mày đang trợn tròn hai mắt, sợ hãi nhìn một con rắn với thân hình mang màu hồng óng ánh cứ chập chờn chuẩn bị mổ vào lão.

Lúc Tiểu Bất Thông chạy đến cũng là lúc con rắn phóng người lao nhanh vào lão ăn mày.

Vù...

Nhưng, Tiểu Bất Thông đã nhanh hơn và kịp chộp vào đuôi con rắn.

Vốn quen xử trí với những tình huống tương tự, Tiểu Bất Thông vẫn giữ chặt đuôi rắn và quay tít thành nhiều vòng trên không.

Ào... ào...

Lượng đã đủ, Tiểu Bất Thông bèn theo đà quay, quật luôn thân hình con rắn vào nền đất cứng thật mạnh.

Bộp!

Lập tức có tiếng thở phào của lão ăn mày vang lên:

- Đa tạ trời phật! Nếu không có người...

Tiểu Bất Thông vụt đưa ngón tay lên môi:

- Lão trượng đừng vội lên tiếng.

Lão ăn mày trợn to hai mắt, có ý giận dữ. Và trước khi lão mấp máy môi định mở miệng quát mắng vì hành vi của Tiểu Bất Thông là quá phi lý, lão bỗng nín im và đưa mắt nhìn thái độ kỳ quặc của Tiểu Bất Thông đang cẩn trọng khom người và từ từ tiến đến một bụi cây um tùm cách đó không xa. Lão ăn mày kinh nghi, cũng lò dò bước khẽ theo chân Tiểu Bất Thông. Đang chú tâm dõi nhìn vào bụi cây, Tiểu Bất Thông suýt nữa giật mình vì nghe thanh âm của lão ăn mày rớt nhẹ vào tai:

- Còn một con nữa sao, tiểu tử?

Tiểu Bất Thông khẽ nhăn mặt, quay lại nhìn lão:

- Lũ rắn này thường đi thành đôi. Con còn lại thường nguy hiểm đó.

Hoảng sợ, lão ăn mày nhảy lùi về phía sau thật nhanh.

Tiếng động do lão ăn mày gây ra không ngờ đã che lấp đi tiếng động sột soạt thật khẽ phát ra từ giữa bụi cây.

Vì không nghe được tiếng động này, Tiểu Bất Thông hoàn toàn bất ngờ khi có một ánh hồng óng ánh từ giữa bụi cây lao ra.

Vù...

Kinh tâm, Tiểu Bất Thông vội khom người và ánh hồng kia cứ thế lao vượt qua mặt Tiểu Bất Thông.

Vù...

Nhìn thấy ánh hồng kia sau khi lao sượt qua Tiểu Bất Thông đang vun vút lao về phía mình, lão ăn mày kinh hoàng kêu lên bãi hải:

- Ôi chao!

Không ngờ chỉ vì một chú sơ tâm đã gây ra mối kinh hoàng có thể dẫn đến cái chết cho lão ăn mày, Tiểu Bất Thông dùng hết sức chồm người theo và

tìm cách chộp vào đuôi con rắn thứ hai.

Chính lúc nắm được đuôi rắn, mắt của Tiểu Bất Thông bỗng hoa lên và hình ảnh của một nắm tay uy dũng lần cái đầu hình ba góc của con rắn cứ loang loáng trước mặt Tiểu Bất Thông.

Không kịp nhận định rõ nắm tay kia là của ai và tại sao con rắn phải quay đầu trở lại, Tiểu Bất Thông liền có cảm nhận ở khuỷu tay chợt đau nhói.

Phập!

Biết đã bị rắn cắn, Tiểu Bất Thông cố nhin đau, cố quật con rắn xuống nền đất. Nhưng nắm tay kia một lần nữa lại xuất hiện và một lực đạo uy mãnh liền dồn dập đổ vào thân hình nhỏ bé của con rắn.

Ào... Ào...

Vào lúc này, do đã nhận ra nắm tay kia là của ai, Tiểu Bất Thông kinh hoàng kêu lên vội vã:

- Đừng giết con rắn! Vẫn bồi cần sinh mạng của nó.

Có phần muộn, tiếng kêu của Tiểu Bất Thông vừa dứt tiếng thì tiếng kinh lực quật vào thân rắn cũng vang lên.

Bình!

Đưa mắt nhìn và phát hiện thân rắn hãy còn ngo ngoe, chưa chết hẳn, Tiểu Bất Thông bắt kẻ thân hình đang cứng dần, vội chộp vào con rắn và đưa lên miệng.

Lão ăn mày thất kinh:

- Đây, đó là độc xà. Ngươi mà ăn nó tất phải vong mạng!

Tiểu Bất Thông không những bỏ ngoài tai lời nói của lão ăn mày mà còn cả quyết ngoạm một cái thật mạnh vào thân rắn, đúng vào chỗ chỉ cách đầu rắn độ một gang tay.

Miệng dính đầy máu rắn, Tiểu Bất Thông sau khi ném bỏ con rắn sang một bên cứ thế mà kêu lão ăn mày:

- Lão trượng hãy... hừ... hừ..., hãy nhặt con rắn khi này và, hừ... hừ..., đưa cho vãn... Hự!

Hai mắt Tiểu Bất Thông bỗng trợn ngược và lập tức ngã vật qua một bên, hôn mê trầm trầm...

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 5

Chốn Hoang Sơ Gặp Lão Ăn Mày

Một Già Một Trẻ Đùa Bỡ Nhau

- Ồi...Có ai không? Làm ơn cứu lão với.

Thoạt đầu, Tiểu Bất Thông mãi cắm cúi bước đi trong tâm trạng thất vọng nảo nề nên dường như không nghe thấy lời cầu cứu này.

Nhưng một lúc sau, do tiếng kêu càng lúc càng lớn và vì ở một khoảng cách khá gần, Tiểu Bất Thông phải động tâm chạy đến.

Tiếng kêu một lần nữa vang lên và lần này cho biết đích xác địa điểm phát ra tiếng gọi khẩn trương kia:

- Có người nào không? Hãy mở lượng hải hà, làm ơn làm phúc đưa lão thoát khỏi nơi quái quỷ này. Có ai không?

Vật bỏ tay nải, là hành trang duy nhất qua một bên, Tiểu Bất Thông vội khom người, dùng tay vạch những cành lá um tùm của bụi cây đại đang che kín nơi vừa phát ra những thanh âm kêu cứu.

Tiếng cành lá lao xao làm cho ở bên dưới phần khích và càng kêu gào nhiều hơn:

- Tiên thân thánh phật ơi! May quá, có người đến rồi. Ân nhân ơi ân nhân. Làm ơn đưa lão lên khỏi nơi hôi hám này. Chao ôi, kêu đến khản giọng rồi cuộc cũng có người nghe thấy. Nam mô a di đà phật!

Khi những cành lá um tùm đã bị Tiểu Bất Thông vừa bẻ vừa vén qua một bên, một hố đất khá sâu liền lộ rõ. Qua đó, Tiểu Bất Thông nhìn thấy một lão ăn mày chẳng hiểu đi đứng thế nào lại rơi đúng vào hố đất.

Lão cũng nhìn thấy một Tiểu Bất Thông nên mừng rỡ xua tay loạn xạ:

- Tiểu oa nhi! Người còn chờ gì nữa không giúp ta leo lên chỗ quái quỷ này? Đưa mắt ước lượng độ sâu của hố đất, Tiểu Bất Thông vội trấn an lão:

- Hố đất này là do bọn hiệp bộ quanh đây đào để bẫy thú. Tuy lâu không dùng đến nhưng hố này còn khá sâu. Lão trượng cứ yên tâm và chờ vãn bổi thêm một lúc nữa. Vãn bổi lập tức đi tìm...

Lão ăn mày xem ra có tính khí thật nóng nảy. Lão thét toáng lên:

- Người định đùa hay sao mà bảo ta phải yên tâm và cứ ở dưới này chờ đợi? Nghe đây, tuy ta chưa đủ già để làm nội tổ của ngươi nhưng chí ít cũng là bậc cao niên, ngũ ngươi có làm nhi tử của ta vẫn chưa xứng. Ngươi dám nói những lời như vậy không nếu người rơi xuống hố đất quái quỷ này không phải ta mà là phụ thân ngươi? Ngươi có muốn chờ thì cứ xuống đây mà chờ. Chưa từng gặp qua người nào đáng lý phải có lời mềm mỏng van xin thì lại có những lời quát tháo trịch thượng như lão ăn mày này, Tiểu Bất Thông tức giận, phui tay đứng lên:

- Có muốn mắng ít ra lão trượng cũng phải có cái nhìn thông tình đạt lý mới đúng. Hố đất sâu như thế này, nếu vãn bổi không có những vật dụng cần thiết, như một sợi dây rừng hoặc một nhánh cây tương đối dài chẳng hạn, vãn bổi dù muốn kéo lão trượng lên cũng vô phương. Lão trượng không

muốn chờ cũng phải chờ.

Sợ Tiểu Bất Thông vì quá giận sẽ bỏ đi, lão ăn mày vội đổi giọng:

- Là lão không đúng, xin tiểu hữu đừng giận. Đổi lại là tiểu hữu, nếu phải kêu gào gần hai canh giờ như lão, có lẽ tiểu hữu hoảng sợ và có những lời thất ngôn như lão thôi! Tiểu hữu đừng bỏ đi, hãy giúp lão với.

Tiểu Bất Thông vừa cười vừa lắc đầu:

- Có đi, văn bối chỉ tìm vật dụng nào đó thôi. Văn bối đâu ngờ thấy lão trượng lâm nạn mà không cứu.

Lập tức, lão ăn mày lại nổi đoá:

- Ngốc ơi là ngốc! Người cần gì phải đi tìm những vật dụng gì đó như người nói? Nghe này, chỉ cần người cố khom người xuống và đưa tay ra cho ta. Ta tuy già nhưng không lẽ không thể nhảy lên và nắm được tay người sao? Đó là phương cách dễ nhất và mau lẹ nhất, không lẽ người không nghĩ ra?

Tiểu Bất Thông thở dài, như muốn dùng tiếng thở dài này để giải toả bớt những nỗi hậm hực vì cứ bị lão ăn mày mắng và mắng phi lý.

- Lão trượng có biết làm như thế là rất mạo hiểm không? Nhỡ văn bối không đủ lực để kéo lão trượng lên, ngược lại còn bị lão trượng lôi luôn xuống dưới, khi đó chẳng phải hai người chúng ta cùng lâm nạn như nhau sao?

Lão ăn mày giẫm chân giận dữ:

- Roi làm sao được mà roi? Có chẳng, chỉ vì người không có khí phách như một nam tử hán đại trượng phu đích thực nên người mới cho đây là hành động mạo hiểm. Xem người thế này mà lại kém đởm lược, chẳng khác nào bọn nữ nhi liễu yếu đào tơ.

Tuy bị khích nộ nhưng Tiểu Bất Thông vẫn mỉm cười:

- Lão trượng muốn nói thế nào cũng được. Những gì văn bối tự cho là đúng, văn bối cứ thế mà làm. Lúc này đâu phải là lúc mạo hiểm chỉ để được tiếng đởm lược hơn người?

Thấy Tiểu Bất Thông xoay người bỏ đi thật, lão ăn mày một lần nữa van xin:

- Người đừng bỏ đi. Là lão không đúng, lão hoàn toàn sai. Hãy quay lại cứu lão với. Lão sẽ gọi người là tiểu gia, à không, sẽ gọi là đại gia, đại đại gia.

Tiểu Bất Thông bất ngờ quay người lại:

- Nếu văn bối đưa tay xuống liệu lão trượng có đủ lực để nhảy lên không?

Lão cả mừng:

- Người không đi tìm những vật dụng gì đó như vừa nói sao?

Tiểu Bất Thông lắc đầu:

- Văn bối đã kịp nhìn qua địa hình nơi đây rồi, không thể dễ dàng tìm một mẫu dây rừng hay một nhánh cây tương đối vững chắc. đành phải dùng theo phương cách lão trượng vừa nói vậy.

Lão toét miệng cười:

- Thì ta đã bảo mà. Người yên tâm, nhảy lên khỏi hố đất này chưa biết ra

sao, nhưng để nhảy lên và nắm đúng tay người, ta tự tin là ta làm được.

Tiểu Bất Thông sau khi nằm phục xuống đất và chồm gần nửa người vào miệng hổ, vừa đưa tay xuống thật sâu, thật hết tầm với, miệng vừa bảo:

- Lão trượng không nên dùng lực nhiều. Chỉ cần nắm được tay vãn bối là đủ.

Đến lúc đó, vãn bối sẽ lựa thể tìm cách kéo lão trượng lên.

Tiểu Bất Thông vừa dứt lời, đã nghe lão ăn mày hét lên một tiếng thất dưng mãnh:

- Lên này!

Lập tức, tay của Tiểu Bất Thông liền bị lão nắm chặt. Và không hiểu lão đã làm cách nào mà thân hình của Tiểu Bất Thông tuy bị lôi mạnh xuống dưới nhưng phần lão thì cứ thoăn thoắt leo lên khỏi hố đất.

Đến lúc Tiểu Bất Thông nhận ra sự thế, thì.

Huych!

Có rơi vào hố đất, Tiểu Bất Thông mới hiểu tại sao lão ăn mày đã gọi đây là nơi hôi hám.

Nhìn bãi phân vừa vô tình đạp vào, Tiểu Bất Thông nhăn mặt và không hiểu đây là phân người hay phân thú.

Lúc đó, từ bên trên có tràng cười của lão ăn mày vọng xuống:

- Đây, ta đã bảo mà. Nơi này đúng là nơi hôi hám. Nếu người đừng nhắm mắt nhắm mũi thì đâu đã giẫm phải bãi phân kia? Nhìn người nhăn nhó thật tức cười. Ha... ha...

Nghe lão cười, Tiểu Bất Thông suýt nữa buột miệng thóa mạ.

Kịp nghĩ lại, Tiểu Bất Thông vội gọi lão:

- Tại sao lão trượng kéo mạnh quá khiến vãn bối phải rơi xuống. Bây giờ đến lượt lão trượng, hãy kéo vãn bối lên với.

Lão lắc đầu nguây nguây:

- Không được! Nhỡ người lại lôi ta xuống thì sao?

Tiểu Bất Thông cố nén giận:

- Vãn bối biết tự lượng sức, sẽ không dùng quá lực như lão trượng đâu.

Lão vẫn lắc đầu:

- Ta cũng biết tự lượng sức như người vậy! Nhất định là không được, người đành phải chờ ta một lúc thôi.

Tiểu Bất Thông lo lắng:

- Lão định tìm dây rừng ư? Mãi ở chân núi mới có mọc những loại dây rừng cần thiết!

Lão thở dài thiếu não:

- Ta đâu nói là sẽ tìm dây rừng? Ta đang đói, đói đến tứ chi cũng bủn rủn. Ta đâu còn sức lực để kéo người lên. Người hãy chờ ta tìm cái gì bỏ bụng đã.

Biết lão có tình giờ trò. Tiểu Bất Thông bảo:

- Trong tay nải của vãn bối có chút ít lương khô. Nếu lão trượng không ngại...

Chưa nói dứt lời, Tiểu Bất Thông đã nghe lão reo lên:

- Có lương khô à? Sao ngươi không nói sớm? Đâu để ta xem thử.

Bóng lão biến mất khỏi miệng hố. Thay vào đó, Tiểu Bất Thông nghe tiếng sột soạt, chứng tỏ lão ăn mỳ đang xục tìm phần lương khô trong tay nải vốn của nó.

Không bao lâu, Tiểu Bất Thông phải bất ngờ khi nghe tiếng lão trách cứ:

- Hừ! sao chỉ là những mẩu bánh khô cứng như thế này? Ta tuy là kẻ khát thực nhưng những thứ lương khô mà ta muốn ám chỉ đến phải là những tảng thịt rừng đã được hơ qua lửa và phải phơi thật khô. Những thứ này làm sao ta nuốt cho trôi đây, tiểu tử?

Vẫn phải nhẫn nhục, Tiểu Bất Thông nói vọng lên:

- Những mẩu bột đó nếu được nhúng qua nước cũng đâu phải khó nuốt? Lão trượng xin đừng làm khó vãn bối nữa!

Đáp lại, Tiểu Bất Thông nghe những tiếng nuốt khó khăn của lão ăn mỳ, kèm theo là những tiếng nấc nghẹn khó nghe:

- Ợc...! Nước! Ta...ta...! Ợc! Ta phải đi tìm nước đây! Ôi chao...! A ết ẹn ắt...(ta chết nghẹn mất).

Và Tiểu Bất Thông liền nghe tiếng bỏ chạy của lão ăn mỳ.

Sợ lão phải chết vì nghẹn thật sự, Tiểu Bất Thông vội gào lên thật to, hy vọng sẽ kịp đến tai lão:

- Lão trượng cứ nhắm chân núi mà chạy đến. Ở đó có một dòng suối. Lão trượng có nghe vãn bối nói không?

Không nghe tiếng đáp lại của lão, Tiểu Bất Thông càng thêm sợ.

Tiểu Bất Thông vội đưa mắt nhìn quanh như muốn tìm cách tự thoát khỏi nơi này.

Cái hố mà lão ăn mỳ và Bất Thông rơi vào vốn sâu độ ba trượng, nhưng do thời gian đất cát rơi xuống nên chỉ còn tầm hai trượng. Tuy khoảng cách hai trượng vẫn là quá lớn để Bất Thông nhảy lên nhưng Bất Thông đã nghĩ ra cách khác.

Hố tuy sâu nhưng không quá rộng so với sải chân của chàng. Tiểu Bất Thông bèn hít một hơi nhảy lên, dang hai chân tì vào hai bên mép hố. Sau khi đã giữ được thăng bằng, Tiểu Bất Thông lại dùng hết sức nhảy lên.

Lần này thì hai tay của Tiểu Bất Thông đã bám được vào thành hố, qua đó Tiểu Bất Thông đã có thể trườn người lên trên miệng hố. Vốn đang lo lắng cho lão ăn mỳ nên vừa thò đầu lên Tiểu Bất Thông đã định cất tiếng gọi.

Nhưng chàng bỗng giật mình vì một bóng ảnh vụt qua trước mặt.

Mắt của Tiểu Bất Thông chợt hoa lên và dường như vừa có ai đó đang ngồi cách hố đất không xa nhưng bây giờ thì không còn nữa.

Không nghĩ đó là bóng ma và càng không dám nghĩ đến những gì vừa thoáng nhìn thấy là thật. Tiểu Bất Thông sau khi thót người khỏi miệng hố liền đưa mắt về phía chân núi Võ Di để kiểm tìm.

Núi Võ Di là nơi Tiểu Bất Thông từng lưu ngụ và chỉ sáng nay Tiểu Bất Thông mới quyết định bỏ đi, do đó địa hình ở chốn này đối với Tiểu Bất Thông rất quen thuộc.

Và Tiểu Bất Thông không khỏi mừng thầm vì ở phía xa, đúng hơn là hướng có dòng suối như lời Tiểu Bất Thông vừa điểm chỉ, lão ăn mày đang tắt tả chân thấp chân cao chạy lại.

Lão cũng đã nhìn thấy Tiểu Bất Thông. Vì thế, khi lên tiếng cho dù lão chưa kịp đi đến nơi. Tiểu Bất Thông một lần nữa nghe lão trách mắng:

- Uý! Ngươi tự leo lên được ư? Hừ! sao ngươi không chịu nói sớm cho ta biết? Báo hại, ta vừa phải vội đi tìm nơi có nước như ngươi đã chỉ, vừa phải vắt chân lên cổ để sớm quay lại với ngươi. Ngươi có biết, hí lộng một người cao niên, nhất là người ngang cùng với thúc bá của ngươi là mang tội bất kính hay không? Nhỡ ta do vội phải chạy đến đứt hơi mà chết, một mạng của ngươi đổi được mạng cả ta không, hử?

Lần này, thay vì giận hoặc bỏ qua lời trách mắng sa sã của lão ăn mày, Tiểu Bất Thông bất chợt lạnh giọng nói với lão:

- Lão mắng đủ chưa? Nếu đã đủ, phần lương khô của ta đâu, mau trả lại đây! Thái độ của Tiểu Bất Thông khiến lão ăn mày giậm chân đùng đùng như dưới chân lão là lửa đỏ:

- Thiên địa quỷ thần ơi, hãy đưa mắt nhìn xuống nè. Lão thì lo lắng cho y cứ vội vội vàng vàng nghĩ cách cứu y. Đổi lại, y chỉ nghĩ đến chỗ lương khô của y. Đời thưở nào lại có chuyện gieo ân mắc oán như vậy chứ. Hãy xuống đây mà xem nè, thiên địa quỷ thần ơi.

Tiểu Bất Thông càng thêm lạnh giọng:

- Lão có kêu suốt ngày cũng không có trời đất nào nghe thấy cho lão. Nghe ta hỏi một lần nữa, lương khô của ta đâu, trả lại đây. Chỗ lương khô đó ta cần dùng đến chí ít là cho mười ngày đi đường. Một mình lão không thể ăn hết ngần ấy được.

Lão phùng má, giận dữ:

- Muốn có đủ lực để kéo ngươi lên, ta đã dùng hết chỗ lương khô đó rồi. Xí! Ngươi đừng tưởng vì lương khô của ngươi quá ngon nên ta ăn hết. Gọn gì thứ lương khô làm bằng bột vừa nhạt vừa cứng, lại còn hôi mùi ẩm mốc nữa.

Tiểu Bất Thông nhếch môi, cười nửa miệng:

- Có nhạt, có mốc đối với ta vẫn ngon gấp mấy lần những thứ ta phải ngửa tay đi xin của người. Lão đã vắt đi đâu? Chỉ cần lão nói ra tự ta sẽ đi nhặt lại.

Lão vẫn không đáp ngay vào điều Tiểu Bất Thông quan tâm. Trái lại, lão

trợn mắt giận dữ:

- Cái gì? Người dám xiên xéo ám chỉ ta là người chỉ biết ngửa tay đi xin của người? Hay thật, nếu ta còn cường tráng như người bây giờ, lời nói này của người nhất định sẽ bị ta đấm cho vỡ mặt.

Tiểu Bất Thông chột cau mặt và có phần nào áy náy:

- Ta... hừ! Vẫn bồi không hề có ý ám chỉ như vậy. Vẫn bồi muốn nói, nếu không có lương khô mang theo, vẫn bồi đâu thể ngửa tay đi xin của người.

Chép miệng Tiểu Bất Thông tiếp:

- Thôi được! Nếu lão trượng đã ăn hết chỗ lương khô đó thì thôi, vẫn bồi cũng sẽ có cách tự lo liệu bản thân.

Dứt lời, Tiểu Bất Thông khom người nhặt lấy tay nải và rảo bước bỏ đi.

Thanh âm của lão ăn mày vẫn nheo nhéo bám theo:

- Sao? Người muốn bỏ đi thật sao? Dễ ợt vậy? Muốn ta bỏ qua câu nói lỡ lời của người ít nào người cũng phải có lời xin lỗi. Nếu người không xin lỗi, ta sẽ dai dẳng bám theo người. Và hề gặp ai, lập tức ta hô hoán lên, bảo người ý sức trẻ hiệp già, một lão già như ta.

Tiểu Bất Thông vẫn rảo bước:

- Lão muốn làm thế nào tùy lão. Lão đừng tưởng ta không biết sức của lão còn mạnh khỏe hơn ta bội phần. Ta không để lão gạt một lần nữa đâu.

Lão dai dẳng bám theo Tiểu Bất Thông thật. Không những thế, lão còn tru tréo:

- Người có mắt trí không vậy? một lão già như ta sao lại có sức khỏe hơn người? Hay người nghĩ ta vì lỡ tay làm người phải rơi xuống hố nên cho ta khỏe hơn người?

Tiểu Bất Thông dừng lại và quay người về phía sau thật nhanh:

- Ta không hề nghĩ đó là lão lỡ tay. Không những thế, ta còn có bằng chứng, đủ để nói lên thật sự lão còn khỏe hơn ta.

Lão ăn mày có vóc hình trung bình, so với Tiểu Bất Thông là một thiếu niên tuổi độ mười sáu và đang đà phát triển, cả hai có chiều cao ngang nhau. Do đó, khi Tiểu Bất Thông quay người lại cũng vừa vặn lão ăn mày bước đến đụng mặt. Mặt lão nhăn nhăn, hai mắt hấp háy, lão căng căng mặt như thách thức Tiểu Bất Thông:

- Người có bằng chứng gì bảo ta có sức khỏe hơn người?

Tiểu Bất Thông cười giễu:

- Lão có biết, muốn chạy đi rồi quay về từ chỗ có hố đất đến nơi có dòng suối, một người đang trẻ khỏe như ta phải mất gần một canh giờ không? Đã vậy, không những lão kịp đi và về trong khoảng thời gian ít hơn một canh giờ, lão còn đủ thời gian để dùng hết chỗ lương khô phải năm bảy người cùng ăn mới hết. Lão nói đi, không khỏe hơn ta, điều này làm sao xảy ra?

Lão cười hì hì:

- Do vội cứu người đương nhiên ta phải chạy cật lực và chạy cho thật nhanh rồi. Còn nữa, chỗ lương khô kia, hi... hi... ta làm sao ăn hết?

Tiểu Bất Thông liền xoè tay ra:

- Lão không ăn hết vậy là lão vẫn còn cất giữ trong người. Đưa đây! Sau khi đưa ra, lão đường lão, ta đường ta, ta và lão hết ân hết nợ.

Lão nhăn nhó:

- Đương nhiên là ta hãy còn cất giữ. Nhưng không lẽ người không tặng hết cho ta, gọi là lễ vật đền ân?

- Đền ân? Lão có ân gì bảo ta phải đền?

Lão cười nham nhở:

- Còn ân gì nếu không là ân ta cứu người?

- Lão cứu ta hồi nào?

Lão chun mũi:

- Ta có ý định cứu người, đúng chưa? Vì muốn cứu người ta cần phải có sức, ta đã ăn một ít lương khô của người đúng chưa? Do vội, ta bị nghẹn và suýt chết, đúng chưa? Rồi cũng do người chỉ, ta phải ba chân bốn cẳng chạy đến suối nước, sau đó phải vội chạy về. Bao nhiêu đó công sức ta đã bỏ ra có lý nào không đáng cho người phải có hành vi gì cụ thể đáp tạ?

Tiểu Bất Thông lùi lại, tránh xa lão ăn mày. Sau đó, vừa quay lưng vừa tiếp tục bước đi, Tiểu Bất Thông bảo:

- Được rồi! Ta cứu lão, lão không tính, lão chỉ muốn tính với ta về hành vi lão chỉ mới có ý định và chưa thực hiện. Lão muốn giữ chỗ lương khô còn lại, tùy lão. Cứ kể như ta không hề có là xong. Cáo biệt!

Lão ăn mày đuổi theo:

- Ê... ê...! Nhờ người nhắc ta mới nhớ. Đây này, ta chia cho người nửa phần lương khô, gọi là đền ân người đã kéo ta lên khỏi hố đất.

Tiểu Bất Thông đi nhanh hơn:

- Lão cứ giữ hết cho lão. Quân tử thì ân bất cần báo. Ta tuy bé nhưng vẫn biết rõ điều đó. Lão không phải bận tâm và cũng đừng bám theo ta nữa.

Nhưng, ở phía sau bỗng có tiếng kêu kinh hoàng của lão ăn mày:

- Ôi chao! Cứu ta với tiểu tử! Nhanh lên, hãy cứu ta nào, tiểu tử.

Tuy ngờ đây là trò đùa của lão nhưng do tâm tính nhân hậu, Tiểu Bất Thông nhăn nhó quay lại:

- Lão đừng đùa nữa mà...

Chỉ mới nói đến đây, Tiểu Bất Thông phải dừng lời. Và nhanh thật nhanh Tiểu Bất Thông chạy đến với lão.

Lão ăn mày đang tròn tròn hai mắt, sợ hãi nhìn một con rắn với thân hình mang màu hồng óng ánh cứ chập chờn chuẩn bị mổ vào lão.

Lúc Tiểu Bất Thông chạy đến cũng là lúc con rắn phóng người lao nhanh vào lão ăn mày.

Vù...

Nhưng, Tiểu Bất Thông đã nhanh hơn và kịp chộp vào đuôi con rắn.

Vốn quen xử trí với những tình huống tương tự, Tiểu Bất Thông vẫn giữ chặt đuôi rắn và quay tít thành nhiều vòng trên không.

Ào... ào...

Lượng đã đủ, Tiểu Bất Thông bèn theo đà quay, quật luôn thân hình con rắn vào nền đất cứng thật mạnh.

Bộp!

Lập tức có tiếng thở phào của lão ăn mày vang lên:

- Đa tạ trời phật! Nếu không có người...

Tiểu Bất Thông vụt đưa ngón tay lên môi:

- Lão trượng đừng vội lên tiếng.

Lão ăn mày trợn to hai mắt, có ý giận dữ. Và trước khi lão mấp máy môi định mở miệng quát mắng vì hành vi của Tiểu Bất Thông là quá phi lý, lão bỗng nín im và đưa mắt nhìn thái độ kỳ quặc của Tiểu Bất Thông đang cân trọng khom người và từ từ tiến đến một bụi cây um tùm cách đó không xa. Lão ăn mày kinh nghi, cũng lò dò bước khẽ theo chân Tiểu Bất Thông.

Đang chú tâm dõi nhìn vào bụi cây, Tiểu Bất Thông suýt nữa giật mình vì nghe thanh âm của lão ăn mày rót nhẹ vào tai:

- Còn một con nữa sao, tiểu tử?

Tiểu Bất Thông khẽ nhăn mặt, quay lại nhìn lão:

- Lũ rắn này thường đi thành đôi. Con còn lại thường nguy hiểm đó.

Hoảng sợ, lão ăn mày nhảy lùi về phía sau thật nhanh.

Tiếng động do lão ăn mày gây ra không ngờ đã che lấp đi tiếng động sột soạt thật khẽ phát ra từ giữa bụi cây.

Vì không nghe được tiếng động này, Tiểu Bất Thông hoàn toàn bất ngờ khi có một ánh hồng óng ánh từ giữa bụi cây lao ra.

Vù...

Kinh tâm, Tiểu Bất Thông vội khom người và ánh hồng kia cứ thế lao vượt qua mặt Tiểu Bất Thông.

Vù...

Nhìn thấy ánh hồng kia sau khi lao sượt qua Tiểu Bất Thông đang vun vút lao về phía mình, lão ăn mày kinh hoàng kêu lên bãi hải:

- Ôi chao!

Không ngờ chỉ vì một chú sơ tâm đã gây ra mối kinh hoàng có thể dẫn đến cái chết cho lão ăn mày, Tiểu Bất Thông dùng hết sức chồm người theo và tìm cách chộp vào đuôi con rắn thứ hai.

Chính lúc nắm được đuôi rắn, mắt của Tiểu Bất Thông bỗng hoa lên và hình ảnh của một nắm tay uy dũng lần cái đầu hình ba góc của con rắn cứ loang loáng trước mặt Tiểu Bất Thông.

Không kịp nhận định rõ nắm tay kia là của ai và tại sao con rắn phải quay đầu trở lại, Tiểu Bất Thông liền có cảm nhận ở khuỷu tay chột đau nhói.

Phập!

Biết đã bị rắn cắn, Tiểu Bất Thông cố nhin đau, cố quật con rắn xuống nền đất. Nhưng nắm tay kia một lần nữa lại xuất hiện và một lực đạo uy mãnh liền dồn dập đổ vào thân hình nhỏ bé của con rắn.

Ào... Ào...

Vào lúc này, do đã nhận ra nắm tay kia là của ai, Tiểu Bất Thông kinh hoàng kêu lên vội vã:

- Đừng giết con rắn! Vãn bối cần sinh mạng của nó.

Có phần muộn, tiếng kêu của Tiểu Bất Thông vừa dứt tiếng thì tiếng kinh lực quật vào thân rắn cũng vang lên.

Bình!

Đưa mắt nhìn và phát hiện thân rắn hãy còn ngo ngoe, chưa chết hẳn, Tiểu Bất Thông bắt kể thân hình đang cứng dần, vội chộp vào con rắn và đưa lên miệng.

Lão ăn mày thất kinh:

- Này, đó là độc xà. Người mà ăn nó tất phải vong mạng!

Tiểu Bất Thông không những bỏ ngoài tai lời nói của lão ăn mày mà còn cả quyết ngoạm một cái thật mạnh vào thân rắn, đúng vào chỗ chỉ cách đầu rắn độ một gang tay.

Miệng dính đầy máu rắn, Tiểu Bất Thông sau khi ném bỏ con rắn sang một bên cứ thế mà kêu lão ăn mày:

- Lão trượng hãy... hừ... hừ..., hãy nhặt con rắn khi nãy và, hừ... hừ..., đưa cho vãn... Hự!

Hai mắt Tiểu Bất Thông bỗng trợn ngược và lập tức ngã vật qua một bên, hôn mê trầm trầm...

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 6

Muốn Bái Sư Cũng Phải Chọn Người Những Điều Bí Ẩn Ở Vãn Gia

Câu đầu tiên Tiểu Bất Thông nghe thấy sau khi tỉnh lại nhận thức, không ngờ lại là câu nói quen thuộc:

- Đa tạ trời phật! Rốt cuộc ngươi cũng tỉnh lại. Thiên địa quỷ thần ơi! Vậy mà ta cứ lo đến phát sốt, những tưởng ngươi phen này khó toàn mạng. Tiểu Bất Thông gượng ngồi dậy. Bên cạnh đồng lửa thật to đang toả sáng. Nhìn Tiểu Bất Thông không thể không nhìn thấy thân hình con rắn đã bị ai đó xé phanh ra:

- Hoá ra lão trượng đã kịp mở lấy mật rắn (hoàng đởm) và cho vào miệng vãn bối.

Vòng tay thủ lễ, Tiểu Bất Thông hướng về lão ăn mày:

- Lần này mới đích thực lão trượng đã có ân cứu mạng, xin nhận của vãn bối một lạy.

Lão ăn mày thở phì phì:

- Bình thường ta rất sợ những giống vật có lớp da lạnh tanh như lũ quỷ này. Cứu được ngươi, chỉ lạy một lạy làm sao đủ, tiểu tử?

Tiểu Bất Thông phì cười:

- Thôi mà! Lão trượng còn giấu vãn bối làm gì nữa? Một cao nhân như lão trượng đừng nói là một con rắn, dù năm bảy mãnh hổ có xuất hiện lão trượng cũng thừa năng lực diệt trừ. Chỉ tại vãn bối có mắt như mù, ngỡ lão trượng bị nguy hiểm thật nên mới mạo hiểm suýt nữa mất mạng.

Lão nhăn nhó, trông điệu bộ thật khổ sở:

- Ngươi lại xiên xéo ta? Gọi là lão nhân còn dễ nghe, cao nhân gì thứ ăn mày như ta?

Tiểu Bất Thông vẫn mỉm cười:

- Trong những nhân vật giang hồ đã vì di học của Ma Trung Tử phải tìm đến Võ Di Sơn này, vãn bối từng nghe lão Sa Hồng Cát đề cập đến một nhân vật gọi là bang chủ Cái Bang. Lão trượng mang dáng dấp như một khát cái, với thân thủ bất phàm, đã hai phen khiến cho vãn bối cứ ngỡ như gặp ma, lão trượng đây chính là bang chủ Cái Bang. Vãn bối đoán không lầm đây chứ?

Lão nhân nhấp nháy hai mắt:

- Là hai lần nào, ngươi nói rõ hơn xem?

Tiểu Bất Thông kê:

- Lần thứ nhất, lúc vãn bối tìm được cách leo lên khỏi hồ đất, vì không muốn vãn bối phát hiện lão trượng vẫn ở gần đó, không hề dám bỏ đi tìm dòng suối, phải chăng lão trượng đã dùng võ công và nhanh nhẹn bỏ đi? Sau đó, lão trượng đã chạy trở lại vờ như đang từ dòng suối quay về?

Lão bĩu môi:

- Ngươi mơ mộng nhiều quá nên đã tưởng tượng ra. Còn lần thứ hai?

- Cứ nhìn cái đầu nát bét của con rắn này là rõ. Đây là lần thứ hai lão trượng buộc phải để lộ võ công. Phải chăng vì không muốn vãn bối bị rắn cắn, lão trượng phải dùng công phu võ học để quạt nát đầu rắn?

Lão nhún vai:

- Trí tưởng tượng của người không ngờ lại phong phú đến vậy. Thôi bắt tất phải phí lời. Ta đang đói bụng đây, có lẽ người cũng vậy vì người đã hôn mê gần trọn một ngày. Ta không cần người nói lời đáp tạ suông, người nên tìm cho ta một chút vật thực thì hơn.

Vẫn tin chắc điều đã nhận định. Tiểu Bất Thông vừa mỉm cười vừa lôi hai con rắn lại gần:

- Loại rắn này tuy rất hiếm thấy ở Võ di Sơn, nhưng cũng như bao con rắn khác, bất luận có độc hay không có độc, thịt của nó nếu nướng lên cũng rất thơm. Và khi ăn nó vào vừa ngon vừa ngọt. Lão trượng xem đây!

Miệng thì nói và hai tay của Tiểu Bất Thông cứ nhanh nhẹn lật ngửa thân hình hai con rắn vào đồng lửa đỏ:

Xèo... Xèo...

Mùi thơm của thịt nướng liền bốc lên, phả vào mùi thơm ngát.

Thấy lão ăn mày cứ nuối nước bọt ừng ực. Tiểu Bất Thông cười tươi hơn:

- Chưa đâu! Mỡ chúng đang chảy ra nếu được vẩn bôi rưới vào chỗ lương khô vốn có của vẩn bôi, nó sẽ mềm lại. Và khi ăn với thịt rắn mới cảm nhận hết cái béo và độ giòn của loại lương khô đó.

Bị Tiểu Bất Thông dẫn dụ mà không biết, lão ăn mày cho tay vào bọc áo và lôi ra một nắm tương chính là chỗ bột mạch khô Tiểu Bất Thông mang theo:

- Người làm thử xem, liệu có như lời người vừa nói không?

Nhận lấy nắm bột, Tiểu Bất Thông bẻ ra hai mảnh.

Và sau khi cho mỡ rắn nhiều ngay vào hai mảnh bột như đã nói. Tiểu Bất Thông suýt xoa:

- Được rồi đây! Lão trượng dùng thử xem nào.

Lão nhận lấy phần của lão và đưa ngay lên miệng:

- Chà... chà...

Nhìn lão ăn ngon miệng, Tiểu Bất Thông đưa luôn phần còn lại cho lão.

Không khách sáo, lão ăn hết, không chừa cho Tiểu Bất Thông dù là một mẩu nhỏ.

Đến khi ăn hết, lão mới vờ vĩnh:

- Ôi chao! Ta đã ăn hết phần người rồi?

Tiểu Bất Thông mỉm cười:

- Không sao! Vẫn còn chỗ lương khô này, vẩn bôi ăn đã quen nên đâu ngại.

Chờ Tiểu Bất Thông ăn xong, lão ăn mày xoa hai tay vào nhau:

- Được rồi! Ta đúng là cao nhân như người nói thì sao? Không lẽ người sẽ trách ta vì ta mãi giả vờ khiến người suýt mất mạng?

Tiểu Bất Thông nghiêm mặt:

- Vẩn bôi nào dám! Ý định của vẩn bôi là...

Lão xua tay, không chờ Tiểu Bất Thông nói hết câu:

- Nay, người đừng nói là người muốn bái ta làm sư phụ nha. Phần của người

đã được Gia Cát Phàm định đoạt rồi.

Tiểu Bất Thông lắc đầu:

- Tuy chưa biết mối thù của văn bối là thế nào, kẻ thù là ai, nhưng văn bối muốn đối phó với Tôn Nhất Bình, Hoa Vô Sắc, Sa Hồng Cát và Thạch Phù Vân nên không thể bái Gia Cát Phàm làm sư phụ.

Lão nheo mắt:

- Tại sao?

- Vì bản lĩnh của Gia Cát Phàm như không đủ để đối phó với những nhân vật này.

- Hừm! người biết gì mà nói? Gia Cát Phàm đâu sao cũng là cường môn của một đại phái như những nhân vật kia, sao lại không có đủ bản lĩnh?

Tiểu Bất Thông thoáng thù người:

- Văn bối tuy không biết võ công, nhưng qua diễn biến lúc đó, Gia Cát Phàm tiền bối không muốn cùng Sa Hồng Cát động thủ, chứng tỏ bản lĩnh của Hoa Sơn không thể cao hơn Côn Luân phái.

- Nhận định của người chưa chắc đã đúng. Biết đâu chưa phải lúc Gia Cát Phàm ra tay?

Tiểu Bất Thông lại lắc đầu:

- Khi sinh mạng của văn bối bị uy hiếp, có lẽ nào đó chưa phải là lúc cho Gia Cát tiền bối ra tay? Nói đúng hơn. Gia Cát tiền bối thực sự muốn ra tay nhưng do không có phản ứng nhanh nhạy bằng nhân vật khác.

- Nhân vật nào?

- Là lão trượng?

Lão kinh ngạc:

- Là ta? Ta ra tay hồi nào? Người lại tự tưởng tượng ra đó à?

Tiểu Bất Thông nhìn ngay vào mắt lão:

- Văn bối nói điều này là đích xác. Gia mẫu từng dạy, hữu ân tất báo. Vì thế, lúc được cứu mạng, tuy văn bối không thấy gì nhưng qua thanh âm do lão trượng phát ra, bây giờ nhớ lại văn bối biết nhân vật đó không ai khác ngoài lão trượng.

Sắc mặt lão ăn mày có phần kinh dị:

- Người có thể ghi nhớ một cách chuẩn xác như vậy sao?

Biết đã đoán đúng. Tiểu Bất Thông kêu lên:

- Lão trượng xin hãy thu nhận văn bối làm đệ tử!

Lão xua tay:

- So về bản lĩnh, ta còn chưa dám nhận mình là cao minh hơn Gia Cát Phàm, người...

Tiểu Bất Thông vẫn nài nỉ:

- Bất luận thế nào, văn bối chỉ muốn được lão trượng thu nhận.

Lão bĩu môi:

- Ta là một khát cái, chuyên ngửa tay xin người, người không ngại ư?
Tiểu Bất Thông lắc đầu:
- Vãn bối chỉ lỡ lời, lão trượng hà tất cứ để tâm rồi sinh giận.
Lão nhìn Tiểu Bất Thông:
- Xem tướng ngươi chưa chắc đã chịu nổi những nhọc nhằn khi phải khổ luyện công phu, ta...
Tiểu Bất Thông sụp người xuống:
- Khổ nhọc thế nào vãn bối cũng cam chịu. Mong sư phụ thu nhận!
Lão bất ngờ vẫy tay và một luồng lực đạo nhu hoà bỗng xuất hiện, đỡ Tiểu Bất Thông ngồi lên:
- Được rồi! Ta cần phải thử thách sức chịu đựng của ngươi. Khi thấy ngươi thật sự hợp các, ta mới thu nhận. Ngồi lên nào.
Tuy đó chỉ là một lời hứa nhưng đối với Tiểu Bất Thông kể như lão đã nhận lời.
Nhưng mãi sau này, Tiểu Bất Thông cứ luôn thất vọng.
Vì bất chấp những công sức bỏ ra để khổ luyện, Tiểu Bất Thông vẫn cứ nghe lão nói kèm theo những cái lắc đầu:
- Kém thế này, ngươi đâu đủ tư cách làm đệ tử ta.
Cứ thế, luyện hết môn công phu này đến môn công phu khác, mãi mãi Tiểu Bất Thông vẫn không được lão ăn mày cho là hợp cách!

Cạch!

Giữa đêm khuya thanh vắng, một tiếng động dù khẽ vẫn đủ làm kinh động đến bất kỳ ai nếu người đó vì những nguyên nhân riêng phải ngủ trong tâm trạng nôn nao bồn chồn.

Bị tiếng động đánh thức, người bên trong tịnh phòng vụt nhô người lên và ngưng thần nghe ngóng.

Sau một lúc ngẩn ngui đủ để nhận định phương hướng phát ra tiếng động, người này tự mỉm cười và len lén bước đến nép người sau khung cửa.

Sau cái đẩy nhẹ nhàng, giống như làn gió thoảng người này lách qua cánh cửa vừa hé mở và hoà lẫn vào bóng đêm, lao vun vút về phía vừa phát ra tiếng động kỳ lạ lúc nãy.

Vút!

Người này chỉ dừng lại khi đi đến một thư phòng với cánh cửa do ai đó khép vội hầy còn hé hé mở.

Đưa mắt nhìn qua khe hở, người này dù căng hết mục lực vẫn chỉ nhìn thấy bên trong thư phòng như đang có một bóng đen khó thể phân biệt được là ai. Phải chú mục thêm một lúc lâu nữa cho mắt quen dần với bóng đêm, người

này mới sững sờ kêu khẽ:

- Điền bá bá!

Lập tức, bóng đen ở trong thư phòng liền chớp động và người ở bên ngoài nhìn vào chưa kịp có phản ứng gì thì đã thấy cánh cửa bỗng mở toang ra, đồng thời là một bóng chương tay chợt xuất hiện ngay tâm thất và uy hiếp sinh mạng.

Vù...

Thất kinh, người này há hốc mồm kêu lên:

- Điền...

Thật nhanh, bóng chương tay nọ vụt chuyển đổi từ vùng tâm thất lên đến ngang miệng và người này tuy không còn bị uy hiếp sinh mạng nữa nhưng miệng đã bị tay của bóng đen chặn ngang khiến tiếng kêu kia vừa thốt ra nửa vời phải bị nghẹn lại.

Tiếp đó, bên tai của người này liền nghe tiếng rít hỏi thật khế của bóng đen kia:

- Văn Quy Nguyên?

Miệng vẫn bị bịt kín nên người này chỉ còn cách duy nhất là gật đầu thay cho lời đáp cũng là lời thừa nhận.

Bóng đen lập tức thu tay về. Và trước khi tung người bỏ đi, bóng đen còn nói vào tai Văn Quy Nguyên:

- Hãy theo ta, mau!

Vút!

Do bóng đen là người dẫn đường nên Văn Quy Nguyên tuy nhận ra bóng đen đang cố tình đi về phía chân núi, là phía hậu của Thiên Nhất Trang, vẫn lẳng lặng chạy theo.

Lọt vào một hang động sức mùi ẩm mốc, bóng đen nọ vội đứng lại và đưa tay gỡ bỏ túi vải trùm đầu.

Đến lúc này, do nhìn rõ diện mạo của bóng đen, Văn Quy Nguyên mới thảng thốt kêu lên:

- Chính là Điền bá bá! Sao bá bá dám mạo hiểm tự ý xông vào Thiên Nhất Trang? Bá bá không sợ Tôn Nhất Bình phát hiện sao?

Điền bá bá mà Văn Quy Nguyên gọi chính là Điền Trung. Lão đáp:

- Ta mạo hiểm là để tìm người. Vả lại, dù sao trước kia ta cũng là một Tổng quản của Thiên Nhất Trang, với địa hình hầu như thông thuộc, Tôn Nhất Bình đâu dễ gì phát hiện ra ta?

Văn Quy Nguyên thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm:

- Nhưng dấu sau hành vi của bá bá vẫn là mạo hiểm. cũng may, Tôn Nhất Bình đêm nay không có ở trong trang, bằng không, với tiếng động khi này mà bá bá vô ý gây ra, người đầu tiên bá bá đối mặt không còn là tiểu diệt, mà chính là Tôn Nhất Bình.

Đôi mắt Điền Trung bỗng chớp nhẹ:

- Tôn Nhất Bình không ở trong trang, lão đi đâu?

Văn Quy Nguyên lắc đầu:

- Những lúc gần đây lão vẫn thường bỏ đi như vậy, nhưng tiểu diệt có hỏi vẫn không nghe lão đáp.

Điền Trung bỗng vô cớ khẽ gật đầu hỏi:

- Tiếng động do ta gây ra thật sự rất nhỏ, người làm sao nghe được?

Văn Quy Nguyên bối rối:

- Như tiểu diệt vừa nói, mấy lúc gần đây hành vi của Tôn Nhất Bình rất kỳ lạ. vì muốn dò xét lão nên đâu có đêm nào tiểu diệt dám ngủ say.

Điền Trung lại gật đầu:

- Người nghi ngờ điều gì ở Tôn Nhất Bình?

Văn Quy Nguyên bỗng cúi mặt:

- Trước kia, như bá bá thường nói, ở Thiên Nhất Trang có một nơi vốn được xem là trọng địa, rất có thể là nơi ẩn tàng toàn bộ sở học của Văn gia, tiểu diệt vì không muốn sở học này rơi vào tay ngoại nhân, nhất là Tôn Nhất Bình, thế cho nên... cho nên...

Văn Quy Nguyên càng ngắc ngứ, Điền Trung càng thúc hỏi:

- Cho nên như thế nào?

Ngước mắt nhìn lên, Văn Quy Nguyên hỏi:

- Bá bá có giận tiểu diệt vì chưa qua ý của bá bá, tiểu diệt đã tự tiện ưng thuận theo Tôn Nhất Bình về trang?

Điền Trung nói mà không cười:

- Ta sẽ không giận người nếu người giải thích rõ nguyên nhân đó và nguyên do phải thật chính đáng.

Văn Quy Nguyên giải thích ngay và giải thích thật sôi nổi:

- Hai năm trước, lúc tiểu diệt theo lời bá bá và tìm đến Võ Di Sơn, do tiểu diệt chậm chân nên di học của Ma Trung Tử đã rơi vào tay bốn người, trong đó có lão Tôn Nhất Bình.

Điền Trung xua tay:

- Điều này sau đó ta đã nghe, người không cần phải kể lại.

Không hề mất hứng vì bị Điền Trung cắt ngang. Văn Quy Nguyên tiếp:

- Như vậy có lẽ bá bá cũng đã nghe về hành vi quá giáo hoạt của Tôn Nhất Bình? Cũng lần đó khi nhận ra tiểu diệt chính là Văn Quy Nguyên, không những lão không hạ thủ mà còn chứng tỏ một tâm cơ hơn người bằng cách đứng giữa quần hùng giao việc chấp chương Thiên Nhất Trang cho tiểu diệt.

Điều này khiến cho...

Một lần nữa Điền Trung ngắt lời Văn Quy Nguyên:

- Người bị bất ngờ, ta biết! Và phải chăng đó là nguyên do khiến người tự ý ưng thuận mà không cần đem xỉa đến ta?

Văn Quy Nguyên lo lắng:

- Nguyên nhân đó chỉ là thứ yếu thôi. Điều làm cho tiểu diệt phải tự ý quyết định là không muốn để lỡ cơ hội thu hồi lại sở học của Văn gia một cách danh chính ngôn thuận.

Lần đầu tiên Điền Trung mỉm cười:

- Kết quả thế nào? Mật thất của Văn gia ở đâu? Trong đó bao gồm những sở học gì?

Không sao cười nổi, Văn Quy Nguyên trái lại đang hậm hực:

- Lão Tôn Nhất Bình đúng là giáo quyết! Do tiểu diệt cứ hỏi mãi, lão đành dẫn tiểu diệt vào mật thất đúng một lần duy nhất.

Điền Trung bất ngờ để lộ nét mặt căng thẳng:

- Nơi đó là nơi nào? Người đã thấy gì dưới mặt đất?

Văn Quy Nguyên thất vọng:

- Mật thất đó ở ngay phía sau thư phòng, nơi khi nãy bá bá đã đến. Còn ở bên trong mật thất ư? Tiểu diệt chỉ thấy một vách đá, trên đó khắc một hình thái cực choáng hết cả bề mặt vách đá.

Điền Trung cau có:

- Phía sau vách đá mới chính là trọng địa của Thiên Nhất Trang. Sao người không bảo Tôn Nhất Bình phát động cơ quan và dẫn người vào?

Văn Quy Nguyên nhăn nhó:

- Tiểu diệt cũng ngờ như vậy. Nhưng khi tiểu diệt bảo, lão chỉ mỉm cười và nói...

- Nói thế nào?

Văn Quy Nguyên bĩu môi:

- Lão nói lão đã thử nhưng không thể khai mở. Còn nữa, lão còn cấm tiểu diệt không được tự ý xông vào mật thất nếu không được lão chấp thuận.

Điền Trung vội hỏi:

- Còn lão, lão có thường ra vào mật thất không?

Văn Quy Nguyên lắc đầu:

- Cũng như đêm nay, tiểu diệt vẫn thường để tâm dò xét lão. Như tiểu diệt thấy, có vẻ như lão đã cố tìm nhưng chưa có cách nào khai mở vách đá kia, thay vào đó, lão chỉ vào mật thất để luyện môn công phu gì đó của lão.

- Không phải là công phu Văn gia?

- Có lúc là công phu Văn gia, có lúc là những công phu gì đó kỳ lạ lắm.

- Kỳ lạ như thế nào?

Văn Quy Nguyên thở dài:

- Bá bá phải tận mắt nhìn thấy mới nhận ra chỗ kỳ lạ, tiểu diệt thật khó giải thích rõ. Tự trung lại, lão cứ toạ công là nhiều. Dường như ngoài tâm pháp Văn gia, lão còn biết một loại tâm pháp nội công khác nữa.

Điền Trung nhíu mày nhăn trán:

- Người có nhìn thấy lão luyện chiêu thức không? Đó là những chiêu thức gì?

Văn Quy Nguyên chột phì cười:

- Điều này thì có. Ngoài những chiêu thức võ học của Văn gia như bá bá cũng thấy và cũng biết, lão còn luyện những chiêu thức hết sức quái lạ. Lão hết chộp đông rồi lại chộp tây, chiêu thức nửa như trảo nửa như cầm nã, càng nhìn càng dễ tức cười.

Nhưng Điền Trung lại không hề cười:

- Đó là Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo, một trong những độc môn công phu trăm năm trước đã làm cho Ma Trung Tử vang danh thiên hạ. Người nói đúng, tại Võ Di Sơn, di học của Ma Trung Tử quả nhiên đã rơi vào tay Tôn Nhất Bình một phần.

Văn Quy Nguyên kinh ngạc:

- Sao bá bá biết đó chính là công phu của Ma Trung Tử?

Điền Trung lạnh giọng:

- Là người luôn phải bôn tẩu trên giang hồ đương nhiên cần phải có kiến văn uyên bác. Người cũng vậy, đến lúc nào người thật sự chấp chưởng Thiên Nhất Trang, từ từ người cũng tự thu thập cho người những điều cần thiết.

Văn Quy Nguyên động tâm:

- Bá bá muốn ám chỉ hiện giờ tiêu diệt vẫn chưa thật sự chấp chưởng Thiên Nhất Trang?

Điền Trung cười nhẹ:

- Người biết nói Tôn Nhất Bình là kẻ giao hoạt, có lẽ nào người không nhận ra ý đồ của lão qua việc giao Thiên Nhất Trang cho người?

Văn Quy Nguyên hoang mang:

- Chẳng phải lão muốn khoả lấp việc lão đã hãm hại gia nội tổ và sau khi vu hoạ cho Tu La Viện đã ngang nhiên huỷ diệt Tu La Viện sao?

Điền Trung lắc đầu:

- Điều đó là đương nhiên rồi. nhưng người thử nghĩ xem vì cái gì khiến cho Tôn Nhất Bình phải tính cách hãm hại nội tổ của người, Văn lão trang chủ?

- Chẳng phải vì muốn chiếm đoạt Thiên Nhất Trang sao?

- Ở Thiên Nhất Trang có điều gì khiến lão muốn chiếm đoạt?

- Điều gì ư? Không lẽ là...

Điền Trung gật đầu.

- Chính xác là võ học của Văn gia. Như ta đã từng kể với người, lúc được tin đại sư bá người bị thoát lực và phải chết vì mãi lo dồn lực cứu mạng Tôn Nhất Bình, ta lập tức bỏ đi, không cho Tôn Nhất Bình tìm đến hành xử, phải một tuần trăng sau đó, Tôn Nhất Bình mới tiến hành huỷ diệt Tu La Viện.

Tại sao lão phải chậm trễ, mà không tiến hành điều đó ngay sau khi tiếp nhận Thiên Nhất Trang?

Văn Quy Nguyên ngơ ngác:

- Bây giờ có nghe bá bá nói tiểu diệt mới nhìn ra điều này. Tại sao chứ?

Điền Trung mỉm cười:

- Người sẽ hiểu nếu ta nói rằng Tôn Nhất Bình muốn huỷ diệt Tu La Viện là để bắt giữ người và hoặc mẫu thân người?

- Bắt giữ? Có nghĩa là hiện giờ tiểu diệt đang bị bắt giữ?

- Không sai! Theo ta đoán, ngay sau khi chiếm được Thiên Nhất Trang, do không thể khai mở trọng địa Thiên Nhất Trang để chiếm đoạt sở học Văn gia, Tôn Nhất Bình mới nghĩ chỉ có người hoặc mẫu thân người biết cách khai mở. Lão nghĩ như vậy vì phụ thân người lúc đột tử chỉ có người và mẫu thân người ở bên cạnh, có thể phụ thân người đã nói tất cả cho người hoặc cho mẫu thân người biết.

Văn Quy Nguyên cười thật gượng:

- Nếu lão nghĩ như vậy là lão đã lầm. Gia phụ bị đột tử khi có việc phải xuất viện. lúc gia mẫu được tin chạy đến, gia phụ chỉ còn là cái xác không hồn.

Điền Trung nhìn ngay vào mắt Văn Quy Nguyên:

- Trước kia ta không nghe nói về điều này, tại sao vậy?

Văn Quy Nguyên thở dài:

- Bá bá không hỏi, có lý do nào tiểu diệt tự khơi lại sự đau buồn?

- Không còn nguyên nhân nào khác nữa ư?

Văn Quy Nguyên cau mày:

- Như bá bá có ý nghi ngờ tiểu diệt đã biết cách khai mở trọng địa Văn gia nhưng cố tình giấu bá bá?

Điền Trung cười xoa:

- Ta cần gì phải nghi ngờ? Có chẳng, đó là điều Tôn Nhất Bình đã và đang nghi ngờ. Vì ngờ như vậy nên lão mới quyết lòng tìm kiếm người và mẫu thân người. Ta nói thật, tuy lão cấm người không được lai vãng đến mật thất nhưng thật ra lão vẫn ngầm ngầm dò xét người.

Thấy Văn Quy Nguyên có ý sợ. Điền Trung nói thêm:

- Nhưng người yên tâm, nếu người thật sự không biết cách khai mở trọng địa, nghĩa là cả phụ thân người lẫn nội tổ người do cùng đột tử nên không hề có lời nào trối lại, Tôn Nhất Bình càng nghi ngờ người càng có lợi. Tóm lại, vì muốn chiếm đoạt sở học của Văn gia, lão phải tỏ ra có hảo ý với người. Lão sẽ không trở mặt chừng nào lão chưa biết người không hề biết cách khai mở trọng địa. Ha... ha...

Đang cười, Điền Trung bỗng lắc người lao đi, và dường như không muốn nghe câu hỏi bỗng buột ra từ miệng Văn Quy Nguyên:

- Võ học của Văn gia lợi hại như thế nào đến nỗi Tôn Nhất Bình phải...

Hỏi chưa dứt câu, Điền Trung đã đi mất, Văn Quy Nguyên thật sự hoang mang về hành vi kỳ lạ của Điền Trung.

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 7

Nhận Truyền Thụ, Không Nhận Bái Sư Nơi Hoang Miếu Lân Đầu Chạm Địch

Tiểu Bất Thông càng lúc càng tự giận thân vì dù tu luyện thể nào cũng bị lão ăn mày cho là kém quá kém. Không chịu được, có lần Tiểu Bất Thông hỏi thẳng thừng:

- Rốt cuộc là do văn bối kém hay do lão trượng không có ý thu văn bối làm truyền nhân?

Lão ăn mày nhướng mắt:

- Vì ngươi kém nên ta không thu, ta không thu vì người không hợp cách!

Sao? Người không phục à? Không phục điểm nào? Nói?

Tiểu Bất Thông càng thêm âm ức:

- Nếu văn bối thật sự kém thì tại sao, đối với môn công phu nào cũng vậy, văn bối chỉ cần luyện qua vài lượt đã là tinh thông? Và hai năm qua, lão trượng có thấy môn công phu nào của văn bối không luyện đến nơi đến chốn chưa?

Lão trợn mắt:

- Tinh thông thì sao? Luyện đến nơi đến chốn thì sao? Ta hỏi người, người có nhìn thấy cách ăn của những kẻ phàm ăn chưa?

Đang nói chuyện võ công lão bỗng đổi sang chuyện ăn uống, Tiểu Bất Thông ngơ ngác:

- Những người phàm ăn đã ăn như thế nào?

Lão làm bộ dạng của người phàm ăn, tay này vờ như đang đưa thức ăn vào miệng, tay kia lại chuẩn bị chop lấy mẫu thức ăn khác. Sau đó, lão giải thích:

- Ăn như thế gọi là: thực bất tri kỳ vị. Người cũng vậy, chưa luyện đến mức uyên ảo của môn công phu này đã nôn nóng hỏi ta là đã được chưa. Khi ta bảo chưa, người lại hỏi thúc ta dạy cho người môn công phu khác. Cuối cùng là thế nào? Môn công phu nào người cũng biết nhưng không hề có môn nào là sở trường. Người thử nhớ xem, luyện như thế đến lúc nào mới có quyền bàn đến chuyện đối phó với bọn Sa Hồng Cát. Đó là chưa nói đến bản lĩnh của Tôn Nhất Bình vốn là cao thâm hơn bọn Sa Hồng Cát, Hoa Vô Sắc nhiều, người càng không thể vọng tưởng đến việc đối phó.

Kính nghi, Tiểu Bất Thông vụt hỏi:

- So với họ, bản lĩnh của lão trượng là thế nào?

Lão ngưng thần sắc:

- Ta biết ngươi muốn ám chỉ điều gì. Có điều này ta không thể không nói với ngươi, cao nhân tất hữu cao nhân trị, không có môn công phu nào được xem là thiên hạ đệ nhất công phu. Vì thế, ngươi cũng nên hiểu, không hề có thứ bậc cho các loại công phu. Ý ta thế nào, có lẽ ngươi đã hiểu?

Tiểu Bất Thông bối rối và muốn lẩn tránh câu đáp.

Tuy nhiên dưới áp lực đang phát ra từ đôi mắt của lão ăn mày, cuối cùng Tiểu Bất Thông cũng phải thừa nhận điều đang làm hắn bối rối:

- Vãn bối hiểu! Phải chăng lão trượng có ý trách hành vi của vãn bối, đã khước từ lời thu nhận của Gia Cát Phàm nhưng sau đó lại nhất mực nài nỉ lão trượng thu nhận vãn bối làm đệ tử?

Lão ăn mày đột nhiên mỉm cười:

- Ngươi hiểu như vậy là tốt! Ta còn muốn nói thêm điều này nữa, khi ta nói không hề có thứ bậc cho các loại công phu thì ngươi phải hiểu rằng tùy theo tư chất của mỗi người và tùy theo mức độ khổ luyện của người đó ắt sẽ có sự phân biệt cao thấp cho từng người. Và khi ngươi đã hiểu tự ngươi sẽ tìm ra câu trả lời cho câu ngươi vừa hỏi: Bản lãnh của ta so với bọn Sa Hồng Cát là thế nào?

Tĩnh ngộ, Tiểu Bất Thông nói với thái độ chín chắn, nghiêm trọng:

- Đa tạ sự chỉ giáo của lão trượng. Từ nay vãn bối sẽ không xem thường bất kỳ ai khác hoặc bất luận loại công phu nào. Và ngược lại, cũng không quá khiếm hĩ cho dù gặp phải công phu di học của Ma Trung Tử hay những công phu hữu danh khác.

Bật cười thành tràng dài, lão ăn mày bảo:

- Hóa ra ngươi cũng là một tiểu tử dễ dạy bảo. Không tính đến những sở học ta đã truyền thụ cho ngươi, chỉ riêng lời dạy bảo vừa rồi, nếu sau này ngươi luôn ghi nhớ, giả như có ai đó hỏi ngươi là đệ tử của ai và ngươi xưng là đệ tử của ta, Nhất Bồng Đảo Càn Khôn Bạch Kiếm Nhật ta cũng không vì thế mà hổ thẹn! Ha...ha...

Nghe lão nói và cười đắc ý, Tiểu Bất Thông cảm thấy phấn chấn khiến khắp người cứ nổi gai. Vì như vậy, chẳng phải lần này lão đã có lời ưng nhận Tiểu Bất Thông là truyền nhân đó sao?

Do đó, ngay khi lão dứt tiếng cười, Tiểu Bất Thông vội phục người xuống trước mặt lão.

Đúng lúc Tiểu Bất Thông định hành lễ bái sư, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện.

Vụt!

Thoạt nhìn qua trang phục của người này, Tiểu Bất Thông biết ngay đó chính là đệ tử của Cái Bang.

Và điều đó được chứng minh qua thái độ của người đó đối với lão ăn mày:

- Bẩm bang chủ. Đúng như bang chủ dự kiến, Tôn Nhất Bình đã...

Lão ăn mày xua tay:

- Ta hiểu rồi, ngươi không phải nói gì thêm. Xem ra lần này phải đích thân ta đi mới được.

Sợ lão đi ngay thì hỏng việc, Tiểu Bất Thông nôn nóng lên tiếng cắt ngang, không những thế, lão còn có sắc mặt giận dữ:

- Ta không phải sư phụ của ngươi. Điều này thiết tưởng ta nói với ngươi nhiều lần rồi, không lẽ ngươi cố ý quên?

Không lường trước thái độ này của lão, Tiểu Bất Thông sau một lúc bối rối bỗng xa ánh mắt tức giận về phía người kia.

Hiểu rõ tâm trạng của Tiểu Bất Thông, lão ăn mày hát hàm:

- Không liên quan gì đến Du Thừa Phong. Ngươi đừng nghĩ vì có sự xuất hiện của y nên ta có thái độ vừa rồi. Lại đây!

Lão đưa tay ngoắc, Tiểu Bất Thông dù hãy còn hậm hực vẫn phải tiến đến.

Chờ Tiểu Bất Thông tiến đến và đứng ngang hàng với Du Thừa Phong, lão ăn mày chợt nghiêm giọng:

- Đã đến lúc ta và ngươi phải chia tay, vì thế...

Kinh hoàng, Tiểu Bất Thông há miệng chực nói. Nhưng ánh mắt uy lực của lão làm cho Tiểu Bất Thông phải ngậm miệng lại.

- Ngươi hãy nghe cho rõ, Du Thừa Phong chính là đệ tử của ta. Khác với ngươi, Du Thừa Phong còn là đệ tử Cái Bang và hiện đang đảm trách cương vị một trưởng lão tám túi. Từ nay về sau, ta không cần biết giữa ngươi và Du Thừa Phong có hay không có thiện cảm, nhưng ta tuyệt đối cấm những ác cảm xảy ra giữa hai người.

Quay sang Du Thừa Phong lão bảo:

- Ngươi nghe ta nói gì rồi chứ? Vì y chưa rõ lai lịch, ngươi cứ gọi y là Bất Thông, hãy cư xử với nhau như bằng hữu, như thủ túc.

Du Thừa Phong lập tức xoay nửa người, đề đối diện với Tiểu Bất Thông

- Bất Thông huynh!

Đã hai năm kề cận và được sự giáo dục của lão ăn mày, tâm tính của lão thế nào ít nhiều Bất Thông cũng hiểu. Vì thế, một khi lão cứ khăng khăng, không chịu thu nhận Tiểu Bất Thông làm truyền nhân, theo Tiểu Bất Thông đoán, thế nào cũng phải có nguyên nhân. Không phải Tiểu Bất Thông không hợp cách như lão bảo, đó chỉ là cách nói của lão. Bằng không lão đâu thể phí công hai năm trời và truyền thụ hầu như toàn bộ sở học của lão cho Tiểu Bất Thông và lão cũng đâu có lời nói đặc ý như mới rồi.

Hiểu thông điều này, Tiểu Bất Thông hoàn toàn tự nguyện và lên tiếng cắt ngang lời nói của Du Thừa Phong:

- Niên kỷ của đệ hãy còn kém Du huynh. Nếu Du huynh không chê hãy cho phép đệ được gọi là đại huynh.

Du Thừa Phong mỉm cười và những lời nói hào sảng liền được Du Thừa

Phong tuôn ra:

- Hay lắm! Phải nói chính ta là người có nhiều phúc phận mới được Bất Thông sư đệ gọi là đại huynh. Hà... hà... Đột nhiên có vị tiểu đệ như thế này, càng nghĩ Du Thừa Phong ta càng cảm thấy hổ thẹn. Chà... chà...! Đôi mắt của Bạch lão nhân gia quả là tinh tường một khi đã nhìn thấy người nhất định không hề sai. Hảo tiểu đệ! Hảo tiểu đệ! Ha... ha...

Câu nói của Du Thừa Phong và nhất là tràng cười sảng khoái của y sau đó, đương nhiên đã xoá bỏ tất cả những mặc cảm, những ngăn cách giữa Du Thừa Phong và Tiểu Bất Thông. Vì cả hai tuy đều được lão ăn mày truyền thụ y bát nhưng một người là đệ tử danh chính ngôn thuận và một còn lại thì dù muốn vẫn không phải là một đệ tử đích thực.

Nhận ra tâm trạng phấn chấn của Tiểu Bất Thông, lão ăn mày mừng vui gật đầu:

- Tiểu Bất Thông! Ngoại trừ Đả Cầu Bổng pháp là môn công phu chỉ có đệ tử bốn bang mới được luyện, toàn bộ sở học của ta ngươi đều luyện cả. Do vậy, hy vọng ngươi không làm ta phải thất vọng.

Tiểu Bất Thông cúi đầu:

- Nhất định vẫn bồi sẽ không phụ lòng kỳ vọng của lão trượng.

Lão ăn mày xua tay:

- Bây giờ ta phải lo việc của bốn bang, ngươi không thể theo chân và cũng không cần phải lưu lại đây làm gì. Ngươi cũng có việc của ngươi vậy.

Tiểu Bất Thông ngơ ngác:

- Việc của vãn bối ư? Là việc gì?

Lão ăn mày phì cười:

- Chẳng phải trước kia ngươi từng nói với Gia Cát Phàm, ngươi sẽ đến Tu La Viện một lần sao?

Tiểu Bất Thông à lên:

- Thì ra những gì vãn bối nói, lão trượng đã nghe tất cả?

Lão ăn mày bĩu môi:

- Là do ngươi nói quá lớn, tình cờ lọt vào tai ta. Ngươi đừng nghĩ lão ăn mày này dư thời gian, chuyên nghe lén chuyện kín của kẻ khác. Hừ! Nghe ngươi nói thật tức cười. Ta mà nghe lén chuyện của ngươi?

Vút!

Thấy lão bỏ đi trong trạng thái có phần giận dữ, Tiểu Bất Thông lung túng nhìn Du Thừa Phong:

- Đệ nói có gì không đúng ư?

Du Thừa Phong nheo mắt:

- Đệ may mắn hơn ta, được lão nhân gia cận kề suốt hai năm liền. Tính khí của lão nhân gia nếu đệ không hiểu thì ta, năm thì mười họa mới được người ân từ dạy cho một chiêu, chỉ một thức, làm sao ta hiểu?

Tiểu Bất Thông hoang mang:

- Thật đúng như Du huynh nói ư?

- Sự thật gì?

Tiểu Bất Thông bối rối:

- Về việc Bạch tiên bối đã ưu đãi tiểu đệ?

Du Thừa Phong bật cười:

- Về việc đó ư? Tự đệ sau này hãy tìm hiểu, ta không thể nói nhiều hơn.

Bằng không...

Từ xa, có tiếng lão ăn mày réo:

- Du Thừa Phong! Người còn để ta chờ đến bao giờ?

Du Thừa Phong thè lưỡi:

- Đừng tưởng những gì ta vừa nói, lão nhân gia không nghe thấy. Ta lén cho đệ biết điều này, đừng dại mà làm cho lão nhân gia nổi giận. Ngược lại, đối với người không được lòng lão nhân gia, người cứ âm hồn bất tán, quấy nhiễu mãi không thôi.

Thính âm cửa lão ăn mày lại vọng đến:

- Người nói xấu gì ta đó, Du Thừa Phong?

Du Thừa Phong xanh mặt:

- Đệ tử nào dám!

Nháy mắt với Tiểu Bất Thông, Du Thừa Phong vừa bỏ đi vừa nói:

- Đừng quên những gì ta vừa nói.

Vút!

Ngơ ngác nhìn theo, Tiểu Bất Thông mơ hồ cảm nhận dường như Du Thừa Phong và lão ăn mày đang cố tình làm ra vẻ thần bí. Nhưng thần bí để làm gì, Tiểu Bất Thông hoàn toàn không hiểu.

Tiểu Bất Thông bỗng cảm thấy tâm can rung động. Vì thế, chàng nhìn không chớp mắt vào điều đang diễn ra trên một khoảng đất trống nằm ngay phía sau một ngôi sơn miếu đã bị bỏ hoang.

Được một rặng liễu dài che kín, ánh mắt nhìn chằm chằm của Tiểu Bất Thông dành cho nữ lang xuân sắc đang thản nhiên ngắm nhìn áng mây trôi bàng bạc vừa lướt qua vầng minh nguyệt không hề bị nữ lang họ phát hiện. Đây không phải là lần đầu tiên Tiểu Bất Thông nhìn thấy nữ nhân và nữ nhân đang tuổi xuân thì.

Hai năm trước, tại Võ Di Sơn, lúc Tiểu Bất Thông chạm mặt Hoa Sơn Thất Nghĩa, trong bọn họ cũng có nữ nhân. Và dung mạo của hai nữ nhân này đâu phải là không kiều diễm?

Thế nhưng, không như lúc đối mặt với hai nữ nhân nọ, diện mạo của nữ lang

đang ngắm nhìn vầng minh nguyệt kia không hiểu sao làm cho nhịp tim của Tiểu Bất Thông phải bị hụt hẫng.

Tự hỏi bản thân về điều này, không những Tiểu Bất Thông không thể tìm ra lời giải thích thoả đáng mà ngược lại còn làm cho nhịp hô hấp của chàng trì trệ hơn. Đến nỗi, Tiểu Bất Thông có ý sợ, không khéo tiếng hô hấp trì trệ của chàng sẽ làm cho nữ lang nọ phát hiện.

Sợ thì sợ nhưng Tiểu Bất Thông vẫn không tránh khỏi điều đó.

Nữ lang nọ bỗng quát tướng lên:

- Kẻ nào dám dò xét bồn cô nương?

Tiểu Bất Thông kinh hãi và phải xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh:

Lộ diện hay tiếp tục ẩn thân xem như chuyện không có liên can đến mình?

Nghĩ lại, là nam tử hán đại trượng phu cần phải có hành vi quang minh lỗi lạc, Tiểu Bất Thông cố trấn tĩnh khi lách người bước ra từ hàng liễu kín đáo:

- Tại hạ...

Lời nói của Tiểu Bất Thông không ngờ lại bị một tràng cười cuồng dại vang lên che át:

- Ha...ha...ha...! Thật không hổ danh là ái nữ của một nhân vật nhất môn chi chủ. Thính lực quả nhiên tinh tướng.

Vút!

Thế là, chỉ sau một câu quát hỏi của nữ lang, khoảng đất trống phía sau ngôi sơn miếu bỗng trở nên chật hẹp.

Đó là do sự xuất hiện của hai người. Một là Tiểu Bất Thông với sắc mặt lúng túng và một người kia thì một vuông vải che kín đầu nên không thể trông rõ diện mạo.

Sự xuất hiện cùng lúc của họ không những nữ lang nọ sửng sốt, điều này được thể hiện rõ qua ánh mắt hết nhìn người này đến nhìn người kia của nữ lang mà còn làm cho bản thân Tiểu Bất Thông và nhân vật che kín chân diện kia cũng phải ngạc nhiên.

Tiểu Bất Thông liền mất đi sự lúng túng vì nghĩ câu quát hỏi của nữ lang là dành cho nhân vật kỳ bí kia.

Trái lại, hắc y nhân cũng cười gằn:

- Hoá ra là do tiểu tử ngươi gân kinh động, làm hỏng hết đại sự của ta.

Nói, ngươi là ai? Đến đây với ý đồ gì?

Bỗng dưng bị mắng và còn bị cật vằn nữa, Tiểu Bất Thông phải quắc mắt nhìn đối phương.

Thế nhưng, chàng chưa kịp nói lời nào dù là lời biện bạch, hắc y nhân bỗng cười rộ:

- Ta hiểu rồi. Hóa ra quý cô nương đây cũng chẳng có gì tốt đẹp!

Ha...ha...ha...! Trăng thanh gió mát, dùng nơi kín đáo để bày tỏ tâm sự, bọn mèo mã gà đồng các ngươi kẻ ra cũng khéo léo trong việc tìm vui.

Ha...ha...

Phần nộ, Tiểu Bất Thông quát:

- Câm ngay những lời vô sĩ.

Cùng lúc đó, nữ lang kia cũng phản hận quát:

- Cuồng đồ đồn mặt! Dám khinh thường bốn cô nương thế sao?

Do cùng quát lên tiếng quát của cả hai vô hình chung che át lẫn nhau.

Điều đó khiến hắc y nhân lại được dịp mỉa mai:

- Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu. Được! Đã vậy hai người đành phải chịu chung số phận cho tương xứng! Xem chiêu!

Hắc y nhân mới quát xong chưa kịp xuất chiêu, Tiểu Bất Thông đã chủ động xông đến:

- Thất phu vô lễ! Xem chiêu!

Ào...ào...

Và trước khi nữ lang nộ kịp phản ứng, một tiếng chấn kinh đã vang lên.

Ầm!

Tiểu Bất Thông bị chấn động mạnh khiến thân hình cứ phải lão đảo lắc lư.

Một chiêu chưa thể khống chế Tiểu Bất Thông, hắc y nhân gầm lên ngạo nghễ:

- Xem ra cũng có đôi chút bản lĩnh. Thử một chiêu nữa nào!

Vù...vù...

Lần đầu xuất trận không ngờ lại gặp phải tay cao thủ, Tiểu Bất Thông nộ khí xung thiên, tung ra một loạt ba chiêu liên hoàn:

- Một chiêu thì có sá gì! Xem đây.

Ào...

Ào...

Lúc đó, như đã minh định lập trường, nữ lang nộ bất ngờ lên tiếng:

- Các hạ đến diện mạo còn che giấu, nhất định cũng không dám xưng danh.

Sau đây hai canh giờ, bốn cô nương sẽ chờ các hạ tại khu rừng trước mặt.

Nếu các hạ không dám đến hãy nói ngay vào lúc này để bốn cô nương khỏi phí công chờ đợi.

Nàng vừa dứt lời cũng là lúc tiếng chấn kinh vang lên.

Ầm! Ầm! Ầm!

Và không lý gì đến Tiểu Bất Thông đang dự kinh chuẩn bị lùi nhiều bước, hắc y nhân lao vọt đến nữ lang:

- Ta cần gì chờ đợi thêm hai canh giờ nữa, hãy ngoan ngoãn bó tay, chịu sự sai xử của ta thì hơn.

Vút!

Nữ lang nộ liền bật nhanh ngọc thủ, quật ra một loạt kinh:

- Đó là do các hạ tự chọn lựa, chớ trách bốn cô nương đã dùng xa luân chiến đấu các phải chuốc lấy thất bại! Đờ!

Vù...Vù...

Hắc y nhân lao đến đúng tầm cũng ra tay:

- Tiện tỳ ngươi chưa đáng nói với ta câu này! Xem chiêu!

Ào...Ào...

Ầm!

Nhìn họ có phần nào bình thủ sau tiếng chạm kinh, Tiểu Bất Thông vừa thẹn vì không bằng nữ nhân vừa giận vì để đối phương xem thường. Chàng lao đến:

- Ta và ngươi còn chưa phân thắng bại, chớ vội tỏ ra cao ngạo! Đỡ!

Vút!

Vù...Vù...

Bị Tiểu Bất Thông quật kinh từ phía sau, hắc y nhân động nộ, quay phắt lại:

- Ta phải hóa kiếp ngươi trước đã! Xem đây!

Vù...Vù...

Ầm! Ầm!

Sau tiếng chấn kinh, tuy thấy đối phương phải chao đảo nhưng Tiểu Bất Thông thừa biết đó là do chàng ra tay trước với nội lực đầy đủ hơn so với đối phương phải ứng phó trong tình thế bị động.

Vì thế chàng thật sự cẩn trọng trong loạt chiêu tiếp theo:

- Muốn hoá kiếp ta, ngươi cần phải dụng lực nhiều hơn mới mong đạt được ý nguyện! Đỡ!

Vù... Vù...

Ầm

Và hắc y nhân thực sự ngạc nhiên khi phát hiện lần này tuy y đã dốc toàn lực nhưng kết quả vẫn không như ý muốn. Đã thế, Tiểu Bất Thông còn cười nụ:

- Ta đã bảo ngươi phải dụng lực nhiều hơn kia mà? Thử một lần nữa xem nào! Đỡ!

Cùng với sự kinh ngạc vì sự chống trả kiên cường của Tiểu Bất Thông, nữ lang nộ sau khi bước lùi về phía sau cứ đưa mắt dõi nhìn trận chiến. Và nàng nghe tiếng gầm phẫn uất của hắc y nhân:

- Tiểu tử quá ngông cuồng! Đánh chết!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Nhìn hắc y nhân tung chưởng và trong chưởng có ẩn tàng một thức kỳ bí giống như trảo nhưng không hẳn là trảo, Tiểu Bất Thông biết đối phương đang vận dụng tuyệt kỹ với ý đồ kết thúc sớm trận chiến. Chàng nghiêng rằng và xuất kỳ bất ý tung luôn tả chưởng để bộ trợ thêm cho hữu chưởng vừa tung ra.

Ào... Ào...

Ầm!

Ầm!

Phát hiện tả chương của chàng tuy xuất phát sau nhưng khi hợp với hữu chương lại tạo ra một uy lực lợi hại, hắc y nhân đột ngột kêu tướng lên:

- Tầng Long Phi Hồ Thức? người là Du Thừa Phong, đệ tử của Bạch Nhật Kiếm, lão ăn mày gần đó?

Không ngờ sở học bí truyền của Bạch bang chủ lại có chỗ lợi hại, Tiểu Bất Thông cười thành tiếng:

- Kể ra người cũng có kiến thức. Rất tiếc, nếu ta mà là Du Thừa Phong, người phải cúi đầu nhận bại từ lâu rồi.

Xem chiêu! Ha... ha...

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Nhìn thật kỹ, vẫn thấy Tiểu Bất Thông dùng song chương, tuy một trước một sau nhưng lại phối hợp với nhau tạo thành một uy lực khó có thể ngờ, hắc y nhân gầm lên như sấm động:

- Đây là Du Thừa Phong cũng không là đối thủ của ta, nói chi người! Đỡ!

Ào... Ào...

Lần này hắc y nhân đã đổi đấu pháp. Y dùng trao thay cho chương và trao của y tuy chỉ một nhưng lại ngấm ngấm để lộ nhiều sự biến hoá không thể lường.

Và sự biến hoá đó lập tức thể hiện qua cách chạm chiêu liên tục với song chương của Tiểu Bất Thông.

Ầm!

Ầm!

Nhận ra chiêu của đối phương nhờ có sự biến hoá kỳ ảo đã nghiệm nhiên biết từ một thành hai ung dung hoá giải song chương một trước một sau của bản thân, Tiểu Bất Thông buột miệng kêu:

- Hảo công phu! Ta...

Như sự biến hoá của chiêu trao kia chưa phải hết. Hắc y nhân bỗng quát:

- Đã hết đâu, tiểu tử!

Vù...

Thất kinh vì không ngờ đối phương sau khi chạm kinh vẫn còn dư lực để đưa chiêu trao đến tiếp cận, Tiểu Bất Thông đành phải ngã nửa người về phía sau, hy vọng kịp thời lách tránh chiêu trao kia cứ chiếu vào tâm thất.

Vụt!

Phản ứng của Tiểu Bất Thông dù nhanh vẫn nằm trong sự tiên liệu của đối phương. Hắc y nhân vừa kéo mạnh ngũ trao xuống phía dưới, uy hiếp phần trung bàn của Tiểu Bất Thông đang để lộ hoàn toàn, vừa cười khàn khàn:

- Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ đầu của người! Vĩnh biệt! hắt... hắt...

Nhưng, từ tư thế Thiết Bản Kiềm, hai cước của Tiểu Bất Thông bất ngờ bật

liên hoàn:

- Đâu dễ như vậy! hãy xem Vỹ Hồ Xuyên Vân!

Bốp! Bốp!

Với hai cước, một hất văng ngũ trảo của đối phương, một giáng mạnh vào đầu vai còn lại khiến cho đối phương phải chấn lùi, Tiểu Bất Thông sau khi uốn ngược người thành vòng đã an nhiên đứng nhìn đối phương đang còn loạng choạng:

- Thế nào? Người còn khoác lác nữa thôi?

Hất y nhân nhờ Tiểu Bất Thông không tiếp tục ra tay nữa nên dễ dàng ổn định cước bộ.

Và thay vì đáp lại lời mỉa mai của Tiểu Bất Thông lại bất ngờ lao về phía nữ lang nọ.

- Tiệp tỳ hãy ngoan ngoãn đi theo ta!

Vút!

Do y lao đến bất ngờ nên khi từ tả thủ của y bỗng loang ra một màn vân vụ trắng xóa thì nữ lang nọ hoàn toàn bị màn bạch vụ bao phủ.

Không ngờ hất y nhân có thái độ này, Tiểu Bất Thông giận dữ tung người lao đến:

- Cầu tặc dám dùng thủ đoạn bất minh! Xem ám khí của ta.

Vù... vù... nói phóng là phóng, Tiểu Bất Thông vừa ném vừa tiếp tục lao đi. Và chàng kịp vẩy tay phát xạ lực đạo cuốn toàn bộ số bạch vụ kia lên trên không.

Vù...

Bị uy hiếp từ phía sau, hắc y nhân do lỡ đà phải xoay ngược tay hất ra phía sau một chưởng.

Ào... Ào...

Bốp!

Và y hoàn toàn bất ngờ khi nghe Tiểu Bất Thông cười khoái trá:

- Ta đang suy nghĩ, không biết phải làm bằng cách gì để thu hồi chiếc giày. Đa tạ ngươi đã nương tay, không nỡ huỷ hoại chiếc giày đã quá cũ nát của ta. Ha... ha...

Biết đã bị Tiểu Bất Thông hí lộng, hắc y nhân ra nữ lang kia vẫn chưa bị màn bạch vụ khống chế, y vội quay lại:

- Tiểu tử ngươi...

Câu nói của y phải đột ngột dừng lại vì trước mặt y chính là chiếc giày đang được Tiểu Bất Thông quật đến.

Bốp!

Y còn nghe Tiểu Bất Thông quát:

- Nghĩ lại, ta và ngươi vô thù vô oán. Một đòn này chỉ là để cảnh cáo ngươi. Nếu bất phụ, hãy ném thêm một lần nữa.

Vù...

Lại bị Tiểu Bất Thông dùng chiếc giày như bản quật vào, hắc y nhân động lộ vung tay xuất thủ:

- Hãy xem Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo!

Ào... Ào...

Nhưng, Tiểu Bất Thông như đã đoán biết được phản ứng của đối phương, chân bất ngờ thu chiếc giày về và còn thần tốc xoay ngược người về phía sau.

Chính lúc đó, hai cước chân của chàng liền được tung ngược về phía sau:

- Song Long Bái Vỹ! đỡ!

Bộp! Bộp!

Song phương đứng quá gần nhau và hai cước của Tiểu Bất Thông lại quá nhanh, khiến hắc y nhân dù muốn tránh cũng không tránh kịp.

Bị lãnh trọn vẹn hai cước chân vào vùng đan điền, hắc y nhân quá đau cứ phải khom người và thở hồng hộc.

Tiểu Bất Thông quay lại:

- Ta tạm lưu mạng cho người đó. Cút! Lần sao chớ để Tiểu Bất Thông này thấy mặt.

Phần thì đau phần thì bên cạnh Tiểu Bất Thông hãy còn có nữ lang kia với thân thủ không hề kém, hắc y nhân đành hậm hực chạy đi.

Vút!

Đánh đuổi được đối phương. Tiểu Bất Thông phẫn chấn đưa mắt nhìn nữ lang nọ.

Chàng chưa kịp nói lời nào thì nữ nhân nọ bỗng lên tiếng chê bai:

- Sao các hạ vội buông tha y? Diện mạo của y ra sao, các hạ không lẽ không muốn biết?

Chàng bối rối:

- Song phương vô thù vô oán, tại hạ nghĩ...

Nữ lang nọ thở dài:

- Các hạ sai rồi. y thực sự muốn giết các hạ. Hơn nữa, y phải có ý đồ gì đó khi cứ khẳng khẳng muốn bắt giữ ta. Mà thôi, người là do các hạ không chết, tha hay không là quyền của các hạ. ta không tiện xen vào và cũng không tiện tiến chân, xin các hạ cứ tùy tiện.

Lời đuổi khéo của nữ lang khiến Tiểu Bất Thông ngỡ ngàng.

Như hiểu rõ tâm trạng của Tiểu Bất Thông và cũng không muốn song phương lâm vào cảnh khó xử, nữ lang nói thêm:

- Nam nữ cần phải hữu biệt, những lời nói khó nghe vừa rồi của kẻ cuồng đồ có lẽ các hạ hãy còn nhớ? Nếu lần sau hữu duyên, giữa các hạ và ta sau này lo gì không có ngày gặp lại? Lời ta là lời chân thành. Mong các hạ hiểu cho. Mỉm cười, Tiểu Bất Thông bảo:

- Đã là vậy, cô nương xin hãy bảo trọng. Cáo biệt!
Đi được một đôi xa, Tiểu Bất Thông mới sực nhớ là chưa kịp thỉnh giáo tính danh của nữ lang. chàng ngần ngừ dừng lại...

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 8

Vương Độc Mê Hồn Suýt Vong Mạng Chạm Trán Nhiếp Tâm Quỷ Ảnh Trảo.

Bóng dáng của Tiểu Bất Thông vừa khuất dạng, nữ lang bỗng đưa hai tay ôm đầu và lão đảo.

E không thể tri tri được lâu, nữ lang vừa ngồi xuống vừa lầm bầm:

“Mê Hồn Vụ quả nhiên lợi hại, có thể thâm nhập qua thất khiếu?”

Nàng vừa dứt lời, bên tai liền nghe thanh âm trầm trầm của hắc y nhân khi nãy:

- Đã hiểu như vậy ngươi đừng phí công vô ích. Ngươi càng vận công càng giúp Mê Hồn Vụ mau phát tán. Hãy ngoan ngoãn đi theo ta nào!

Không ngờ hắc y nhân chưa thực sự bỏ đi, nữ lang đứng lên, cố quật ra hai chưởng, nhằm thẳng vào bóng nhân ảnh của hắc y nhân bây giờ cứ mờ mờ ảo ảo:

- Cầu tặc! Ta...

Vù...

Chưởng của nữ lang vừa xuất hiện và không hề gặp phải lực đối kháng nào cũng tự nhiên tan biến. Biết Mê Hồn Vụ đã phát tán nhân lúc vận công xuất chiêu, nữ lang tuyệt vọng đưa mắt nhìn về hướng Bất Thông vừa bỏ đi.

Hắc y nhân rít qua kẽ răng:

- Ngươi đừng mơ mộng hão huyền! Dù y có quay lại sinh mạng của ngươi vẫn do ta phát lạc. Đi thôi!

Y vươn tay định chộp vào uyển mạch của nữ lang.

Bất ngờ có tiếng quát:

- Hoá ra trên đời này vẫn còn những phường hạ lưu mặt hạng như ngươi!

Hãy buông tay nào.

Cùng với tiếng quát là một đạo lực cuộn thẳng vào hậu tâm hắc y nhân.

Vù...

Hắc y nhân vẫn giữ nguyên ý định, vừa chộp vào uyển mạch tay của nữ lang kia vừa ngoặt cánh tay còn lại về phía sau:

- Tiểu tử phen này đừng mong hý vọng được ta! Đờ!

Vù...

Điều bất ngờ liền xảy ra. Cùng với tiếng chân kinh vang lên, hắc y nhân còn cảm thấy cái chộp của y đang nhắm vào nữ lang kia như đang chạm phải một ngọn kinh hết sức quái dị.

Ầm!

Bộp! Soạt!

Nhìn lại khuỷu tay, nơi vừa bị ngọn kinh kia giật đứt ống tay áo, hắc y nhân buột miệng kêu thảng thốt:

- Tu La Mai Hoa Ấn ?

Mắt y hoa lên và khi chưa kịp định thần, trước mặt y không phải là Tiểu Bất Thông như y lầm tưởng. Trái lại, người vừa xuất hiện trước mắt y tuy cũng là trang nam nhân tuấn tú nhưng nhờ có y phục hoa lệ hơn nên phong thái của nam nhân này có phần uy vệ hơn Tiểu Bất Thông bội phần.

Với tả thủ đưa cao và năm ngón tay lúc nào cũng nửa chụm nửa khoằm, trang nam nhân tuấn tú lạnh lùng bảo hắc y nhân:

- Người tự ý đưa giải dược hay đợi Văn Quy Nguyên này dùng Tu La Mai Hoa Ấn đoạt lấy?

Khí thế của Văn Quy Nguyên và có lẽ do tả thủ đang hờm sẵn chiêu Tu La Mai Hoa Ấn, đã làm cho hắc y nhân hoảng sợ. Y riu riu đưa ra một hoàn giải dược, miệng thì cam như hến, đến nửa lời cũng không dám nói ra.

Văn Quy Nguyên dùng hữu thủ chộp lấy hoàn giải dược và khẽ co tay búng hoàn giải dược bay đi.

Véo...

Ngay khi hoàn giải dược nhờ thủ pháp ảo diệu của Văn Quy Nguyên rơi đúng vào miệng nữ lang, Văn Quy Nguyên lại hỏi:

- Phải mất bao lâu hoàn giải dược do người đưa ra mới có hiệu lực?

Hắc y nhân khiếp hãi thực sự? Y không những không thốt nên lời mà cánh tay đang đưa ra để chỉ về phía nữ lang cũng cứ run lên bần bật.

Đôi mắt dõi theo hướng tay chỉ của y, phát hiện nữ lang đang nhấp nháy mắt, chứng tỏ hoàn giải dược đã có công hiệu, Văn Quy Nguyên cười khẩy, thu tả thủ về:

- Cút!

Hắc y nhân vội tung người lao đi.

Vút!

Nhưng lại có tiếng quát:

- Đứng lại!

Tiếng quát này không phải do Văn Quy Nguyên phát ra. Vì ngay sau đó, Văn Quy Nguyên mới quát:

- Kẻ nào dám xen vào?

Âm thanh của tiếng quát khi nãy vang đến gần hơn và dường như là ở ngay

bên cạnh Văn Quy Nguyên:

- Ta!

Vút!

Diễn biến xảy ra tuy nhanh nhưng cũng đủ thời gian cho gã hắc y nhân kia khuất dạng.

Văn Quy Nguyên đưa mắt nhìn người mới xuất hiện:

- Các hạ là ai? Người là do tại hạ không chế, tại hạ đã cho đi sao các hạ còn cố tình ngăn lại?

Thất vọng vì không kịp ngăn hắc y nhân, người vừa đến liền trút hận sang Văn Quy Nguyên:

- Các hạ tuy không biết ta nhưng ta thừa biết các hạ là ai. Không ngờ chỉ vì một chút hư danh, muốn làm Trang chủ một Thiên Nhất Trang hiển hách trên giang hồ, các hạ đang tâm bỏ qua cho Tôn Nhất Bình, kẻ đã tiêu diệt Tu La Viện vốn là nơi cư mang các hạ.

Văn Quy Nguyên tái mặt:

- Tại hạ phải hiểu lời nói của các hạ như thế nào đây? Là thành ý chỉ giáo hay mai mỉa châm biếm?

Lúc đó, nữ lang kia dường như đã hoàn toàn hồi phục chân lực, nàng lên tiếng, nửa như muốn dẫn kiến cả hai, nửa như ngăn sự xung đột sắp xảy ra giữa hai người:

- Hoá ra người vừa ra tay giải cứu tiểu nữ chính là Trang chủ Thiên Nhất Trang Văn Quy Nguyên thiếu hiệp. Còn vị này là Bất Thông thiếu hiệp, khi này cũng đã có ân tiếp trợ tiểu nữ.

Văn Quy Nguyên bắt đầu đưa mắt nhìn Tiểu Bất Thông khắp lượt:

- Hai năm trước, người đã phát hiện ra Ma Thạch...

Tiểu Bất Thông cướp lời:

- Chuyện đã qua, Văn Trang chủ hà tất phải nhắc lại. Nếu không ta không thể không nghĩ đó là Văn Trang chủ cố tình đem ta ra làm trò cười?

Văn Quy Nguyên bước lùi lại:

- Tại hạ xin ghi nhớ điều này. Ngược lại, tại hạ cũng mong các hạ giải thích rõ lời nói lúc này, ả ý các hạ là...

Xua tay, Tiểu Bất Thông bảo:

- Các hạ muốn hiểu lời nói của ta như thế nào cũng được. Hoặc có thái độ ra sao, Bất Thông ta sẵn sàng hầu tiếp.

Như đã đoán được tại sao Tiểu Bất Thông lại có thái độ này, nữ lang kia chột hỏi:

- Bất Thông các hạ sao bỗng dưng quay lại?

Thái độ của Bất Thông liền thay đổi, chàng lúng túng giải thích:

- Tại hạ đi chưa được bao xa bỗng dưng nghe ở phía này có tiếng huyền ảo. Cũng may gã hắc y nhân kia vẫn chưa gây tổn hại gì cho cô nương.

Nữ lang nọ đưa mắt nhìn Văn Quy Nguyên:

- Cũng là do Văn Trang chủ kịp thời tiếp trợ tiểu nữ Thạch Bích Vân xin đa tạ ân tình của Văn Trang chủ.

Không như Tiểu Bất Thông có ý mừng vì cuối cùng cũng biết rõ tính danh của nữ lang, Văn Quy Nguyên có phản ứng khá kì quặc:

- Cô nương chính là Thạch Bích Vân? Chương môn Không Động phápui Thạch Phù Vân chính là...

Thạch Bích Vân kinh nghi:

- Đó chính là gia phụ. Như Văn Trang chủ có phần hồ nghi thân phận của tiểu nữ?

Văn Quy Nguyên không đáp lại. Trái lại, vừa thi lễ với Bất Thông, Văn Quy Nguyên vừa bảo:

- Tại hạ không thể nán ná ở đây lâu hơn. Hậu hội lưỡng kỳ, nhị vị, tại hạ xin đi trước một bước!

Vút!

Văn Quy Nguyên bỏ đi thật bất ngờ, điều đó khiến ánh mắt Thạch Bích Vân tối sầm lại.

Có cảm nhận giữa Văn Quy Nguyên và xuất thân của Thạch Bích Vân như có điều gì bất ổn, Bất Thông lên tiếng:

- Cô nương...

Nào ngờ, Thạch Bích Vân cũng có phản ứng kỳ quặc:

- Ta cũng có việc cần phải đi. Cáo biệt!

Bất Thông lo lắng:

- Đêm hãy còn dài, cô nương vội gì phải...

Nhưng nàng đã đi khuất, lời nói của Bất Thông rốt cuộc chỉ là luồng gió thoảng vào hư không.

Thở dài, Bất Thông cũng đi và đi theo đúng hành trình chàng đã định.

Ầm! Ầm! Những tiếng trấn kinh thoát đầu vang lên mơ hồ sau cú rõ dần khiến đôi chân của Bất Thông càng lúc càng di chuyển nhanh hơn.

Vút!

Vừa vượt qua một trũng núi, một cảnh giao chiến không cân sức bỗng hiện ra trước mắt Bất Thông.

Phần nọ, Bất Thông lập tức lao vào:

- Lũ cuồng đồ vô sỉ. Bọn ngươi chỉ giỏi hiếp đáp nữ nhân thôi sao? Hãy chờ!

Vút!

Vù... Vù...

Khi đó, năm tên hắc y nhân với chân diện hoàn toàn che kín đang dồn bực

hai nữ nhân vào đường cùng. Nghe tiếng quát vang đến và đồng thời là những luồng lực đọa uy mãnh xuất hiện, cả năm tên hắc y nhân đều đưa mắt nhìn Bất Thông.

Và một tên trong bọn chúng bất ngờ gầm lên phẫn nộ:

- Lại là người, tên đồ đệ của lão ăn mày họ Bạch? Lần này là ngươi tự đến nạp mạng!

Y lao đến với hai chiêu trào đầy biến ảo.

Vút!

Ào... Ào...

Nhờ câu nói của đối phương, Bất Thông lập tức đoán ra ý đồ của y khi lao đến cùng chàng giao chiến.

Chàng bỗng cười phá lên:

- Ngươi và ta quả có duyên, đi đến đâu cũng chạm trán! Nhưng lần này dường như ta không còn hứng thú để giao đấu với ngươi nữa. Cáo biệt! Miệng nói, chân dịch chuyển và khi chàng dứt lời thì bóng nhân ảnh của chàng đã thực sự rời xa gã hắc y nhân.

Vút!

Không tưởng chàng đến rồi lại bỏ đi một cách dễ dàng, gã hắc y nhân vội thu chiêu. Và cũng vội như vậy, gã lao theo chàng bèn gót.

Vút!

Có lao theo gã mới biết mưu đồ của Bất Thông là gì. Gã giận dữ hô hoán:

- Bọn ngươi hãy mau thu thập hai ả kia. Đừng để tiểu tử kịp...

Đã muộn. Lời hô hoán của gã bị tiếng gầm thịnh nộ của Bất Thông che lấp:

- Hãy xem tuyệt học của Bất Thông ta!

Cùng với tiếng gầm, chàng xuất kỳ bất ý vung đủ song thủ và song cước, phát xạ hai loạt chưởng kinh và cũng hất bay đôi giày đã cũ nát của chàng về phía bốn gã hắc y nhân nọ.

Ào... Ào...

Véo... Véo...

Biết bị tập kích, cả bốn gã cùng quay lại. Và như tâm ý liên thông bốn gã cùng vận dụng những chiêu thức giống nhau, đó là những chiêu trào kì lạ ẩn tàng nhiều biến ảo:

- Tiểu tử muốn chết!

- Đỡ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Khi đã xuất chiêu rồi, hai trong bốn gã mới biết là chúng bị mắc lừa. Vì không như hai gã đồng bọn, được giao đấu thật sự với chưởng lực của Bất Thông, phần của chúng chỉ là hai chiếc giày nhor bản.

Hai gã thoáng khựng lại.

Bấy nhiêu đó đã đủ cho Bất Thông, chàng quát:

- Nhị vị cô nương còn chờ gì nữa? Đánh!

Lời đề tỉnh của chàng tuy muộn nhưng cũng kịp cho hai nữ lang kia phản ứng.

Và đúng lúc hai nàng xuất chiêu đánh vào hậu tâm của hai gã vừa khựng lại, chưởng của Bất Thông và trảo của hai gã kia cũng đến lúc chạm nhau.

Ầm! Ầm!

Thân thủ của hai gã này tuy có phần kém hơn gã hắc y nhân đầu tiên nhưng do hai gã cũng hiệp lực nên nghiễm nhiên chiếm phần thắng.

Bất Thông tuy bị chấn kinh bức lùi nhưng miệng lại cười vang:

- Bọn ngươi không hiệp đáp nữ nhân cũng là dựa vào số đông để thủ thắng. Xem ra ta mắng bọn ngươi vô sỉ cũng không phải oan uổng. Tiếp chiêu!

Ha... ha...

Vù... Vù...

Nhìn Bất Thông cứ thản nhiên để chân trần mà không biết ngưng, gã hắc y nhân đầu tiên mất lộ hung quang lao đến:

- Xem bộ dạng của ngươi đã quen ở bản chưởng khác nào lũ ăn mày hôi thối.

Hãy xem Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo của ta đưa hồn ngươi về chốn cửu tuyền.

Vù... Vù...

Song trảo của gã vừa chập chờn xuất hiện từ đỉnh một tảng đá ở trên cao bỗng có tiếng gầm vọng xuống:

- Bọn ngươi cũng biết đến Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo ư? Ta muốn biết bọn ngươi là ai, sao lại am tường công phu này! Đờ!

Tiếng gầm vang lên đã bất ngờ mà sự xuất hiện của nhân vật đó càng là một sự bất ngờ trên chỗ tưởng.

Bất Thông vừa nghe thanh âm của tiếng gầm đã đoán biết là ai nên kêu lên:

- Văn Quy Nguyên?

Cũng như Bất Thông, gã hắc y nhân đang cùng chàng giao chiến cũng nhận biết thanh âm của Văn Quy Nguyên:

- Sao lại là ngươi?

Trong khi đó, do đối tượng vừa bị Văn Quy Nguyên truy kích chính là hai gã hắc y nhân đang quần thảo với hai nữ lang nọ, hai gã vì đang chiếm lợi thế nên hoàn toàn bất ngờ khi biết Văn Quy Nguyên chọn chúng làm đối tượng.

Vì thế, khi phát hiện sự thể và quay lại, hai gã chỉ kịp thảng thốt kêu lên một câu:

- Tu La Mai Hoa Ấn!

Đòn sát thủ của Văn Quy Nguyên ngay tức khắc tiếp cận hai gã nọ.

Bốp! Bốp!

Dùng song thủ với đủ mười đầu ngón tay cùng khum lại, tuyệt kỹ Tu La Viện là Tu La Mai Hoa Ấn của Văn Quy Nguyên cùng một lúc đập vỡ Thiên Linh Cái hai gã hắc y nhân xấu số.

Vẫn giữ nguyên mười đầu ngón tay khum khum, Văn Quy Nguyên túm luôn hai vuông lụa vốn được hai gã nọ dùng để che kín chân diện.

Vì thế, lúc hai gã nọ khuyu xuống, do hai vuông lụa bị Văn Quy Nguyên giữ lại, diện mạo của hai gã liền lộ rõ.

Nhìn vào hai diện mạo này, Văn Quy Nguyên lăm bằm những lời nói vô nghĩa:

- Không phải như ta nghĩ!

Trong lúc những diễn biến này xảy ra, mức độ lợi hại đủ để làm cho gã hắc y nhân đang cùng Bất Thông giao chiến phải nao núng, Bất Thông không bỏ lỡ cơ hội, nhấn thêm chân lực vào chiêu chương đã phát đi.

Ầm!

Hự!

Gã hắc y nhân chỉ vì một phút phân tâm phải đã bị Bất Thông quật vào một chấn kinh sấm sét.

Càng thêm nao núng, gã hắc y nhân lại thêm kinh hoàng khi nghe Văn Quy Nguyên quát hỏi hai gã hắc y nhân còn lại:

- Nói! Bọn ngươi thực sự là môn hạ của ai? Nhân vật nào đã truyền thụ Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo cho bọn ngươi?

Hai gã nọ trước cái chết thảm của đồng bọn bỗng phần nộ gầm vang:

- Giết người phải đền mạng. Ngươi hãy xuống hỏi lão Diêm vương. Đờ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Trước phản ứng của hai gã, Văn Quy Nguyên cười lạnh:

- Người đủ tư cách nói câu đó chính là ta, không phải bọn ngươi! Xem chương!

Vù... Vù...

Bất ngờ, hai nữ lang nọ đồng loạt kêu lên, mỗi người nói một phách:

- Hoá ra là bọn chúng, Tứ Ác Kim Lăng?

- Văn Trang chủ đề phòng chúng dùng Độc Tiêu.

Bị hai nữ lang cáo giác thân phận, hai gã cùng cười sặc sụa:

- Không sai! Hãy xem Độc Tiêu đây!

Viu... Viu...

Sợ Văn Quy Nguyên không đủ lực đối phó cùng một lúc hai tên và có cả ám khí tẩm độc kèm theo, Bất Thông tràn người lao đến:

- Dùng thủ đoạn ám muội để hại người, bọn ngươi phải chết! Xem Tàng Long Phi Hổ Thức.

Vút!

Vù...

Vù...

Có thêm Bất Thông, uy lực của hai gã trong Tứ Ác Kim Lăng đương nhiên phải bị phân khai.

Ầm! ầm!

Ầm! Ầm!

Hai gã trợn to mắt, giận dữ nhìn Văn Quy Nguyên và Bất Thông nhờ may mắn cũng thoát khỏi những mũi Độc Tiêu lợi hại.

Trong khi Văn Quy Nguyên và Bất Thông thoáng sững sờ vì không ngờ có được sự may mắn đó, hai gã nọ không hiểu sao bỗng kêu hô lên:

- Hự!

- Ngô Công Phi Độc? Hự!

Hai gã ngã vật ra, điều đó khiến Văn gia động tâm.

Chàng đưa mắt nhìn khắp lượt, phát hiện gã hắc y nhân đầu tiên không hiểu sao đã bỏ chạy từ lúc nào.

Hoang mang chàng lẩm bẩm:

“Ai đã lên hạ độc thủ chúng?”

Không nói một lời, Văn Quy Nguyên thân nhiên tiến đến và cùng một lúc chộp mạnh vào hai vuông lụa che kín chân diện của hai gã vừa đột tử.

Vụt!

Bất ngờ, một trong hai nữ lang nọ kêu lên kinh hãi:

- Đừng vội chạm vào!

Giật mình, Văn Quy Nguyên vừa thu tay về vừa đưa ánh mắt dò hỏi nhìn vào nữ lang vừa hô hoán.

Nữ lang nọ hít mạnh một hơi:

- Nếu đúng là hai gã bị Ngô Công Phi Độc sát hại, toàn thân chúng hiện giờ đâu đâu cũng có độc. Loại độc này chỉ có vùng Miêu Cương, rất khó tìm thuốc giải.

Bán tin bán nghi, Văn Quy Nguyên vội nhặt một nhánh cây và dùng nhánh cây đó lột bỏ vuông lụa của gã thứ nhất.

Soạt!

Định tiếp tục làm như vậy với gã còn lại, Văn Quy Nguyên phải kinh hoàng khi nghe nữ lang khi nãy tiếp tục hô hoán:

- Mau ném bỏ nhánh cây. Vì nó cũng bị nhiễm độc!

Tuy giật mình nhưng phản ứng của Văn Quy Nguyên cũng chứng tỏ một tâm cơ sắc sảo. Thay vì ném nhánh cây về một phía nào đó bất kỳ, Văn Quy Nguyên nửa như vô ý nửa như cố tình khi ném nhánh cây cho rơi đúng vào mặt của một trong hai gã đã chết trước đó.

Véo...

Bất Thông gật gù tán dương:

- Hảo thủ pháp!

Ngược lại, Văn Quy Nguyên bất ngờ kêu lên hốt hoảng:

- Quả nhiên nhánh cây đã bị nhiễm độc.

Đưa mắt nhìn diện mạo đang dần dần đen sạm của thi thể kia do bị nhánh cây nhiễm độc chạm vào. Bất Thông thề lười:

- Ngô Công Phi Độc không ngờ quá lợi hại!

Đến lúc này Văn Quy Nguyên mới chịu lên tiếng nói lên lời cảm kích đối với nữ lang hai lần đề tỉnh:

- Tại hạ là Văn Quy Nguyên, đa tạ sự chỉ giáo của cô nương!

Nữ lang nọ khẽ cúi đầu:

- Văn Trang chủ quá lời rồi. Nếu không có Văn Trang chủ kịp thời tiếp trợ, tử muội tiểu nữ e khó toàn mạng vì đâu ngờ đối thủ lại là Tứ Ác Kim Lăng.

Nữ lang còn lại vừa đưa mắt nhìn Bất Thông vừa có ý nhắc nữ lang kia:

- Lục sư tỷ đừng quên chính vị thiếu hiệp kia đã giúp chúng ta trước. Nếu không phải như vậy có lẽ muội và sư tỷ đã bị bọn chúng bắt giữ rồi.

Bất Thông động tâm:

- Cô nương vừa nói, bọn chúng có ý định bắt giữ nhị vị? Để làm gì?

Hai nữ lang chưa kịp đáp, Văn Quy Nguyên đột nhiên cau mày:

- Vẫn là ý định này? Bọn chúng thật sự là ai? Dường như đang có ý cùng thất đại phái đối đầu?

Nữ lang được gọi là Lục sư tỷ tỏ ý kinh ngạc:

- Văn công tử muốn ám chỉ điều gì khi bảo vẫn là ý định ấy?

Bất Thông lên tiếng:

- Cách đây hai ngày, cũng gã hắc y nhân khi nãy đã có hành vi tương tự. Và người y định bắt giữ là Thạch cô nương, ái nữ của chương môn Không Động phái.

Nữ lang nọ giật mình:

- Thảo nào Văn Trang chủ phải nói lên nhận định đó. Lại thật, chúng hết nhắm vào Không Động phái lại nhắm đến tệ phái Hoa Sơn, và đối tượng đều là phận nữ nhi. Thật ra chúng muốn gì? Và chúng thuộc môn bang phái nào?

Văn Quy Nguyên kinh ngạc:

- Nhị vị cô nương là đệ tử Hoa Sơn phái?

Bất Thông cười nhẹ:

- Các hạ chưa biết điều này sao? Vậy mà ta nghĩ vì đã biết nên các hạ mới ra tay tương trợ.

Đưa mắt nhìn Bất Thông, Văn Quy Nguyên bảo:

- Tại hạ nào có may mắn như các hạ, đã được gặp Hoa Sơn Thất Nghĩa từ trước?

Hai nữ lang kinh nghi nhìn Bất Thông:

- Thiếu hiệp đã gặp bọn tiểu nữ rồi?

Trong khi Bất Thông gật đầu thì Văn Quy Nguyên đã nhanh miệng lên tiếng:

- Nhị vị cô nương thử nhớ lại xem, hai năm trước, tại Võ Di Sơn...

Không chờ Văn Quy Nguyên nói hết, một trong hai nữ lang bỗng à lên:

- Là Tiểu Bất Thông? Thiếu hiệp là người đã từng được gia sư hứa sẽ thu nhận là truyền nhân?

Bất Thông nghiêm sắc mặt:

- Đại ân trước kia của Hoa Sơn Thất Nghĩa và nhất là hảo ý của lệnh sư, tại hạ cho đến giờ vẫn luôn ghi nhớ. Nhị vị cô nương bất tất phải...

Vị nữ lang Lục sư tỷ vụt nói:

- Chúng ta trước sau gì cũng là đồng môn huynh tỷ muội. tại hạ là Hạ Uyển Nhu, còn đây là thất sư muội Khả Thuý Đình. Thiếu hiệp không cần phải khách sáo!

Bất Thông bối rối:

- Có lẽ tại hạ không có phúc phận được làm đệ tử phái Hoa Sơn.

Khả Thuý Đình chợt gật đầu và nói xen vào:

- Tiểu nữ nhớ rồi. Thiếu hiệp đã được Bạch tiên bối, bang chủ Cái Bang thu nhận? Nhưng qua y phục của thiếu hiệp, dường như không giống đệ tử của Cái Bang?

Bất Thông bỗng thở hắt ra một hơi:

- Có nói ra chưa chắc nhị vị tin. Bạch tiên bối tuy...

Văn Quy Nguyên bất ngờ lên tiếng, khiến lời nói của Bất Thông phải đột ngột dừng lại.

- Tại hạ có việc cần phải đi, mong chư vị lượng thứ cho. Cáo...

Bất Thông chợt đưa tay ngăn lại và cướp lời Văn Quy Nguyên như Văn Quy Nguyên vừa có thái độ như vậy đối với chàng:

- Văn các hạ, chậm đã!

Văn Quy Nguyên kinh ngạc:

- Các hạ có điều gì cần chỉ giáo chăng?

Bất Thông cười nhẹ và đưa tay chỉ vào bốn thi thể kia:

- Không như Tứ Ác Kim Lăng, tên hắc y nhân đã bỏ chạy dường như có ý tránh né các hạ. Tại hạ chỉ muốn nghe lời giải thích.

Văn Quy Nguyên lắc đầu:

- Tại hạ cũng đang nghi hoặc về điều này nên hiện giờ không thể giải thích.

Bất Thông lạnh giọng:

- Các hạ đừng mong dối gạt ta! Không những gã kia cố tình tránh né các hạ mà theo ta, dường như các hạ cũng đã đoán biết chúng là ai, đúng không?

Văn Quy Nguyên để lộ sắc giận:

- Là các hạ hỏi cung Văn Quy Nguyên này hay chỉ là lời cầu mong xin được chỉ giáo?

Bất Thông vẫn thản nhiên:

- Các hạ muốn hiểu như thế nào cũng được. Nhưng ta nghĩ các hạ nên nói ra thì hơn. Vì nếu các hạ không đoán biết chúng là ai, các hạ đâu cần lột bỏ giả diện của chúng, sau đó mới nói chúng không phải là người mà các hạ đã nghi ngờ?

Văn Quy Nguyên nhún vai:

- Văn mỗ có sự nghi ngờ và sau đó mới biết đó chỉ là sự nghi ngờ sai lạc.

Như vậy chưa đủ cho các hạ sao?

Bất Thông gằn giọng:

- Đây chính là điều Bất Thông này quan tâm. Các hạ nghi ngờ chúng là ai? Sao các hạ không nói ra mà cứ mãi giữ nghi vấn trong lòng?

Văn Quy Nguyên cười nhạt:

- Thứ nhất, nghi ngờ hay không đó là tùy ở Văn mỗ. Thứ hai, như Văn mỗ không có phận sự phải bẩm báo tất cả mọi việc cho các hạ vốn là người Văn mỗ chưa từng quen biết.

Nếu như Văn Quy Nguyên chỉ quyết liệt một thì Bất Thông lại quyết liệt mười:

- Hôm nay, nếu các hạ không đáp ứng yêu cầu của ta thì đừng mong rời khỏi nơi này dù là nửa bước.

Văn Quy Nguyên bật cười:

- Điều đó phải xem lại, liệu các hạ có được bản lĩnh đó không? Ha... ha...

Vừa cười Văn Quy Nguyên vừa chớp động thân hình lao đi.

Vút!

Bất Thông liền quát:

- Có hay không cứ thử xem đây thì biết. đỡ!

Nhưng, chuông của Bất Thông dù nhanh vẫn không có cách nào chạm vào người Văn Quy Nguyên.

Vì như Khả Thuý Đình đang nói:

- Chính là khinh thân pháp Thiên Mã Hành Không danh bất hư truyền của Văn gia. Thiếu hiệp có muốn đuổi theo cũng vô ích.

Bất Thông hậm hực nhìn theo bóng dáng của Văn Quy Nguyên đang khuất dần:

- Thái độ của y rất đáng nghi. Dường như y cố tình đi theo dò xét tại hạ.

Hạ Uyển Nhu chợt nói trong khi mãi nhìn theo phương hướng Văn Quy Nguyên vừa bỏ đi:

- Theo ta thì không phải như vậy. Người của Văn gia trải qua bao đời vẫn luôn có những hành vi quang minh lỗi lạc, hông hề đáng nghi như thiếu hiệp nghĩ.

Bất Thông cười nhạt:

- Tại hạ có hai lý do để nghi ngờ. Trước tiên là việc Tôn Nhất Bình bỗng

dùng trao quyền chấp chương Thiên Nhất Trang cho y.

Hạ Uyển Nhu quay đầu nhìn Bất Thông:

- Tôn Nhất Bình là hạng giáo hoạt. Hành vi này của lão đến chúng ta cũng phải nghi ngờ, sao thiếu hiệp không nghĩ, Văn Trang chủ vì muốn làm rõ chân tướng nên phải vờ thuận theo Tôn Nhất Bình?

Bất Thông đưa ra lý do thứ hai:

- Còn điều này nữa, không phải vô tình mà y luôn xuất hiện đúng lúc mỗi khi gã hắc y nhân kia xuất đầu lộ diện. Nếu y và gã hắc y nhân không là đồng bọn, tại hạ tin chắc chính y cố tình đeo đuổi và dò xét tại hạ.

Hạ Uyển Nhu lắc đầu:

- Thiếu hiệp chớ vội đề quyết như vậy. Thật ra Văn Trang chủ đã đi ngang qua đây và đi trước thiếu hiệp khoảng một canh giờ. Không tin thiếu hiệp có thể hỏi Thuý Đình để biết ta nói đúng hay sai?

Nghe nhắc đến, Khả Thuý Đình vội lên tiếng:

- Hạ lục tử nói không sai đâu, thiếu hiệp! Có lẽ vì nghe tiếng giao phong nên Văn Trang chủ đã quay lại và kịp thời giúp...

Bất Thông nghi hoặc, đến nỗi không thể chờ Khả Thuý Đình dứt lời:

- Nhưng sao y cứ đi đúng hành trình của tại hạ đã...

Đang nói, Bất Thông bỗng dừng lời.

Và thật là bất ngờ, chàng kêu lên:

- Tại hạ hiểu rồi!

Vội thi lễ với Hạ Uyển Nhu và Khả Thuý Đình, Bất Thông vó phần vội vã:

- Nhị vị cô nương xin hãy bảo trọng! Tại hạ đang đi trước một bước vậy!

Vút!

Không một lời giải thích và cứ vội vàng bỏ đi, hành vi của Văn Quy Nguyên và Bất Thông lập tức tạo sự nghi ngờ cho Hạ Uyển Nhu và Khả Thuý Đình.

Đưa mắt nhìn theo, Hạ Uyển Nhu lẩm bẩm:

- Họ đi cùng một hướng, lạ thật?

Khả Thuý Đình cũng nhìn theo và vô tình buột miệng:

- Cả hai đều có khí khái bất phàm. Thật khó phân biệt ai trong họ là người nổi bật hơn!

Hạ Uyển Nhu thoáng chau mắt phụng mày ngài:

- Sao lại không phân biệt? Một là Trang chủ của một thiên hạ đệ nhất Trang...

Khả Thuý Đình tủm tỉm cười:

- Tiểu Bất Thông cũng đâu kém sư tử? Nếu y đúng là truyền nhân của Bạch bang chủ, một đại bang như Cái Bang lẽ nào kém uy danh so với Thiên Nhất Trang?

Hạ Uyển Nhu quay phắt lại, nhìn vào mắt Khả Thuý Đình:

- Chà...! Lời nói của thất sư muội, Lục sư tử này không biết phải hiểu như

thế nào cho đúng đây?

Khả Thuý Đình có phần lúng túng:

- Còn Lục sư tử thì sao? Muội cũng đâu thể biết Lục sư tử đang mơ tưởng điều gì?

Vụt nghiêm mặt, Hạ Uyển Nhu bảo:

- Chúng ta quay về thôi, đừng để sư phụ vì đợi lâu sẽ lo lắng. Còn những lời nhảm nhí kia, nếu Thất sư muội muốn nói thì cứ nói với đại sư huynh. Hừ! Phản ứng của Hạ Uyển Nhu quá gay gắt, khiến Khả Thuý Đình vì sợ phải ngậm chặt miệng và lẫm lẫm bước theo sau Uyển Nhu.

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 9

Tu La Viện một nơi hoang phế

Cội đại thụ bí đạo ẩn tàng

Đưa mắt nhìn khắp nơi, Bất Thông sau một lúc cân nhắc đắn đo đành mạo hiểm phục sát người xuống đất và bò dần đến một cội đại thụ thật to.

Chỉ đến khi tiến đến thật sát cội đại thụ, Bất Thông mới mừng vì đã chọn đúng phương cách thích hợp.

Đó là do cội đại thụ không những có phần thân thật to mà những tán lá bên trên còn vừa dày vừa có nhiều tầng lá xoè rộng ra bốn phía, quá đủ cho Bất Thông thực hiện ý đồ.

Đưa chân lục vào mười đầu ngón tay, Bất Thông bấu mạnh vào thân đại thụ và nhẹ nhàng leo dần lên cao.

Cổ không hề gây ra tiếng động, ngay khi lọt vào giữa một tầng khá dày, chàng lặng lẽ di chuyển dần ra ngoài, càng lúc càng xa khỏi phần thân cây đại thụ.

Đúng như chàng nhận định, nhánh cây mà chàng vừa chọn để đặt chân không những càng lúc càng vươn ra xa, đúng về phía chàng muốn đến, mà còn có nhiều lớp lá dày đặc để che kín mọi cử động của chàng.

Nhờ đó, sau một lúc khá lâu lặng lẽ di chuyển mà không bị hai người ở dưới phát hiện, Bất Thông sau đó rút cuộc cũng hài lòng vì những lời đối thoại của hai người phía dưới cũng đã bắt đầu lọt vào thính nhĩ của chàng.

Hai nhân vật đó tuy đang đối đáp thật khế giữa một cảnh quan hoàn toàn hoang phế và không có lấy một bóng người nhưng họ nào ngờ ngay trên đầu họ, giữa những tán lá dày đặc và cách xa thân cây đại thụ có đến mười trượng lại có người ngồi vắt vẻo để lén nghe những gì họ nói.

Bất Thông thoáng chút hoang mang khi nghe rõ thanh âm của Văn Quy Nguyên:

- ... Vì biết lần này lão xuất trang những mười ngày nên tiểu diệt mới nhân cơ hội tìm đến đây.

Nhân vật kia có niên kỷ xấp xỉ tứ tuần cứ nói khe khẽ qua môi dường như đang mím chặt:

- Nhưng ngươi chưa biết lão đi đâu, đúng không? Nếu lão cũng tìm đến đây và giữa ngươi và lão vì thế phải đụng đầu, lúc đó ngươi giải thích ra sao nào?

Văn Quy Nguyên chớp mắt, cố phân minh:

- Lúc xuất trang, lão đi theo hướng khác. Tuyệt đối không thể đi đến Tu La Viện này.

- Lão cũng giao hoát, ngươi chớ quên điều đó. Mà này, ngươi đã tìm được gì chưa?

Văn Quy Nguyên lắc đầu:

- Vô vọng! Một Tu La Viện nguy nga giờ trở nên hoang tàn, tiểu diệt làm sao tìm được điều gì trong đồng đồ nát kia?

Nhân vật kia chợt đặt một ngón tay lên môi:

- Suyt! Ngươi phải giữ kín điều đó, chớ cho Tôn Nhất Bình biết, bằng không...

Văn Quy Nguyên bỗng kêu:

- Bá bá! Còn điều này nữa, tiểu diệt cảm thấy kì quặc.

Không ngờ nhân vật kia lại chính là bá bá của Văn Quy Nguyên, Bất Thông vội vén cây, tìm cách nhìn rõ diện mạo của nhân vật kia.

Nghe tiếng lá cây xao động, nhân vật đó đưa mắt nhìn lên.

Bất Thông lo sợ, vội bẻ khí và chờ đợi một tiếng quát thịnh nộ.

Thay cho tiếng quát, Bất Thông nghe Văn Quy Nguyên lên tiếng:

- Bá bá yên tâm! Trước lúc bá bá xuất hiện tiểu diệt đã xem rất kĩ, không hề có lấy một người. Có lẽ đó là gió thổi qua làm cho lá cây rung động.

Nhân vật nọ khẽ hừ mũi:

- Ngươi chưa từng bôn tẩu giang hồ nên chưa biết thế nào là tai vách mạch rừng. Đừng quá khinh suất, kéo có hồi thì quá muộn.

Sự cẩn trọng gần như là quá đáng của nhân vật này khiến Bất Thông vừa nghi ngờ, vừa lo sợ.

Vì thế, từ lúc đó chàng cố thu thật nhỏ những tiếng thở nạt của chàng, quyết không để cho Văn Quy Nguyên và nhân vật kia phát hiện, rồi sau đó chàng khó lòng biện minh cho hành vi ám muội của chàng.

Chàng tuy cẩn thận như vậy nhưng suýt nữa phải giật mình và gây thành tiếng động khi nghe Văn Quy Nguyên lên tiếng:

- Tiểu diệt trong những ngày qua đã chạm trán một nhóm người biết thi triển

Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trảo là sở học của Ma Trung Tử.

Lần đầu tiên được biết Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trảo là sở học của Ma Trung Tử, càng lúc Bất Thông càng nghi ngờ Văn Quy Nguyên.

Nhất là khi chàng vừa nghe nhân vật nọ cất giọng âm trầm hỏi Văn Quy Nguyên:

- Người nghĩ họ là người của Thiên Nhất Trang và cũng là thuộc hạ thân tín của Tôn Nhất Bình?

Văn Quy Nguyên chột thờ ra:

- Tuy là tiểu diệt đã nhìn ra bọn chúng là Tứ Ác Kim Lăng, không phải là người của Thiên Nhất Trang, nhưng thử hỏi ngoài Tôn Nhất Bình ra còn có ai khác am hiểu Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trảo?

Nhân vật nọ cười lạnh:

- Người chớ quên di học của Ma Trung Tử không chỉ lọt vào tay mỗi Tôn Nhất Bình.

Văn Quy Nguyên kinh ngạc:

- Nói như bá bá không lẽ ba người còn lại cũng chiếm phần kinh văn có liên quan đến công phu Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trảo?

- Cũng có thể lắm. Vì ai mà biết được bọn họ chiếm được phần nào trong số những sở học của Ma Trung Tử?

Văn Quy Nguyên cau mặt:

- Nhưng bọn người bí ẩn này cũng đã chọn ái nữ của Thạch Phù Vân để ra tay. Điều đó chứng tỏ họ không sợ Không Động phái phát hiện ra họ là ai và công phu kia là gì?

- Người muốn nói đến phần sở học của Ma Trung Tử do Thạch Phù Vân chiếm đoạt không hề có công phu Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trảo?

- Đúng vậy! Và...

Nhân vật nọ xua tay:

- Sao người không nghĩ bọn họ tuy có được công phu Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trảo nhưng không được đầy đủ? Vì thế, họ mới có ý định bắt giữ Thạch Bích Vân để uy hiếp Thạch Phù Vân và buộc Thạch Phù Vân phải giao cho họ phần kinh văn còn thiếu?

Bất Thông nghe đến đây đột nhiên nở một nụ cười.

Chàng vừa phát giác ra một điều mà có lẽ Văn Quy Nguyên vì đang trong tâm trạng hoang mang đã không thể phát hiện.

Vì đó là lúc Văn Quy Nguyên kêu lên thảng thốt:

- Không sai! Nếu không có bá bá nhắc nhở tiểu diệt sẽ không nghĩ đến điều này.

Nhân vật nọ mỉm cười có phần đắc ý:

- Đó là người chưa đủ lịch duyệt nên chưa thể thông tỏ những mưu mô hiểm trá trên giang hồ.

Chợt đổi giọng, nhân vật đó bảo:

- Nếu người không thể tìm được gì ở đây thì nên mau mau hồi trang. Chớ đi quá lâu, dễ khiến Tôn Nhất Bình nghi ngờ. Nhớ đấy!

Vút!

Nhân vật nọ tung người lao đi và đi quá nhanh nên không thể thấy sắc mặt đang hoang mang của Văn Quy Nguyên, có vẻ như Văn Quy Nguyên còn muốn hỏi thêm điều gì đó nữa.

Chỉ có Bất Thông là nhìn thấy nên Bất Thông không hề kinh ngạc khi nghe Văn Quy Nguyên lẩm bẩm tự hỏi:

“Bọn họ cũng muốn bắt giữ nữ đệ tử Hoa Sơn, không lẽ cũng vì muốn uy hiếp Gia Cát Phàm, chương môn Hoa Sơn phải?”

Có lẽ do mãi trần trở về điều này, nên cho dù Bất Thông đang nôn nóng chờ Văn Quy Nguyên bỏ đi nhưng Văn Quy Nguyên vẫn tiếp tục nguyên vị ở phía dưới.

Được một lúc, Bất Thông vừa có ý định lên bỏ đi như khi nãy nhưng chàng đã lên đến gần thì bất ngờ chàng nhìn thấy Văn Quy Nguyên nhích động. Ngỡ Văn Quy Nguyên đã đến lúc dời đi như lời khuyên của nhân vật vừa rồi, Bất Thông ung dung ngồi dậy.

Nào ngờ, Văn Quy Nguyên không hề có ý định bỏ đi. Trái lại, nếu y không đi vòng quanh cội cổ thụ thì y cũng đi tới đi lui và không bao giờ vượt quá phạm vi của khu vực được tán lá to rộng của cội đại thụ bao phủ.

Đưa mắt nhìn theo bước chân của Văn Quy Nguyên, vô tình Bất Thông phát hiện được hai điều. Điều thứ nhất, do bây giờ trời đã quá ngọ nên ánh dương quang thật gay gắt, vì thế cùng với những bóng lá cây đơn lẻ bị in bóng xuống nền đất, có nhiều vị trí trên thân hình Bất Thông cũng bị vàng dương in bóng.

Chàng lập tức nhích người sang một bên, tránh không để lộ tung tích chỉ vì một sơ suất nhỏ.

Do vị trí đã thay đổi và vẫn dõi theo từng bước chân của Văn Quy Nguyên nên Bất Thông có may mắn phát hiện được điều thứ hai.

Đó là, thân cây đại thụ tuy to nhưng dường như phần trong đã bị rỗng ruột.

Vì tự vị trí Bất Thông đang ngồi nếu nhìn trở lại về phía thân cây lúc Văn Quy Nguyên đi vòng sang phía bên kia, thì ở trạc ba, nơi thân cây đại thụ bị chia thành 2 nhánh lớn và một vài nhánh nhỏ, chàng thấy ở chính giữa có một khoảng mờ tối, chứng tỏ phần thân cây đó đã bị mục rỗng.

Với phát hiện này nếu không phải vì sợ sẽ bị Văn Quy Nguyên phát hiện, có lẽ Bất Thông sẽ không bỏ lỡ dịp di chuyển đến và ghé mắt nhìn thử.

Đột nhiên, cơ hội lại đến với Bất Thông phía dưới, như Văn Quy Nguyên đã thôi trần trở, y bất ngờ tung người chạy đi.

Đưa mắt nhìn theo và khi biết Văn Quy Nguyên không hề có ý định quay lại.

Bất Thông lập tức tung người đến chỗ có khoảng mờ tối ở thân cây đại thụ. Vừa đưa đầu vào chỗ rỗng, dù thị lực không đủ để nhìn xuống tận đáy nhưng Bất Thông cũng có một cảm nhận mơ hồ. Phần thân rỗng không phải tự nhiên mà có: đó là do bàn tay con người tạo ra.

Để minh định điều này, Bất Thông bẻ một mẫu cây khô và ném vào chỗ rỗng.

Coong!

Âm thanh vang lên vừa thanh lại vừa tạo ra một loạt âm ba kéo dài, đủ để cho Bất Thông nở một nụ cười kỳ dị.

Chàng sẽ xoay người, tìm cách leo xuống phần rỗng của thân cây.

Nhưng vừa mới chui được nửa người vào đó, Bất Thông bỗng dừng lại vì bất giác ngậy người nhìn xuyên qua tán lá cây.

Theo hướng mắt chàng đang nhìn, ở phía xa, có hai bóng người đang giao chiến khốc liệt.

Tuy phải nhìn với khoảng cách khá xa nhưng qua chiêu thức, Bất Thông dễ dàng nhận ra một trong hai nhân vật đang giao chiến.

Chàng lẩm bẩm:

“Tu La Mai Hoa Ân? Y đang giao chiến với ai chứ? Nhân vật kia không che kín chân diện, lại có niên kỷ khá cao, chắc không phải bọn hắc y chuyên hiếp đáp nữ nhân. Chậc! Lẽ nào lại là...”

Bỏ ngang câu nói và cũng bỏ luôn ý định thám thính phần thân cây rỗng, Bất Thông từ giữa tán lá cây tung mình lao đi.

Vút!

Khi lao đến đủ gần, chàng nghe nhân vật cao niên kia đang gầm:

- Ai cho phép ngươi dò xét từng hành vi của ta? Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi sao? Đờ!

Vù... Vù....

Đáp lại, Văn Quy Nguyên với công phu Tu La Mai Hoa Ân cũng quát:

- Lão đã mấy phen cho người bám theo và dò xét hành tung của ta, lão có còn xem ta là Trang chủ Thiên Nhất Trang nữa không? Xem đây!

Ào... Ào...

Văn Quy Nguyên bị chấn lùi và thật sự hốt hoảng khi phát hiện nhân vật kia vẫn tiếp tục lao vào không chút nương tình:

- Cương vị Trang chủ đó do ta giao cho ngươi. Nay ta muốn lấy lại thì sao nào? Nạp mạng!

Vù... Vù...

Văn Quy Nguyên do không kịp hoàn thủ đành vận dụng khinh thân pháp Thiên Mã Hành Không để lẩn tránh.

Vút!

Nhân vật kia lập tức bám theo:

- Dùng công phu Văn gia đối với ta, ngươi hãy còn kém lắm! Chạy đâu cho khỏi? Đờ!

Vù... Vù...

Không chút chần chừ, Bất Thông lao vào:

- Nếu công phu Văn gia không đủ lợi hại sao lão còn tham lam, đoạt luôn phần di học của Ma Trung Tử đáng lẽ phải thuộc về ta? Nay ta phải đòi lại, đờ!

Vù... Vù...

Sự xuất hiện của Bất Thông không phải là nhân vật này không biết, nhưng sự chen vào của chàng lại chính là điều bất ngờ cho nhân vật này.

Lão quát:

- Ngươi là ai? Công phu Ma Trung Tử nào là của ngươi chứ? Cút!

Ào...

Ầm!

Văn Quy Nguyên sau khi ổn định nguyên khí liền lao vào:

- Bất Thông! Chuyện của bốn trang, ngươi không được xen vào. Lão thất phu kia! Hãy xem chừng đòi mạng cho Tu La Viện.

Vút!

sVù... Vù...

Nhân vật nọ cả cười:

- Hoá ra cho đến giờ ngươi vẫn muốn đối chọi với Tôn Nhất Bình là vì cái chết của Tu La Viện? Đã vậy, ta cho ngươi xuống cửu tuyền đoàn tụ cùng lão họ Đồng thất phu. Đờ!

Vù...

Vù...

Biết bản lĩnh của Văn Quy Nguyên sẽ không đủ ứng phó, Bất Thông lại lao vào:

- Văn Quy Nguyên giữa ta và lão tặc có nợ nần cần phải thanh toán. Ta không dư hơi chen vào chuyện của ngươi. Tôn Nhất Bình! Đờ!

Vù... Vù...

Tôn Nhất Bình vừa gầm lên vừa phát động tả thủ:

- Ngươi có liên quan thế nào với lão ăn mày họ Bạch? Ta nợ gì với ngươi chứ? Cút!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Bất Thông thất kinh và chợt nhớ lại những gì bang chủ Cái Bang đã nói về Tôn Nhất Bình?

Công phu bản lĩnh của họ Tôn quả nhiên lợi hại, cho dù có sự liên thủ giữa Bất Thông và Văn Quy Nguyên nhưng kết quả sau lần chạm kinh thật ngoài sức tưởng tượng.

Tôn Nhất Bình thì cứ bình yên vô sự, trong khi đó Bất Thông và Văn Quy Nguyên cứ phải loạn choạng thối lui.

Không bỏ lỡ cơ hội, Tôn Nhất Bình thì triển khinh thân pháp, lão vút đến chỗ Văn Quy Nguyên:

- Đối với ta, ngươi đã hết giá trị lợi dụng rồi. Bây giờ là lúc thuận tiện để ta trừ dứt hậu hoạ. Nằm xuống!

Vù...

Vù...

Văn Quy Nguyên nghiêng răng phát kinh:

- Từ lâu ta đã biết rõ mưu mô của lão. Đờ!

Ào... Ào...

Bất Thông thất sắc, vì ngay lúc này do chân nguyên chưa thật ổn định nên chàng dù rất muốn vẫn không kịp phát chiêu liên thủ với Văn Quy Nguyên. Đưa mắt nhìn, phát hiện chưởng kinh của Tôn Nhất Bình cuộn đến với sự lợi hại tột đỉnh, còn chưởng của Văn Quy Nguyên thì chỉ như châu châu đá xe, Bất Thông xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh và bất ngờ hất mạnh hai chân về phía trước:

- Hãy xem ám khí của ta!

Véo...

Véo...

Không như gã hắc y nhân độ nào, đấu pháp của Bất Thông như không đủ yếu tố để lừa gạt Tôn Nhất Bình.

Tôn Nhất Bình cười lạnh khi nhìn ra hai vật được Bất Thông ném đến chỉ là hai chiếc giày nhơ bẩn và cũ nát:

- Trong sở học của lão họ Bạch cũng có trò quái quỷ này sao? Trả lại cho người này.

Vù...

Bộp! Bộp!

Ầm!

Cùng một lúc với việc chặn hai chiếc giày của Bất Thông. Tôn Nhất Bình cũng đắc thủ, khi đẩy ngược Văn Quy Nguyên về phía sau gần một trượng. Quyết hạ thủ Văn Quy Nguyên, Tôn Nhất Bình chợt động thân hình:

- Nạp mạng cho ta nào!

Vút!

Vù... Vù...

Văn Quy Nguyên biến sắc vì hoàn toàn không còn năng lực hoàn thủ.

Nhưng tiếng quát kinh thiên động địa của Bất Thông đã kịp lúc vang lên:

- Đây mới chính là sở học của Bạch lão nhân gia! Đờ!

Ào... Ào...

Ầm!

Bị Bất Thông ngăn cản khiến chưa thể hạ thủ Văn Quy Nguyên như ý muốn,
Tôn Nhất Bình động nộ:

Tàng Long Phi Hổ Thức? Được! Người cũng phải chết! Đỡ!

Vù... vù...

Dù chưa kịp điều hoà chân nguyên nhưng vì không muốn uy danh của Bạch bang chủ, là người truyền thụ võ công cho chàng, cứ bị Tôn Nhất Bình khinh thường, Bất Thông vẫn liều lĩnh xông đến:

- Hãy xem chiêu, Phục Long Ngoạ Hổ!

Ào... Ào...

Ầm!

Tôn Nhất Bình vẫn là người chiếm thế thượng phong. Vì thế lão cười vang:

- Người hãy còn kém lắm, tiểu tư! Xem chiêu!

Vù... Vù...

Bất Thông tuy nhận thức rõ đó là sự thật nhưng vẫn không chịu nổi tràng cười khinh miệt của đối phương. Chàng lại lao đến:

- Bái Long Vy, Toạ Hổ Đầu! Đỡ!

Vù... Vù...

Đúng lúc đó, bên tai Bất Thông cũng vang lên tiếng quát:

- Tu La Mai Hoa Ấn! Đỡ!

Ào... Ào...

Nhấn thêm một chân lực do có thêm sự xuất hiện của Văn Quy Nguyên, Tôn Nhất Bình nạt một tiếng:

- Hai người còn chưa nạp mạng sao? Đỡ!

Vù... Vù...

Chộp vào tay Bất Thông, Văn Quy Nguyên hét lớn:

- Chạy!

Vút! Vút!

Bất Thông vội dùng kinh thân pháp để Văn Quy Nguyên không phải hao phí thêm chân lực để kéo chàng cùng chạy.

Không dễ buông tha, Tôn Nhất Bình cười lồng lộng:

- Chạy đâu cho thoát! Ha... Ha...

Vút!

Biết không thể thoát nếu cứ tiếp tục như thế này, Bất Thông bất ngờ hét vào tai Văn Quy Nguyên:

- Mau theo ta!

Chàng dẫn bước, nhằm đến thân cây đại thụ.

Tôn Nhất Bình đuổi theo càng lúc càng gần:

- Nạp mạng!

Vù... vù...

Phát hiện có kinh từ phía sau cuộn ào đến, Bất Thông lập tức lôi tay Văn

Quy Nguyên:

- Nhảy!

Vút!

Vút!

Do cả hai kịp tung người nhảy lên cao nên chưởng của Tôn Nhất Bình phải lao vào khoảng không.

Vù...

Ngước mắt nhìn lên, thấy cả hai đang khuất dần vào giữa tán lá dày đặc, Tôn Nhất Bình phá lên cười sặc sụa:

- Bọn người tưởng nắp như thế là sẽ thoát chết ư? Xem đây!

Từ phía dưới, Tôn Nhất Bình quật ào ào lên tán lá cây nhiều chưởng liên tiếp.

Ào... Ào...

Rào... rào... rào...

Tuy nhiên, ngoài vô số những lá cây phải lìa cành vì bị chưởng lực quật rơi xuống tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Bất Thông và Văn Quy Nguyên đâu.

Kính nghi, Tôn Nhất Bình nhún mình lao lên.

Vút!

Đứng trên một thân cây khá to, Tôn Nhất Bình sau một lúc kiếm tìm về tứ phía, cuối cùng cũng đã phát hiện ra chỗ có thân cây rỗng:

- Hai người quyết định chọn chỗ này làm chỗ táng thân sao? Được! Ta sẽ cho hai người toại nguyện.

Dứt lời, Tôn Nhất Bình tung một chưởng vào giữa thân cây rỗng ruột.

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Theo tiếng dội lại của loạt chấn kinh Tôn Nhất Bình nghi hoặc, đưa mắt nhìn vào chỗ rỗng.

Lão lảm bảm:

“Ô! Hoá ra đây là một bí đạo. Bí đạo này dẫn đến đâu? Tại sao tiêu tử kia lại biết rõ nơi này mà chạy vào? Lạ thật! Y là ai?”

Sau một hồi suy nghĩ, Tôn Nhất Bình hăm hờ chui vào.

Được một lúc, lão hậm hực chui trở lên và rồi phải nhảy xuống, đứng cạnh cội đại thụ:

- Lối vào đã bị một thiết phiến khá dày ngăn chặn, ta có nên phá huỷ cả cội đại thụ này không? Hay là...

Lảm bảm để tự hỏi và cũng là để tìm ra một quyết định, nhưng sau cùng, không hiểu lão suy nghĩ như thế nào bỗng nhiên bỏ đi...

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 10

Điều bí ẩn ở Tu La Viện

Chuyện bất ngờ kể ở người đi

Đến Bất Thông cũng không hề chờ đợi những điều vừa xảy ra. Vì nếu đoán biết trước phía dưới cội đại thụ sẽ là một bí đạo vừa dài vừa dốc thì Bất Thông đâu đến nỗi phải cùng Văn Quy Nguyên vừa lăn chiêng như những hòn đá bị ai ném đi, vừa va vấp tứ tung vào hai bên thành địa đạo vốn được ghép nối bằng đá tảng.

Bịch! Bịch! Bịch!

Hết va vào bên tả lại va vào bên hữu, và nếu cố gượng để dừng bị va nữa thì vừa mới gượng xong Bất Thông lại bị chính thân hình của Văn Quy Nguyên va vào. Rốt cuộc mọi cố gắng của Bất Thông cũng chỉ là những lần va chạm liên tiếp.

Ngược lại cũng vậy, đến lượt Bất Thông không gượng nổi phải lăn ào xuống và va mạnh vào Văn Quy Nguyên làm cho Văn Quy Nguyên nếu đang cố gắng không để va vào đâu, cũng phải tiếp tục va vào hai bên thành địa đạo.

Bình! Bình! Bình!

Tóm lại, từ khi bắt đầu nhảy bừa vào phần rỗng của thân cây, Bất Thông và Văn Quy Nguyên cứ liên tục bị va chạm và như thế mãi cho đến khi đoạn đường địa đạo vừa dài vừa dốc kia phải đến lúc chấm dứt.

Huych! Huych!

Đến lúc này, Bất Thông mới bật lên một tiếng kêu:

- Chao ôi! Ta cứ ngỡ sẽ không bao giờ đến nơi chứ.

Nghe thế Văn Quy Nguyên cũng lên tiếng:

- Đến nơi này là nơi nào?

Bất Thông quay mặt về phía vừa vang lên tiếng phát thoại của Văn Quy Nguyên:

- Người không thấy nơi này tối đen như hũ nút sao? Người hỏi ta, ta biết hỏi ai?

Văn Quy Nguyên kinh ngạc:

- Chính các hạ lôi ta nhảy vào đây...! A...! Ta hiểu rồi! Các hạ chưa từng vào nơi này?

Bất Thông bữu môi xì dài:

- Đương nhiên! Nếu ta đã từng vào làm gì có chuyện ta và người cứ phải lăn lông lốc như mới rồi?

Văn Quy Nguyên chợt vỗ đùi vào đầu vai Bất Thông và cứ để nguyên ở đó:

- Bằng cách nào các hạ phát hiện trong thân cây có lối để thoát? Có phải các hạ trước đó đã nấp trên cây và...

Bất Thông đẩy tay Văn Quy Nguyên ra khỏi vai:

- Ta nấp thì đã sao? Nếu không phải thế, làm sao ta phát hiện ra một nơi thú vị như thế này? Và nếu không có sự phát hiện này, liệu lúc này sinh mạng của ngươi có còn không? Hay đã bị lão Tôn Nhất Bình băm vằm thành trăm nghìn mảnh vụn?

Không đáp, Văn Quy Nguyên chột trằm giọng:

- Tại sao các hạ cố tình đi theo ta? Các hạ muốn dò xét gì ở Văn Quy Nguyên này?

Bất Thông lại xì dài:

- Ta đi theo ngươi hay ngươi đi theo ta, điều đó cần phải hỏi lại.

Văn Quy Nguyên giữ nguyên giọng trằm trằm:

- Sau khi chia tay Thạch Bích Vân, chính ta là người ly khai trước. Đến lúc Hạ Uyển Nhu và Khả Thúc Đình lâm nạn, ta và các hạ lại gặp nhau. Các hạ nói đi, không phải ta đi đến đâu cũng bị các hạ bám theo đó sao?

Bất Thông bực dọc:

- Ta và ngươi ai đến chỗ miếu hoang trước, nơi Thạch Bích Vân suýt bị gã hắc y nhân ra tay bắt giữ?

Rồi không đợi Văn Quy Nguyên đáp lời, Bất Thông đáp luôn:

- Là ta đến trước, đúng không? Sau đó, ngươi đường ngươi, ta đường ta, ta cần gì phải đi theo ngươi? Hay nói đúng hơn, lúc ta phát hiện ngươi cũng có mặt, khi Hạ Uyển Cơ và Khả Thúc Đình lâm nạn, chính ta đã ngờ ngươi cố tình bám theo ta, ngươi giải thích thế nào về điều này?

Thanh âm của Văn Quy Nguyên càng trằm hơn:

- Nguyên ủy giữa ta và Tu La Viện có liên quan. Ta đến Tu La Viện cũng là điều phải lẽ. Còn các hạ thì sao?

Bất Thông đáp thật thản nhiên:

- Ta tìm đến Tu La Viện là có ý của ta. Nhưng ý đó như thế nào, ngươi không việc gì phải hỏi.

Văn Quy Nguyên bỗng rít lên:

- Ta nhất định phải hỏi. Và nếu các hạ không giải thích rõ thì đừng trách Văn Quy Nguyên này...

Bất Thông ung dung ngắt lời Văn Quy Nguyên:

- Sao? Muốn động thủ à? Liệu ngươi có đủ bản lĩnh không? Ngươi nên nhớ giữa ta và ngươi, kẻ mang thương thế nặng hơn không phải là ta. Không tin, ngươi thử xem?

Một lúc sau vì không nghe Văn Quy Nguyên lên tiếng nên Bất Thông phì cười:

- Được rồi! Có điều này ta muốn ngươi phải hiểu thật minh bạch. Vì ta biết

người không cùng một hạng như Tôn Nhất Bình nên ta thay vì tự một mình đi thám thính nơi này đành phải bỏ ý định để cùng người lo đối phó với họ Tôn. Và cũng vì biết người với Tu La Viện có liên quan nên ta mới có ý kéo người nhảy bừa vào đây. Minh bạch rồi chứ?

Có tiếng Văn Quy Nguyên vang lên:

- Chưa đâu! Trừ phi các hạ giải thích rõ lý do khiến các hạ tìm đến Tu La Viện này?

Bất Thông xua tay và không hề nghĩ là Văn Quy Nguyên vị tất có thể nhìn thấy:

- Thôi nào! Đến lúc nào cảm thấy thuận tiện ta sẽ giải thích, nhưng không phải bây giờ. Việc cần kíp lúc này là hãy lo điều tức, ổn định chân nguyên. Vì ta không thể biết lão Tôn khi nào sẽ đi vào đây.

Nghe nhắc đến điều này, Văn Quy Nguyên thở dài:

- Cũng được! Có lẽ đúng như các hạ nói, chúng ta cần phải vận công để khôi phục chân nguyên trước đã.

Một lúc sau, không gian quanh Bất Thông và Văn Quy Nguyên hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ còn vang lên những tiếng thổ nạp của cả hai mà thôi.

Do mang thương thế nặng hơn nên khi Bất Thông đã điều nguyên xong Văn Quy Nguyên vẫn còn chìm lắng trong vô thức.

Không muốn gây kinh động, Bất Thông bắt đầu dùng tay để sờ soạng quanh chỗ chàng ngồi.

Chạm phải một vách đá vừa lạnh vừa nhẵn thín, Bất Thông kinh nghi men theo đó đứng lên.

Khi đã đứng lên được, vẫn theo cung cách cũ, Bất Thông vừa sờ soạng vừa di chuyển theo vách đá.

Vách đá không hiểu sao lại nhẵn thín một cách kì lạ. Nó không ram ráp như thường có ở bất kỳ tảng đá nào. Điều này khiến cho Bất Thông nghi hoặc và phải quên đi việc di chuyển.

Cứ đứng yên một chỗ, chàng dùng hai tay xoa qua mặt đá khắp lượt.

Chỗ nào cũng nhẵn thín và đến một kẽ nứt đá cũng không hề có.

Nhưng, không phải chỗ nào cũng nhẵn thín như Bất Thông nghĩ.

Ở phần bên tả của vách đá kỳ lạ, bàn tay tả của chàng như vừa chạm vào một vết lõm.

Dùng một ngón tay đặt vào vết lõm, vết lõm tuy không sâu nhưng có bề rộng vừa đủ một ngón tay chàng đặt vào.

Kéo ngón tay dài xuống dưới không đến một lóng tay bỗng ngoặt xéo lên trên và chênh chếch về mé hữu.

Động tâm về hình dạng kỳ lạ của vết lõm, Bất Thông vội tìm xem bên cạnh vết lõm đó còn vết lõm nào nữa không?

Hãy còn! Không những bên cạnh mà ở dưới đó một chút cũng có một vết

lỗm nữa.

Tất cả ba vết lỗm, tuy có hình dạng khác nhau nhưng dường như phối hợp với nhau thành một cụm.

Tự mừng tượng cụm này trong trí, suýt nữa Bất Thông phải bật kêu thành tiếng kinh ngạc. Bởi cụm đó với ba vết lỗm nằm kề nhau chính là hình dạng của một từ và là tự dạng của chữ “La”

Với một chút nghi ngờ, Bất Thông sờ tìm vào vị trí nằm trên tự dạng kia một ít. Đúng như Bất Thông nghĩ, ở vị trí đó cũng có những vết lỗm và những vết lỗm này tạo thành tự dạng của chữ “Tu”

Hợp hai chữ kia lại với nhau, Bất Thông đã có một khái niệm: “Tu La...”

Muốn biết sau chữ Tu La còn có thêm những chữ gì, Bất Thông khẽ khom người, sờ vào vách đá nhẵn thín, phần ngay dưới chữ Tu La.

Cuối cùng Bất Thông ngồi bệt xuống và buột miệng lẩm bẩm:

- Tu La Mật Thất? Không ngờ ở Tu La Viện này còn có một mật thất! Bọn họ có gì phải che đậy và cần phải có một mật thất cho thêm thần bí?

Đang lẩm nhẩm, Bất Thông bỗng giật mình khi nghe thanh âm của Văn Quy Nguyên vang lên:

- Các hạ như đang đề cập đến một mật thất? Là mật thất gì? Ở đâu?

Bất Thông bảo:

- Ở đây! Nơi ta và người vô tình rơi vào chính là Tu La Mật Thất của Tu La Viện.

Văn Quy Nguyên thảng thốt:

- Sao các hạ biết?

Bất Thông gõ tay vào vách đá:

- Ở đây có tự dạng, ghi rõ điều đó!

Coong... Coong...

Tiếng Bất Thông gõ vào vách đá bỗng vang lên một cách kỳ lạ. Điều đó khiến Bất Thông phải tiếp tục lên tiếng:

- Chà! Sau vách đá này dường như là phần rỗng, không biết có phải là lối thoát ra hay không?

Văn Quy Nguyên đã chạy đến. Y vừa chạm vào người Bất Thông, rồi cũng dùng tay sờ soạng như Bất Thông, Văn Quy Nguyên lẩm nhẩm đọc:

- Tu... La... Mật... Thất! Bức vách này được làm bằng thiết phiến nguyên mảng, không phải bằng đá. Và phía sau tấm thiết phiến này mới là Mật Thất Tu La, nơi chúng ta đang đứng chỉ là phần ở bên ngoài.

Bất Thông nghi hoặc:

- Sao người biết?

Văn Quy Nguyên thận trọng đáp lại:

- Ở bốn trang cũng có mật thất? Và người ta chỉ ghi tự dạng ở bên ngoài cho biết đó là mật thất gì mà thôi.

Bất Thông âm ừ:

- Nếu là vậy có lẽ ngươi phải biết cách khai mở mật thất này!

Thanh âm của Văn Quy Nguyên có phần nghi kỵ:

- Các hạ muốn khai mở mật thất để làm gì?

Biết rõ ẩn ý của Văn Quy Nguyên, Bất Thông bỗng hừ lạnh:

- Ngươi đừng nghĩ ta muốn chiếm đoạt điều gì đó trong mật thất. Ta chỉ muốn mau chóng thoát khỏi nơi này thôi.

Có phần ân hận vì đã ngờ sai cho Bất Thông, Văn Quy Nguyên bảo:

- Những mật thất thường được đóng mở bằng cơ quan. Chỉ cần tìm ra vị trí phát động ta sẽ khai mở được Tu La Mật Thất.

Bất Thông dịch người ngồi lùi ra xa:

- Ngươi tìm đi! Kéo lại nói ra có ý nghĩ này nọ.

Tuy không thể nhìn thấy nhưng qua một lúc lâu vẫn chỉ nghe tiếng Văn Quy Nguyên sờ tìm và không nghe thêm tiếng động nào khác chứng tỏ cơ quan được phát động. Bất Thông nôn nóng hỏi:

- Ngươi không tìm được sao?

Tiếng đáp cộc lốc của Văn Quy Nguyên lập tức vang lên:

- Không!

Bất Thông nói bừa:

- Sao ngươi không thử quật kinh vào thiết phiến? Biết đâu do chấn động cơ quan đã lâu không hoạt động sẽ tự khai mở?

Văn Quy Nguyên thở dài:

- Có khai mở thì sao? Nhỡ trong mật thất có những vật quý hiếm, chúng không chịu nổi chấn kinh phải vỡ nát thì sao?

Bất Thông phì cười:

- Ngươi chưa vào đó, làm sao biết sẽ có những vật quý hiếm?

Không nghe tiếng đáp lại của Văn Quy Nguyên, Bất Thông liền trầm giọng đề nghị:

- Có điều này ta không thể không cho ngươi biết. Đã lâu không nghe động tĩnh gì của Tôn Nhất Bình, có lẽ lối đi khi nãy đã bị lão phong bế. Nếu ngươi không khẩn trương tìm ra lối thoát, không riêng gì ta, cả ngươi cũng phải táng thân ở đây, không mong gì nhìn lại ánh dương quang.

Văn Quy Nguyên thở ra một hơi dài:

- Thì ta cũng đang khẩn trương đây, các hạ cần gì phải nhắc? Hà...! Nhưng không thể làm theo cách của các hạ được.

Bất Thông đứng lên:

- Ngươi không thể nhưng ta có thể.

Văn Quy Nguyên thất kinh:

- Các hạ không được làm bừa. Bằng không...

Bất Thông vẫn thản nhiên xuất kinh:

- Người dám ngăn ta sao? Xem đây!

Vù...

Theo hướng xuất kinh của Bất Thông, Văn Quy Nguyên vội xuất lực ngăn đỡ:

- Dừng tay!

Vù... Vù...

Ầm!

Thoáng dịch người và cổ tình đứng quay lưng về phía tấm vách được luyện bằng thiết phiến Bất Thông quát to:

- Người muốn động thủ thật sao? Đỡ!

Vù... Vù...

Động nộ, Văn Quy Nguyên cũng quát:

- Vậy các hạ đừng trách ta. Hãy đề phòng Tu La Mai Hoa Ấn!

Ào... Ào...

Nào ngờ đó là kế của Bất Thông, Văn Quy Nguyên thật sự hốt hoảng khi nghe Bất Thông bật cười:

- Người trúng kế ta rồi. Ha... ha...

Vút!

Cùng với tiếng Bất Thông dịch chuyển nhảy tránh sang một bên, chuông Tu La Mai Hoa Ấn của Văn Quy Nguyên cũng quật thẳng vào tấm thiết phiến.

Ầm...m!

Hồn bất phụ thể vì không ngờ Bất Thông dùng kế sách này để tự Văn Quy Nguyên quật kinh vào Tu La Mật Thất. Văn Quy Nguyên ngay sau đó đứng ngây người như chờ đợi một điều gì đó thật khủng khiếp sắp xảy ra.

Cũng chờ đợi như Văn Quy Nguyên nhưng là Bất Thông chờ đợi tiếng cơ quan phát động.

Và Bất Thông bật reo khi nghe một thanh âm lạ tai bắt đầu xuất hiện.

Cạch... Cạch...

- Ha... ha...! Cơ quan phát động rồi. Người thấy ta nói có đúng không? Ha... ha...

Tấm thiết phiến cũng bắt đầu dịch chuyển. Điều đó được chứng minh bằng những tia sáng nhọt nhọt bắt đầu lia ra từ những vị trí do tấm thiết phiến khi di chuyển đã để lộ.

Ánh sáng càng lúc càng ngập tràn. Và khi tấm thiết phiến đã tự xoay chuyển quanh thân theo hình cánh cung để xoay bề mặt từ hướng đông sang hướng bắc, cả Văn Quy Nguyên lẫn Bất Thông đều nhìn thấy nguồn xuất phát những luồng sáng kia.

Đó là luồng sáng phát ra từ một khối ngọc, được tạc theo hình dạng một tượng người chỉ cao độ một gang tay.

Văn Quy Nguyên kêu lên:

- Chính là Tu La Bạch Ngọc Nhân năm xưa gia mẫu đã có lần nói đến?

Trong khi đó, nhờ có ánh sáng từ khối ngọc, Bất Thông thất vọng kêu lên:

- Ô! Chúng ta lâm vào tuyệt lộ rồi, ở đây không hề có lối thoát.

Quay người lại, Bất Thông hy vọng nhờ có ánh sáng từ khối ngọc này sẽ tìm ra một lối thoát nào đó ở nơi mà Bất Thông và Văn Quy Nguyên đã rơi xuống.

Trong lúc đó, do hiểu rõ từ Tu La Bạch Ngọc Nhân sẽ có những phát hiện mới lạ, Văn Quy Nguyên bước vội vào mật thất và ôm khối ngọc vào lòng.

Cử động Văn Quy Nguyên vô tình làm cho cơ quan điều động tám thiết phiến một lần nữa phát động.

Cạch!

Lúc Bất Thông phát giác ra điều này thì Tu La Mật Thất đã hoàn toàn bị phong bế. Nghĩ là khi Văn Quy Nguyên hiện đang ở bên trong Tu La Mật Thất thì Bất Thông lại ở bên ngoài.

Lo lắng khôn tả, Bất Thông liền phát kinh vào tám thiết phiến, hy vọng đó cơ quan sẽ lại phát động như khi này Văn Quy Nguyên đã thực hiện.

Ầm!

Có cảm nhận tám thiết phiến sẽ không thể nào di chuyển, Bất Thông dừng tay và suy nghĩ điều kỳ quái này.

Đang suy nghĩ, Bất Thông phải kinh ngạc vì tám thiết phiến bỗng tự xoay chuyển.

Cạch... cạch...

Cùng với những luồng ánh sáng lại xuất hiện khi tám thiết phiến đã xoay chuyển được một khoảng đủ cho một người lách vào, Bất Thông reo lên:

- Điều gì đã xảy ra? Ta ngỡ người phen này phải mãi mãi bị giam hãm.

Thái độ của Bất Thông khiến Văn Quy Nguyên vẫn bình yên vô sự phải kinh ngạc:

- Các hạ quan tâm đến ta thật sao?

Bất Thông nhún vai:

- Ta và người đầu sao cũng là những người vô tình lâm vào cùng cảnh ngộ, quan tâm đến người cũng là quan tâm đến ta, sao lại không quan tâm?

Văn Quy Nguyên bình thản bước ra khỏi Tu La Mật Thất.

Và khi tám thiết phiến xoay chuyển và đóng lại hoàn toàn, trong màn đêm đen dày đặc Bất Thông nghe Văn Quy Nguyên thản nhiên lên tiếng:

- Nếu đúng như các hạ nói, các hạ chỉ cần mau chóng thoát khỏi nơi này, hãy đi theo ta.

Bất Thông sững sờ:

- Người đã tìm được lối thoát? Bằng cách nào?

Văn Quy Nguyên không hề đáp lại. Trái lại, chỉ có những tiếng bước chân đi

chuyển của Văn Quy Nguyên vang lên. Đó là dấu hiệu cho Bất Thông, đừng nên hỏi vì Văn Quy Nguyên sẽ không bao giờ giải thích. Và cũng bao hàm một ý nghĩa, nếu Bất Thông muốn ly khai chốn này hãy cứ đi theo Văn Quy Nguyên.

Theo hướng thoát ra tiếng chân dịch chuyển của Văn Quy Nguyên, Bất Thông di chuyển theo.

Và Bất Thông thừa hiểu là Văn Quy Nguyên đã có những phát hiện này là từ trong Tu La Mật Thất, lúc đó chỉ có một mình Văn Quy Nguyên ở trong đó. Đúng như nhận định của Bất Thông, không hiểu Văn Quy Nguyên đã có những hành động gì, bên tai Bất Thông một lần nữa lại nghe tiếng cơ quan phát động.

Cạch... cạch...

Tiếp đó, tuy không có tia sáng nào xuất hiện như khi nãy đã xảy ra, lúc tám thiết phiến dẫn vào Tu La Mật Thất xoay chuyển, nhưng từ phía trước mặt Bất Thông đã có những luồng gió mát rượi đưa vào.

Bất Thông chưa kịp lên tiếng đã nghe thanh âm của Văn Quy Nguyên vang lên:

- Đi theo lối này các hạ sẽ đến một nơi gọi là Tu La U Hồn Cốc. Và cốc khẩu cũng là chỗ thoát ra. Các hạ đi đi!

Bất Thông thở dài nhè nhẹ:

- Người muốn lưu lại Tu La Mật Thất?

- Không sai! Đúng ra, đây là sự bí ẩn, chỉ có ta là hậu nhân duy nhất của Tu La Viện mới được quyền biết đến. Phải để các hạ đi như thế này...

Bất Thông cười thành tiếng:

- Người sợ ta sau này sẽ cáo giác những bí ẩn của người? Người yên tâm đi, như ta đã nói, từ khi biết người và Tôn Nhất Bình là những kẻ đối đầu, có thể nói, ta không còn xem người là người cần đối phó. Trừ phi... hà... hà...

- Trừ phi thế nào?

Bất Thông gằn giọng:

- Điều đó lúc này ta chưa thể nói rõ. Nhưng người nên hiểu điều này, ở đời còn có nhiều việc không thể nào lường trước. Biết đâu sau này ta và người vì một nguyên nhân nào đó phải biến thành hai kẻ thù đối đầu? Đến lúc đó, ta e chính người phải hối hận vì hy vọng bây giờ của người.

Văn Quy Nguyên cũng cười lạnh giọng:

- Chỉ cần ngay bây giờ các hạ hứa với ta là sẽ không để lộ chuyện này cho bất kỳ ai. Còn chuyện tương lai, ta thiết tưởng không cần bàn đến vội.

Tĩnh ngộ, Bất Thông bật kêu:

- Hoá ra...

Kịp nghĩ lại, Bất Thông đổi giọng:

- Được! Ta hứa với người điều này. Và ta hoàn toàn tán đồng với người,

chuyện tương lai chưa cần bàn đến vội. Ta đi được chưa?

Văn Quy Nguyên liền chuyển dịch, thanh âm phát ra cho Bất Thông biết

Văn Quy Nguyên vừa nhường lối:

- Ta tin các hạ! Mời!

Bất Thông nghiêm giọng:

- Người hãy bảo trọng! Cáo biệt!

Vút!

Theo hướng có những luồng gió đưa vào, Bất Thông nhanh chân đi. Và chàng thừa biết, ở phía sau, Văn Quy Nguyên có lẽ đang phát động cơ quan để tự giam mình vào nơi thần bí chỉ có những ai liên quan đến Tu La Viện mới có quyền lưu lại.

Đồng thời, trong thâm tâm, Bất Thông thầm cầu mong sao cho sau này giữa chàng và Văn Quy Nguyên sẽ không bao giờ phải trở mặt để xem nhau là kẻ thù. Bằng không, chính bản thân chàng chứ không phải Văn Quy Nguyên sẽ hối hận về chuyện hôm nay. Bởi một khi Văn Quy Nguyên ly khai Tu La Mật Thất, với những công phu tuyệt kỹ của Tu La Viện được ẩn giấu trong Tu La Mật Thất, Văn Quy Nguyên chắc chắn sau này sẽ có một bản lĩnh thượng thừa, không dễ đối phó.

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 11

Tiểu Bất Thông Đối Đầu Mông Diện

Tương Kế Tụ Kế Thoát Hiểm Nguy.

Hoàn toàn rung động, Bất Thông vội dịch người và nép nhanh vào một góc khuất.

Nhưng hành tung của chàng vẫn bị nhân vật đang lom khom tìm kiếm điều gì đó phát hiện.

Đưa mắt nhìn khắp người Bất Thông, Mông Diện nhân (người giấu mặt) phát ra những thanh âm khô khốc:

- Ngay lúc này, ngoài ta chỉ có người là người duy nhất có mặt. Người là ai?

Nói mau!

Bất Thông lắc đầu :

- Tại sao tại hạ phải xưng danh, còn tôn giá lại che kín chân diện? Không phù hợp đạo lý, tại hạ không nói.

Nhân vật nọ lập tức nâng cao hữu thủ :

- Người lập lại một lần nữa xem.

Bất Thông cau mày:

- Vậy là càng không hợp đạo lý, tại hạ càng không nói.

Mông Diện nhân chớp động thân hình:

- Muốn chết! Đờ!

Vút !

Vù...Vù...

Toàn thân chấn động, Bất Thông lập tức lạng người, nhảy tránh qua một bên:

- Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo? Tôn giá thực sự là ai?

Vút!

Bóng nhân ảnh của Mông Diện nhân chợt nhoà đi, chứng tỏ đang thi triển một loại bộ pháp xuất quỷ nhập thần:

- Người đã biết đó là công phu Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo, có lẽ cũng nên ném cho biết sự lợi hại của công phu này. Trúng!

Vù...Vù...

Bị chiêu trảo quá biến thành ảo uy hiếp, Bất Thông vội thu người rùn bộ, đẩy mạnh hữu chưởng ra đối kháng:

- Đó cũng là điều tại hạ đang muốn biết. Đờ!

Vù...

Ầm!

Bất Thông thất sắc vì không ngờ chiêu trảo của đối phương lại ẩn tàng nguồn nội lực cực kì thâm hậu. Đang bị bức lùi, Bất Thông lập tức đảo người, di chuyển liên tiếp nhiều bộ vị khi nghe tiếng quát của Mông Diện nhân cứ vang lên bên tai:

- Thảo nào người không quá ngông cuồng! Tuy nhiên, sở học của lão Bạch Kiếm Nhật thật sự chưa đủ để giúp người thoát nạn! Đờ!

Vù...Vù...

Vút! Vút!

Dù đã mấy lượt tránh chiêu thật cấp bách nhưng chỉ suýt nữa chiêu trảo của đối phương đã quật trúng vào Bất Thông.

- Đờ!

Vù...

Ầm!

Phát hiện ra Bất Thông chỉ đánh bừa đánh ẩu nhưng nhờ đó hãy còn chi trì sinh mạng, Mông Diện nhân quát lên thịnh nộ:

- Người thoát được một lần nữa, ta mới phục người! Đờ!

Vù ... Vù...

Còn đang mãi loạng choạng đương nhiên Bất Thông không thể nào có được những phản ứng cần thiết.

Nhưng không lẽ cứ đứng trơ mắt để mặc chiêu thảo của đối phương tha hồ đoạt mạng. Bất Thông đành ngộ biết từng quyền, bất ngờ khuy xuống như người không còn chút sức lực nào sau hơn hai lần cùng đối phương chạm chiêu.

Sự thật, để tránh chiêu hoặc ra chiêu hoàn thủ lẽ đương nhiên Bất Thông hoàn toàn vô năng lực thực hiện. Nhưng để ngã khuy xuống một cách tự nguyện, không riêng gì chàng, bất kì ai cũng có thể thực hiện.

Vì thế, hành vi của chàng lại trở nên quá bất ngờ với đối phương, khiến chiêu thảo của đối phương trong một khoảng cách thật gần suýt nữa phải rơi vào khoảng không.

Vù...

Tuy nhiên, với một kẻ có thân thủ vào hàng thượng thừa, phản ứng của Mông Diện nhân quả nhiên hết sức lợi hại.

Kéo mạng chiêu thảo xuống, Mông Diện nhân thân nhiên chộp vào Bách Hội huyết của Bất Thông qua tiếng cười lạnh lùng đặc ý:

- Phải như thế chứ! Ha...Ha...

Nhưng khi khuy chân xuống đâu có nghĩa là Bất Thông cam tâm chấp nhận cái chết.

Tiếng quát phản nộ của chàng liền vang lên:

- Đừng đặc ý vội! Hãy xem Vỹ Hồ Xuyên Vân.

Vù...

Cùng một lúc với cái chộp xuống của Mông Diện nhân, hai ngọn cước liên hoàn của Bất Thông đã kịp thời quật mạnh lên trên.

Đây là đấu pháp đã có lần Bất Thông vận dụng để đối phó với một gã hắc y nhân che kín mặt.

Và khi vận dụng lại đấu pháp này, nhờ đó chàng thêm một lần nữa minh bạch: công phu bản lãnh của Mông Diện nhân cao minh hơn gã hắc y nhân độ nào gấp nhiều lần.

Phát hiện Bất Thông vẫn còn có hai ngọn cước đón đỡ, Mông Diện nhân lập tức lùi lại không để hai ngọn cước kia quật trúng vào ngoài sự mong đợi của Bất Thông.

Vù...

Ngay khi thoát hiểm, trước lúc Bất Thông kịp đứng dậy, Mông Diện nhân gầm lên, tạo thành thanh âm long trời lở đất:

- Thật không hổ thẹn là người được lão Bạch Kiếm Nhật truyền thụ công phu. Để xem lần này ngươi còn có cách nào để ứng phó! Đỡ!

Vù... Vù...

Nhìn Mông Diện nhân lần này phát chương với nhiều thức biến hoá ngấm ngấm, Bất Thông dù kinh tâm vẫn phải nghĩ cách đối phó.

Vút lẫn người qua một bên, nhân đà, Bất Thông cứ thế lẫn tròn người liên tiếp tạo thành nhiều vòng tròn dưới đất.

Ào ... Ào...

Nhờ có phản ứng thần tốc như vậy nên khi chương của Mông Diện nhân quật vào thì chỉ có nền đất ngay cạnh bên Bất Thông hứng chịu.

Ầm!

Dư kinh của chiêu chương do quá gần nên càng hất Bất Thông lẫn đi xa hơn.

Ào...

Đang lẫn như vậy, Bất Thông hoàn toàn thất sắc khi phát hiện chàng sắp sả va vào vách đá bao quanh Tu La U Hồn Cốc.

Cũng nhìn rõ thực trạng này, thừa biết Bất Thông đang tự đi vào tuyệt lộ, Mông Diện nhân cười sặc sụa:

- Diêm vương đã định canh ba, ngươi đừng mong kéo dài đến canh tư. Hãy nạp mạng nào! Ha... Ha..

Vù...Vù...

Đứng lên thì không kịp, lẫn tiếp nữa thì lại hết đường để lẫn, tình thế của Bất Thông quả nhiên đã đến lúc phải nạp mạng.

Tuy nhiên, tràng cười của Mông Diện nhân phải tắt ngấm vì ngay lúc đó bỗng có tiếng quát của đệ tam nhân vang lên:

- Là ai dám tự xưng là Diêm Vương? Bình sinh Du mỗ rất ghét nhưng hạng khoác lác như vậy. Tiếp chiêu!

Vù...

Ầm!

Nhờ có người kịp thời xuất lực, đỡ hộ chiêu chương của Mông Diện nhân, tuy Bất Thông vẫn bị dư kinh làm cho toàn thân chân động nhưng ngay lúc đó chàng cũng kịp thời uốn nghiêng để đứng lên vừa dịch bộ ra xa.

Vút!

Đang khi Bất Thông thực hiện những hành vi này, Mông Diện nhân cứ điên cuồng lao vào nhân vật vừa ra tay phá hỏng ý đồ của lão.

- Ngươi là ai? Ngươi có biết ngươi phải lãnh hậu quả gì qua hành động của ngươi không? Đỡ!

Vù...Vù..

Trước lời lẽ hàm chứa nhiều phần nộ của Mông Diện nhân, nhân vật mới xuất hiện cứ ngoác mồm cười đại:

- Nhìn bộ dạng của Du mỗ, chỉ có hạng chuyên chui đầu rụt cổ, ba phần giống người, bảy phần giống quỷ như các hạ mới không thể nhận ra thôi. Đỡ thì đỡ! Ha ..ha..

Ào...Ào...

Phát hiện Du Thừa Phong có thái độ quá xem thường Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo của đôi phương, Bất Thông thất kinh hô hoán:

- Du huynh đừng quá liều lĩnh. Mau lùi lại, không nên cùng lão quỷ đó chạm chiêu.

Nghe thế, trên sắc mặt Du Thừa Phong liền để lộ sự lưỡng lự.

Mông Diện nhân bật quát khùng khiếp :

- Muốn tránh ư? Quá muộn rồi!

Ào...Ào...

Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo của Mông Diện nhân lập tức biến chiêu khiến Bất Thông càng thêm kinh hãi.

Và lúc đó, toàn thân Du Thừa Phong bỗng khuy xuống. Thay cho bóng nhân ảnh của Du Thừa Phong, một bóng gậy liền xuất hiện, cuộn ngang thân hình Mông Diện nhân. Đồng thời, tiếng rít của Du Thừa Phong cũng vang lên:

- Lão cẩu nếu muốn cắn người thì cũng nên đề phòng gậy đánh chó của Du mõ chứ?

Vụt!

Không ngờ lại gặp phải đầu pháp lấy thoái làm tiến như đã bị Bất Thông vận dụng. Mông Diện nhân hậm hực lùi lại và gào lên:

- Lão họ Bạch thật khéo dạy đệ tử. Toàn là những chiêu thức hèn hạ và...

Bất Thông cười vang, át mất những thanh âm sau cùng của Mông Diện nhân:

- Dù là hèn hạ nhưng xem ra vẫn quang minh lỗi lạc hơn lão là hạng không dám cho người nhìn thấy mặt. Hãy xem chiêu! Ha..ha..

Vù...vù..

Du Thừa Phong cũng lao đến hỗ trợ:

- Bất Thông địch cần gì phải phí lời với loài rùa đen hôi thối chỉ biết chui đầu thụt cổ? Cứ đánh!

Vụt...Vụt...

Bị áp bức từ chiếc gậy đả cầu của Du Thừa Phong, Mông Diện nhân từ đó không còn dám tìm cách cận chiến nữa.

Trái lại, với khoảng cách vừa đủ, Mông Diện nhân bắt đầu loang loáng song thủ, đánh ra toàn là những chiêu vừa biến ảo vừa lợi hại:

- Lũ cuồng đồ muốn chết! Hãy xem Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo của bốn hộ pháp.

Ào...ào..

Vù...Vù..

Ầm...ầm..

Du Thừa Phong có cảm nhận hộ khẩu tê rần và gậy đả cầu suýt nữa tuột khỏi tay bất kêu í ới:

- Chà ..chà...! Thân thủ lợi hại! Đây là hộ pháp gì vậy Bất Thông đệ?
Bất Thông cũng gặp phải những cảm giác tương tự nên không thể không nói nên những lời hàm ý thoá mạ:

- Lão là rùa đen, nên đương nhiên phải là lão rùa già hộ pháp rồi. Cứ cẩn trọng thì hơn! Đánh!

Vù...vù...

Vụt...vụt..

Bị gọi mãi là thứ rùa đen, Mông Diện nhân phần nộ:

- Lũ hôi thối các người không còn lời lẽ nào kém hôi thối hơn hay sao? Hãy đỡ!

Ào.. Ào..

Vù...Vù..

Ầm! Ầm!

Du Thừa Phong hoàn toàn thất sắc, đến việc mở miệng để nói lời châm chọc cũng phát thoại một cách khó khăn:

Bất Thông đệ nói sai rồi! Phải gọi là...là cầu hộ pháp...mới đúng.

Biết sự hợp lực của cả hai vẫn không thể bảo toàn tánh mạng, Bất Thông vụt gầm lên:

- Nếu là vậy sao đại huynh không cho gọi tất cả huynh đệ vào để cùng liên tay trừng trị lão cầu hộ pháp? Đừng để quá muộn, đại huynh.

Vừa gầm, Bất Thông vừa mạo hiểm lao ào ào vào Mông Diện nhân và phát kinh.

Vù..vù...

Đang định lao vào cùng hiệp lực với Bất Thông như hai lần trước đó, Du Thừa Phong nghe thế liền lùi lại.

Và lập tức trên miệng Du Thừa Phong xuất hiện một chiếc còi tre.

Không chậm trễ, Mông Diện nhân vừa dịch người tránh chiêu của Bất Thông vừa tung chéch một chưởng về phía Du Thừa Phong:

- Người đừng mong toại nguyện! Nằm xuống!

Vù... Vù...

Nhưng Mông Diện nhân quên rằng chỉ có chiếc còi tre là ở trên miệng Du Thừa Phong, song còn song thủ Du Thừa Phong nào phải là những vật vô dụng .

Do đó, Du Thừa Phong vừa quật gây loang loáng vừa chum miệng thổi lên những tiếng còi dài.

Vụt...vụt...

Toe...toe...toét!

Phát hiện Mông Diện nhân đang quyết ý lấy mạng Du Thừa Phong, Bất Thông ngay khi phát huyệt kinh vội gầm lên vang dội:

- Hãy đỡ ám khí!

Viu...viu..

Sắp sửa quạt kinh vào bóng gậy của Du Thừa Phong, nghe hai chữ ám khí, Mông Diện nhân lập tức hồi bộ và rút lên hăm dọa:

- Bọn Cái Bang các người giỏi lắm! Rồi bọn người phải nhận lấy hậu quả! Hừ!

Vút!

Tuy đã thoát chết trong gang tấc nhưng Du Thừa Phong ngay khi lấy chiếc còi tre ra khỏi miệng, sắc mặt vẫn còn hốt hoảng:

- Chúng ta phải làm gì bây giờ? Ở bên ngoài làm gì có đệ tử bỏn..

Bất Thông hốt hoảng, đưa một ngón tay lên môi:

- Suyt! Đó chỉ là kẻ của đệ, đại huynh nói ra không sợ lão nghe thấy sao?

Và trước khi Du Thừa Phong kịp tỏ thái độ, Bất Thông hỏi hả bảo:

- Hãy may đi theo đệ!

Vút!

Chạy theo Bất Thông, thấy Bất Thông chạy đi đâu không chạy lại chạy về phía có vách đá sừng sững đến chấp cánh cũng không thể vượt qua được, Du Thừa Phong kinh hoảng:

- Đệ phát cuồng rồi sao? Ta và đệ đâu phải loài chim điêu...

Đúng lúc đó từ phía ngoài cốc khẩu có tiếng Mông Diện nhân cười vọng vào ngông cuồng:

- Cho dù bọn người có giở trò, phen này vẫn phải nạp mạng. Ha...Ha...

Bất Thông nhanh nhẹn chộp vào tay Du Thừa Phong và kéo mạnh vào phía sau một tảng đá.

Ở đó, dưới chân tảng đá có một huyết khẩu đen ngòm và theo như nhận định của Du Thừa Phong huyết khẩu này ăn thông đến đâu thì Du Thừa Phong không hề biết.

Du Thừa Phong chỉ biết làm theo Bất Thông, Bất Thông chui vào huyết khẩu thì Du Thừa Phong cũng chui vào.

Chui sâu hơn hai trượng, Du Thừa Phong phải dừng lại vì ở phía trước đã bị thân hình Bất Thông ngăn lối và ở phía sau, từ bên ngoài huyết khẩu có tiếng quát vang dội của Mông Diện nhân vọng vào:

- Nếu bọn người không xuất đầu lộ diện, một khi bọn họ pháp tìm được nhất định hai người phải chết một cách thê thảm.

Đợi mãi không thấy Bất Thông chui tiếp vào trong, Du Thừa Phong định lên tiếng hỏi thì lại nghe tràng cười ngông cuồng của Mông Diện nhân:

- Hoá ra các người chui vào đây. Để xem bọn người phen này làm sao thoát? Ha...ha...

Hồn bất phụ thể vì biết huyết khẩu bị Mông Diện nhân phát hiện, do đó, Du Thừa Phong càng kinh hoảng hơn khi nghe có tiếng lảo đảo của Bất Thông vang vọng vào tai:

- Lão bị đệ lừa rồi. Đại huynh còn chờ gì nữa mà không chui trở ra và chạy đi?

Du Thừa Phong vừa kinh hãi vừa hoang mang:

- Lừa là lừa thế nào? Rõ ràng lão ta phát hiện ...

Bất Thông cứ đưa người trở lại, suýt nữa đạp cả hai chân vào mặt Du Thừa Phong:

- Đệ sẽ giải thích sau! Nếu đại huynh không chạy ngay vào lúc này, e muộn mất.

Đã một lần mục kích kế mưu khá lợi hại của Bất Thông, dù không tin nhưng Du Thừa Phong cũng phải lùi lại.

Và khi chui ra khỏi huyết khẩu, không hề nhìn thấy bóng dáng của Mông Diện nhân đâu, Du Thừa Phong nhoen cười:

- Lão bị đệ lừa, chạy đi đâu vậy?

Không một lời giải thích, Bất Thông hỏi hả bảo Du Thừa Phong:

- Đại huynh mau tìm hòn đá, lấp vào huyết khẩu cho đệ. Sau đó đại huynh chạy mau đi.

Thấy Bất Thông vẫn đang nằm dài trong huyết khẩu nói vọng ra như vậy, Du Thừa Phong thất kinh:

- Thế còn đệ? Sao không cùng chạy với...

- Cùng chạy thì không kịp, đệ sẽ ở lại tìm cách gây chú ý cho lão, đại huynh không phải lo cho đệ. Mau làm như đệ nói đi.

Miễn cưỡng, Du Thừa Phong nhặt vài hòn đá chèn vào huyết khẩu.

Vẫn có thể quay đầu nhìn lại phía sau, Bất Thông lên tiếng:

- Chỉ lấp nửa kín nửa hở thôi. Cứ hư hư thực thực, đệ sẽ khiến lão hoang mang.

Ngay khi huyết khẩu chỉ bị lấp một nửa, Bất Thông lại hỏi thúc:

- Được rồi! Đại huynh mau chạy đi.

Du Thừa Phong lo ngại:

- Liệu có ổn không, Bất Thông?

Bất Thông gắt:

- Muộn lắm rồi. Đệ tự lo liệu được. Đại huynh chân chừ gì nữa.

Du Thừa Phong vụt trầm giọng:

- Sau đây ba ngày, ta sẽ chờ đệ ở Thiên Nhất Trang, có cả sư phụ nữa. Mong đệ sẽ bình yên. Cáo biệt!

Vút!

Ngay khi biết Du Thừa Phong đã đi khỏi, Bất Thông chợt lầm thầm nói thành tiếng:

- Vì lời hứa với Văn Quy Nguyên, đệ phải dối gạt huynh lần này vậy. Hy vọng đại huynh sau này đừng trách đệ.

Sau đó chính Bất Thông co chân đạp những hòn đá vừa được Du Thừa

Phong chèn vào, khiến những hòn đá đó phải lăn mạnh ra xa.

Cọc...cọc...

Nhưng khi Bất Thông định lùi và chui ra, tiếng quát của Mông Diện nhân không hiểu sao bỗng vang lên thật gần:

- Người còn muốn nấp nữa sao, tiểu tử?

Hòn bắt phụ thể, Bất Thông nhanh nhẹn chui tọt vào hang.

Soạt...Soạt...

Nhưng tiếng rít giập giữ của Mông Diện nhân cứ bám theo thật sát:

- Người chạy lên trời, ta theo lên trời. Người chui xuống đất, ta theo xuống đất. Hừm!

Thất kinh vì biết Mông Diện nhân đang chui vào theo, Bất Thông vừa tiếp tục chui vừa đạp loạn xạ hai chân về phía sau:

Vù...Vù...

Soạt...soạt..

Đến chỗ khi nãy Bất Thông đã dừng lại, làm cho Du Thừa Phong ngỡ huyệt khẩu chỉ ăn sâu đến đó là hết, Bất Thông vẫn hối hả chui tiếp.

Mông Diện nhân tuy lúc đó vẫn chui theo nhưng không còn nghe lão gầm gừ hoặc hăm dọa nữa.

Điều đó khiến Bất Thông phải hiểu rằng lão tuy chui theo nhưng trong lòng vẫn phập phồng lo sợ.

Tương kế tựu kế, Bất Thông từ phía trước lên tiếng nói vọng lại phía sau:

- Nếu lão cứ quyết liệt đòi chết chung với ta, được, vực sâu phía trước sẽ là nơi ta và lão cùng táng thân.

Mông Diện nhân bấy giờ mới lên tiếng:

- Người đừng lừa ta nữa, tiểu tử! Nếu phía trước thật có vực sâu không lẽ người chui vào là để tìm chết?

Soạt...soạt...

Cả hai vẫn tiếp tục chui theo huyệt khẩu và huyệt khẩu đủ ngoằn ngoèo nhưng xem ra càng lúc càng ăn sâu vào lòng núi.

Ở phía trước, Bất Thông càng lúc càng bấn loạn. Bởi chàng dù đã vận dụng mọi tâm cơ nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách khiến cho lão hoặc bỏ cuộc hẳn hoặc bản thân chàng thoát khỏi sự bám đuôi của lão.

Đang lúc bối rối như vậy, ngay trước mặt Bất Thông bỗng hiện ra hai lối rẽ thấp thoáng.

Cố gắng hết mực lực, Bất Thông phát giác ở lối hữu có nhiều những hòn đá nhỏ nằm ngổn ngang hơn lối phía tả.

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, chàng nghĩ thầm:

“Ta không nói gì về Tu La Mật Thất, nghĩa là ta vẫn giữ trọn lời hứa với Văn Quy Nguyên. Nếu lão cũng vô tình phát hiện ra điều bí ẩn này thì đó là ý trời vậy. Ta đành phải liều thôi”

Đã có quyết định, Bất Thông lập tức chui ngoặt người vào lối rẽ hữu. Và với ý nghĩ đã nảy sinh, ngay khi chui hết toàn thân vào lối hữu, chàng co chân đạp mạnh vào hai bên thành huyết khẩu. Đúng như đã nhận định, những cái đạp của chàng làm cho huyết khẩu ở lối hữu này gồm toàn những hòn đá nhỏ chèn lẫn nhau phải bật tung ra và rơi xuống hỗn loạn. Rào...Rào...

Vừa đạp vừa tiếp tục chui vào, hành động của Bất Thông khiến lối rẽ về phía hữu chẳng mấy chốc đã bị những hòn đá che kín, bít lối.

Không những chỉ có lối rẽ nơi bị những hòn đá rơi loạn, nơi Bất Thông đang nằm ngừng nghỉ cũng bị ảnh hưởng. Và ngay khi có những hòn đá đầu tiên rơi xuống vào người, Bất Thông mới hiểu ra chàng vừa có những hành động quá ư xuẩn ngốc. Hay nói đúng hơn chàng đã không lường hết mọi hậu quả nên mới chọn phương cách này để thoát khỏi sự bám đuổi của Mông Diện nhân.

Kịp nhận ra bản thân rất có thể bị loạn thạch đè chết, Bất Thông hồn phi phách tán hồi hải chui sâu hơn nữa vào bên trong.

Tuy chàng có phản ứng nhanh như vậy nhưng khi những thanh âm cuối cùng vừa chấm dứt, chứng tỏ những hòn đá vì bị động phải long ra đã không còn rơi xuống nữa, chàng vẫn lạnh người khi quay đầu nhìn lại phía sau chàng. Chứng tỏ rằng nếu Bất Thông chỉ cần có phản ứng chậm hơn dù chỉ là một sát na, có lẽ giờ đây chàng đã bị đồng loạn thạch kia đè bẹp.

Đang mừng thầm về điều này Bất Thông vẫn trong tư thế nằm hướng về phía trước đầu ngoái lại nhìn về phía sau, bỗng thấy ngậy người và bị một nỗi bàng hoàng xâm chiếm tâm trí. Chàng kêu thầm:

“Khoan đã! Phía trước là núi, không biết sâu đến bao nhiêu, phía sau đã có những loạn thạch cản hậu, vậy điều gì đang khiến ta có thể nhìn thấy khá rõ cảnh quan này?”

Không dám nghĩ đó là do bản thân chàng đột nhiên có mục lực thật tinh tường, Bất Thông bắt đầu đưa mắt tìm kiếm, hy vọng có thể tìm ra lời giải thích cho điều nghi vấn này.

Xoay đầu trở lại thuận với chiều đang nằm, Bất Thông thăm thủ:

“Phía vừa rồi hoàn toàn tối đen, đến xoa bàn tay cũng không thể phân biệt năm ngón tay, ánh sáng nếu có cũng không đến từ phía trước.”

Không phải phía trước thì nhất định ở phía sau, do hai bên tả hữu chàng giờ chỉ là hai bờ vách đá kín như bưng, không hề khác với nền đá ở ngay dưới lưng chàng hoặc ở bên chàng, nên không thể có ánh sáng rọi đến. Bất Thông tìm cách xoay ngược người lại.

Tuy không thể trong một lúc ngắn ngủi muốn xoay người là xoay được nhưng chỉ cần Bất Thông vô tình đưa mắt nhìn về phía sau, mười lần như

một, chàng đều có cảm giác ánh sáng phát ra từ đồng loạn thạch.
Bởi, hề quay đầu nhìn lại, Bất Thông đều nhìn rõ hình dạng của từng hòn đá ở gần chàng.

Vì thế chàng càng cố gắng hơn trong việc xoay trở.

Và phải một lúc thật lâu, chật vật thật chật vật, Bất Thông mới có thể đưa thân hình nằm ngược lại.

Trong lúc nằm yên, chờ sức lực hoàn toàn hồi phục, bất ngờ chàng có ý nghĩ:

“Hay ta đang ở phía dưới Tu La Mật Thất? Và ánh sáng từ khối ngọc, hùm, Văn Quy Nguyên gọi là gì kia?... Phải rồi, ánh sáng từ khối Tu La Bạch Ngọc Nhân đã từ Tu La Mật Thất rọi đến đồng loạn thạch này?”

Với ý nghĩ này chàng bỗng mỉm cười:

“Không biết lúc thấy ta đột ngột xuất hiện trở lại Tu La Mật Thất, Văn Quy Nguyên sẽ nghĩ như thế nào? Hà...hà...”

Đang cười thâm, Bất Thông lặng người và lo lắng:

“Nguy tai! Nếu lão quỷ kia vẫn còn ở bên ngoài và không hề bị loạn thạch ngăn cản, ai cấm lão không nhìn thấy ánh sáng từ Tu La Mật Thất đưa xuống? Nếu là vậy, nhờ lão nhanh hơn ta, chui vào Tu La Mật Thất trước ta, Văn Quy Nguyên chỉ có một mình làm sao đối phó nổi?”

Bị nỗi lo này thúc đẩy, Bất Thông tuy chưa kịp khôi phục chân lực nhưng vẫn vội vàng hành động.

Đầu tiên, chàng tìm cách bò trườn lên đồng loạn thạch.

Không được! Không thể nào bò lên trên đồng loạn thạch gần như cao đến mặt đá ở phía trên, Bất Thông lại vội vàng nhặt từng hòn đá ở bên trên và ném mạnh về phía sau.

Cạch! Cạch! Cạch!

Nhặt rồi ném, hết hòn này đến hòn khác, Bất Thông càng hành động thì càng thất vọng. Vì với số lượng những hòn đá vừa bị chàng ném đi đáng lẽ đồng loạn thạch phải có dấu hiệu vơi dần, không nhiều thì ít. Đằng này đồng loạn thạch như biết tự sinh sôi thêm thì phải. Trước mắt chàng đồng loạn thạch vẫn không hề suy yếu, chúng vẫn nguyên vẹn như chàng chưa từng nhặt và ném bớt đi hòn nào.

Tuy vậy, một tia hy vọng mong manh vẫn dai dẳng đến với chàng:

“Ta vẫn còn nhìn thấy khá rõ từng hòn đá, chứng tỏ ta đã nhận định không sai, ánh sáng đúng là từ Tu La Mật Thất ở bên trên rọi xuống”.

Chính là nhờ tia hy vọng mong manh này đã giúp cho Bất Thông kiên trì hơn trong việc nhặt và ném về phía sau từng hòn đá một.

Cạch! cạch! cạch!

Và lại, một khi bắt đầu, Bất Thông ngay bây giờ nếu muốn dừng lại cũng không thể nào dừng lại. Bởi, với khá nhiều hòn đá đang được chàng nhặt và

ném đi, phần huyết khẩu ở phía sau chàng hầu như đã bị chàng làm cho bít lối. Nói đúng hơn, tự chàng đưa chàng vào thế lưỡng đầu thọ nạn. Phía trước thù lù một đồng loạn thạch ngay bây giờ vẫn chưa thể vượt qua, phía sau, cũng thù lù một đồng loạn thạch khác mà chính chàng vừa nhặt vừa ném vào để tạo thành.

Trong tình cảnh này, Bất Thông nghĩ, chỉ có tiến không thể lùi và có muốn lùi cũng không còn đất để lùi nữa.

Chàng lại nhặt, lại ném.

Cạch! cạch! cạch

Cứ thế, khi đồng loạn thạch ở phía trước bắt đầu có dấu hiệu vơi đi thì đồng loạn thạch ở phía sau đã nhiều đến nỗi sắp sửa đè phải chân chàng.

Nhìn khoảng hở quá ít giữa đồng loạn thạch ở phía trước và mặt đá ở bên trên, Bất Thông chợt nghiêng rặng thềm quyết định:

“Nếu cố gắng ta có thể bò vượt qua đồng loạn thạch này để xem liệu có tìm ra điều gì ở phía bên kia hay không? Nếu không có, khi quay lui trở lại, ta vẫn còn một khoảng không gian vừa đủ để xoay chuyển tình thế, nghĩa là phải nhặt lại tất cả những hòn đá ta vừa ném về phía sau”.

Khi đã quyết định, Bất Thông cố thu nhỏ thân hình đến mức có thể thu nhỏ và bắt đầu trườn qua đồng loạn thạch.

Sột...soạt...

Cạch! cạch!

Do cử động của chàng, một vài hòn đá phải lăn ra từ đồng loạn thạch. Và thật không may, những hòn đá này lại nằm chèn vào giữa chàng và mặt đất ở bên trên, khiến khoang hở đã nhỏ hẹp càng thêm nhỏ hẹp.

Tuy thế, ít nhiều gì chàng cũng trườn hơn nữa về phía trước, và mắt chàng bắt đầu nhìn thấy một điều mà chàng dù có nằm mơ cũng không bao giờ tưởng tượng ra.

Ngay bên trên, chỉ cách mắt nhìn của chàng đúng một tầm tay với, một ngách đá khá to đang hiện ra lồ lộ. Và từ ngách đá đó, tuy đang bị nhiều hòn đá nằm chèn lẫn nhau che kín nhưng ánh sáng vẫn cứ phát ra.

Bất Thông kêu thảm:

“Ta thoát rồi! Không ngờ ngay bên dưới Tu La Mật Thất lại có một ngách đá. Ha...ha...! Nếu ta không vô tình làm cho vô số những hòn đá vốn che kín ngách đá rơi ra, có lẽ chính Văn Quy Nguyên cũng không thể nào ngờ vẫn còn có lối khác dẫn vào Tu La Mật Thất. Ta thoát rồi!”.

Phấn chấn, Bất Thông cố rướn người thêm một lần nữa và tay chàng lập tức chạm được vào phần mép đá vững chắc của ngách đá.

Có chỗ bấu tay, Bất Thông chỉ cần khẽ rướn người thêm vài lần nữa đưa được đầu vào phần ngách đá bên trên.

Thật nhanh chàng dùng hai tay để nhặt những hòn đá còn lại ở ngách đá do

không có chỗ rơi xuống nên vẫn còn kẹt lại.

Lần này chàng cả quyết ném chúng về phía sau, do chàng không cần dùng đến nữa khoảng trống ở phía sau như chàng đã nghĩ lúc này.

Được một lúc, khi toàn bộ ngách đá đã bị phơi bày, Bất Thông nhẹ nhõm chui toàn bộ thân hình vào ngách đá.

Chân đạp vào đồng loạn thạch, bây giờ đã hoàn toàn nằm ở phía dưới, Bất Thông khoan khoái đứng thẳng người lên trong một ngách đá khá rộng.

Không những khá rộng mà còn có cả ánh sáng nữa.

Chàng há miệng định gọi Văn Quy Nguyên. Thế nhưng, chàng lập tức hà hốc mồm và đứng yên như vừa bị ai đó điểm huyết không chế.

Bất Thông còn có phản ứng nào khác ngoài phản ứng này.

Không những thế, một nỗi kinh hoàng lập tức xâm chiếm toàn bộ tri giác Bất Thông. Không chỉ là kinh hoàng không thôi, cùng với cảm xúc này chàng còn có một cảm nhận nữa. Đó là cái chết kinh hoàng sắp sửa rơi vào chàng.

Vì nếu không là cái chết thì còn có cảm giác nào mạnh mẽ hơn có thể khiến chàng, ít ra cũng có thân thủ vào hàng đệ nhị lưu, phải bị tê liệt tứ chi, đến kêu cũng không thể kêu thành tiếng?

Trợn to hai mắt, Bất Thông dù không muốn tin cũng phải tin vào những gì hàng đang nhìn thấy, cho dù đó là điều chàng không thể nào lường tượng ra kể cả lúc thật sự tỉnh táo. Đó là...

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 12

Duyên Kỳ Ngộ Bất Ngờ Đưa Đến

Luyện Bộ Pháp Huyền Ảo Thái Cực

Ngách đá ăn thông ngược lên trên, tạo thành một huyết động có chiều cao chỉ hơn trượng. Và nếu tính độ cao từ đầu Bất Thông lên đến vật chàng đang nhìn thì độ cao đó chưa đến nửa trượng.

Do vậy, với ánh sáng xuất phát từ một cái đầu và một cánh tay. Một cái đầu có đủ hai mắt, hai tai, hai mũi, và một cái miệng đang há hốc khiến bao

nhieu răng nhọn đều đưa ra. Nhìn theo hình dáng của cái miệng này, chứng tỏ chủ nhân của cái đầu đó đang sắp sửa phát ra một tiếng gầm cực kỳ to lớn. Vẫn chưa hết những đe dọa, như Bất Thông đang nhìn với một tâm trạng dần dần trấn tĩnh, hai mắt đỏ rực của cái đầu kia cũng muốn nói lên những ý định cực kỳ tàn khốc của chủ nhân cái đầu.

Để tỏ lộ sự tàn khốc, chủ nhân của cái đầu và cũng là chủ nhân của cánh tay kia, còn như dồn toàn lực vào cánh tay với năm ngón đang xòe rộng chực quật xuống đầu Bất Thông.

Với cảnh tượng này, thử hỏi bất kỳ ai dù có đơm lược vào loại đệ nhất nếu lâm vào cảnh ngộ như Bất Thông, sao lại không kinh hoàng?

Chàng đã kinh hoàng nhưng bây giờ thì hết.

Lý do, chàng vừa nhận ra một điều, cái đầu kia và cả cánh tay kia dường như là những phần của một thân hình đã chết.

Chàng không dám nghĩ đó là hình hài của một thi thể của một con người.

Bởi trên cái đầu kỳ quái đó và cả trên cánh tay kỳ quái kia nữa, Bất Thông đã nhìn thấy những sợi lông đỏ hoe mọc dày kín, che lấp cả những chỗ đáng lẽ phải là da.

Nếu đó là thi thể của một người làm gì có lông ở khắp mặt, khắp cánh tay?

Nhưng nếu đó không phải là thi thể con người thì hình hài kia là loại sinh vật nào, sao lại có nhiều chi tiết hoàn toàn giống như của con người?

Tuy chưa thể minh bạch ngay điều đó nhưng chí ít, qua cái miệng đầy răng đang há ra kia và qua cánh tay cứ đưa lên cao mãi nhưng không bao giờ còn phát ra âm hoặc có thể quật tay xuống, Bất Thông tạm hài lòng với điều vừa minh bạch: đó là một hình hài đã chết và chết trong một bộ dạng thật dữ dằn. Dù vừa bị bộ dạng kia làm cho một phen kinh hoàng nhưng khi tìm cách leo lên khỏi ngách đá, Bất Thông vẫn cố gắng không gây kinh động đến một hình hài đã chết.

Cũng may, miệng của ngách đá khá rộng, đủ cho Bất Thông leo lên mà không động đến cái đầu và cánh tay bất động kia.

Chỉ khi đã leo lên hoàn toàn và đã nhìn rõ toàn thân của cái hình hài kia, Bất Thông mới bật cười khoái trá:

- Hóa ra chỉ là một lão hầu đã chết khô từ lâu. Vậy mà Bất Thông ta phải một phen khiếp đảm. Ha...ha....

Theo ánh mắt nhìn của chàng, phía đối diện với thân hình đã chết khô của con khi, mà chàng gọi là lão hầu, bỗng một hàng chữ bỗng đập vào mục quang chàng:

Nghiệt Súc.

Chỉ hai chữ vồn vện nhưng đủ làm cho chàng tỉnh ngộ.

Và khi đã tỉnh ngộ, chàng lập tức đưa mắt nhìn quanh để càng nhìn càng hoảng hốt.

Thứ nhất, nơi chàng vừa lọt vào chính là một lòng núi với bốn bề đều là những vách đá, không có chỗ thoát thân.

Thứ hai, ánh sáng có ở đây là ánh sáng phát ra từ một viên dạ minh châu được khảm vào vách đá đối diện với vách đá có chữ “ Nghiệt Súc” kia.

Thứ ba, nếu nơi đây đã từng có người thì người đó hoặc là đã chết từ lâu và thi thể đã bị con dã hầu kia phá hủy, hoặc đã ly khai khỏi nơi này sau khi có ý định dùng nơi này để giam giữ con dã hầu kia cho đến chết.

Tóm lại, cùng với sự tĩnh ngộ, những gì vừa nhìn thấy đã tạo cho Bất Thông một sự thất vọng tột cùng.

Chàng không lọt vào Tu La Mật Thất như chàng đã nghĩ, chàng cũng lâm vào cảnh ngộ đúng như con dã hầu hung dữ kia, đã bị chủ nhân của nó trừng phạt và bị giam giữ cho đến chết.

Như vậy, phải chăng hai chữ Nghiệt Súc kia vô tình muốn ám chỉ luôn vào chàng?

Bất phục và bất nhẫn trước hành vi quá ư tàn khốc của kẻ đã trừng phạt con dã hầu, làm cho con dã hầu đến lúc chết vẫn còn biểu lộ sự căm phẫn, Bất Thông trút hận bằng cách quật một kinh vào hai chữ Nghiệt Súc nọ.

Vù.....

Ầm!

Rào...Rào...

Vách đá có khắc hai chữ Nghiệt Súc kia không hiểu sao lại quá mềm, một kinh của Bất Thông không ngờ đã làm cho một lớp đá khá dày từ vách đó phải rơi xuống thành từng mảng.

Thật khó tin công lực bản thân đã đột nhiên tăng biến, Bất Thông vội bước đến để xem xét vách đá.

Thật lạ, những mảnh vừa bị chưởng kinh của chàng làm cho rơi thực ra không phải là đá. Chúng chỉ là một lớp đất có màu như màu của đá đã bị ai đó cố ý trát vào và trát kín cả bề mặt vách đá.

Kinh nghi, Bất Thông dùng tay cào bỏ những mảnh đất đó ra khỏi vách đá.

Vách đá sau khi được Bất Thông cạo sạch lập tức để lộ ra điều bí ẩn.

Bất Thông ngậy người nhìn vào vách đá, nơi đang lộ ra một đồ hình Thái Cực thật to và chỉ có một hàng chữ duy nhất cho biết đó là đồ hình gì: Hà Lạc Thái Cực Đồ.

Giống như những hình thái cực thông thường vẫn được nhiều đạo sĩ dùng để yểm trừ yêu ma, Bất Thông nhìn thấy phía ngoài là một quả bát quái có đủ tám cung: Càn-Khôn-Ly-Khảm-Cấn-Tốn-Chấn-Đoài. Nằm lọt ở trong quả bát quái là hình lưỡng nghi với thái dương có thiếu âm nằm ở giữa và với thái âm có thiếu dương nằm ở giữa.

Không hiểu là ai và người đó đã khắc Hà Lạc Thái Cực Đồ ở đây làm gì, Bất Thông lại phải xem xét các vách đá còn lại.

Hai vách đá ở hai bên tả hữu đúng là những vách đá bình thường, chỉ có vách đá được khảm viên dạ minh châu là có chung tình trạng như vách đá đã khắc đồ hình Hà Lạc Thái Cực, nghĩa là cũng bị một lớp đất dày trát kín. Bất Thông nhanh nhẹn cạo bỏ lớp đất. Và Bất Thông phải hoàn toàn thất vọng khi phát hiện ở vách đá này ngoài những vết lõm do ai đó cố tình tạo ra một cách loạn xạ, vô hàng ngũ, thì cũng không có lấy bất kỳ một tử dạng nào.

Không thể hiểu ẩn ý của người đã tạo ra thật nhiều những vết lõm kỳ quái này, Bất Thông ngao ngán tìm chỗ khác.

Vẫn không phát hiện được gì, Bất Thông chán nản, ngồi bệt xuống dựa lưng vào một vách đá, một trong hai vách đá ở hai bên tả hữu.

Cũng là tình cờ, chàng sau khi nhìn ngắm chán bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực, như để thay đổi cảnh quan, chàng lại nhìn vào những vết lõm ở vách đá có khảm viên dạ minh châu.

Với bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực đã được chàng nhìn khá lâu, thoát nhìn vào những vết lõm kia, chàng liền có một cảm giác mơ hồ về một sự thân quen nào đó.

Khó có thể hiểu đó là sự thân quen như thế nào nếu Bất Thông chỉ mới có những cảm giác mơ hồ. Chàng lại nhìn vào bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực. Lần này là cái nhìn thật sự chú mục, nhìn thật lâu và nhìn thật kỹ, sau đó Bất Thông chuyển ánh mắt nhìn sang vách đá có những vết lõm kia.

Cảm giác mơ hồ kia lại xuất hiện trong chàng. Tuy chưa phải rõ rệt nhưng Bất Thông dường như đã hiểu.

Để thử nghiệm điều đó, chàng tìm một mẫu đá có những góc khắc cạnh và tiến lại gần vách đá có những vết lõm.

Sau khi có cái nhìn ước lượng về phạm vi bao quanh các vết lõm, Bất Thông dùng mẫu đá bắt đầu vạch những vạch đầu tiên vào vách đá này.

Vừa vạch, chàng vừa đưa mắt nhìn trở lại bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực ở phía sau.

Cứ như thế, khi chàng đã họa lại hầu như toàn bộ Hà Lạc Thái Cực Đồ vào bức vách này, chàng có phần kinh nghi:

“ Ô, không lẽ những vết lõm này thực sự có liên quan tới Hà Lạc Thái Cực Đồ?”

Chàng dịch lùi lại ra xa và ngấm ngấm nhìn lại kiệt tác sắp hoàn tất của chàng.

Không sai, những vết lõm kia khi chưa được chàng họa lại bức đồ hình thì chúng dường như nằm hỗn loạn và hoàn toàn vô hàng ngũ. Nhưng khi đã có bức đồ hình được họa chồng lên trên, Bất Thông phát hiện ra chúng có một trật tự nhất định.

Quẻ bát quái có tám cung thì mỗi cung có đúng tám vết lõm.

Ở hình lưỡng nghi ngay giữa quẻ bát quái cũng vậy, có tám vết lõm ở phía thái dương và tám vết lõm ở phía thái âm.

Không phải, nếu tính luôn hai điểm được lem là thiếu âm và thiếu dương ở dương cực và âm cực phải có đến chín dấu vết cho mỗi bên.

Để minh bạch là chín hay tám, Bất Thông Tiến lại và dùng mẫu đá để khoanh hai vị trí còn chưa họa xong. Đó là hai điểm thiếu dương và thiếu âm.

Khoanh xong điểm thiếu dương, không có điều gì xảy ra. Đến khi chạm vào điểm thiếu âm thì từ vách đá liền rơi ra một vật.

Cộp!

Kinh ngạc, chàng nhìn vật đó.

Hóa ra là một mảnh vải được cuộn chặt. Chàng nhặt lấy và mở ra.

Từ cuộn vải liền rơi ra một hoàn bọc bằng sáp. Bất Thông không vội nhặt lấy vì phát hiện trên mảnh vải còn có không ít những tự dạng:

Chàng lẩm nhẩm đọc:

- Hà Lạc Thái Cực Đồ vừa chiếu theo Thiên tượng vừa căn cứ vào quẻ Phục Hy, gồm Bát thập nhất (cửu cửu) bước dịch chuyên.

Hãy bắt đầu từ Thiếu dương, sau đó chuyển sang thái dương, đi đến Bát Quái tám quẻ. Đến Thái âm là kết thúc, không kể điểm thiếu âm.

Muốn mau thành tự Thái Cực Đồ Huyền Ảo Bộ hãy dùng Vạn Niên Chi Sâm Đan bổ trợ.

Tuy không biết ai là người di tự nhưng Bất Thông cũng phải bàng hoàng. Vì không ngờ trong lúc vô tình, chàng lại tìm thấy phần di học rất có thể là thượng thừa.

Không những thế, chàng còn có thêm một loại trân dược quý báu Vạn Niên Chi Sâm Đan, nhất định phải thật quý mới được chủ nhân của nó lưu tự: dùng Vạn Niên Chi Sâm Đan để bộ trợ.

Không chậm, chàng nhặt hoàn sáp và khẽ bóp vỡ.

Để giúp linh dược mau phát huy hiệu dụng, Bất Thông sau khi dùng xong vội vàng tọa công dẫn lưu chân nguyên.

Chiếu theo di tự trên mảnh lụa, ngay sau khi tọa công, Bất Thông vẫn ngồi yên và nhìn chăm chú vào bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực do chính chàng họa chồng lên các vết lõm. Cho đến khi đã ghi nhớ tận tường, dù nhắm chặt hai mắt vẫn có thể tự mừng tượng ra bức đồ hình trong tâm trí, Bất Thông mới đứng lên và bắt đầu luyện Thái Cực Đồ Huyền Ảo Bộ.

Bộ pháp này không biết lúc vận dụng để đối phó với địch nhân liệu có thật sự huyền ảo như chính danh xưng của nó hay không, điều đó Bất Thông còn chưa biết. Tuy nhiên, sau khi chàng đã luyện đến thuần thục bộ pháp này thì điều Huyền ảo do chính người di tự sắp đặt đã bắt đầu hé mở, cho thấy nhân vật này đã phải hao phí nhiều tâm huyết khi bố trí thật chu đáo đến từng chi

tiết nhỏ.

Đầu tiên, chàng phát hiện không phải ngẫu nhiên ở dưới nền thạch động lại xuất hiện một ngách đá và là ngách đá đã bị che lấp bằng nhiều hòn đá nhỏ mà chúng đã lăn xuống dưới khi chàng cố tình làm điều đó lúc ở dưới huyết khẩu chàng muốn thoát sự truy đuổi của lão Mông Diện nhân.

Nếu thạch động tuy không phải vuông vức nhưng phạm vi của nó thật khéo là vừa đủ cho chàng di chuyển đúng cữ cữ bát thập nhất bước dịch chuyển như Thái Cực Độ Huyền Ảo đòi hỏi. Và nơi có ngách đá kia, ở nền động lại nằm đúng vị trí của điểm thiếu âm, như điểm thiếu âm ở bức đồ hình trên vách đá.

Phải chăng, nếu điểm thiếu âm ở trên vách đá là nơi đã được chủ nhân bức đồ hình cất dấu cuộn lụa và hoàn linh đan Vạn Niên Chi Sâm thì cũng điểm này ở dưới nền lại là nơi được vị chủ nhân cố tình ám chỉ đó là ngách đá để Bất Thông có thể theo đó thoát đi?

Nếu điểm này là đúng như Bất Thông vừa nghĩ phải chăng những hành động chàng đã làm vô hình chung đã đưa chàng vào tình trạng chính chàng đã tuyệt đường chàng? Lối thoát duy nhất đó đã bị chàng làm cho những hòn đá rơi ra và chúng đã phong bế tất cả.

Thất vọng về điều này, Bất Thông lại đưa mắt nhìn khắp nơi, hy vọng nhờ đó sẽ nghĩ ra phương cách khai thông lối thoát duy nhất đã bị chính chàng làm cho bế tắc.

Mắt chàng không ít lần nhìn vào hình hài bất động của lão dã hầu. Và trong một lần nhìn như vậy chàng chợt động tâm:

“Chủ nhân nơi này nếu thật sự có thừa tâm cơ để bố trí mọi việc chu đáo thì tại sao phải có hành vi tàn khốc khi cố tình giam giữ lão hầu ở đây cho đến chết? Nếu con dã hầu này thật sự là loài nghiệt súc đã có nhiều hành vi khiến chủ nhân nơi này phẫn nộ, việc giết nó đi không phải là dễ dàng hơn sao?

Chỉ có người có tâm địa thật độc ác mới nghĩ ra biện pháp tàn khốc này để trừng phạt lão dã hầu. Nhưng lạ thật, nếu chủ nhân nơi này có tâm địa độc ác đến vậy, thì việc lưu lại hoàn linh đan Vạn Niên Chi Sâm phải chăng là hành vi hoàn toàn mâu thuẫn, không phù hợp với tâm địa độc ác đó?”

Không thể tin người lưu lại bức đồ hình võ học này lại có tâm địa và hành vi quá ư mâu thuẫn vậy, Bất Thông lại đưa mắt nhìn hình hài bất động của lão dã hầu.

Càng nhìn càng kinh nghi, chàng không thể tin lão dã hầu vì bị giam giữ đã phải phẫn nộ và cho đến chết vẫn giữ nguyên bộ dạng phẫn nộ này.

“Bộ dạng của lão dã hầu phải chăng là bộ dạng đang lúc thật sự phẫn nộ nhưng đã bị ai đó điểm vào tử huyết và phải chết bất ngờ?”

Với ý nghĩ này, chàng tiến lại gần và xem xét thật kỹ từng chân tơ kẽ tóc trên thi hài con dã hầu.

Nhờ đó, chàng đã tìm ra và hoàn toàn minh bạch nguyên nhân tại sao con đã hầu phải chết.

Đúng như chàng đã nghi ngờ, con đã hầu đã bị sát hại, không phải bị giam giữ đến chết như chàng nghĩ.

Với phát hiện này, chàng thầm kêu lên:

“ Hai chữ Nghiệt Súc kia không hề ám chỉ lão hầu? Hay nói đúng hơn, kẻ đã hạ sát lão hầu mới chính là người đã bị chủ nhân nơi này mắng là loài Nghiệt Súc. Như vậy, nếu ta đoán không lầm, ngách đá kia không hề là lối thoát thân. Trái lại, đó chính là nơi được vị chủ nhân tạo ra và dùng để....hừ! Dùng để an tang lão hầu”

Nghĩ đến đây, Bất Thông chợt lặng người.

Chàng đang gặp phải một vấn đề cực kỳ nan giải và cần phải có một quyết định thật chuẩn xác.

Ngách đá kia bây giờ chính là lối thoát thân duy nhất của chàng, nếu chàng đoán sai và lỡ dùng ngách đá đó để an tang lão hầu, nhờ như sau đó chàng không thể tìm ra lối thoát nào khác và điều này có nghĩa là chàng tự làm cho chàng lâm vào tuyệt lộ. Còn như muốn thoát thân, cũng theo lối ngách đá kia, chàng phải có một hành vi có thể nói là bất nhân. Chàng phải đem thi thể của lão hầu vừa được chàng an tang lên khỏi ngách đá để có lối thoát thân?

Như vậy, nếu chủ nhân nơi này không hề có tâm địa độc ác, hành vi bất nhân đó của chàng ngay lập tức xúc phạm đến thiện ý của vị chủ nhân đã dành cho con vật trung thành là lão hầu? Đó là sự bất kính đối với người đã lưu lại bức đồ hình võ học, Bất Thông không thể chấp nhận.

Sau một lúc lâu đắn đo và cân nhắc, Bất Thông đột nhiên quỳ xuống hướng mặt về phía vách đá có đồ hình và khắc hàng chữ Hà Lạc Thái Cực Đồ.

-Lão tiên bồi thiên tại chi linh. Hậu bồi Tiểu Bất Thông tuy là kẻ ấu trĩ nhưng vẫn biết thế nào là nhân nghĩa. Nếu hậu bồi hiểu đúng ẩn ý của lão tiên bồi, lão tiên bồi là bậc thông thiên triệt địa, xin minh giám và điểm chỉ cho hậu bồi biết lối thoát thân.

Khẩu đầu hành lễ xong, Bất Thông với tâm trạng hoàn toàn bình thản liên nhẹ nhàng nhắc bổng thi hài của lão hầu lên và đặt xuống ngách đá.

Dùng những mảnh đất vỡ vụn có từ hai vách đá đã bị chàng cạo bỏ lúc ban đầu, Bất Thông bắt đầu vùi lấp, ủ kín thi hài của lão hầu.

Do phải hốt sạch những mảnh đất vỡ vụn rơi tung tóe khắp nện động, Bất Thông bất ngờ phát hiện ra một dòng chữ, và dòng chữ này ngay từ đầu đã bị thi hài của lão hầu che khuất. Dòng chữ khi:

Hãy đưa chân lực dồn vào cước bộ và vận dụng nhiều lần bộ pháp Thái Cực Đồ Huyền Áo.

Tuy chưa hiểu phải làm như thế để đạt được điều gì nhưng vì đây là cơ hội

duy nhất nên Bất Thông không thể không thử.
Với toàn bộ công phu được dồn vào hạ bàn, chàng bắt đầu dịch chuyển.
Thoạt đầu là chậm rãi, Sau nhanh dần.
Ào...Ào...
Những vết chân của chàng bắt đầu in lên nền động, thoạt đầu thì mờ mờ, sau rõ dần.
Thịch...Thịch....
Ào....Ào....
Sau năm sáu lượt như vậy chàng có cảm giác khắp nền động bắt đầu rung chuyển.
Thâm kinh hãi vì ngõ hành động này sẽ làm cho toàn bộ thạch động phải bị phá hủy, Bất Thông định dừng lại thì nghe....
Bốp!
Viên dạ minh châu vốn được khảm ở vách đá bỗng dời ra và rơi xuống.
Đưa mắt nhìn, Bất Thông khắp khởi mừng vì ở vị trí đã từng được khảm viên dạ minh châu nay lộ ra một hốc đá. Và trong hốc đá lại có thêm một vòng sắt đã bị han rỉ phần nào.
Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là mấu chốt phát động cơ quan, Bất Thông tung người đến.
Vút!
Chộp vào vòng sắt, chàng giật mạnh vài lượt.
Bung!
Theo cái chộp của chàng, cả vòng sắt lẫn một phiến đá khá to liền rơi ra, để lộ một tiểu khẩu động đủ nhỏ cho một người chui lọt.
Không chần chừ, chàng lao vào tiểu khẩu.
Vút!
Khi hạ thân, chàng phát hiện ra nơi vừa chui vào tuy cũng là một thạch động nhưng lại được bài trí như một thư phòng. Không những thế, ở phía sau thư phòng lại ẩn hiện một lối đi và từ lối đi đó thấp thoáng có chút tia dương quang đưa vào.
Biết đó là lối thoát, Bất Thông vội xoay người định bỏ đi.
Nào ngờ, khi đi ngang qua một thạch bàn phủ đầy bụi, chàng vô tình nhìn thấy một mảnh hoa tiên, chàng cố đọc những dòng chữ đã quá mờ nhạt, chữ còn chữ mất:
...Tồn thương kinh mạch nên không thể quay về!...Kim nhi đối với ta nhất mực trung thành vì thế ta không nỡ...
Muốn...cần phải biết Thái Cực Đồ...Ào Bộ...
Những di tự trên mảnh hoa tiên tuy hãy còn nhiều nhưng đang đọc, bên tai Bất Thông chợt nghe tiếng không khí xao động.
Chưa kịp quay lại, Bất Thông còn phải giật nảy người vì nghe có tiếng gầm

vang dội:

- Hóa ra người ở đây? Lần này đồ người thoát! Đỡ!

Vù....

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 13

Nhờ Nhanh Trí Huỷ Bỏ Di Học

Bởi Mĩ Nhân Bị Độc Công Tâm

Theo bản năng, Bất Thông lập tức xoay người và phát kinh:

- Ta và lão có thù truyền kiếp chăng? Hay là kiếp trước ta đã nợ lão? Đỡ!

Ầm!

Ngay khi cùng lão Mông Diện nhân chạm chuông, Bất Thông mới biết rằng chàng vừa có đến hai hành động đại đột một lúc.

Thứ nhất, do phải đối phó nên chàng quên mất chàng đang cầm mảnh hoa tiên. Vì thế, khi tiếng chạm kinh vang lên, mảnh hoa tiên đương nhiên phải bị phá huỷ.

Thứ hai, chàng càng thêm rõ đại khi thân nhiên cùng đối phương chạm kinh. Vì thế, dư kinh đã bức chàng phải bật lùi về phía sau, ngã phải vong mạng. Tuy nhiên, hành động của chàng không hiểu làm sao lại làm lão Mông Diện nhân kinh ngạc. Chàng nghe lão kêu lên với đôi mục quang hàm chứa nhiều những nghi ngờ:

- Chưa đến một ngày cách biệt, bản thân công lực của ngươi sao bỗng nhiên tăng tiến?

Tuy đang kinh hãi vì một lúc phải đối diện với một địch thủ vừa có công phu thượng thừa vừa có mức độ nội lực thâm hậu nhưng khi nghe đối phương nói như thế chàng vẫn mỉm cười:

- Vẫn còn nhiều điều sẽ làm lão phải kinh ngạc nhiều. Không tin, lão hãy thử xem!

Vừa nói, chàng vừa dịch người về phía chắc chắn có lối thoát, và chàng tin chắc lão Mông Diện nhân cũng nhờ lối đó nên mới ung dung đột nhập vào đây và tìm ra chàng.

Đoán biết ý định của chàng, Mông Diện nhân lập tức xuất thủ:

- Ngươi muốn chạy ư! Đâu dễ! Đỡ!

Vút!

Vù...

Phát hiện đối phương lao đến với khí thế thật quyết liệt, Bất Thông tuy chưa

biết Thái Cực Huyền Ảo Bộ có công dụng ảo diệu như thế nào nhưng vẫn mạo hiểm vận dụng.

Vút!

Tuy chỉ mới dịch chuyển có vài bước chân theo bộ pháp Thái Cực Huyền Ảo nhưng Bất Thông cũng phải bật reo lên khi nhận ra chiêu trào biến ảo của đối phương phải rơi vào khoảng không.

- Quả là ảo diệu! Chính lão mới không dễ bắt được ta thì đúng hơn. Ha... ha...

Không tin Bất Thông có được năng lực này, Mông Diện nhân gầm thình nộ:

- Ngươi đừng đắc ý vội! Xem đây!

Vù... Vù...

Do thân hình của Bất Thông dịch chuyển về phía tả, lão vươn trào tạt chéo qua một bên và còn hờm sẵn ngọn trào thứ hai.

Đắc ý vì có bộ pháp ảo diệu, Bất Thông đang ở Càn Vị lập tức đập bộ chuyển sang Cấn vị.

Vút!

Đúng như danh xưng - Huyền Ảo Bộ Thái Cực - Ngay khi Bất Thông chuyển vị, cả hai ngọn trào của đối phương, một trước một sau đều rơi vào khoảng không.

Vù...

Vu...

Thêm phần nộ, lão Mông Diện nhân càng gầm to hơn:

- Cầu tiểu tử! Ta không tin ngươi thoát được một lần nữa! Đỡ!

Vù...

Vù...

Có lẽ lão đang vận dụng đến tột độ mức độ biến ảo của Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo thì phải, quanh Bất Thông lúc này chỗ nào cũng có bóng trào của lão chực chờ uy hiếp.

Có phần hoang mang, Bất Thông thay vì dịch chuyển tiếp theo bộ pháp Huyền Ảo Thái Cực thì chàng vì sợ hãi đã đột nhiên nhảy lùi về phía sau.

Vút!

Lập tức, một bóng trào bỗng chộp ngay vào huyệt Khí hải của chàng.

Vù...

Thất kinh, Bất Thông vội nghiêng người, tiện chân tung lên một cước.

- Chà! Lão định giết ta thật sao?

Ào...

Bộp!

Tuy may mắn là ngọn cước kia kịp chặn đứng cái chộp của đối phương nhưng ngay lúc đó Bất Thông liền rơi vào hiểm cảnh.

Lão Mông Diện nhân gần gióng quát:

- Lần này ngươi không muốn chết cũng không được! Đờ!

Vù...

Vù...

Bất Thông lại bị bóng trảo của Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo vây hãm khiến thần tình chấn động. Chàng định lùi nữa nhưng kịp nhận ra lần lùi vừa rồi chàng đã lùi đến tận vách đá.

Không còn chỗ để lùi, một lần nữa Bất Thông phải mạo hiểm vận dụng Thái Cực Huyền Áo Bộ. Và như không tin tưởng là sẽ thoát, Bất Thông còn vung tay phát kinh:

- Lão cẩu! Đờ!

Vút!

Vù... Vù...

Cùng với bóng nhân ảnh kịp biến đi, chưởng của chàng còn chạm trúng vào một trong nhiều bóng trảo của đối phương.

Ầm!

Vù... Vù...

Tiếng chạm kinh tuy lớn nhưng vẫn không thể át nổi tiếng kêu kinh ngạc của lão Mông Diện nhân:

- Quả nhiên nội lực của ngươi đã tăng lên một bậc? Ngươi đã gặp kỳ tích ư, tiểu tử?

Đến bây giờ Bất Thông mới nhớ đến hoàn linh đan Vạn Niên Chi Sâm.

Chàng cười giễu cợt:

- Lão muốn biết thật ư? Nếu vậy, lão hãy cúi đầu và giữ lễ với ta, ta sẽ cho lão biết.

Vù...

Không chịu nổi thái độ đùa cợt của chàng, Mông Diện nhân lại xông đến:

- Tiểu tử thật ngông cuồng! Mau nạp mạng!

Vù... Vù...

Khi đã biết chính Vạn Niên Chi Sâm giúp nội lực tăng tiến, Bất Thông càng thêm tin tưởng vào Thái Cực Huyền Áo Bộ. Chàng nhanh nhẹn đạp bộ, di chuyển theo tám mươi một vị trí của bộ pháp đó.

Vút! Vút!

Nhờ đó, những chiêu trảo hết sức biến ảo của đối phương vẫn phải rơi vào khoảng không và có nhiều khi chỉ sượt qua chàng trong gang tấc.

Vù... Vù...

Phát giác ra Bất Thông không phải nhờ may mắn mà thoát được nhiều lần liên tiếp, lão Mông Diện nhân từ đó vừa tiếp tục giao đấu với chàng vừa đảo mắt nhìn khắp nơi như có ý dò tìm nguyên nhân.

Thái độ của đối phương đương nhiên Bất Thông phải nhìn thấy. Và chàng lập tức lo lắng, cứ nhìn mãi nơi tiểu khẩu, nơi có thể dẫn đưa lão Mông diện

nhân từ động khẩu này sang thạch động bên kia là chỗ vẫn còn nguyên vẹn hai bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực, kể cả những chỗ lổm biếu lộ bộ pháp Huyền Ảo Thái Cực.

Đang lúc lo lắng như vậy, Bất Thông bỗng nghe lão cười lên:

- Ta không ngờ trong hoàn cảnh nguy hiểm mà ngươi vẫn gặp may. Nhìn khung cảnh nơi này, ta biết điều kỳ tích ngươi đã gặp chắc chắn chỉ ở đâu đây. Đúng không tiểu tử? Ha... ha...

Càng nghe lão nói, Bất Thông càng lo lắng. Để khoả lấp, chàng bắt đầu phát chiêu khởi thế công, hy vọng có thể làm lão quên đi những gì lão vừa nói.

Vẫn di chuyển theo bộ pháp, Bất Thông tung mạnh song chưởng:

- Bất tất phải nhiều lời! Hãy đỡ!

Vù... Vù...

Có lẽ chính thái độ của chàng làm lão sinh nghi. Vì bây giờ, nếu chàng tỏ ra quyết liệt thì lão lại là người cứ tìm cách lẩn tránh. Đã thế, lão còn bảo:

- Cần gì phải vội, tiểu tử? Trước sau gì ta cũng thu thập ngươi thôi! Hà.. hà... Vút!

Lão càng tránh, chàng càng hoảng sợ. Hơn thế nữa chàng vừa nhận ra một điều, Thái Cực Huyền Ảo Bộ không thật sự huyền ảo như chàng đã quá tin tưởng. Bởi dùng bộ pháp đó để tránh chiêu công của đối phương thì kết quả tỏ ra kiến hiệu, nhưng nếu dùng để chính chàng công kích đối phương xem ra chẳng mấy có tác dụng.

Đã thế, bất ngờ có tiếng lão hô hoán khiến Bất Thông phải thật sự hoang mang.

Lão đưa mắt nhìn vào tiểu khẩu nọ:

- Phải chăng đó là lối đã đưa ngươi từ dưới huyết khẩu lên đến tận đây?

Không còn cách nào khác, chàng liều lĩnh lao đến, dùng thân hình che kín tiểu khẩu:

- Lão cẩu! Đỡ!

Ào... Ào...

Nhìn lão vận dụng toàn lực quật ngay vào chàng một chưởng với khí thế đảo hải di sơn, Bất Thông đành cắn răng dốc toàn lực vào chiêu chưởng đã đánh ra.

Ào... Ào...

Ầm!

Sau tiếng chấn kinh, toàn thân chàng liền bay bắn qua tiểu khẩu nọ.

Vù...

Lão Mông Diện nhân lập tức lao theo.

Vút!

Ngay khi bị chưởng kinh đối phương đưa đẩy vào tình trạng này, Bất Thông lập tức nghĩ ra một ý.

Vừa lợt trở lại thạch động có bức đồ hình võ học, Bất Thông liền quật liên tiếp mấy kinh vào những bức đồ hình đó, một bức có sẵn và một bức là do chính chàng hoạ lại.

Vù... Vù...

Ầm! Ầm! Ầm!

Chàng dù nhanh tay nhưng vẫn không thể phá huỷ hết những gì cần phá huỷ, vì thế, có tiếng lão Mông Diện nhân kêu lên thất thanh:

- Hà Lạc Thái Cực Đồ?

Nhân lúc lão còn đang ngẩn người, Bất Thông còn kịp quật thêm hai kinh nữa vào vách đá có những vết lõm, biểu thị bộ pháp Thái Cực Huyền Ảo.

Vù... Vù...

Ầm! Ầm!

Rào... Rào...

Nhận ra ý đồ của chàng, lão Mông Diện nhân chợt gầm lên:

- Người phải chết!

Vù... Vù...

Chưa có lần nào Bất Thông thấy đối phương phần nộ như lần này, lão phát ra thật nhiều chưởng kinh và chưởng nào cũng ẩn tàng nguồn nội lực cực kỳ uy mãnh như chưởng nào.

Không dám cùng đối phương chạm chiêu, Bất Thông chỉ còn cách nhảy tránh, nhờ bộ pháp Thái Cực Huyền Ảo.

Vút! Vút!

Ầm! Ầm! Ầm!

Rào... Rào... Rào...

Phát hiện chính chưởng của đối phương do không đánh trúng vào chàng đã góp phần phá huỷ thêm nữa những gì cần phá huỷ, Bất Thông đắc ý cười vang:

- Đây, không phải lão muốn giữ lại bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực đó sao?

Và bây giờ chính lão lại tự tay phá huỷ... hự!

Đang nói, cước bộ của chàng bỗng bị vấp, khiến cho thanh âm phát ra cứ như bị ai đó bóp nghẹn.

Không bỏ lỡ cơ hội, lão Mông Diện nhân quật ngay một kinh:

- Nạp mạng!

Vù... Vù...

Vừa mới nhận ra tại sao bản thân phải vấp, Bất Thông lập tức rùn người và ra bộ như sẵn sàng khuyu cuống như chàng đã từng làm trước kia.

Không biết đó là kế của chàng, lão Mông Diện nhân phần nộ gầm lên:

- Người muốn dùng cách ty tiện để thoát sao? Lần này ta không để người lừa nữa đâu! Đờ!

Lão kéo mạnh ngọn chưởng xuống dưới.

Vù... Vù...

Và như thế, chỉ cần Bất Thông thật sự khuy người xuống, vừa như bị trúng chiêu để tránh, chiêu kia của lão sẽ lập tức du hồn chàng vào địa phủ.

Nhưng, hoàn toàn bất ngờ, Bất Thông bỗng dịch bộ, nhảy tạt qua một bên.

Vút!

Và thế là, chiêu của đối phương phải quật luôn xuống nền động.

Rào... Rào...

Sau chiêu này, lão Mông Diện nhân mới nhận ra ở dưới nền động đang có nhiều dấu chân, và chiêu vừa rồi của lão phá hủy đi ít nhất cũng vài ba dấu.

Biết đó là những dấu chân có liên quan đến loại bộ pháp lợi hại vừa mới đây Bất Thông đã thi triển, lão Mông Diện nhân vội đưa mắt nhìn, rắp tâm ghi nhớ.

Hiểu ra ý đồ lén học võ công của đối phương, Bất Thông lập tức xông vào lão:

- Đỡ!

Vù... Vù...

Với ý định quyết ghi nhớ bộ vị của những dấu chân kia, lão Mông Diện nhân vội và dường như không hề màng đến chuyện cùng Bất Thông chạm chiêu nữa.

Vút!

Vù...

Sau đôi ba lần như vậy, Bất Thông lại nảy ra một ý khác.

Chàng vội vận dụng Thái Cực Huyền Ảo Bộ với toàn bộ chân lực dồn vào hai cước chân. Chàng di chuyển loạn xạ khắp nền động.

Thịch! Thịch!

Nghe tiếng dẫm chân nặng nề của Bất Thông, lão Mông Diện nhân nhìn theo. Và lão không thể không gào lên khi nhận ra ngoài những dấu chân sẵn có chính Bất Thông đang cố tình tạo thêm nhiều dấu chân nữa, khiến lão hoàn toàn rối loạn:

- Súc sinh! Ta phải giết ngươi! Đỡ! Đỡ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Đã có bộ pháp Thái Cực Huyền Ảo, Bất Thông vẫn ung dung vừa tránh chiêu vừa tiếp tục ý định tạo ra thật nhiều dấu chân ở nền động.

Thịch! Thịch!

Chiêu của lão lẽ đương nhiên là đánh trượt và tất cả đều quật vào những vách đá.

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Rào... Rào...

Do đó, không những chính lão đang tự phá huỷ những gì còn lại của hai bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực ở hai vách đá mà Bất Thông còn đủ thời gian để tạo ra đến vô số những dấu chân hỗn loạn ở nền động nữa.

Khi cảm thấy đã đủ, nhân lúc lão Mông Diện nhân vẫn điên cuồng quật kình, Bất Thông lập tức lên lao qua tiểu khẩu và sau đó tìm cách thoát đi, theo lối ở phía sau thư phòng chàng đã nhìn thấy.

Vút!

Mãi đến khi Bất Thông chạy đến một vùng thảo nguyên mênh mông ngay bên ngoài chân núi là nơi chàng vừa thoát ra, ở phía sau mới có tiếng lão Mông Diện nhân gầm đuổi theo:

- Người đừng mong chạy thoát!

Nhìn quanh quất, Bất Thông lập tức hiểu cảnh ngộ chàng lâm vào.

Với địa hình trống trải như thế này, đúng như lời lão vừa nói, chàng có chạy đằng trời cũng không thoát.

Ý thức rõ điều đó, chàng không chờ lão đang đà lao đến sẽ chủ động phát công, tự chàng bắt đầu vận dụng bộ pháp Huyền Ảo Thái Cực trước.

Vút! Vút!

Với tất cả chân lực đưa lên thượng bàn cước chân của chàng ngay khi bắt đầu đã có những di chuyển thanh thoát.

Và điều đó làm cho bóng nhân ảnh của chàng hầu như chỉ còn là những bóng mờ, không hề có một phương vị nhất định.

Chính thái độ của lão giúp chàng nhận ra điều đó.

Lão đã chạy đến và lão đang đứng yên một cách bất động.

Không những thế, đôi mắt lão liên tục đảo tròn như muốn bằng cách đó sẽ nhận ra chuẩn xác phương vị của Bất Thông.

Nhưng lão đã thất bại!

Lão đã không thực hiện được điều lão mong muốn.

Bằng chứng, lão đang nghiêng răng và rít lên hung tợn:

- Thái Cực Huyền Ảo Bộ? Được đỡ! Để thử xem Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân của ta lợi hại hay bộ pháp này lợi hại?

Trước khi Bất Thông có đủ thời gian để ghi nhận danh xưng kỳ lạ kia, bóng nhân ảnh của lão chợt nhoè đi.

Vút!

Và trước khi Bất Thông kịp suy nghĩ để biết xem lão Mông Diện nhân đang muốn giở trò gì thì bên tai chàng bỗng nghe tiếng quát của lão:

- Trúng!

Vù...

Với nhận thức mơ hồ, rất có thể lão đã nhận ra phương vị của chàng, Bất Thông vì thoáng hoang mang nên cước bộ chợt chậm lại.

Lập tức.

Ầm!

Bị trúng kinh, Bất Thông đã hoang mang càng thêm hoang mang.

Nhận ra điều đó từ ánh mắt đang trợn to của Bất Thông, lão Mông Diện nhân cười độc ác:

- Người hết đặc ý rồi sao? Đỡ! Ha...ha...

Hồn bất phụ thể, Bất Thông vội bật ngựa người về phía sau và hét lên hai cước liên hoàn.

Ào... Ào...

Lão Mông Diện nhân càng cười to hơn:

- Người chắc chắn phải chết! Ha... ha...

Với Quỷ Ảnh Chương thập phần biến ảo, lão Mông Diện nhân kịp biến chiêu và giáng thẳng vào Bất Thông một kinh uy mãnh.

Vù... Vù...

Thoạt hiểu, hai cước chân của chàng nếu dùng để chống chọi với chương lực đầy uy lực của đối phương, kẻ bị bại phải là chàng. Bất Thông vụt nghiêng rặng, dùng chân này đập vào chân kia, cố làm cho thân hình phải bay bắn về phía sau.

Phản ứng này không ngờ lại có kiến hiệu, Bất Thông nhờ đó đã tự đẩy thân hình về phía sau trong tư thế nằm ngựa và cứ lơ lửng như ai đó đang nâng chàng lên.

Vù...

Đến lúc đó, khi chương kinh của lão Mông Diện nhân giáng xuống thì chỉ giáng vào nền đất vô tội.

Ầm!

Bị vượt mặt cơ hội hạ thủ Bất Thông, lão Mông Diện nhân liền mất long sòng sọc định phát tác.

Bất ngờ có tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên:

- Hay! Thế Thuận Thuỷ Thôi Châu chỉ có thể vận dụng đến mức linh hoạt như thế này là hết, không thể hơn được nữa! Hay lắm!

Đưa mắt nhìn về phía phát thoại, Bất Thông dù chưa kịp tỉnh hồn sau lần thoát chết trong gang tấc vẫn phải có cảm giác nôn nao kỳ lạ.

Và cũng vì có cảm giác này, chàng lại quên là mình đang trong tư thế lơ lửng và cần phải có những cử chỉ kế tiếp mới có thể hạ thân trong tư thế đứng như mọi người bình thường. Do quên, nên khi chàng lao hết đà, toàn thân chàng cứ thế nặng nề rơi xuống đất.

Huych!

Nhìn thấy cách chàng hạ thân, người về lên tiếng tán thưởng phải chép miệng kêu lên:

- Sao lại thế? Đáng lý người phải uốn cong người theo tư thế Lý Ngư Đả

Đỉnh và sau đó vận dụng thức Lão Hạc Triều Dương rồi mới hạ thân chứ?
Hay ngươi không hề biết cách vận dụng những thức này?
Bị chê bai, Bất Thông đang thẹn vì bản thân không biết tự chủ lại càng phải thêm thẹn. Do đó, khi có tiếng gầm của lão Mông Diện nhân vang lên, Bất Thông lập tức rơi vào tử cảnh:
- Nạp mạng!
Vù... Vù...

Thiếu một đoạn.

... Bất Thông chỉ nghĩ rằng Thanh Y mỹ nhân có võ công tương đương với chàng hoặc cao hơn chàng đôi chút, việc Thanh Y mỹ nhân chỉ một chiêu duy nhất có thể đả bại lão Mông Diện nhân, theo Bất Thông, điều đó là không hề có.

Tuy nhiên, sự thật vẫn là sự thật, tai chàng đang nghe lão Mông Diện nhân lấp bắp:

- Cô nương... Cô nương đây là... là...

Thanh Y mỹ nhân vẫn thản nhiên nhìn Mông Diện nhân bằng hai tia mắt thật sự có uy lực.

- Ta lập lại, Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trảo là do ai truyền thụ cho các hạ?

Và cũng như cảm giác của Bất Thông lúc này, công phu bản lãnh của Thanh Y mỹ nhân là thật sự cao thâm và cao thâm đến vô tưởng, lão Mông Diện nhân vì biết như thế nên bất ngờ tung người lao đi.

Vút!

Nhưng mệnh lệnh của Thanh Y mỹ nhân vang lên đúng lúc:

- Đứng lại!

Và cùng với mệnh lệnh đó, bóng nhân ảnh của Thanh Y mỹ nhân chợt chớp động. Kết quả, nàng đã chặn đứng ý đồ đào tẩu của lão Mông Diện nhân. Chứng kiến thân thủ này, một lần nữa Bất Thông phải có ý nghĩ là chàng đang nhìn một điều không hề có thật.

Dẫu vậy, thanh âm của Thanh Y mỹ nhân cứ đều đặn vang lên:

- Đây là lần cuối cùng ta hỏi các hạ, công phu kia...

Bất ngờ, Bất Thông vụt hét lên:

- Đề phòng Mê Hồn Vụ!

Hét xong, chàng mới biết là chàng chỉ lo hão.

Màn bạch vụ Mê Hồn do lão Mông Diện nhân bất ngờ ném ra lập tức bị cái phát tay của Thanh Y mỹ nhân làm cho tan biến, đúng là thân thủ của một nhân vật có bản lãnh thượng thừa.

Tuy nhiên, sự độc ác của lão Mông Diện nhân không chỉ dừng ở đó.

Bất Thông chợt nhìn thấy từ ống tay áo của lão Mông Diện nhân bỗng lao

bắn ra một vật, tương tự như ám khí.

Viu...

Và Thanh Y mỹ nhân đó đã có mục lực thật tinh tường cũng đã nhìn thấy.

Nàng nhẹ nhàng đưa ngọc thủ ra, còn miệng thì ung dung lên tiếng:

- Muốn ám hại ta, các hạ chưa đủ bản...

Nàng chưa nói dứt câu, bất ngờ bị tiếng quát của Bất Thông cắt ngang:

- Đó là Ngô Công Phi Độc. Cô nương đừng chạm vào.

Cùng với tiếng quát Bất Thông bật lao đến như một tia chớp để quật một kinh thần tốc vào vật nọ.

Vút!

Vù...

Tiếng quát đề tỉnh của Bất Thông tuy muộn, nhưng may thay vẫn kịp lọt vào tai của Thanh Y mỹ nhân, giúp nàng có phản ứng thần tốc không kém.

Thu nhanh ngọc thủ về, nàng dùng tay còn lại hất mạnh một chưởng vào lão Mông Diện nhân, lúc đó đã xoay nhanh người và sắp bỏ chạy:

- Các hạ không thể chạy thoát! Đờ!

Vù... Vù...

Lão Mông Diện nhân sau hai lần vận dụng thủ đoạn ám muội thất bại, như đã có sẵn ý đồ đen tối. Lão tuy đang quay lưng lại nhưng khi nghe tiếng hét giận dữ của Thanh Y mỹ nhân vẫn kịp quật ngược cả song thủ về phía sau.

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Ngay khi có tiếng chấn kinh vang lên, bóng nhân ảnh của lão Mông Diện nhân lập tức bay vọt đi như mũi trường tiễn vừa được trường cung bật đi.

Vút!

Không thể ngờ chưởng lực của mình lại bị đối phương lợi dụng khiến dư kinh từ ngọn chưởng lực đó càng giúp đối phương lao đi nhanh hơn, Thanh Y mỹ nhân động nộ cũng tung người lao vọt theo:

- Đứng lại!

Nhưng một tiếng kêu thất thanh của Bất Thông đã vang lên:

- Ôi chao!

Vừa nghe tiếng kêu này, Thanh Y mỹ nhân vừa mới lao đi chưa đầy trượng lập tức quay phắt lại.

Và cũng bằng kinh thân pháp thượng thừa, chỉ trong chớp mắt nàng đã hiện ra và đứng ngay bên cạnh Bất Thông.

Lúc đó, ngay ở trên mu bàn tay của Bất Thông là một con rít có thân hình nửa đỏ nửa xanh (ngô công) và con rít càng đang ngo nguậy hai hàng chân với vô số những chiếc chân ngắn ngủi, cố tìm cách ngoạm chiếc miệng tham lam vào da thịt Bất Thông.

Đột nhiên bị Ngô Công Phi Độc tấn công, Bất Thông dù không phải hạng kém đờm lược vẫn phải thất kinh và bật tiếng kêu kinh hoàng như vừa rớt. Và bây giờ, dù Thanh Y mỹ nhân là người có thân thủ thượng thừa đứng ngay bên cạnh, nhưng xem ra bản lĩnh của cả hai chừng như vô dụng không biết phải có hành động như thế nào để hất bỏ hoặc huỷ diệt quái vật Ngô Công Phi Độc.

Nhìn nét mặt càng lúc càng kinh hoàng của Bất Thông, Thanh Y mỹ nhân tuy bối rối nhưng vẫn nhanh miệng bảo:

- Người mau đưa cánh tay ra. Ta sẽ giúp người loại bỏ cánh tay bị nhiễm độc.

Nghe nói phải loại bỏ cánh tay và là cánh tay hữu, Bất Thông lập tức có phản ứng:

- Độc vật muốn chết!

Vừa hét chàng vừa vung mạnh cổ tay làm cho Ngô Công Phi Độc chưa kịp ngoạm vào tay chàng phải văng bật ra.

Lập tức, chàng có động tác quá nhanh khiến Thanh Y mỹ nhân không kịp ngăn lại, tả thủ của chàng đã vươn ra và lòng bàn tay chộp cứng Ngô Công Phi Độc vào.

Chưa hết, chàng vừa bóp nát con Ngô Công Phi Độc vừa rít lên phần nộ:

- Người phải chết! Người là thứ độc vật đáng nguyên rửa. Ta phải giết người!

Chỉ đến lúc con Ngô Công Phi Độc hoàn toàn nát vụn, Bất Thông mới bàng hoàng khi nghe Thanh Y mỹ nhân chép miệng:

- Ta từng nghe Ngô Công Phi Độc là độc vật tối thượng có xuất xứ từ Miêu cương và dường như không hề có giải dược. Sao người quá bất cẩn để cả hai tay cùng bị nhiễm độc?

Không cần nghe điều này, chỉ cần nhìn vào mu bàn tay hữu đang chuyển sắc đang chuyển thành màu xanh và lòng bàn tay tả đang từ từ đỏ rực, Bất Thông cũng đã quá đủ những nỗi boàng hoàng rồi.

Vì thế, ngay khi nghe Thanh Y mỹ nhân dứt lời, Bất Thông bỗng quát lên:

- Tại hạ thà chết còn hơn sống như một phế nhân. Hay bây giờ cô nương muốn loại bỏ cả hai cánh tay của tại hạ?

Không ngờ lại bị Bất Thông quát, Thanh Y mỹ nhân lập tức biến sắc và từng bước nằng bước lùi:

- Sao người dám quát tháo ta? Từ thuở bé cho đến nay chỉ có người là người thứ nhất dám đối xử với ta như vậy. Ta..ta... Ta phải giết người.

Bất Thông đang cuồng nộ, lập tức há miệng cười dài:

- Giết đi! Cô nương muốn giết hãy giết cứ giết! Ha... ha...

Nàng quắc mắt và bất ngờ nâng cao ngọc thủ:

- Người tưởng ta không dám ư? Ta...

Bất Thông cũng trừng mắt nhìn nàng:

- Tại hạ không tưởng gì hết! Trái lại, tại hạ thừa biết cô nương thừa năng lực để làm được điều này. Hãy giết đi. Tại hạ dù chết vẫn không một lời oán trách. Kia! Hạ thủ đi! Còn chần chờ gì nữa?

Định quật kinh vào chàng, Thanh Y nữ nhân bất ngờ dừng lại vì có một tiếng kêu từ xa vang đến:

- Cung chủ cần gì phải hạ thủ y cho bản tay. Hãy giao cho thuộc hạ!

Vút!

Đưa mắt nhìn phía đang có người lao đến, Bất Thông như kẻ hoá cuồng càng gào lên to hơn:

- Ai cũng được! Hãy xuống tay mau lên! Đừng để tại hạ phải chết một cách đau đớn do bị chất độc công phạt. Mau lên nào... Hự!

Kèm với tiếng đau đớn vừa bật ra khỏi miệng một cách không tự chủ, toàn thân Bất Thông phải run bắn lên và bắt đầu loạng choạng, hết ngã bên này lại nghiêng bên kia.

Khi đó, bóng người vừa lao đến cũng bắt đầu vung tay, phát xạ một chuỗi kinh với tiếng gầm giận dữ:

- Đó là người muốn, không phải Kiều mỗ độc ác! Đỡ!

Vù...

Ngay khi bóng chuỗi nọ ập đến, Bất Thông bỗng khụy xuống và một màn đêm đen lập tức bao phủ quanh chàng...

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 14

Trúng Độc Ngô Công Nhưng Không Chết Hồi Ưc Mơ Hồ Về Lai Lịch

Nhìn khoảng trời rộng bao la được ánh minh nguyệt soi toả và muôn vàn vì tinh tú đang cứ nhấp nha nhấp nháy như đang cười với bản thân, Tiểu Bất Thông lập tức tỉnh ngộ.

Chực nhớ những gì vừa xảy ra, Tiểu Bất Thông ngồi bật dậy thật nhanh.

Và việc đầu tiên chàng cần làm là vừa đưa mắt nhìn quanh vừa lên tiếng gọi:

- Cô nương! Vị tôn giá họ Kiều! Nhị vị đi đâu rồi? Hãy mau cho tại hạ gặp để tại hạ có lời đáp tạ vì đã có ân cứu mạng.

Kêu rồi ngừng, ngừng rồi kêu, đến khi Tiểu Bất Thông nói xong lời vừa rồi, trước sau chàng đã ngừng nghĩ đến bốn lần nhưng rốt cuộc vẫn không nghe bất kỳ một thanh âm nào hồi đáp.

Kinh nghi, chàng đứng lên với ý định là sẽ đi tìm họ, những người mà theo chàng nghĩ là nhờ có họ chàng đã không bị chất độc của Ngô Công Phi Độc đoạt mạng.

Tuy nhiên, ngay bước chân đầu tiên, chàng lập tức bị hụt hẫng, cứ như chàng vừa bước vào một khoảng không vậy.

Vút!

Với phản ứng nhanh nhạy, chàng đạp chân còn lại vào nền đất và lao qua khỏi hố đất mà chàng vừa kịp nhìn thấy.

Không quan tâm tìm hiểu tại sao lại có một hố đất ngay bên cạnh chỗ chàng vừa nằm, Bất Thông vẫn tiếp tục đi tìm Thanh Y mỹ nhân và một nhân vật đã tự xưng là Kiều mỗ.

Sau hơn một tuần rệu rã tìm kiếm, Bất Thông không những không tìm thấy họ mà chàng còn có một cái nhìn khái quát về nơi chàng đang có mặt.

Đó là khu hậu viên hoang phế của một trang viện cũng bị bỏ hoang lâu năm.

Đứng ở phía sau để nhìn vào trang viện, một nơi không hề có ánh đèn dù chỉ là một tia đèn nhỏ leo lét, Bất Thông không cần lên tiếng gọi cũng biết hai nhân vật chàng muốn tìm nếu đã từng lưu ngụ ở đây thì bây giờ họ đã đi khỏi!

Hoang mang, chàng tự hỏi:

“Nếu chính họ đã cứu ta, điều gì khiến họ vội vã bỏ đi, không chờ ta tỉnh lại? Bảo họ gặp cường địch thì không đúng! Bởi thân thủ như họ đâu dễ gì gặp một đối thủ xứng tay? Hơn nữa, trang viện này tuy hoang phế nhưng thoát nhìn cũng đủ biết nơi này không hề có dấu tích của sự giao tranh. Chứng tỏ rằng họ đã tự ý bỏ đi thì đúng hơn. Chà! Đây mới đúng là hành vi của người nghĩa hiệp, thì ân bất cần báo, họ không muốn nghe những lời cảm kích của ta đây mà?”

Dù tự mình định đó là hành vi thi ân bất cần báo của họ nhưng Bất Thông vẫn phải băn khoăn. Vì nghĩ, chí ít họ cũng phải lưu lại cho chàng, chứ đâu có ai cứ lẳng lặng bỏ đi và không cần quan tâm đến lúc liệu chàng chưa kịp tỉnh lại nhờ gặp điều gì bất trắc thì sao?

Nghĩ như vậy, Bất Thông lập tức quay lại nơi chàng đã nằm lúc tỉnh lại.

Và lần này, chàng không thể không kinh ngạc vì sự hiện diện quá kỳ quái của một hố đất cạnh chỗ chàng đã nằm.

Nhìn qua hình dạng của hố đất, vừa dài vừa đủ sâu, chàng không thể không nhận ra đó là một mộ huyệt dùng để chôn người.

Ai đào huyệt? Đào để chôn ai? Nếu để chôn chàng tại sao lúc tỉnh lại chàng chỉ nằm cạnh mộ huyệt, không phải nằm dưới đáy huyệt? Và nếu không để chôn chàng, hoặc cái huyệt này đã có từ trước, họ chỉ vô tình đặt chàng nằm cạnh, hoặc là do họ đào và đào để chôn ai khác. Là chôn ai? Lại có người có thân thủ cao minh hơn họ nên một trong hai người họ phải bị hạ sát? Nhưng

nếu vậy, tại sao cả ở đây nữa không có dấu vết của sự giao tranh? Tại sao mộ huyết vẫn rỗng không, không hề có thi thể nào nằm dưới đáy huyết? Càng nghĩ càng hoang mang. Bất Thông chợt ngồi xuống và đưa mắt nhìn trời cao đang có ánh minh nguyệt soi vắng vặc.

Chàng chờ họ hay chờ trời sáng?

Cả hai!

Ngay khi bình minh rạng, Bất Thông đột ngột tự phát thoại, tự nói với chính chàng:

- Đúng là họ đã bỏ đi từ lâu sau khi chính họ đã đào xong mộ huyết này. Nhờ có ánh dương tuy mới lấp ló, Bất Thông lẽ đương nhiên đã nhìn rõ những dấu vết cho thấy đây là ngôi mộ huyết mới đào. Máu đất hãy còn tươi và hãy còn mùi đất mới.

Biết họ nếu có bỏ đi thì cũng đi chưa lâu, Bất Thông lập tức đứng lên và quyết định đuổi theo bọn họ.

Vút!

Tuy nhiên cũng nhờ có vầng dương soi tỏ hình dáng khi trang viện tuy đã hoang tàn nhưng không hiểu sao lại tạo cho chàng những cảm giác quen thuộc.

Chàng đứng và đứng ngay người nhìn khu trang viện.

Những cảm giác quen thuộc tuy hãy còn mơ hồ nhưng vẫn đến với chàng cho dù chàng đã nhiều lần thay đổi góc nhìn bằng cách di chuyển quanh khu trang viện.

Sau cùng, với một ý tưởng cũng mơ hồ vừa nảy sinh, Bất Thông nhanh nhẹn bước vào trang viện.

Nếu không kể đến những dấu vết đã bị đập phá còn rất nhiều ở trong trang viện thì có nhiều vật dụng khác hãy còn nguyên vẹn cứ luôn gợi cho chàng những cảm giác thân quen một cách kỳ lạ.

Và bước chân của chàng bỗng đột ngột dừng lại khi vừa bước vào một thư phòng đã nhện giăng bụi bám khắp nơi.

Ở giữa thư phòng, ngoài nhiều đồ vật bị ai đó vất tứ tung, vẫn còn một vật vừa còn nguyên vẹn lẫn nguyên vị.

Đó là một cái bàn làm bằng gỗ đàn hương vừa to vừa nặng.

Có lẽ đó là loại gỗ cực tốt và khá nặng nên nhờ đó cái bàn không bị chung số phận như những vật dụng khác.

Từ hình dáng và vị trí của cái bàn này, Bất Thông như vừa có một cảm giác thật thân quen tuy chưa thể minh bạch đó là sự thân quen như thế nào.

Không tự chủ, Bất Thông tiến dần đến.

Chàng vừa di chuyển vừa nhìn chằm chằm vào mặt bàn và không hiểu sao chàng chỉ nhìn vào một góc nhỏ ở phía bên tả của mặt bàn.

Khi không thể tiến thêm được nữa, vì cái bàn đã ở ngay bên cạnh, với một

cử chỉ hoàn toàn tự nhiên, chàng đưa tay sờ vào chỗ chàng đã nhìn từ nãy. Lốp bụi liền bay lên có phần nào che lấp thị tuyến của chàng. Tuy nhiên, lốp bụi đó lại không thể ngăn cản tiếng chàng bật kêu một cách tự nhiên, cứ như chàng đã từng kêu:

- Phụ thân! Hải nhi chỉ thích ngồi ở đây và ngồi gần phụ thân cơ.

Cùng với tiếng kêu mang âm hưởng của một đứa trẻ đang phụng phịu, một dòng hồi ức bỗng tuôn về và xâm chiếm toàn bộ tâm trí chàng.

Chàng nhìn thấy một cảnh tượng như đang nhìn trong mơ...

... Phía sau chiếc bàn kia, trên một chếc ghế có tựa được chạm trổ cầu kỳ, một văn nhân có niên kỷ chỉ ngoài đôi mươi một chút đang ngồi ở đó.

Văn nhân này đang dùng một ngọn bút có cán dài để hoạ đi hoạ lại một hình thù gì đó rất lạ trên mảnh hoa tiên vốn có sẵn trên mặt bàn.

Đứng phía sau văn nhân, chéch về bên hữu là một nữ nhân. Nữ nhân này vừa nhìn vào hình vẽ do văn nhân đang vẽ vừa mấp máy môi như đang nói một câu gì đó...

Còn ở phía tả của vị văn nhân, Bất Thông như đang nhìn thấy cánh tay mũm mĩm của một đứa bé. Cánh tay đó đang cố gắng chộp vào một vật mà vật này lại được văn nhân kia đang cầm giữ trong tay.

Trong khi đứa bé cố chộp và văn nhân kia lại cố giữ, nữ nhân ở phía sau bỗng mỉm cười và mấp máy môi...

Nhìn đến đây, bất ngờ Bất Thông như nghe được thanh âm của nữ nhân kia vang lên:

- Nếu vật đó không phải là vật hệ trọng, lang quân hãy chiều Bất Thông nhi, kéo Bất Thông nhi tui!

Tuy đó chỉ là những thanh âm do Bất Thông đang tự tưởng tượng nhưng vẫn đủ làm cho chàng bật kêu lên:

- Đó là mẫu thân? Đây là trang viện của ta? Ở góc bàn này là nơi khi còn bé ta từng được phụ thân đặt ngồi?

Như để minh chứng cho lời chàng vừa kêu vừa tự hỏi, bàn tay đang sờ soạng ở góc bàn của chàng bất giác chạm phải một vết khắc.

Đưa mắt nhìn vào vết khắc, Bất Thông bỗng rơi lệ.

Vì vết khắc đó chính là tư dạng của hai chữ Bất Thông. Và cũng từ vết khắc này, một hình ảnh khác bỗng ủa vào tâm trí chàng...

... Ở cùng ngôi sau bàn, văn nhân vừa dùng một mũi sắc bén của một thanh Truy thủ để khắc lên hai chữ Bất Thông, vừa câu gắt với nữ nhân đang đứng đối diện.

Văn nhân bảo:

- Ta có cảm nghĩ gì không lẽ Quỳnh muội là thê tử của ta cũng không hiểu? Bất Thông là Bất Thông! Có rất nhiều việc ta không thể thông suốt. Và những việc đó nào phải ta chưa nói hết với Quỳnh muội?

Sau đó, đôi môi của nữ nhân lại mấp máy. Nhưng, dù đã cố hết sức để lắng nghe hoặc để hiểu, Bất Thông vẫn thất vọng. nữ nhân kia đã nói rất nhiều nhưng đối với chàng hiện giờ, lời của nữ nhân kia chỉ là những lời nói vô thanh. Chàng không thể nghe và cũng không thể nhìn vào đôi môi đó để đoán xem nữ nhân đang nói gì.

Tuy vậy, đối với chàng lúc này, bấy nhiêu đó những gì chàng vừa như nghe lại cũng quá đủ cho chàng minh định một điều: đây là nơi chàng đã từng được sinh ra và lớn lên.

Như vậy, tên của chàng chính thật là Bất Thông, đó là do phụ thân chàng vì nhiều điều chưa thể thông suốt đã lấy đó làm tên cho chàng.

Chỉ có điều đáng tiếc, chàng vẫn chưa biết hoặc chưa nhớ lại tính danh của phụ thân, dù chàng vừa được biết tên của mẫu thân là Quỳnh.

Nhưng không sao, chỉ cần biết tên của mẫu thân và chỉ cần bỏ công dò hỏi quanh đây, làm gì chàng sẽ không tỏ tường đây là trang viên của họ tộc nào và làm gì không biết rõ nguyên tính danh của mẫu thân?

Khi đã biết tính danh của mẫu thân, do phụ thân chàng là trượng phu của mẫu thân chàng, chàng từ đó sẽ biết rõ tính danh của phụ thân.

Không những thế, tại sao trang viên này phải chịu cảnh hoang tàn, rồi chàng cũng sẽ biết tất cả.

Phấn chấn, chàng muốn lập tức thực hiện những ý định đó.

Nhưng ngay khi chàng vừa xoay người, chân chàng bỗng đạp vào một vật. Cạch!

Kính nghi, chàng dừng lại và đưa mắt nhìn xuống.

Đó là một mảnh ngọc bội khá mảnh vừa bị chàng vô tình giẫm phải vỡ làm hai.

Khom người xuống nhặt, chàng ghép hai mảnh vỡ vào nhau và chột rùng động.

Trên một mặt của mảnh ngọc bội chàng đọc rõ một chữ: Văn.

Ngọc bội là vật báu, với hình dạng mỏng mảnh này và có một lỗ thủng nhỏ ở phía trên, đó phải là vật báu gia truyền thường được ai đó luôn mang theo bên người. Như vậy, người đó phải ở họ Văn.

Hiểu rộng thêm chút nữa, Bất Thông nghi ngờ đây là vật của người đã gây ra cảnh đổ nát ở đây và người đó đang khi xô xát đã vô tình đánh rơi vật này.

Minh định thêm, chàng hiểu, không những mẫu thân chàng mà cả phụ thân chàng nữa cũng là người thuộc giới giang hồ. Vì chỉ là người thuộc giới này mới biết đến những gì có liên quan đến Ma Trung Tử, và mẫu thân mới bảo chàng phải tìm cho bằng được di học của Ma Trung Tử để sau này báo thù cho phụ thân chàng.

Vậy, kẻ thù là một nhân vật thuộc Văn gia? Và chỉ có một Văn gia trên giang hồ: Chủ nhân Thiên Nhất Trang?

Tóm lại, chàng và Văn Quy Nguyên chính là kẻ thù truyền gia? Phụ thân của Văn Quy Nguyên đã hạ sát phụ thân Bất Thông?
Chợt cười lạnh, Bất Thông cắt hai mảnh ngọc bội vỡ vào người và động thân lao đi.
Vút!

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 15

Thiên Nhất Trang Quần Hùng Hối Tội Sợ Lộ Mặt Dụng Độc Thoát Thân

Bất Thông!

Không kịp lánh mặt, Bất Thông vờ cười tươi khi len qua dòng người để đi đến chỗ vừa có tiếng gọi đúng tên chàng.

Để cho có vẻ là đang mừng rỡ, Bất Thông vừa đi vừa reo lên:

- Hạ cô nương, Khả cô nương. Nhị vị đã đến đây, vậy còn lệnh sư và chư vị sư huynh đâu?

Người vừa kêu chàng chính là Khả Thúy Đình, người đứng hàng cuối cùng trong Hoa Sơn Thất Nghĩa và cũng là đệ tử của Gia Cát Phàm, chương môn nhân môn phái Hoa Sơn.

Khả Thúy Đình hớn hờ, bất chấp sắc mặt cứ nghiêm lạnh của lục sư tỷ Hạ Uyển Nhu:

- Gia sư đang ở phía trước. Người rất mong gặp được thiếu hiệp. Tiện đây, sao thiếu hiệp không đi cùng bọn ta?

Như đã hiểu sự khó chịu ngấm ngấm của Hạ Uyển Nhu, Bất Thông lắc đầu:

- Tại hạ đang có việc vội. Chuyện gặp lệnh sư, sau này...

Khả Thúy Đình hỏi hả:

- Gia sư đang ngồi nghỉ chân ở cách đây không xa, người muốn gặp thiếu hiệp thật mà. Không tin, thiếu hiệp có thể hỏi lục sư tỉ sẽ rõ.

Và không cần chàng hỏi, chính Thúy Đình đã quay sang và giật tay Hạ Uyển Nhu.

- Có phải thế không, sư tỷ? Lần trước khi chúng ta bẩm báo với sư phụ, chẳng phải chính sư phụ đã nói như thế sao? Sư tỷ nói gì đi chứ?

Không giấu được sự miễn cưỡng, Hạ Uyển Nhu gật đầu:

- Không sai! Việc thiếu hiệp không những đã giúp bọn ta thoát nạn lần trước mà còn là một truyền nhân đặc ý của Bạch bang chủ đã làm cho gia sư muốn gặp lại thiếu hiệp. Gia sư ở cách đây không xa, nếu thiếu hiệp không ngại,

mời thiếu hiệp cùng đi chung đường?

Thu lại nụ cười đang làm chàng mặt mũi, Bất Thông nói thật quả quyết:

- Được! Tại hạ cũng muốn gặp lại lệnh sư, chỉ ít là một lần. Nhị vị cô nương xin dẫn đường cho!

Cố giữ đúng cương vị của người dẫn đường Hạ Uyển Nhu cứ lẳng lặng bước đi. Không như Khả Thụy Đình cứ nói cười luôn miệng:

- Thiếu hiệp cũng muốn đến Thiên Nhất Trang? Mà phải rồi, như gia sư thường nhắc, do Tôn Thất Bình vì xảo kế mà phỗng tay trên di học Ma Trung Tử của thiếu hiệp, người đoán chắc trong lần quần hung kéo đến hỏi tội Tôn Thất Bình thế nào thiếu hiệp cũng phải đến.

Chàng kinh ngạc:

- Hóa ra lần trước có quá nhiều nhân vật giang hồ đi chung một hướng là muốn hỏi tội Tôn Thất Bình? Là tội gì, Khả cô nương?

Hạ Uyển Nhu chột lên tiếng:

- Thiếu hiệp hỏi thật hay chỉ giả vờ như chưa biết gì?

Chàng cười nhẹ:

- Đương nhiên tại hạ vì không biết nên mới hỏi. Hạ cô nương sao lại nghi ngờ?

Hạ Uyển Nhu liếc nhìn chàng:

- Thiếu hiệp đã đi chung đường với Văn Quy Nguyên một lúc lâu, có lý nào không biết những gì vừa xảy ra cho đại phái?

Chàng choáng giật mình:

- Ai đã nói tại hạ và Văn Quy Nguyên đã có lúc đi cùng đường?

Hạ Uyển Nhu cười nhạt:

- Không có lửa làm sao có khói. Thiếu hiệp chỉ cần biết có người nhìn thấy thiếu hiệp là được rồi..

Chàng chột nghĩ đến Tôn Nhất Bình và lão Mông Diện nhân. Nhưng nghĩ thì nghĩ, chàng đâu thể hỏi ra điều này? Vì có hỏi, nghĩa là chàng tự thú nhận chàng đã cùng Văn Quy Nguyên xuất hiện và liên thủ ở Tu La Viện, cũng là thừa nhận những nghi ngờ của Hạ Uyển Nhu là đúng.

Chàng nhún vai:

- Ai muốn nói gì thì nói, tại hạ chỉ có thể nói một điều, giữa tại hạ và Văn Quy Nguyên chỉ có thể là kẻ thù, không hề là bằng hữu!

Khả Thụy Đình cũng tán thành:

- Điều này thì rõ rồi. Thái độ của thiếu hiệp lần trước quả nhiên đã có gay gắt và có ý nghi ngờ họ Văn. Đương nhiên giữa cả hai không thể là bằng hữu.

Nhân cơ hội, chàng hỏi Thụy Đình:

- Tôn Nhất Bình đã gây ra...

Chàng chưa dứt lời đã nghe Thụy Đình reo:

- Sư phụ hãy nhìn xem đây là ai?

Đưa mắt nhìn về phía trước, cạnh lánh rừng đang có sáu nhân vật ngồi thành nhóm, Bất Thông liền nhận ra Gia Cát Phàm và năm nhân vật đứng đầu Hoa Sơn Thất Nghĩa.

Muốn chứng tỏ chàng không ngại gặp mặt như Hạ Uyển Nhu đã ngấm ngấm ám chỉ, Bất Thông vừa rảo bước vừa lên tiếng gọi:

- Gia Cát tiên bối! Tiểu nhân Bất Thông phải đến lúc này mới diện kiến, lỗi quả là không nhỏ. Mong được lượng thứ.

Tuy có phần ngờ ngợ nhưng Gia Cát Phàm cũng đứng lên:

- Thiếu hiệp chính là Tiểu Bất Thông độ nào ở Vô Di Sơn? Lại đây nào!

Chà...Đã ra dáng một trang nam nhi oai dũng, chẳng trách Khả nhi cứ khen vui, bảo nếu có gặp ta sẽ không tài nào nhận ra. Ha...ha...

Gia Cát Phàm thân là sư phụ còn phải đứng, năm nhân vật còn lại chỉ là đệ tử nên cũng phải đứng cả lên.

Bất Thông thất kinh, vội quỳ xuống:

- Tiểu nhân có tội! Xin tiên bối và chư vị nhân huynh cứ trách phạt!

Gia Cát Phàm tiến lên, cổ nâng Bất Thông đứng lên:

- Thiếu hiệp đâu cần phải dùng đại lễ? So về bối phận, ta còn phải kính Bạch bang chủ là trưởng bối nữa kia. Hãy đứng lên nào.

Bất Thông vẫn quỳ:

- Nhưng giữa tiểu nhân và Bạch bang chủ không hề có danh phận sư đồ. Nếu tiên bối vẫn cứ thế này, tiểu nhân nhất định sẽ quỳ mãi.

Gia Cát Phàm có hai điều phải thất kinh. Thứ nhất, dù đã dụng lực nhưng xem ra Gia Cát Phàm vẫn không làm cho Bất Thông phải đứng lên. Thứ hai, đó là câu Gia Cát Phàm đang kêu lên thẳng thốt:

- Sao lại có chuyện đó? Như ta nghe, sở học của thiếu hiệp chính là do Bạch bang chủ truyền thụ, đâu có chuyện không có danh phận sư đồ dù đó đã lược truyền thụ công phu?

Bất Thông chưa kịp giải thích, bỗng có một tràng cười vọng đến:

- Y nói không sai đâu, Gia Cát chương môn cứ để y hành lễ.

Vút!

Nhìn người mới đến, Bất Thông kêu:

- Lão trượng đến rồi ư?

Nghe thế, Gia Cát Phàm hết cả nghi ngờ và bắt đầu nhìn người mới đến:

- Không những ngoại hiệu của bang chủ là Đảo Càn Khôn mà đến cả hành động của bang chủ cũng y như vậy, cứ điên điên đảo đảo không thể lường. Nhờ đó, Bất Thông mới có cơ hội hành lễ xong đối với Gia Cát Phàm. Sau đó, chàng quay ra thi lễ với nhân vật mới đến, chính là bang chủ Cái Bang Nhất Hồng Đảo Cà Khôn Bạch Kiếm Nhật.

- Nhớ lời Du đại huynh căn dặn, vẫn bối vội đến đây. Không hiểu ở Thiên

Thất Trang đã xảy ra chuyện gì, lão trượng?

Lão ăn mày không đáp, chỉ đưa mắt nhìn Gia Cát Phàm:

- Tuy ta có truyền thụ võ công cho y nhưng thật sự, không dám ràng buộc y vào danh nghĩa sư đồ. Khi biết rõ điều này, không biết Gia Cát chương môn có trách ta vì đã mất cơ hội thu y làm đệ tử không?

Gia Cát Phàm lắc đầu:

- Dù chưa biết rõ nguyên nhân, Gia Cát Phàm này cũng đâu dám trách! Có chăng là mỗ chỉ lấy làm hiếu kỳ, sao bang chủ không cho Bất Thông bái sư? Bất Thông cười gượng nói xen vào:

- Chỉ tại tiểu nhân ngu muội, bang chủ sợ thu nhận sẽ làm hại đến thanh danh của bang chủ.

Lão ăn mày nhìn Bất Thông:

- Người muốn nói sao cũng được. Nói tóm lại, đó là do người không có số làm ăn mày, ta không thể thu nhận người.

Gia Cát Phàm bật cười:

- Người thì bảo do mu muội, kẻ lại cho không có số làm ăn mày, Bạch bang chủ, làm ăn mày cũng có số sao ?

Lão ăn mày nghiêm giọng:

- Đó là điều hiển nhiên. Riêng với y càng hiển nhiên hơn. Số của y nhất định không phải số của kẻ ăn mày.

Dứt lời, lão xua tay:

- Nếu muốn, chương môn có thể thu y làm môn đồ, đúng như ý định trước kia của trường môn. Phần ta, ta thật sự không thể.

Nghe thế, phản ứng của Hoa Sơn Thất Nghĩa hoàn toàn không giống nhau và cứ nhìn qua sắc mặt của họ, Bất Thông cũng rõ là có ít nhất hai người dường như không thích lắm chuyện chàng có thể là đồng môn sư huynh đệ với họ.

Do đó, chàng càng thêm khó xử khi nghe Khả Thụy Đình reo lên:

- Hay lắm! Nếu vậy là chúng ta sẽ là Hoa Sơn Bát Nghĩa. Bát vẫn nhiều hơn chỉ có thất.

Tuy nhiên, chẳng hiểu đang nghĩ gì, Gia Cát Phàm chợt lắc đầu quây quây:

- Đến Bạch bang chủ còn không nghĩ đến việc thu nhận Bất Thông làm đệ tử, Gia Cát Phàm e cũng không có phúc phận đó.

Quay sang Bất Thông, Gia Cát Phàm mỉm cười:

- Với sở học sẵn có, nếu thiếu hiệp lúc nào cũng chuyên cần khổ luyện, đừng nói Gia Cát Phàm này, dầu là Bạch bang chủ e sau này cũng không là đối thủ. Ta nói như vậy mong thiếu hiệp đừng bao giờ ngộ nhận là ta muốn giữ kín sở học của môn phái. Thật sự ta vẫn mến thiếu hiệp như trước kia đã từng yêu mến.

Thật khó diễn tả tâm trạng của Bất Thông lúc này. Chỉ có thể nói là dù được

hay không được Gia Cát Phàm thu vào hàng đệ tử, có lẽ chàng cũng đều thất vọng như nhau.

Bởi đó, chàng cúi đầu với vẻ cam chịu:

- Tiểu nhân cũng vẫn luôn ngưỡng mộ tiền bối. Chỉ tiếc rằng, trước kia tiểu nhân đã không ưng thuận ngay lời đề xuất của tiền bối. Để đến bây giờ tất cả đều là muộn.

Lão ăn mày cười vang:

- Như vậy cũng tốt! Không là sư đồ thì cũng là bằng hữu, không là bằng hữu cũng là đồng đạo vô lâm. Những điều đó không có lúc nào bị xem là muộn cả. Gia Cát Phàm chường môn thấy ta nói có đúng không? Ha...ha...

Gia Cát Phàm cười phụ họa:

- Lời của bang chủ có lúc nào là không đúng? Nhìn Bất Thông để lộ nghi biểu bất phàm, được xem là bằng hữu, Gia Cát Phàm này cũng đã mãn nguyện. Ha...ha...

Tinh ý, Bất Thông càng nhìn rõ hơn sắc mặt không hề tán thành lời nói của Gia Cát Phàm đang xuất hiện cùng trên hai gương mặt khi nãy. Chàng nghĩ cũng phải, hai người này đã không thích có chàng là đồng môn sư huynh đệ thì có lý nào họ lại thích chàng được Gia Cát Phàm xem là bằng hữu.

Không muốn vì những chuyện không ra gì tạo thành những hiềm nghi to tát sau này, chàng đưa mắt nhìn Gia Cát Phàm:

- Tiểu nhân chỉ mong được tiền bối xem như một tiểu đệ, và luôn được tiền bối nhắc nhở chỉ giáo. Được như thế, tiểu nhân cũng cảm thấy mãn nguyện lắm rồi. Còn việc gọi nhau là bằng hữu, trăm ngàn lần tiểu nhân không dám.

Gia Cát Phàm chú mục nhìn Bất Thông, gật gù:

- Biết tự khiêm và biết nói câu này, Bất Thông, người quả nhiên không phụ bao công lao giáo huấn của Bạch bang chủ. Chúng tôi, ta đã không làm khi quyết định không thu người làm đệ tử. Được lắm! Còn việc xem nhau là bằng hữu, người cho là không nên, ta cũng không miễn cưỡng người.

Bất Thông len lén giấu tiếng thở phào khi nhận ra một trong hai nhân vật kia đang có sắc mặt biểu lộ sự hài lòng và dường như có phần nào ngưỡng mộ thái độ đó của chàng nữa thì phải. Duy có người còn lại, Bất Thông băn khoăn không hiểu tại sao người này vẫn giữ nguyên sắc mặt không hài lòng, phải chăng sự có mặt của chàng đã làm y khó chịu?

Mãi suy nghĩ, chàng hồ như không nghe Gia Cát Phàm nói. Chàng chỉ biết bẽn lẽn cười khi nghe Khả Thúy Đình vừa chạm vào người chàng vừa lặp lại lời nói của Gia Cát Phàm:

- Này! Phong Văn Thập Nhị Chương của bốn phái tuy không có uy lực bằng Tàng Long Phi Hồ Thức của Bạch bang chủ, nhưng không lẽ vì thế thiếu hiệp không nhận sự ưu ái của gia sư!

Vấn đề tâm dò xét sắc mặt của người kia, Bất Thông đáp:

- Như đã nói, bất kỳ sự chỉ giáo nào của tiền bối, tiểu nhân cũng cung kính lắng nghe. Vậy tiểu nhân có lý nào lại dám khước từ?

Gia Cát Phàm cả cười:

- Hay lắm! Ngay bây giờ Điền Quy Nông sẽ thay ta, truyền Phong Vân Thập Nhị Chương cho ngươi.

Hóa ra Điền Quy Nông chính là người đang bị Bất Thông ngấm ngầm dò xét. Vì thế, chàng không hề ngạc nhiên khi nghe Điền Quy Nông lên tiếng chối từ:

- Sư phụ hãy giao việc này cho nhị đệ. Đệ tử tuy là đại sư huynh nhưng tư chất có hạn, chỉ e không biết cách truyền thụ sẽ khiến người được truyền không thể phát huy hết tinh túy của Phong Vân Thập Nhị Thức.

Nhị đệ của Điền Quy Nông chính là Hà Thiên Lương, Bất Thông đã từng biết. Hà Thiên Lương chợt mỉm cười với chàng:

- Ta có thể gọi thiếu hiệp là tiểu huynh đệ như ngày nào?

Chàng hớn hờ:

- Cho đến giờ đệ vẫn chỉ là một tiểu huynh đệ của Hà huynh, có sao đệ không thuận?

Hà Thiên Lương liền đưa mắt nhìn Gia Cát Phàm:

- Đệ tử có được phép truyền thụ Phong Vân Thập Nhị Chương cho Bất Thông tiểu huynh đệ?

Gia Cát Phàm gật đầu:

- Được! Nhưng ngươi không được làm ta mất mặt đó. Kéo Bạch bang chủ lại cười bảo sở học của bốn phái làm hỏng tư chất của người đáng lẽ là truyền nhân của Bạch bang chủ.

Lão ăn mày họ Bạch đang nhăn nhó vì lời nói nửa đùa nửa thật của Gia Cát Phàm bỗng nghe Bất Thông hô hoán:

- Du đại huynh! Bạch tiền bối và đệ đang ở đây.

Đưa mắt nhìn, quả nhiên lão ăn mày nhìn thấy Du Thừa Phong đang chạy đến. Lão lẩm bẩm:

- Y đang ở Thiên Nhất Trang sao đột nhiên quay trở lại?

Du Thừa Phong chạy đến với sắc mặt khẩn trương:

- Sư phụ! Gia Cát chương môn! Chúng ta phải khẩn trương mới được. Ở Thiên Nhất Trang đang có biến.

Bang chủ Cái bang nghiêm giọng:

- Người nói rõ xem nào, chuyện gì đã xảy ra? Hay là các phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Nga My vì không đợi được nữa đã ra tay?

Du Thừa Phong lắc đầu:

- Chính Tôn Thất Bình ra tay trước. Và đúng như nhận định của sư phụ, Côn Luân, Điểm Thương và Không Động đã liên thủ với Tôn Thất Bình.

Gia Cát Phàm bật kêu:

- Sao lại có chuyện này? Chẳng phải như chúng ta nghe, chính Tôn Thất Bình đã bắt giữ nhiều đệ tử của các phái, có cả người của ba phái này nữa sao? Sao họ đột nhiên đứng chung hàng ngũ với Tôn Nhất Bình?

Chợt hiểu, Bất Thông vội nói:

- Người bắt giữ những môn hạ các phái tuyệt đối không phải là Tôn Nhất Bình.

Hà Thiên Lương cau mặt:

- Tiểu huynh đệ chớ vội khẳng định! Như Hạ lục muội và Khả thật muội thuật lại, suýt nữa cả hai cũng bị người dùng cung phu sở học của Ma Trung Tử là Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo bắt giữ, Tôn Nhất Bình là người đáng nghi ngờ nhất!

Bất Thông nhìn Du Thừa Phong:

- Lão Mông Diện nhân mà đệ và đại huynh từng chạm mặt mới chính là người đáng nghi. Qua thân thủ của người này, đại huynh nói xem, lão và Tôn Nhất Bình nguyên là một hay thật sự là hai người khác nhau?

Du Thừa Phong gật đầu:

- Sau lần đó ta đã bẩm báo rõ với gia sư, và chính gia sư đã nhận định họ không thể là một.

Bang chủ Cái Bang lên tiếng:

- Không sai! Điều này chứng tỏ đã có một môn bang phái khác xuất hiện. Chính họ đã ra tay và bắt giữ nhiều đệ tử các phái, Tôn Nhất Bình không hề có những hành vi này.

Gia Cát Phàm kinh ngạc:

- Nếu là vậy, sao bang chủ vẫn lặng thinh, để mặc các phái kéo đến hỏi tội Tôn Nhất Bình mà không giải thích?

Bang chủ Cái Bang cười bí ẩn:

- Chương môn bảo ta phải giải thích như thế nào đây khi ta chưa biết gì về môn bang phái thần bí nọ? Do không thể giải thích nên ta chỉ mong lần cử động này của các phái sẽ khiến những ai có ý đồ đen tối nhất phải phơi bày. Và đó chính là sự trở mặt trước của Tôn Nhất Bình và ba phái kia.

Gia Cát Phàm chỉ lĩnh hội có một nửa nên vội hỏi thúc:

- Nếu là vậy, chúng ta đừng chần chừ nữa. Có lẽ ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Nga My đang chờ chúng ta đến giúp họ.

Định lao đi nhưng Gia Cát Phàm bỗng nhớ đến lời hứa với Bất Thông nên quay lại:

- Về Phong Vân Thập Nhị Chương...

Hà Thiên Lương nhanh miệng đề xuất:

- Sư phụ yên tâm! Trên đường đi, tạm thời đệ tử sẽ truyền thụ kinh văn khẩu quyết trước cho Bất Thông.

Bất Thông cũng nói:

- Hiện giờ đang lúc khẩn trương, cứ làm theo Hà huynh vừa nói là ổn.

Gia Cát Phàm gật đầu:

- Được như vậy thì ta yên tâm! Đi thôi!

Du Thừa Phong lao nhanh về phía trước:

- Tại hạ xin dẫn đường!

Vút!

Lão Bạch bang chủ bỗng cản dặn Bất Thông:

- Ta có nghe Thừa Phong thuật lại mọi việc. Lần sau ngươi không cần phải liều lĩnh như vậy. Hãy nhớ, làm bất cứ việc gì cũng phải biết lượng sức, phải chạy khi gặp đối thủ mạnh hơn, điều này ta không hề trách. Chỉ cần giữ nguyên sinh mạng lo gì sau này không có dịp báo thù.

Vút!

Tuần tự mọi người đều thi triển khinh thân pháp, lao nhanh về phía Thiên Nhất Trang.

Và đúng như đã nói, Hà Thiên Lượng cứ chạy song song với Bất Thông.

Định đọc cho Bất Thông nghe khẩu quyết Phong Vân Thập Nhị Chương, Hà Thiên Lượng phải kinh ngạc khi nghe chàng khẽ nói:

- Tư chất của lệnh đại sư huynh phải chẳng thật sự kém?

Hà Thiên Lượng trầm giọng:

- Tiểu huynh đệ như có ý phiến trách Điền đại sư huynh?

Chàng lắc đầu:

- Đệ làm gì dám! Có chăng là đệ không hiểu lắm về sự từ chối của Điền Quy Nông.

Hà Thiên Lượng thở dài:

- Tuy là đại sư huynh nhưng mỗi khi gặp phải chuyện hệ trọng y đều dồn đẩy trách nhiệm, buộc ta phải gánh vác. Tính khí của y vốn vậy, tiểu huynh đệ hà tất phải để tâm.

Chàng cười nhẹ:

- Nếu đã là tính khí sẵn có đệ cảm thấy thật yên lòng. Còn như không phải, đệ chỉ có một cách giải thích. Điền Quy Nông ngấm ngấm không tán thành trong việc lệnh sư xem trọng đệ.

Hà Thiên Lượng buột miệng kêu:

- Không hề có điều này!

Do Hà Thiên Lượng đột nhiên kêu lớn khiến Điền Quy Nông chạy từ phía trước phải dừng lại chờ họ.

Thấy vậy, Bất Thông vội nói:

- Những gì đệ vừa nói...

Chàng chưa kịp dứt lời thì cả hai đã chạy đến ngang hàng với Điền Quy

Nông nên có tiếng Điền Quy Nông hỏi át đi:

- Có gì không ổn sao, Hà nhị đệ? Hay công phu Phong Thập Nhị Thức quá

kém, không lọt vào tai vị thiếu hiệp đây?

Hà Thiên Lượng bật cười:

- Đệ vẫn chưa nói một lời nào có liên quan đến công phu võ học, dù Bất Thông có muốn chê là võ công kém cũng không có điểm nào để chê.

Nhìn Bất Thông, Điền Quy Nông lại hỏi Hà Thiên Lượng:

- Vậy điều gì khiến cho Hà nhị đệ vừa phải lớn tiếng.

Đang lo sợ Hà Thiên Lượng nói tất cả cho Điền Quy Nông, Bất Thông phải cảm phục khi nghe Thiên Lượng đáp:

- Đó là do lão đệ quá kinh ngạc về thân thủ của lão Mông Diện nhân nào đó vừa được Bất Thông thuật lại.

Điền Quy Nông vờ hỏi, điều này không thể dấu được ánh mắt lúc nào cũng dò xét của Bất Thông:

- Ta cũng đang muốn hỏi điều này, thân thủ của lão Mông Diện nhân đó thật sự rất cao minh ư?

Bất Thông bất ngờ lắc đầu:

- Khi đệ bảo thân thủ của nhân vật này khá cao minh, đó là đệ đoán nhầm.

Chứ đệ và lão ta chưa một lần động thủ, sự thật thế nào thật khó mà nói cho chuẩn xác.

Và Bất Thông phải thêm nghi ngờ khi thấy Điền Quy Nông vừa gật đầu vừa nói qua cái nhếch môi:

- Thật vậy ư?

Hỏi xong, không nghe Bất Thông giải thích, Điền Quy Nông bỗng tách ra, lao nhanh về phía trước.

Chờ khi song phương có khoảng cách đủ xa, Hà Thiên Lượng khẽ hỏi:

- Tiểu huynh đệ thật sự chưa từng động thủ cùng lão Mông Diện nhân bí ẩn?

Chàng cười nhẹ:

- Hà huynh nghĩ sao?

- Theo lời căn dặn của Bạch bang chủ, ta nghĩ khác. Tiểu huynh đệ không những đã từng cùng lão động thủ mà tiểu huynh đệ còn suýt mất mạng nữa, đúng không?

Chàng trầm giọng:

- Hà huynh thử đoán xem, Điền Quy Nông liệu có nghe lời căn dặn đó như Hà huynh được nghe không?

Hà Thiên Lượng cau mày như để nhớ lại:

- Lúc Bạch bang chủ nói những lời này, nếu ta không nhớ lầm thì Điền Quy Nông đã đi khá xa. Y không thể nghe.

Chàng gật đầu:

- Đúng vậy! Y không thể nghe nên đáng lý ra y không nên hỏi đệ như vừa hỏi. Hà huynh xin lượng thứ, đệ càng lúc càng nghi ngờ lệnh đại sư huynh.

- Nghi ngờ? Về điều gì?

Hà Thiên Lượng như Bất Thông từng biết vốn là người có tính khí trầm tính. Và chàng thật sự nghĩ không lầm khi phát hiện ra lần này dù Hà Thiên Lượng đang quá kinh ngạc nhưng vẫn biết tự kiềm chế để câu hỏi kia chỉ đủ cho chàng nghe.

Chàng giải thích:

- Đệ đã có chủ tâm dò xét, lúc lệnh sư đang lưỡng lự chưa biết có nên thu nhận đệ hay không, sắc mặt của y và Hạ Uyển Nhu đều để lộ sự khẩn trương. Sau đó, cả hai vẫn giữ sắc mặt này vì không muốn đệ được sư tôn xem như bằng hữu.

Thấy Hà Thiên Lượng định nói, chàng vội đưa tay ngăn lại:

- Đệ chưa nói hết. Đệ không nghi ngờ Uyển Nhu vì sau đó, cho dù biết lệnh sư có ý truyền thụ võ công cho đệ, Uyển Nhu đã lộ vẻ tán thành. Và đệ hiểu Uyển Nhu chỉ thấy khó chịu nếu đệ tỏ ra cao ngạo, xem ngang hàng với lệnh sư, hoặc đệ quá tham lam, vô vấp ngay ý định làm truyền nhân của lệnh sư.

Dừng một lúc, chàng lại nói:

- Riêng Điền Quy Nông thì khác. Y thật sự không tán thành việc đệ có mặt ở đây. Nguyên nhân tại sao thì đệ chưa hiểu. Nhưng đệ có thể quyết chắc, người như Điền Quy Nông có lẽ không như Hà huynh hoặc mọi người từng nghĩ.

Hà Thiên Lượng đến giờ mới có cơ hội lên tiếng:

- Phải chăng vì y từ chối việc thay mặt gia sư, truyền thụ công phu cho tiểu huynh đệ khiến tiểu huynh đệ có thành kiến và nảy ra sự nghi ngờ?

Bất Thông đáp:

- Đệ nào phải người có lòng dạ hẹp hòi? Như đệ vừa nói, thái độ của y ngay từ đầu đã khiến đệ quan tâm. Chưa hết, chính câu hỏi khi này của y càng làm tăng sự nghi ngờ ở đệ.

Nghe nhắc lại điều này, Hà Thiên Lượng liền nhẹ gật đầu:

- Được rồi! Ta sẽ tìm cơ hội nói tất cả cho gia sư biết. Và để người tự định liệu.

Vừa nói đến đây, Hà Thiên Lượng bỗng kêu lên:

- Chao ôi! Đã đến Thiên Nhất Trang rồi. Thế mà vẫn chưa hoàn thành việc gia sư giao phó.

Bất Thông phì cười:

- Chuyện đó đâu cần phải vội Hà huynh. Vả lại, như tình thế trước mắt, đệ cũng không có tâm trí để ghi nhớ khẩu quyết đó. Ái chà! Bạch bang chủ đã nhập cuộc rồi. Đệ cũng không thể chậm.

Vút!

Bất Thông đã khiến Hà Thiên Lượng kinh ngạc khi chàng bắt ngờ lao vọt đi thật nhanh, chứng tỏ thân thủ thật sự của chàng còn cao minh hơn những gì mà vẻ ngoài của chàng để lộ.

Có phần bất phục, Hà Thiên Lương vội tăng thêm cước lực.

Vút!

Tuy nhiên, dù Hà Thiên Lương đã cố hết sức, khoảng cách giữa y và chàng vẫn càng lúc càng xa.

Nhưng dẫu sao cũng nhờ việc truy đuổi này, Hà Thiên Lương mới có dịp nhìn thấy một điều thật đáng để nghi ngờ.

Đó là Điền Quy Nông như đang cố tình chạy chậm lại và dần dần bị mọi người bỏ rơi.

Không thể tin một người như đại sư huynh lại có nội lực không thể bằng sư đệ, sư muội, Hà Thiên Lương ngay khi có điều kiện, lập tức nép vào một góc khuất và cố tình dõi nhìn từng cử chỉ của Điền Quy Nông sau đó.

Càng nhìn Hà Thiên Lương càng bàng hoàng và nhớ những gì Bất Thông vừa nói.

Trong lúc đó, đúng như lời Du Thừa Phong đã nói, những nhân vật giang hồ trước kia Bất Thông đã có lần nhìn thấy ở Vô Di Sơn hiện giờ họ đều xuất hiện ngay bên ngoài Thiên Nhất Trang. Nhưng, nếu trước kia họ cư xử với nhau khách sáo và lễ độ thì lúc này họ lại giao đấu với nhau như là thù nhân. Các môn nhân đệ tử của họ cũng vậy, tất cả đều tận lực giao đấu, tạo thành một quang cảnh vừa hung tráng vừa bi ai gây náo động cả một góc trời.

Hư Tướng đại sư, Vân Huyền đạo trưởng và một vị sư thái chắc chắn là chương môn nhân phái Nga My, ba nhân vật này đang vận dụng toàn bộ sở học để giao đấu bất phân thắng bại với ba nhân vật khác, là Sa Hồng Cát chương môn Côn Luân phái, là Hoa Vô Sắc chương môn phái Điểm Thương, và một nhân vật nữa mà theo sự đoán định của Bất Thông đó chính là chương môn Không Động phái Thạch Phù Vân.

Không trông thấy Tôn Thất Bình, Bất Thông vội đảo mắt tìm kiếm.

Chính lúc đó, Bất Thông nghe tiếng Du Thừa Phong gọi:

- Sao đệ còn đứng đó? Mau theo ta nào.

Phát hiện Du Thừa Phong cứ đưa mắt nhìn mãi vào trong Thiên Nhất Trang, Bất Thông ngay khi chạy đến vội hỏi:

- Như đệ không nhìn thấy Tôn Nhất Bình? Cũng không thấy Bạch lão nhân gia nữa?

Du Thừa Phong lo lắng ra mặt:

- Gia sư vừa đuổi theo Tôn Nhất Bình. Cả hai đã chạy vào khu rừng kia.

Bất Thông nghi hoặc :

- Vậy tại sao đại huynh không đuổi theo ? Hay đại huynh còn có những phát hiện nào khác ?

Du Thừa Phong càng tỏ ra khẩn trương.

- Tôn Nhất Bình đột nhiên bỏ chạy cho dù chưa hề có dấu hiệu là sắp bị gia sư đả bại. Ta nghĩ, lão cố tình dẫn dụ gia sư. Vả lại...

Bất Thông cũng nôn nóng, vội cướp lời :

- Như vậy đại huynh càng phải mau đuổi theo mới đúng. Hay đại huynh nghỉ trong khu rừng kia có nhiều nguy cơ không thể đối phó ?

Du Thừa Phong chất lưỡi :

- Nếu là những nguy cơ bình thường thì ta đã theo từ lâu rồi. Chậc... ! Theo lời giảng hồ đồn đại quanh Thiên Nhất Trang có ám tàng những trận thế kỳ môn. Với loại này, đừng nói là ta, đến gia sư cũng không am tường. Đệ là người có nhiều tâm cơ, ta gọi đệ hi vọng đệ sẽ nghĩ ra cách ứng phó.

Bất Thông ngơ ngác :

- Trận thế kỳ môn ư ? Đệ cũng đâu biết gì về những kỳ môn hoặc kỳ thuật ?

Nghe Bất Thông nói, Du Thừa Phong đang lo lắng lại càng thêm lo lắng :

- Nếu là vậy, tánh mạng của lão nhân gia phen này e nguy mất.

Bất Thông lập tức đưa mắt nhìn về phía Gia Cát Phàm :

- Là chương môn nhân một đại phái, có lẽ Gia Cát tiên bối...

Du Thừa Phong bật reo :

- Phải rồi ! Vì quá lo nên ta suýt chút nữa quên ! Không phải Gia Cát Phàm đâu, người chúng ta cần chính là Vân Huyền đạo trưởng.

Bất Thông liền lao đi :

- Đại huynh cứ ở đây. Đệ lập tức đi gọi Vân Huyền đạo trưởng.

Vút !

Nhưng trước mắt Bất Thông bỗng xuất hiện một nhân ảnh .

- Người muốn đi ư ? Hãy nạp mạng cho ta đã !

Vù...Vù...

Tuy chưa nhận ra ai là người phát thoại nhưng qua chiêu thức của người này, Bất Thông phải bàng hoàng :

- Là lão ? Lão muốn làm ngư ông đắc lợi ư ?

Và cùng lúc với việc phát kinh chống đỡ chiêu công của nhân vật này, Bất Thông còn bất ngờ hét toáng lên :

- Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo ! Kẻ đã bắt giữ những môn nhân của các phái chính là lão cầu này ! Đỡ !

Ào...Ào...

Ầm !

Khi tiếng chạm kinh vang lên, vì Bất Thông biết sau chiêu trảo của lão Mông Diện nhân hầy còn ẩn tàng nhiều biến hóa nên chàng lập tức di hình hoán vị theo bộ pháp Thái Cực Huyền Áo.

Vút !

Nhờ đó, Bất Thông không những thoát khỏi những chiêu tập kích lợi hại sau đó của đối phương, chàng còn kịp lên tiếng ngăn Du Thừa Phong lại :

- Một mình đệ tự lo liệu được. Đại sư huynh hãy mau mau cáo giác việc này và lo tiếp trợ ngay cho lệnh sư.

Tuy không tin lắm vào lời Bất Thông, do trước kia dù với sự hiệp lực của cả hai, họ suýt phải mất mạng.

Nhưng khi nghe đến sự cáo giác và nhất là sự xuất hiện quá ư đúng lúc của lão Mông Diện nhân, Du Thừa Phong phải nghĩ đây có thể là âm mưu nhằm vào toàn thể võ lâm nên lập tức dõng dạc đi và làm theo lời Bất Thông.

Nào ngờ, có tiếng gầm vang lên ngăn Du Thừa Phong thực hiện ý mình :

- Người chạy đi đâu ? Đỡ !

Vù...

Nghe tiếng gầm đầy uy lực, Du Thừa Phong vừa phát chiêu chống đỡ vừa cả kinh kêu lên :

- Lão cầu không chỉ đến một mình ? Bất Thông đệ đừng quá ham chiến, hãy mau nghĩ cách cáo trị đến các phái ! Cuồng đồ ! Đỡ !

Ào...Ào...

Ầm !

Theo tiếng hô hoán của Du Thừa Phong, Bất Thông cũng kinh hãi khi nhận ra kẻ vừa ra tay ngăn chặn Du Thừa Phong chính là gã hắc y độ nào.

Không những thế, với cái nhìn lướt qua toàn cục, Bất Thông cũng phát hiện có khá nhiều những gã hắc y nhân với chân diện hoàn toàn che kín cũng kéo đến. Và bọn này hầu như nhằm vào tất cả các phái, không chừa một phái nào.

Càng phát hiện, Bất Thông càng tin đây là một mưu mô đã được sắp đặt trước. Chàng liền vận lực, gầm lên vang dội :

- Tất cả chúng ta đều bị bọn hắc y nhân che mặt lừa rồi. Mọi người nên vì đại cục lo đối phó với bọn chúng, rất có thể là hậu nhân của đại ma đầu Ma Trung Tử trăm năm trước.

Tuy chưa biết lời cảnh tỉnh này liệu có được người của các phái hưởng ứng hay không nhưng Bất Thông cũng phần nào vững dạ khi nghe có tiếng Hạ Uyển Nhu hét lên hậm hực :

- Sư phụ ! Đây là một trong những kẻ che mặt đã có lần có ác ý với đệ tử và Khả thất muội. Bọn chúng còn có Ngô Công Phi Độc, sư phụ hãy cẩn trọng. Biết Hoa Sơn đã bắt đầu chú tâm đến bọn hắc y nhân, Bất Thông từ lúc đó liền chuyên chú trọng việc đối phó với những chiêu thức thập phần lợi hại của lão Mông Diện nhân.

Và lão đang quát :

- Lần này sẽ không còn ai có đủ khả năng lực giải nguy cho ngươi. Hãy nạp mạng nào !

Vù...Vù...

Vẫn thi triển Thái Cực Huyền Ảo, Bất Thông ung dung thoát khỏi chiêu trảo Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm của lão Mông Diện nhân. Chàng còn cố tình châm chọc lão :

- Nếu ta nhớ không lầm lão có một loại công phu khá lợi hại, dường như là Vạn Quỷ Âm Nhân Thân thì phải ? Từ này giờ, sao lão không đem ra dùng? Hả? Ha...ha...

Vụt !

Bị hụt chiêu tính đi tính lại cũng không dưới mười lần, lão Mông Diện tuy phần nộ nhưng không hiểu tại sao lão vẫn chưa dùng đến môn công phu như Bất Thông vừa nhắc. Trái lại, lão cứ diễn đi diễn lại mãi Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo :

- Quỷ Ảnh Trảo của ta có ít nhất là chín lần biến hóa. Bao nhiêu đó cũng đủ lấy mạng người rồi, ta cần gì phải phí lực dùng đến công phu khác? Xem đây !

Vù...Vù...

Do từ này giờ Bất Thông chỉ lẫn tránh là chủ yếu nên chàng thừa năng lực để đưa mắt nhìn khắp nơi, dõi xem bọn hắc y nhân thật sự có mưu đồ gì. Và ngay lần nhìn này, chàng phát hiện Du Thừa Phong như đang nao núng trước chiêu trảo có quá nhiều lần biến hóa của lão hắc y nhân kia. Nghĩ lại trước kia chàng cũng phải nao núng đâu kém gì Du Thừa Phong bây giờ. Vì thế, chàng vội tìm cách ra tay tiếp trợ Du Thừa Phong.

Kịp lúc lão Mông Diện nhân vẫn tiếp tục dùng trảo công kích, chàng bật cười :

- Lão tưởng ta không đoán ra mỗi lần lão dùng công phu đó là phải hao tổn chân nguyên sao? Đã vậy, ta cũng không hơi sức đâu mà đùa giỡn với lão. Lão chịu khó tìm người khác vậy ! Ha...ha...

Vút !

Bóng nhân ảnh chàng lập tức vượt khỏi tầm thị tuyến của lão.

Sau đó, khi nghe tiếng chàng quát, lão mới biết là chàng có ý đồ gì.

Lão giận dữ lao về phía Du Thừa Phong, đúng vào lúc một kinh của Bất Thông quát vào gã hắc y nhân nọ :

- Đỡ !

Ào...

Ầm !

Lão điên tiết chộp trảo vào Du Thừa Phong :

- Tên tiểu khất cái mau nạp mạng !

Vù...

Du Thừa Phong kêu bài hải :

- Chu choa ! Sao lão cẩu dám can trộm ta ? Xem gậy!

Vụt...Vụt...

Bất Thông cũng xuất hiện bên cạnh Du Thừa Phong :

- Đã biết lão vốn là một lão cẩu, sao đại huynh lại không đề phòng? Hãy đỡ nào !

Vù ...

Ầm ! Ầm !

Nhờ có Bất Thông kịp thời tiếp tục, Du Thừa Phong không những thoát nguy mà còn dư thời gian để nói lên sự kinh ngạc vừa có :

- Chà...chà... ! Như công phu của đệ đã tăng tiến? Phải chăng là do lão cầu ban cho?

Bất Thông lập tức phụ họa :

- Không gặp lão thì thôi, đệ có cảm nhận mỗi lần gặp lão thì công phu của đệ lại một lần tăng tiến. Không tin đại huynh hãy xem đây !

Chàng liền thi triển Thái Cực Huyền Áo Bộ, vừa để tránh chiêu lão Mông Diện nhân đang quật ra, vừa để tiếp cận lão từ phía bên tả.

Vút !

Vù...

Và chàng găm lên khi đã tiếp vào lão đủ gần :

- Trúng !

Lão Mông Diện nhân phần nộ vì bị Du Thừa Phong và Bất Thông đem lão làm trò đùa. Lão chờ chiêu chương của chàng thật gần bèn quát lên thật to :

- Người muốn chết !

Vù...Vù...

Nhưng, Bất Thông bỗng cười khanh khách :

- Chà ! Phản ứng nhanh thật đó. Nhưng, chậm mất rồi. Hà...hà...

Và chàng chỉ cần dịch chuyển một vài bộ vị là đủ làm cho chiêu công của đối phương rơi vào khoảng không.

Vút !

Vù...

Nộ khí xung thiên, lão gầm vang dội :

- Người có thể thoát nhưng còn tên khất cái này thì sao ? Nằm xuống !

Ào...Ào...

Bị lão chọn làm đối tượng, Du Thừa Phong chưa biết phải làm gì thì nghe Bất Thông kêu lên :

- Phi Hồ Bại Tẩu ! Mau !

Nghe thế nào làm thế đó, Du Thừa Phong liền xoay người và tiếp đó tự ngã sấp mặt xuống đất.

Nhờ đó, chiêu chương của lão Mông Diện nhân phải hụt đối tượng, lao sượt qua ngay bên trên Du Thừa Phong.

Phần nộ, lão tiến nhanh về phía trước như quyết ý phải hạ sát Du Thừa Phong :

- Mau nạp...

Lời của lão chưa dứt thì chiêu Phi Hồ Bại Tẩu của Du Thừa Phong hãy còn một động tác nữa nên động tác đó của Du Thừa Phong phải làm cho lão

nghe lời :

Vù... Vù...

Bất ngờ bị song cước của Du Thừa Phong từ dưới móc vào đại huyết đan điền, lão Mông Diện nhân đành dừng bỏ, quật mạnh chiêu trào xuống.

Ào...

Nhưng lão quên hãy còn Bất Thông. Và khi Bất Thông lên tiếng nhắc nhở Du Thừa Phong, là chàng đã có sẵn đối sách.

Vì thế, tiếng gầm của chàng vang lên đầy uy lực :

- Trúng !

Ầm !

Hự !

Do quá phần nộ nên bất phòng, lão Mông Diện nhân phải lãnh trọn một chưởng của Bất Thông quật ngay vào hậu tâm.

Bị trúng chưởng nên chiêu trào định quật xuống của lão phải ngưng trệ. Và chính lúc này song cước của Du Thừa Phong do không còn bị ngăn cản nên thân nhiên cuộn thẳng vào đan điền của lão.

Vù...

Những tưởng lão phen này phải mất mạng hoặc chí ít cũng bị trọng thương, Du Thừa Phong đang chờ đợi điều gì đó thì chợt nghe hai cước chân như cuộn vào khoảng không.

Kinh nghi, đang trong tư thế nằm sấp, Du Thừa Phong liền ngoái đầu nhìn lại. Và Du Thừa Phong phải ngậm ngậm thán phục khi thấy đối phương có phản ứng rất chuẩn xác.

Lão bất ngờ khom người xuống và hóp bụng về phía sau, tuy không nhiều nhưng lại đủ để tránh hai cước chân lợi hại của Du Thừa Phong.

Biết không thể hại mạng lão, Du Thừa Phong định thu chân về và uốn người đứng bật dậy thì phát hiện mảnh vải che mặt của lão do đang pháp phối phần dưới nên có vẻ như sẽ lọt vào đúng tâm vớ của chân.

Du Thừa Phong liền thực hiện ngay ý định này...

Vù...

Soạt !

Mảnh vải che kín mặt của lão liền bị một trong hai cước chân của Du Thừa Phong móc vào và lột bay khỏi mặt lão.

Có dịp nhìn rõ chân diện của đối phương, Du Thừa Phong cứ ngây người nhìn ngấm và hoàn toàn quên đi thực tại.

Du Thừa Phong chỉ tỉnh lại khi nghe Bất Thông bàng hoàng hô hoán :

- Giao Loang Hỷ Thủy đại huynh mau !

Kinh hãi, Du Thừa Phong chỉ còn biết làm theo lời Bất Thông và lăn ào ào qua một bên. Nhờ đó, một kinh uy mãnh do lão cầu kia giận dữ quật vào phải nện ngay vào nền đất, chỉ sượt ngay bên cạnh Du Thừa Phong trong

gang tác.

Âm !

Thoát chết, Du Thừa Phong vội hô hoán :

- Ta đã nhìn rõ mặt lão, Bất Thông ! Mau xem lão xem ! Như ta chưa từng thấy lão bao giờ !

Đến lúc này Bất Thông mới phát hiện trên chân của Du Thừa Phong đang phát phơ một mảnh vải. Đây là dịp may để chàng nhìn rõ chân diện của đối phương, chàng bèn tìm cách từ phía sau chạy đến phía trước lão.

Vút !

Thế nhưng, lão như không muốn điều đó xảy ra nên sau khi quật một kinh vào Du Thừa Phong để gọi là sát nhân diệt khẩu và đã bất thành, lão liền đưa hai tay lên bưng kín mặt, đồng thời vội vàng lao đi, không để Bất Thông có đủ thời gian lao đến phía trước mặt lão.

Vút !

Với thân thủ như lão, một khi lão quyết tâm bỏ chạy và chạy thật nhanh, Bất Thông dù có Thái Cực Huyền Ảo Bộ vẫn không tài nào đuổi kịp, nói gì đến việc nhìn rõ diện mạo lão.

Hậm hực, Bất Thông định hỏi Du Thừa Phong về diện mạo lão, bất ngờ chàng phải kêu lên :

- Ngô Công Phi Độc ? Đại sư huynh mau lùi lại !

Du Thừa Phong một lần nữa chỉ biết làm theo sự chỉ dẫn của Bất Thông.

Vút !

Ngay sau đó, Du Thừa Phong còn nghe thanh âm của Bất Thông đang di chuyển khắp toàn trường :

- Bọn hắc y đang có ý tháo chạy ! Nếu chư vị muốn đuổi theo xin đừng quên chúng có thể phóng Ngô Công Phi Độc hãm hại.

Đưa mắt nhìn, Du Thừa Phong thấy cảnh trạng xảy ra đúng như lời Bất Thông vừa hô hoán.

Bọn hắc y nhân chắc chắn phải là thủ hạ của lão cẩu kia và nếu lão phải hối hả bỏ chạy thì bọn chúng đâu còn chút đởm lược nào để cố tình lưu lại ?

Tuy nhiên, do quần hùng sợ Ngô Công Phi Độc hãm hại nên tất cả đành phải để bọn hắc y nhân ung dung rời đi.

Duy chỉ có Bất Thông là ngang nhiên lao vào một tên hắc y nhân khi thấy tên đó cứ quyết liệt giao thủ với Hà Thiên Lượng.

Ý trượng vào Thái Cực Huyền Ảo Bộ, Bất Thông lập tức xen vào giữa :

- Người còn hùng hổ đến thế sao? Trúng !

Vù...

Bị Bất Thông phát chiêu quá bất ngờ, tên hắc y nhân gầm lên :

- Tiểu tử ngươi chán sống rồi sao? Hừ !

Tuy gầm thét cho ra vẻ nhưng ngay sau đó gã lắc người biến mất.

Vút !

Phát hiện gã thi triển công phu này, Bất Thông bật cười :

- Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân ? Xem ra ngươi cần phải thân phận không hề kém lão cầu hộ pháp kia. Xem đây !

Chàng định dùng Thái Cực Huyền Ảo Bộ, quyết so tài cùng thân pháp Vạn Ảnh Quy Nhân Thân của gã thi bất ngờ nghe Hà Thiên Lượng cất tiếng kêu lên :

- Tiểu huynh đệ hãy cố lột bỏ lớp giả diện của y. Ôi chao ! Hãy cẩn trọng nào ! Như y định phóng Ngô Công.

Không cần Hà Thiên Lượng nói dứt lời, Bất Thông lập tức hươ tròn song chưởng, tạo thành một màn kinh dày đặc để che chắn cho bản thân và cho cả Hà Thiên Lượng.

Ào...Ào...

Chưa biết biện pháp này có kiến hiệu hay không, Bất Không chợt giận dữ khi nghe Hà Thiên Lượng kêu lên tiếc rẻ :

- Chà ... ! Y chạy mất rồi.

Vẫn phải đề phòng Ngô Công Phi Độc, Bất Thông đành phải giữ nguyên chiêu chưởng để hăm hực nhìn gã hắc y nhân đang mãi miết chạy vút đi.

Vút !

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 16

Vào Trận Nhưng May Thoát Khỏi Trận

Kế Và Kế Tám Lạng Với Nửa Cân

Quay nhìn lại cục trường, Bất Thông kinh ngạc, hỏi Khả Thuý Đình:

- Người của ba phái: Côn Luân, Diêm Thương và Không Động phái đã bỏ đi cả rồi sao?

Khả Thuý Đình chưa kịp đáp thì có tiếng Gia Cát Phàm vang lên:

- Bọn họ được Tôn Nhất Bình đưa vào Thiên Nhất Trang rồi. Do không thể vượt qua lớp kỳ môn thể trận ngay bên ngoài Thiên Nhất Trang, mọi người đâu còn cách nào để truy đuổi?

Thất kinh, Bất Thông vội gọi Du Thừa Phong:

- Du đại huynh!

Có tiếng Hà Thiên Lượng nói ngay bên cạnh:

- Tiểu huynh đệ muốn tìm Du Thừa Phong? Ta có nhìn thấy y đèn nói

chuyện với Vân Huyền đạo trưởng, sau đó...

Bất Thông vội đưa mắt tìm kiếm Vân Huyền đạo trưởng, miệng hỏi:

- Vân Huyền đạo trưởng vẫn còn ở đây nhưng sao không thấy Du Thừa Phong?

Nghe nhắc đến tên, Vân Huyền đạo trưởng vội tiến đến:

- Thiếu hiệp muốn hỏi cao đồ của Bạch bang chủ? Vô lượng thọ phật! Y có hỏi bản đạo về cách xâm nhập trận đồ, khi bản đạo đáp là cần phải xem xét lại, y chẳng nói chẳng rằng cứ chạy luôn vào Thiên Nhất Trang.

Bất Thông thập phần lo lắng:

- Với những trận đồ này, đạo trưởng cần bao nhiêu thời gian mới nghĩ ra cách phá giải?

Vân Huyền đạo trưởng thở dài:

- Hàng trăm năm qua, Thiên Nhất Trang vốn được xem là nơi bất khả xâm phạm. Bản đạo nghĩ...

Bất Thông cuống quýt:

- Vãn bối chỉ muốn biết đạo trưởng cần bao nhiêu thời gian?

Thấy Bất Thông nói năng thiếu lễ độ, Gia Cát Phàm vội lên tiếng:

- Đạo trưởng đây dù sao cũng là chương môn nhân một đại phái. Người đừng vì quá lo lắng cho Du Thừa Phong mà kém đi phần lễ độ.

Bất Thông nhăn nhó:

- Tiểu nhân nào chỉ lo cho Thừa Phong? Bạch bang chủ trước đó cũng đã bị Tôn Nhất Bình dẫn dụ vào trận đồ rồi.

Gia Cát Phàm giật mình:

- Thảo nào từ nãy giờ ta không nhìn thấy Bạch bang chủ.

Quay qua Vân Huyền đạo trưởng, Gia Cát Phàm nôn nao hỏi:

- Những trận đồ này...

Vân Huyền cứ lắc đầu:

- Vô lượng thọ phật! Như lời bản đạo đang nói, người sáng lập Thiên Nhất Trang phải là người rất cao minh về kỹ môn thuật. Nếu có thể nghĩ ngay được cách phá giải trận đồ, Thiên Nhất Trang làm gì dám tự xưng là nơi bất khả xâm phạm. Khó lắm! Khó lắm!

Vút!

Phát hiện Bất Thông bỗng dung lao đi, Gia Cát Phàm gọi vội:

- Người định làm gì! Ô hay! Sao người tự đi vào đó? Hãy chờ mọi người cùng nghĩ cách đã!

Bất Thông đang xăm xăm tiến vào khu rừng, là nơi Du Thừa Phong nhìn thấy lão Bạch ăn mày đã bị Tôn Nhất Bình dẫn dụ vào. Khi nghe Gia Cát Phàm hỏi, chàng quay người và ném lại một câu:

- Bạch bang chủ là đại ân nhân của tiểu nhân. Dù phải chết, tiểu nhân cũng quyết phá hủy toàn bộ khu rừng để giải cứu Bạch bang chủ.

Thất kinh, Hà Thiên Lượng gọi:

- Hành động như tiểu huynh đệ là bất trí! Hãy nghe ta, quay lại nào!

Nhưng, Bất Thông ngay lúc đó đã biến mất vào khu rừng.

Gia Cát Phàm giẫm chân tức tối:

- Sao y quá liều lĩnh? Nếu y cũng bị hại, nguyên khí Cái Bang phen này phải tổn hại nghiêm trọng.

Vân Huyền đạo trưởng kinh nghi:

- Vị thiếu hiệp đó cũng là đệ tử Cái bang sao?

Gia Cát Phàm định đáp thì nghe tiếng niệm phật vang lên:

- Nam mô a di đà phật! Như Gia Cát chương môn chưa có dịp nhìn rõ cách thi triển công phu của vị thiếu hiệp đó? Cũng như Hư Tướng phương trượng, bản ni cũng đã nhìn thấy thân thủ của y. Y có một loại bộ pháp rất lợi hại.

Và bộ pháp này chắc chắn không có liên quan đến sở học của Bạch bang chủ.

Gia Cát Phàm lắc đầu:

- Điều này...

Hà Thiên Lượng dù đang lo lắng cho Bất Thông nhưng vẫn lên tiếng minh định:

- Sư phụ! Lời nói của Tuệ Đàn sư thái hoàn toàn đúng. Chính Bất Thông nhờ bộ pháp này đã giúp đệ tử đối phó với một gã hắc y mà đệ tử nghi là...

Gia Cát Phàm kinh ngạc:

- Người cũng nhìn thấy điều đó sao, Thiên Lượng? Lạ thật, không lẽ y vì đã luyện võ của môn phái khác nên Bạch bang chủ không muốn y báỉ sư?

Tuệ Đàn sư thái lại lên tiếng:

- Phải chăng y chính là Tiểu Bất Thông độ nào ở Võ Di Sơn, kẻ đã phát hiện nơi ẩn dấu kinh thư võ học của Ma Trng Tử đầu tiên, sau bị Tôn Nhất Bình và nhiều người khác phổng tay trên?

Gia Cát Phàm gật đầu:

- Chính là y! Lần đó, như Gia Cát mỗ thử tìm hiểu, y đã từng cùng mẫu thân lưu ngụ ở Võ Di Sơn những ba năm. Và họ lưu ngụ ở đó là để tìm di thư võ học của Ma Trung Tử.

Do Gia Cát Phàm cứ mãi kể về những gì đã biết có liên quan đến Bất Thông nên Hà Thiên Lượng tuy đang có nhiều điều cần nắm bắt nhưng vẫn chưa có cơ hội.

Đến khi Gia Cát Phàm dứt lời, cả ba vị chương môn kia thì mãi ngẫm nghĩ về thân thế kỳ của Bất Thông. Hà Thiên Lượng mới có cơ hội tiến đến gần Gia Cát Phàm.

Hà Thiên Lượng nói khẽ:

- Sư phụ...

Gia Cát Phàm vội quay lại. Và nhờ đó, Gia Cát Phàm chợt nhìn thấy một người đang đứng ở xa.

Nhìn người đó đang đưa tay vẫy vẫy, Gia Cát Phàm nghi hoặc:

- Người thử nhìn xem, Thiên Lượng. Người đang gọi tay gọi chúng ta có phải là Du Thừa Phong?

Hà Thiên Lượng tiếc nuối vì vẫn chưa kịp bấm báo điều đang nghi ngờ:

- Y phục của người này nếu không là Du Thừa Phong cũng là Cái Bang đệ tử. không biết y đã phát hiện điều gì mà tỏ vẻ khẩn trương như vậy?

Gia Cát Phàm thêm nghi hoặc:

- Chỗ y đứng có một sơn đạo, có lẽ là lối dẫn đến quả núi ngay phía sau Thiên Nhất Trang. Hoặc giả y đang gọi chúng ta đến tiếp trợ Bạch bang chủ và Bất Thông?

Thoáng nghi ngờ, Hà Thiên Lượng vội bảo:

- Để đệ tử chạy đến hỏi y!

Nhưng Vân Huyền đạo trưởng chợt đề xuất:

- Không cần phải hỏi? Nhất định là Bạch bang chủ đang lâm nạn. Chúng ta đông như thế này, nếu gặp phải Tôn Nhất Bình và người của phái kia, có đôi phó cũng dễ. Đi nào!

Dứt lời, từ Vân Huyền đạo trưởng đến Hư Tướng phương trượng và Tuệ Đán sư thái, tất cả cùng động thân lao đi, khiến những tăng nhân, đạo nhân là đệ tử của họ cũng chạy đi.

Thấy vậy, Gia Cát Phàm cũng đưa tay vẫy mạnh:

- Chúng ta đi thôi!

Vút!

Hà Thiên Lượng vì mãi đưa nhìn theo bóng dáng của gã khát cái nên phải chậm chân so với mọi người.

Vì thế, Hà Thiên Lượng càng thêm nghi ngờ khi nhìn thấy gã khát cái kia có thái độ kỳ quặc.

Gã không chờ mọi người đến gần, cứ thản nhiên quay lưng bỏ đi và chạy mất dạng theo lối sơn đạo là lối mà Gia Cát Phàm đã nói.

Nghĩ đây là âm mưu hoàn toàn bất lợi cho các phái, Hà Thiên Lượng vì không thể giải thích nên đảo người chạy theo lối khác, không đi chung đường với mọi người.

Đang định vòng qua khu rừng ẩn tàng nhiều kỳ môn trận thế để có thể đến quả núi phía sau Thiên Nhất Trang mà không lọt vào âm mưu của gã khát cái nọ, Hà Thiên Lượng chợt giật mình khi nghe có tiếng người gọi thật bất ngờ:

- Hà huynh sao chỉ đi có một mình? Còn mọi người đâu?

Từ khu rừng, Bất Thông đang vội vã bước ra và trên tay đang đỡ một thân hình bất động.

Nhìn thân hình đó, Hà Thiên Lượng khê kêu:

- Sao chỉ có Du Thừa Phong? Còn Bạch bang chủ...

Bất Thông đặt Du Thừa Phong nằm xuống:

- Đệ chưa tìm kỹ. Vả lại, thoát được như thế này là may lắm rồi. Đệ cứ nghĩ đệ sẽ không còn gặp lại mọi người.

Kinh nghi, Hà Thiên Lượng hỏi:

- Tiểu huynh đệ làm cách nào có thể đi vào và đi trở ra, không bị trận đồ vây hãm?

Bất Thông cười gượng:

- Có nói ra vị tất Hà huynh tin. Nói tóm lại, đệ chỉ biết chạy bừa, thật may là kịp thấy Du Thừa Phong. Không hiểu sao y cứ hôn mê mãi không tỉnh.

Hà Thiên Lượng vội xem xét khắp người Du Thừa Phong:

- Toàn thân y không hề có thương tích. Có lẽ đây là sự lợi hại của trận đồ, chỉ làm người xâm nhập phải hôn mê, không hại đến tính mạng.

Vừa nói Hà Thiên Lượng vừa dùng một ngón tay day mạnh vào huyệt Nhân Trung của Du Thừa Phong.

Nhìn theo cử động của Thiên Lượng, Bất Thông sau đó phải reo lên:

- Y tỉnh rồi, Hà huynh quả nhiên lợi hại!

Trong khi chờ Du Thừa Phong hoàn toàn tỉnh lại, Hà Thiên Lượng giải thích:

- Đó là cách giúp người tỉnh lại nếu người đó chỉ hôn mê vì gặp nhiều hoảng loạn. Không lẽ tiểu huynh đệ không biết điều này?

Chàng lắc đầu:

- Đệ không biết. Nhưng điều gì đã khiến một người như Du Thừa Phong phải hoảng loạn?

Nghe thấy câu này ngay khi tỉnh lại, Du Thừa Phong vội nói với tâm trạng hãy còn sợ hãi:

- Đừng nói là hoảng loạn. Ta đã mấy lần tưởng phải vỡ tim mà chết rồi. Này nhé, đệ cứ nghĩ ở quanh đệ chợt xuất hiện toàn là những hình ảnh ma quái, chúng cứ chập chờn thoát ần thoát hiện, rồi còn luôn miệng gào thét nữa, đệ không...

Chợt dừng lời vì nhìn thấy bên cạnh Bất Thông hãy còn một người nữa. Du Thừa Phong ngồi bật dậy:

- Hà Thiên Lượng? Hoá ra chính là Hà huynh đã cứu ta?

Hà Thiên Lượng lắc đầu và đưa tay chỉ Bất Thông:

- Chính y đã cứu Du huynh. Nhưng cứu bằng cách nào, như ta vừa hỏi, y cũng không thể giải thích.

Du Thừa Phong kinh ngạc nhìn Bất Thông. Một lúc sau. Du Thừa Phong lắc đầu:

- Người ta nói, quân tử xa nhau đôi ba ngày đã thấy khác. Ta và đệ tính ra chỉ vón vện ba ngày không hề gặp, võ công của đệ không những tăng tiến bất ngờ mà ở đệ còn có nhiều điều khiến ta cơ hồ không nhận ra.

Bất Thông cười ngượng:

- Việc võ công đệ tăng tiến, ngay khi gặp lệnh sư, đệ nhất định nói. Nhưng bây giờ thì không được rồi.

Nghe nhắc đến sư phụ, Du Thừa Phong bật kêu:

- Phải rồi! Ta đang ở trong trận đồ, nếu người đã vào trận cứu ta chính là đệ thì gia sư đâu, sao đệ không...

Cứ nhìn vào vẻ mặt đang thiếu não của Bất Thông, Du Thừa Phong cũng dư biết ý nghĩ. Do đó, không những chỉ bỏ lửng câu nói mà Du Thừa Phong còn gào lên:

- Không được! Ta nhất định phải vào đó để cứu sư phụ. Ta không thể đứng yên nhìn sư phụ bị người khác hãm hại mà không có bất cứ hành động gì. Phần thì biết chính Bất Thông cũng không dám mạo hiểm thêm lần nữa, phần thì chực nhớ đến những gì định làm nhưng chưa kịp làm, Hà Thiên Lượng vờ kêu:

- Du huynh không cần lo lắng nữa, Bạch bang chủ có lẽ đang ở ngay phía sau Thiên Nhất Trang.

Không chờ Bất Thông hoặc Du Thừa Phong hỏi, Hà Thiên Lượng đem chuyện một gã khát cái đã bất ngờ xuất hiện khi nãy ra sao kể cho cả hai nghe.

Vừa nghe xong, Du Thừa Phong vụt đứng lên và phóng người lao đi, sau khi ném lại một câu:

- Đệ tử bốn bang đã được lệnh chờ sẵn ở sau núi, nhất định gia sư đang ở đó. Vút!

Nghe thế, đến lượt Hà Thiên Lượng hoang mang. Vì vậy, tuy phải chạy theo Du Thừa Phong nhưng Hà Thiên Lượng cố tình làm hiệu cho Bất Thông đừng chạy quá nhanh và hãy chạy ngang hàng với y.

Hiểu ý, Bất Thông dù cũng đang nôn nao muốn chạy thật nhanh đến phía sau núi để xem việc Bạch bang chủ đang ở đó là thực hay hư, nhưng vẫn phải chậm chân chờ Hà Thiên Lượng đến gần:

- Có chuyện gì sao, Hà huynh?

Hà Thiên Lượng khẽ bảo:

- Chúng ta cứ giữ khoảng cách vừa phải với Du Thừa Phong. Vừa có thể nhìn thấy y vừa không để y nghe những gì chúng ta cần nói.

Bất Thông thêm nghi hoặc:

- Phải chăng chuyện có liên quan đến gã khát cái là do Hà huynh bịa?

Hà Thiên Lượng giật mình, thầm khiếp sợ tài trí và tâm cơ quá sắc sảo của Bất Thông:

- Tuy không là bịa nhưng ta chưa nói hết những nghi ngờ của ta.

Chờ khi Hà Thiên Lượng nói rõ hơn về những thái độ đáng nghi ngờ của gã khát cái. Bất Thông lập tức nói ra những suy nghĩ của chàng:

- Nếu Cái Bang vì gặp nguy cần các phái mau chóng đến giúp thật sự, với bang quy nghiêm ngặt thì gã kia nhất định không thể có những thái độ kỳ quặc đó. Rõ ràng đây là một âm mưu và là một âm mưu rất bất lợi cho các phái, kể cả quý phái Hoa Sơn nữa. Sao Hà huynh không nói ngay những nghi ngờ cho lệnh sư biết?

Hà Thiên Lượng thở dài:

- Ta biết, rất có thể vì thái độ chần chừ của ta sẽ khiến các phái gặp những nguy cơ khó lường. Tuy nhiên, một là ta hoàn toàn không kịp nói rõ, chứ đừng bảo là giải thích, mọi người vừa nhìn thấy đã ào ào lao đi. Thứ hai, ta nói thật lúc đó ta cũng hoang mang, đến ta còn không dám tin vào ta nữa là phải giải thích cho ai khác.

Bất Thông quay đầu nhìn Hà Thiên Lượng:

- Hà huynh như còn điểm nào đó nghi ngờ nhưng chưa nói hết cho đệ biết? Hit mạnh một hơi để tăng thêm đởm lược, Hà Thiên Lượng gật đầu:

- Đúng là còn! Đó là điều tiểu huynh đệ nhắc nhớ ta, có liên quan đến Điền Quy Nông.

Bất Thông chớp mắt vài lượt:

- Điền Quy Nông đã có những hành vi nào đáng nghi?

Ở phía trước, do Du Thừa Phong ngay khi được tin về sự phụ liên chạy ngược trở lại phía có lối vào sơn đạo, Du Thừa Phong vừa rẽ vào một góc khuất cạnh chân núi khiến Bất Thông và Hà Thiên Lượng ở phía sau không thể nhìn thấy được nữa, có tiếng Du Thừa Phong gầm lên:

- Lại là lão? Bất Thông đệ hãy nhanh chân lên nào!

Vừa mới dẫn bước và tăng cước lực cũng ở góc khuất đó có tiếng chạm kinh lọt vào tai Bất Thông.

Ầm!

Biết Du Thừa Phong mười phần đang gặp nguy đủ mười phần, Bất Thông chột kêu to, có ý cho Hà Thiên Lượng nghe:

- Đó là hộ pháp của bọn hắc y nhân che kín mặt. Hà huynh phải cẩn trọng mới được.

Vút! Vút!

Cùng Hà Thiên Lượng vượt qua chỗ rẽ và lọt vào góc khuất, ngay khi Bất Thông nhìn thấy thân hình bất động của Du Thừa Phong đang nằm sóng sượt trên nền đất thì bên tai chàng liền nghe tiếng cười ngạo nghễ của lão Mông Diện nhân:

- Người muốn cẩn trọng cũng muộn rồi! Hãy ngoan ngoãn nằm xuống nào! Ha... ha...

Bằng khoé mắt, Bất Thông nhìn thấy lão Mông Diện nhân đang từ phía sau một tảng đá lớn xuất hiện. Và từ tay lão, một màn bạch vụ liền tung ra, phủ chụp kín toàn thân của chàng và của Hà Thiên Lượng nữa.

Bị lão xuất kỳ bất ý dùng Mê Hồn Vu chụp toàn thân, Bất Thông biết chàng dù bẻ khí quả nhiên cũng là muộn như lão vừa bảo. Vì thế, chàng đành tương kế tựu kế, hy vọng đến lúc tối hậu chàng vẫn còn một cơ hội chuyển bại thành thắng.

Với ý định này, chàng vừa bẻ khí để Mê Hồn Vu nếu đã thâm nhập thì chỉ thâm nhập ở mức độ tối thiểu, và vừa vờ loạng choạng ngã nghiêng như Hà Thiên Lượng cũng đang ngã nghiêng loạng choạng.

Huych! Huych!

Trước lúc hôn mê, chàng mãi nguyện khi nghe có tiếng cười của lão Mông Diện nhân vẫn lọt vào tai chàng...

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 17

Cứu Các Phái Anh Hùng Nghĩ Kế

Diệt Ngô Công Mạo Hiểm Liều Thân

Tất cả đều ở trong một thạch động thật rộng và có chung một tình trạng hoàn toàn giống nhau.

Đó là nhận định đầu tiên ngay khi Bất Thông tỉnh lại và mở mắt he hé để nhìn.

Cũng như chàng hiện giờ, người của bốn phái: Hoa Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đang và Nga My dường như bị lũ thuộc hạ của lão Mông Diện nhân khiên vào ném cho nằm lẫn lộn vào nhau mà không cần phân biệt hoặc cố ý sắp xếp cho người của một phái được nằm theo một cụm.

Cứ như bên cạnh chàng mà nói, ngay trước mặt là một đệ tử Thiếu Lâm với tăng bào rộng thùng thình, ngang phía chân chàng là một vị tiểu sư thái với khăn trùm đầu đã bật ra để lộ những sợi tóc vừa dài vừa đen nhánh, nằm ngay dưới chân chàng là một tục gia đệ tử, chắc chắn phải là đệ tử của phái Hoa Sơn, còn phía sau chàng, nhờ có một phần nào của ống tay áo đạo bào đang hờ hững vắt qua người chàng nên chàng biết đó là đệ tử phái Võ Đang. Do tư thế nằm nghiêng nên tầm thị tuyến của chàng bị hạn chế rất nhiều. Vì thế, dù chàng muốn tìm kiếm Du Thừa Phong hoặc Hà Thiên Lượng cũng không thể nào tìm thấy.

Tuy nhiên, chính nhờ vào việc bị ném nằm lẫn lộn như thế này nên chàng lập tức có thêm hai nhận định nữa. Thứ nhất, mọi người tuy gặp nguy nhưng chưa đến nỗi phải mất mạng, và họ bị khống chế là do tác động của Mê Hồn

Vụ, đến lúc này họ chưa thể tỉnh lại. Thứ hai, bản thân chàng lúc này cũng không bị lão Mông Diện nhân liệt vào loại cần phải đề phòng, bằng không lão đã hạ sát chàng hoặc lão phải có lệnh giữ chàng ở một nơi biệt lập. Đây chính là điều may cho chàng và chàng phải tận dụng nếu thật sự vẫn giữ nguyên ý định chuyển bại thành thắng.

Khê nhích động chân nguyên, chàng thoáng mừng, nhờ chàng kịp thời bế khí nên tuy bị Mê Hồn Vụ nhập phải hôn mê nhưng đến giờ này chàng đã tỉnh và còn nguyên chân lực như lúc chưa bị bắt.

Vẫn trong tư thế nằm nghiêng, chàng vừa dẫn lưu chân nguyên đi khắp các kinh mạch phòng khi hữu sự sẽ kịp thời động thủ, vừa ngưng thần nghe ngóng từng động tĩnh một.

Và tiếng động đã đến, rất tiếc, bọn hắc y nhân đến khá đông.

Bất Thông nghe có tiếng người ra lệnh:

- Cho bọn chúng dùng giải dược. Nhớ, phải chế trụ huyết đạo bọn chúng trước, sau đó hãy nhét giải dược vào miệng.

Tiếng những bước chân di chuyển loạn xạ liên vang lên, chứng tỏ bọn hắc y nhân đang toả ra khắp thạch động để thi hành mệnh lệnh của gã kia.

Mới kịp nghĩ đây là cơ hội ngàn năm một thuở, Bất Thông đã thất kinh khi nghe gã kia lại lên tiếng:

- Mà này, bọn ngươi nhân tiện tìm cho ta một gã tiểu tử có tên gọi là Bất Thông. Gia phụ bảo phải giam y vào thạch lao. Tìm thấy y, bọn ngươi không cần giải độc cho y, tiến hành đi!

Chàng kêu thầm:

“ Ta định chờ mọi người cùng tỉnh lại sẽ giúp họ giải khai huyết đạo và nhất tề ra tay. Nhưng bây giờ không được nữa rồi. Trừ phi ta mạo hiểm, cứu được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Thế nhưng, số lượng người chắc chắn sẽ được chàng cứu không nhiều như chàng nghĩ. Vì sau mệnh lệnh thứ hai của tên hắc y nhân kia, thời gian ước chừng đủ cho bọn hắc y nhân vừa chế trụ huyết đạo cho dùng giải dược chỉ khoảng mười mấy, hai mươi người là cùng, liền có tiếng bước chân tiến đến chỗ chàng nằm.

Vẫn hé mắt để nhìn, chàng thấy một gã hắc y nhân đang lom khom vừa giải độc vừa chế huyết đạo cho tiểu sư thái Nga My phái.

Chàng đang thầm mong, sao cho gã kia khoan hãy nhìn thấy chàng và hãy giải độc cho vị tăng nhân kia đã, thì bất ngờ gã nọ đặt một chân ngang mặt chàng.

Biết thế là gã chọn chàng làm người kế tiếp, chàng đành phải ra tay thôi.

Chàng chồm dậy và chộp ngay vào khúc trì huyết của gã:

- Ôi...

Tuy tiếng kêu của gã đã làm kinh động đến bọn kia nhưng may thay, túi giải

được của gã rơi xuống đất đã được chàng nhanh tay giữ lại.

Thật quả quyết chàng quật cho gã nọ một kinh.

Bung!

Toàn thân gã lập tức bay về phía có một gã đang trong tư thế của một gã đầu lãnh.

Vù...

Đến lúc này gã đầu lãnh mới có thể phát hiệu lệnh:

- Y chính là tiểu tử Bất Thông. Chớ để cho y thoát.

Lập tức có hơn mười gã hắc y nhân lao vun vút vào chàng.

Vút! Vút!

Thạch động tuy rộng nhưng có quá nhiều nhân vật giang hồ bị vất nằm ngổn ngang nên vô tình làm cho Bất Thông không thể vận dụng Thái Cực Huyền Áo Bộ.

Chàng đành phải tận lực giao đấu với lũ hắc y nhân:

- Hãy xem Tàng Long Phi Hồ Thúc.

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Vẫn biết mãnh hổ nan địch quần hồ, Bất Thông sau tiếng chạm kinh liền giả vờ như kém lực phải bị chấn bay vào một góc thạch động.

Vút!

Bọn hắc y nhân hùng hổ lao theo:

- Chạy đi đâu?

Vút! Vút!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Nhìn thấy chúng cứ thần nhiên dẫm bừa quần hùng khi chạy đuổi theo chàng, Bất Thông phần nộ gầm lên:

- Bọn ngươi đều đáng tội chết! Đờ!

Ầm! Ầm! Ầm!

Sau mấy chưởng liên hoàn nhưng không thể đẩy bật phe đối phương với những mười người, Bất Thông lại phải vờ bại để chạy đi.

Vút!

Lần này chàng có một chủ định khác. Vừa chạy chàng vừa đưa mắt tìm kiếm khắp thạch động. Và mỗi khi nhìn thấy nhân vật nào hoặc đã mở mắt hoặc đang chớp mắt, chàng biết đó là những người đã được giải độc và chỉ còn bị khổng chế huyết đạo, chàng liền cố ý chạy qua những người này.

Vút!

Ở phía sau, bọn hắc y nhân cứ ào ào bám sát:

- Ngươi chạy không thoát đâu! Hãy đỡ!

Vù... Vù...

Nhưng chàng vẫn thân nhiên đảo người khắp thạch động.

Với ý định sẵn có, khi chạy ngang qua chỗ của những người đã tỉnh, chàng nhẹ nhàng dùng chân chạm vào họ và giải khai huyết đạo cho họ.

Vút!

Sau khi giải huyết cho khoảng mười người, ý đồ của chàng đã bị gã đầu lãnh phát hiện.

Gã hô hoán:

- Không cần đuổi theo y. Hãy chú ý những kẻ được bọn người cho dùng giải dược.

Và đích thân gã lao về phía Bất Thông:

- Tiểu tử đừng mong giở trò. Xem chiêu!

Vút!

Vù... Vù...

Đến lúc này chàng mới có dịp cười vang:

- Người phát hiện chậm mất rồi! Hãy xem kìa. Lũ thuộc hạ của ngươi phen này phải khốn đốn! Ha... ha...

Nghe thế gã nọ vội quay đầu nhìn lại phía sau dù đang giữ nguyên chiêu trào Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm nhiều biến ảo.

Tiếng gầm của Bất Thông liên vang lên:

- Trúng!

Ào... Ào...

Phát hiện đã làm kẻ trá nguy của Bất Thông, gã nọ phải quay đầu lại, chỉ để kêu lên một tiếng khiếp đảm:

- Chao ôi!

Thì...

Ầm!

Hự!

Tuy gã chưa chết nhưng đầu sao gã cũng đã bị Bất Thông loại ra khỏi vòng chiến. Vì thế gã hậm hực nhìn Bất Thông lao vào lũ thuộc hạ của gã.

Bất Thông vừa quật kinh vào một gã hắc y nhân vừa lớn tiếng hô hoán:

- Những vị đã được tại hạ giải huyết hãy mau mau đi giúp những người khác khai giải huyết đạo. Còn bọn này, hãy giao cho tại hạ xử lý! Đờ!

Vù...

Ầm!

Khi này phải giao chiến trong tình trạng bị đối phương đông người ức hiếp khiến Bất Thông bất phục. Nên bây giờ có dịp cùng đối phương một chọi một, bao nhiêu sở học đều được chàng tung ra hết.

Chàng lại lao đến gã hắc y nhân thứ hai, kẻ đó:

- Phần của ngươi đây! Đờ!

Vù...

Ầm!

Uy thế của chàng khiến gã đầu lãnh phải ngấm ngầm lén bỏ đi.

Tuy đã nhìn thấy nhưng Bất Thông vẫn ung dung nói với những nhân vật đã được giải khai huyết đạo:

- Trên tay tại hạ là túi giải dược Mê Hồn Vụ, có vị nào nhận lấy, giải độc cho mọi người.

Đáp lại tiếng gọi của chàng, âm thanh của Hạ Uyển Nhu bỗng vang lên:

- Thiếu hiệp mau ném cho ta.

Chàng mừng rỡ ném đi:

- Cô nương cần nhất là phải tìm và giải độc cho lệnh sư huynh Hà Thiên Lượng. Tình thế này chỉ có y mới đủ trầm tĩnh để nghĩ cách đối phó. Mau chụp lấy này.

Vút!

Vừa mới ném túi giải dược đi, chàng lại nghe thanh âm của gã đầu lãnh vang lên:

- Đã không thể thu dụng thì cứ giết hết, không tha, bọn ngươi đừng ngần ngại, tự ta sẽ giải thích với gia phụ và Môn chủ. Hành động đi!

Đưa mắt nhìn, Bất Thông thoáng kinh hãi vì không ngờ sau một lúc bỏ đi gã đầu lãnh đã quay lại với hai mươi gã hắc y, chứng tỏ thạch động này phải là nơi bọn chúng chọn làm trụ sở.

Vội dõ theo Hạ Uyển Nhu, Bất Thông chợt hối hận vì đã bảo nàng tìm và giải độc cho Hà Thiên Lượng trước. Do phải tìm nên Hạ Uyển Nhu không những không có dịp phụ thuốc cho những nhân vật khác, trái lại bọn hắc y nhân còn đang ráo riết đuổi theo và tấn công nàng.

Bất Thông phẫn nộ, lao về phía Hạ Uyển Nhu:

- Cô nương mau ném túi giải dược cho tại hạ. Nhanh lên!

Vút!

Gã đầu lãnh đoán ra ý đồ của chàng vội hạ lệnh:

- Bọn ngươi không cần ngăn cản y. Dù có giải dược y cũng không có cơ hội giải độc cho bất cứ ai, dù chỉ là một người.

Đoạn, gã hạ lệnh cho bọn hắc y nhân mới đến:

- Chỉ cần năm người là đủ vây hãm tiểu tử. Số còn lại, giết hết lũ tự xưng là danh môn chánh phái.

Cảm nhận sự bố trí của gã đầu lãnh vừa lợi hại vừa quá tàn độc – Vì nếu chàng thật sự bị năm tên hắc y nhân vây hãm thì đúng như gã nói chàng dù muốn cũng không bao giờ có cơ hội rảnh tay để giải độc cho bất kỳ ai – Bất Thông đành phải có một hành động mà từ đầu đến giờ chàng vẫn cố tránh.

Chàng cười vang và bắt đầu vận dụng Thái Cực Huyền Ảo Bộ:

- Ngươi nghĩ ta không làm được điều đó sao? Hãy xem đây!

Vút!

Muốn vận dụng bộ pháp này trong thạch động có quá nhiều người nằm ngổn ngang, Bất Thông đành phải dấn bừa lên thân hình của những ai vô tình nằm đúng vào bộ vị chàng cần đặt chân.

Phát hiện bóng nhân ảnh của chàng chột nhoà đi, biết là chàng thi triển một bộ pháp tối diệu có thể thoát đi khỏi bất kỳ sự vây hãm nào dù sự vây hãm đó được bất luận bao nhiêu người thực hiện, gã đầu lãnh vừa giận vừa cuống quýt hô hoán:

- Dồn cả vào y! Phải giết cho được tiểu tử.

Lập tức lũ hắc y lao ào ào về phía chàng và một lần nữa bọn chúng cứ giẫm bừa vào không biết bao nhiêu là nhân vật đang nằm ngổn ngang.

Vút! Vút!

Phát hiện bọn chúng vì phải thực hiện theo mệnh lệnh gã đầu lãnh nên vô hình chung phải bỏ lỏng Hạ Uyển Nhu và nhiều nhân vật vừa hồi tỉnh, Bất Thông đặc ý gọi Hạ Uyển Nhu:

- Đã đến lúc giải độc cho mọi người. Cô nương mau đón túi giải dược.

Chàng ném túi giải dược trở lại cho Hạ Uyển Nhu. Đồng thời, chàng còn tung hàng loạt kinh sấm sét vào lũ hắc y nhân:

- Kẻ nào ngăn cản ta, kẻ đó phải chết! Xem chiêu!

Vù...

Ầm!

Ào... Ào...

Ầm!

Thấy ít nhất có ba tên hắc y nhân bị trúng kinh phải bật ngựa ra, Bất Thông lại hô hoán điểm chỉ:

- Trong người bọn chúng cũng có giải dược chực vị mau nhanh tay đoạt lấy và giải độc cho mọi người.

Sợ những nhân vật chính phái kia do sự điểm chỉ của chàng sẽ lần lượt giải thoát cho nhiều nhân vật khác, gã đầu lãnh một lần nữa tỏ rõ sự độc ác:

- Mau ném Mê Hồn Vụ. Nếu cần, cứ phóng Ngô Công Phi Độc. Nhanh lên nào!

Chàng càng nghe càng phẫn nộ, phải vận dụng toàn bộ chân nguyên sở học vào lũ hắc y nhân:

- Song Long Bái Vỹ! Ngọc Hồ Phục Cước! Phi Hồ Tróc Vân! Đỡ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Vừa chưởng vừa cước cầm nã, Bất Thông đang như mãnh hổ tả xung hữu đột vào lũ quần hồ khiến lũ hắc y nhân càng lúc càng gờm thân thủ quá ảo diệu của Bất Thông.

Và cần phải tả xung hữu đột như vậy Bất Thông hầu như không cần biết nơi chàng đặt chân là nơi nào, đặt vào ai và đặt vào bộ vị nào trên thân thể người đó.

Do đó bất ngờ từ dưới chân chàng có tiếng người kêu lên oai oái:

- Ôi chào! Sao Bất Thông đệ lại nè ta mà đập? Bộ đi mà không nhìn sao? Không cần nhìn xuống, Bất Thông cũng biết đó là thanh âm của ai. Chàng vội kêu lên:

- Đừng nằm đó mà than nữa! Đại huynh mau giúp đệ một tay, đừng để lũ ác cẩu kia kịp dùng Mê Hồn Vụ, hoặc Ngô Công Phi Độc.

Du Thừa Phong lập tức hiểu tình thế. Y vọt đứng lên:

- Lại là bọn hắc y? Được! Phen này Du Thừa Phong ta phải đòi lại món nợ bọn ngươi đã dùng bầy lừa phỉnh quân hùng! Xem đây!

Vút!

Vù... Vù...

Cùng với tiếng quát đầy phần nộ của Du Thừa Phong, Bất Thông cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe nhiều thanh âm khác cũng vang lên:

- A di đà phật! Bọn chúng đều là hạng ác nhân, không điều gì không dám làm. Ngã Phật từ bi, đệ tử phải đại khai sát giới. Xem chiêu!

Ào... Ào...

- Nam mô a di đà phật! Xin phật tổ lượng thứ, bản ni đành phải phạm vào cấm điều sát sanh. Hãy đỡ!

Ào... Ào...

Số người được giải được càng lúc càng nhiều và trong số đó có phần sững sốt khi nghe tiếng gầm phần nộ của Hà Thiên Lượng vang lên:

- Điền Quy Nông! Ngươi tưởng ngươi che kín mặt là ta không nhận ra ngươi sao? Một phản đồ như ngươi đừng trách Hà Thiên Lượng này trở mặt! Đỡ!

Vù... Vù...

Cùng một lúc với cái nhìn của Bất Thông có tiếng quát hỏi của Gia Cát Phàm vang lên cực lớn:

- Thiên Lượng! Sao ngươi nói đó là Điền Quy Nông, đại sư huynh của ngươi? Có đúng như ngươi nói không?

Trong khi Gia Cát Phàm lắng không lao về phía Hà Thiên Lượng đang cùng một gã hắc y nhân giao chiến, Bất Thông kịp nhận ra đó chính là gã đầu lĩnh đã mấy lần ra những mệnh lệnh ác độc.

Còn đang bán tín bán nghi, có lý nào Điền Quy Nông dám làm những chuyện tà đình như vậy. Bất Thông bỗng rít lên một tiếng phần hận:

- Hà huynh mau lùi lại! Cậu tặc! Ngươi dám phóng Ngô Công Phi Độc thật sao?

Vừa quát chàng vừa lao nhanh đến. Thật bất ngờ, ngay khi Bất Thông hô hoán, Gia Cát Phàm vì đang đà lao đến đã lao ngay vào một vật được gã đầu

lãnh ném ra.

Viu...

Thất kinh, chàng càng gào to hơn:

- Gia Cát tiên bối!

Chàng lại tận lực lao nhanh hơn.

Vút!

Tuy đã tận lực nhưng xem ra chàng không còn cách nào khác để có thể chạm vào hoặc phát kinh đẩy bật Gia Cát Phàm ra khỏi vị trí chắc chắn phải chết. Và chàng phải sững sờ đến bàng hoàng khi nghe lời Hà Thiên Lượng bỗng kêu lên:

- Sư phụ không thể chết!

Và Bất Thông nhìn thấy Hà Thiên Lượng đã quay lại để kịp vươn tay chộp vào vật nọ.

Gia Cát Phàm đến lúc này mới có thể thu hồi chân lực và đình bộ.

Tuy nhiên, vật nọ đã bị Hà Thiên Lượng chộp vào giữa lòng bàn tay trong lúc Gia Cát Phàm kinh hoàng kêu lên:

- Đừng chạm vào, Thiên Lượng!

Tiếng kêu của Gia Cát Phàm đã muộn. Và Hà Thiên Lượng với dũng lực phi phàm đột nhiên nhảy xổ vào gã hắc y đầu lãnh:

- Điền Quy Nông! Ta chết thì ngươi cũng chết! Ha...ha...

Vút!

Gã hắc y không ngờ Hà Thiên Lượng lại nghĩ ra biện pháp này khiến gã phải kinh hãi:

Gã vung tay, theo bản năng quật một kinh vào Hà Thiên Lượng:

Vù...

Ầm!

Chưởng của gã hắc y lập tức đẩy bắn thân hình Hà Thiên Lượng về phía sau.

Vù...

Bất Thông cảm thấy gai khắp người khi nghe Gia Cát Phàm cười bi phẫn:

- Phong Vân Thập Nhị Chưởng? Điền Quy Nông! Không ngờ ngươi dùng cách này để báo đáp công lao giáo dưỡng của ta. Sao lại là ngươi? Ha... ha...

Sợ thân hình của Hà Thiên Lượng đã bị nhiễm độc sẽ truyền sang ai khác vô tình chạm vào, Bất Thông vội vàng kêu lên:

- Toàn thân Hà Thiên Lượng đã bị nhiễm độc. Mọi người đừng chạm vào.

Vừa kêu chàng vừa di chuyển hướng lao nhanh vào gã hắc y đầu lãnh:

- Mau đền mạng cho Hà huynh!

Vút!

Vù... Vù...

Cùng lúc đó, Gia Cát Phàm chợt gầm lên thịnh nộ:

- Súc sinh phải chết!

Vù... Vù...

Chó cùng cắn giậu, gã hắc y đầu lãnh bị dồn vào tử địa bỗng bật lên tiếng gầm:

- Bọn ngươi nữa cũng phải chết!

Lập tức từ tay gã ào ra hai vật, chính là Ngô Công Phi Độc.

Viu...

Viu...

Bất Thông chợt quắc mắt và vươn tay chộp cứng cả hai độc vật trong nỗi kinh hoàng khiếp đảm của Gia Cát Phàm:

- Bất Thông! Ngươi...

Nhưng chàng cười khốc liệt của chàng bỗng vang lên:

- Ngươi định chạy sao, Diên Quy Nông? Ha... ha... ha....

Đang xoay lưng bỏ chạy, gã đầu lãnh phải kêu gào hoảng loạn vì biết Bất Thông đang quyết liệt bám theo gã:

- Bọn ngươi còn chờ gì nữa không dùng Ngô Công Phi Độc giết hết bọn chúng? Hãy ném mau!

Bất Thông đã đuổi kịp gã nhưng cánh tay đang vươn ra của chàng ngay lúc đó phải dừng lại.

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, Bất Thông tức tốc quay phắt lại.

Đúng như chàng nghĩ, lũ hắc y nhân đang cho tay vào bọc áo. Việc chúng sẽ phóng ra những con Ngô Công Phi Độc chỉ là điều sắp xảy ra không bao lâu. Bất Thông với ý định đang diễn ra trong tâm cứ hùng hục lao vào lũ hắc y nhân.

Thế là, cứ mỗi lần bọn hắc y nhân phóng Ngô Công Phi Độc ra thì Bất Thông ngang nhiên vươn tay chộp cứng.

Chúng nhanh bao nhiêu chàng cũng nhanh bấy nhiêu!

Và chỉ sau vài lượt chớp mắt, khi đã thu toàn bộ những con Ngô Công Phi Độc vào lòng bàn tay trái, Bất Thông liền tuôn một tràng cười bi hùng:

- Bọn chúng đã hết Ngô Công Phi Độc rồi! Việc thu thập bọn chúng tại hạ xin giao cho chư vị! Còn tại hạ, ha... ha... ha...

Vút!

Từ lúc nhìn thấy những hành vi của chàng, ít nhiều gì những nhân vật võ lâm đương diện cũng đã đoán biết kết cục gì sẽ xảy đến cho chàng! Do đó, có khá nhiều người không hề thấy kinh ngạc khi thấy chàng tự ý bỏ đi! Bất quá trong tâm trí họ không thể không xuất hiện những suy nghĩ về nghĩa cử cao cả của chàng! Và từ những suy nghĩ đó, hầu hết mọi người đều ngưỡng mộ chàng, đồng thời họ ở họ cũng xuất hiện những tâm trạng phần nộ. Họ dồn những phần nộ đó vào những chiêu thức và dành những chiêu thức đó cho lũ hắc y nhân!

Một trận tử chiến và thảm sát liền xảy ra giữa những nhân vật võ lâm chính

phái và bọn hắc y nhân không rõ xuất xứ.
Những thanh âm cuồng nộ cứ liên hồi kỳ trận vang lên tạo thêm phần khích
cho những gì đang diễn ra!
Đang khi đó, trong khi mọi người dồn toàn bộ nỗ lực vào việc sát phạt,
dường như không có bất kỳ ai nhìn thấy có một người đang len lén bỏ đi! Đó
là một nữ lang, nàng vừa đưa tay gạt lệ vừa quả quyết chạy theo hướng Bất
Thông đã chạy đi.
Vút!
Tuy vậy, vẫn có người nhìn thấy hành động lặng lẽ của nữ lang này! Và
người nhìn thấy cũng là một nữ nhân nên nàng ta cũng phải thương cảm đến
để rơi một giọt lệ!
Giọt lệ rơi ra làm Hạ Uyển Nhu giật mình! Và nàng bỗng nghiêng răng lao
thẳng vào một gã hắc y nhân ở gần nàng nhất.
Cuồng đồ ác độc! Đờ!
Vù...

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 18

Đang Bắn Loạn Lại Gặp Mỹ Nhân

Cảnh Bể Bàng Dở Cười Dở Khóc

Đang chạy như ma đuổi, Bất Thông bỗng dừng lại và quét mắt nhìn khắp
nơi!
Sắc mặt chàng bỗng để lộ vẻ hài lòng khi mục quang chạm phải thạch thất
nằm ở một nơi thật kín đáo!
Không hề chậm, chàng lao nhanh vào thạch thất đó!
Vút!
Ngay khi lọt vào thạch thất, một lần nữa chàng đảo mắt nhìn toàn bộ thạch
thất bằng những cái nhìn dò xét!
Và lần này, sau khi biểu lộ sự hài lòng, Bất Thông vẫn nắm chặt lỗ Ngô
Công trong lòng bàn tay hữu và dùng tay tả để thực hiện những việc chàng
định thực hiện!
Tuy nhiên, ngay khi chàng nhặt hòn đá đầu tiên nhưng chưa kịp chèn vào lỗ
xuất nhập thạch động, chàng bỗng kinh ngạc khi thấy Thanh Y mỹ nhân
đang đứng ngay trước mặt!
Chàng càng thêm kinh ngạc khi nghe Thanh Y mỹ nhân đang thốt ra tiếng

kêu biểu lộ sự kinh ngạc:

- Là người? Người vẫn còn sống thật sao?

Hiểu rõ lời nói của nàng có hàm ý gì, chàng thoáng ngỡ ngàng:

- Hoá ra không phải cô nương đã giúp tại hạ giải độc? Lạ thật! Vậy thì ai là ân nhân của tại hạ?

Thanh Y mỹ nhân cũng phải ngó người:

- Là ai thì ta không thể biết nhưng gặp lại người quả là điều may! Ta muốn hỏi người về một người, đó là ...

Đang nói, nàng chợt đổi giọng:

- Uý! Người bị sao nữa rồi?

Bất Thông với sắc diện nhợt nhạt bỗng kêu lên:

- Cô nương mau tránh xa! Trong tay tại hạ là ...

Nhìn vào bàn tay đang nắm chặt của Bất Thông, Thanh Y mỹ nhân kinh hãi:

- Ngô Công Phi Độc? Lần đó, khi chất độc công phạt, người cũng có sắc diện như bây giờ! Phải chăng người vừa chạm chán lão Mông Diện nhân độ nào? Lão đâu? Ta đang tìm lão đây?

Dù hiểu rõ nàng muốn tìm lão cầu hộ pháp kia là với mục đích gì nhưng chàng vẫn phải tiếp tục gào lên, thật khẩn trương và bức thiết:

- Trong tay tại hạ không phải chỉ có một con Ngô Công Phi Độc! Vì sợ chúng sẽ tiếp tục di họa cho nhiều người, tại hạ cố ý chui vào đây để tự huỷ cùng với chúng! Cô nương đừng chần chừ nữa! Kéo tại hạ không kịp phong bế thạch thất này!

Vừa lùi lại, Thanh Y mỹ nhân vừa lẩm bẩm:

- Hoá ra vì có ý định này nên người cố tình chui vào đây? Lần này người liều mạng là để cứu ai?

Lúc đó Bất Thông thêm kinh hãi khi có một tiếng kêu khẩn thiết vang lên:

- Bất Thông! Thiếu hiệp đang ở đâu?

Nghe rõ thỉnh âm này và biết là do ai phát ra, Bất Thông liền quả quyết chèn hòn đá đang cầm bên tay tả vào cửa động!

Sau đó, chàng càng lúc càng vội vàng nhặt lấy nhặt để nhiều hòn đá và chèn nhanh vào cửa động!

Cạch! cạch!..

Hành động này của chàng tuy nhanh nhưng vẫn chậm nếu so với người vừa chạy đến vừa gọi một cách bi thương:

- Thiếu hiệp dám vì mọi người mà nhân lấy cái chết, hãy cho Thuý Đình này được đồng số phận, Bất Thông! Thiếu hiệp đang ở đâu?

Thanh Y mỹ nhân có phần nào đoán ra vội nói với chàng:

- Càng lúc người càng làm ta ngạc nhiên! Lúc nào người cũng liều thân như vậy sao?

Không muốn giải thích và cũng không còn thời gian để giải thích, chàng vẫn

tiếp tục thực hiện ý định, đồng thời nói với Thanh Y mỹ nhân:

- Nếu cô nương không chịu tránh xa nơi này đừng trách tại hạ phải có những lời thô lỗ xúc phạm đến cô nương!

Lúc đó, những tiếng kêu khẩn thiết của Khả Thuý Đình vang lên càng lúc càng gần và điều đó đột nhiên làm cho Thanh Y mỹ nhân phải nở nụ cười kì bí:

- Người Trung Nguyên các người như ta đã biết là những hạng người bất nghĩa, ứ tử tham sanh! Ta không tin vào những gì nàng kia vừa nói! Và ta càng không tin nàng kia sẵn sàng chấp nhận cái chết cùng người và như người!

Thấy Thanh Y mỹ nhân vẫn ngang nhiên đứng trước cửa động, chẳng khác nào muốn ám thị nơi chàng đang định táng thân cho Khả Thuý Đình đang chạy đến thế nào cũng nhận thấy, Bất Thông chợt căm ghét nàng và bất ngờ thốt ra những lời lẽ khiếm nhã:

- Tiện tỳ! có phải người muốn ta thoả mạng người như thế này người mới chịu bỏ đi? Ta cho người biết, một mình ta chết là đủ lắm rồi! Nếu vì người mà Khả Thuý Đình phải bị uổng mạng, ta quyết không buông tha người!

Thanh Y mỹ nhân động nộ định phát tác! Nhưng kịp nghĩ lại, nàng bỗng cười nhạt:

- Đẳng nào người cũng là kẻ sắp chết, ta không những không trách người, mà còn quyết không buông bỏ ý định!

Dứt lời, Thanh Y mỹ nhân bỗng vận lực vào thanh âm để hô hoán thật to:

- Bất Thông đang ở đây!

Thất kinh, Bất Thông định lao vọt ra, hy vọng sẽ kịp tìm một chỗ khác cũng kín đáo như nơi này để tự vui thây!

Nào ngờ, đã có tiếng Khả Thuý Đình vang đến:

- Bất Thông! Hãy để Thuý Đình này cùng chết với thiếu hiệp!

Uất hận vì chính Thanh Y mỹ nhân đã gây ra chuyện này, Bất Thông bỗng học lên một tiếng và phải ngã lùi vào phần cuối thạch thất.

Huych!

Nơi chàng vừa ngã vào đáng lẽ phải là một vách đá vững chắc thì trái lại đó chỉ là một khoảng không đã bị một hòn đá lớn che khuất!

Đang chấp chới về sự biến mất bất ngờ này chàng nhìn thấy Khả Thuý Đình từ bên ngoài lao xộc vào, làm cho những hòn đá được chàng chèn vào cửa động phải đổ rơi tung toé!

Có cảm nhận khoảng không ở phía sau chính là nơi bắt đầu cho một vực sâu thăm thẳm, không nói không rằng chàng cố tình bật ngã luôn vào đó!

Và chàng nhận định không lầm, một miệng vực đang há miệng để nuốt chàng vào khoảng không vô tận đó!

Đến lúc đó, chàng vừa mơ hồ nhìn thấy có một người lao theo chàng, vừa

nghe tiếng kêu đầy kinh hoàng của Thanh Y mỹ nhân:

- Bọn người thật sự không sợ chết? Ta đã sai rồi sao?

Vù...

Dù đang rơi xuống càng lúc càng nhanh, nghĩa là cái chết đang đến quá gần nhưng Bất Thông vẫn cứ áy náy không yên! Và chàng đành bất lực khi biết rằng đó là Khả Thuý Đình tự tìm lấy cái chết mà chàng thì không còn cách nào khác để ngăn cản!

Mang theo tâm trạng này, Bất Thông ngay sau đó chìm vào màn đêm đen vĩnh hằng.

- Khả cô nương?

Tiếng kêu bỗng bật ra khỏi miệng làm Bất Thông giật mình choàng tỉnh!

Và cũng tiếng kêu đó, những gì còn chất chứa trong tiềm thức của chính chàng đã bắt chàng phải đưa mắt nhìn quanh!

Cái nhìn của chàng tuy không là cái nhìn của một người dành để thưởng ngoạn những cảnh tượng xa lạ nhưng cuối cùng chính những cảnh tượng đang hiện hiện trước mắt chàng buộc chàng phải có cái nhìn thưởng ngoạn đó!

Vì sự thật là vậy, nơi chàng đang hiện hữu quả nhiên có nhiều cảnh tượng mà dường như từ thửa bé thơ cho đến giờ bản thân chàng chưa một lần nhìn thấy!

Trước hết, ngay bên cạnh chàng là một đầm nước mà mặt nước đang phẳng lặng kia chính là một mặt gương có thể giúp chàng nhìn rõ mọi cảnh ở bên trên. Và chỉ cần nhìn lên trên hoặc nhìn vào mặt nước, Bất Thông lập tức minh bạch tại sao chàng đã rơi vào một vực sâu nhưng vào lúc này chàng vẫn sống và là sống một cách nguyên vẹn! Chỉ có một cách giải thích, chàng đã gặp một may mắn đã rơi đúng vào đầm nước. Nhờ vậy hiện giờ chàng vẫn sống.

Thế nhưng tại sao chàng không chết vì chất độc của những con Ngô Công Phi Độc? Và tại sao, chàng đã kêu, đã đưa mắt tìm kiếm nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng của Khả Thuý Đình?

Khoan tìm hiểu vội về nguyên nhân khiến chàng thoát chết vì độc vật, chàng đứng bật lên và định chạy vòng qua đầm nước để đến phía bên kia là nơi đang có một lối đi, cặp theo một dòng nước uốn khúc xuất phát từ đầm nước!

Chưa kịp bước đi dù chỉ là một bước, Bất Thông phải kinh hoàng đứng lại khi có một thanh âm bỗng vang lên:

- Người định đi đâu?

Quay đầu về phía có thanh âm phát ra, chàng ngo ngác nhìn vào một động khẩu âm u chỉ cách chàng chưa đầy một trượng. Đó là nơi duy nhất có thể có thanh âm phát ra mà chàng không thể tìm ra người phát thoại. Chàng nhìn vào đó và lên tiếng:

- Tôn giá là ai? Và nếu vẫn bối đoán không lầm, tôn giá là người...

Thanh âm nọ lại vang ra, cắt ngang câu đang nói của Bất Thông:

- Ta là người hỏi và ta đang chờ câu trả lời của ngươi! Nói đi, ngươi đang định đi đâu?

Lập tức chàng có hai nhận định! Thứ nhất, thanh âm này phải do nữ nhân phát ra! Thứ hai, dù là nữ nhân nhưng người này có tính khí vừa cương liệt vừa kém nhẫn nại!

Chàng vẫn nghĩ, dẫu sao đây cũng là người đã giúp chàng thoát chết vì độc, chàng nên nhẫn nại và có chịu khó giải thích một ít cũng không sao. Chàng đáp:

- Cùng rơi từ trên kia xuống với vẫn bối hãy còn một người nữa! Vì không trông thấy nàng nên vẫn bối muốn đi tìm!

Chàng vừa dứt lời, từ trong động khẩu âm u bỗng có tiếng Khả Thuý Đình vang lên:

- Đại nương chịu tin lời tiểu nữ chưa? Bất Thông đâu phải hạng người như đại nương đề quyết?

Chàng giật mình:

- Khả cô nương? Cô nương vẫn bình yên thật sao? Vậy tại hạ đã nghĩ...

Tiếng nói khi nãy lại vang lên:

- Ngươi khoan vội mừng, Thuý Đình! Như ngươi nói, y là người có bản lĩnh khá cao minh, biết đâu vì y phát hiện là ngươi đang cùng ta ẩn trong Đoạn Trường Động nên y vờ có thái độ quan tâm? Chứ thật tâm y chỉ muốn tìm lối thoát cho riêng y?

Có phần ngo ngác, Bất Thông chợt kêu lên:

- Khả cô nương! Vị tiền bối ấy muốn ám chỉ điều gì? Tại sao cô nương có tình ẩn nấp khiến tại hạ phải lo lắng?

Vẫn ẩn thân ở trong một nơi được gọi là Đoạn Trường Động, Thuý Đình nói vọng ra:

- Do đại nương trước đây đã từng bị dối lừa và người lừa dối lại chính là phu quân nên đại nương không tin...

Thanh âm của nữ nhân kia lại vang lên cắt ngang...

- Ta đã có cách khác thử lòng y! Thuý Đình! Ngươi cứ yên tâm! Đã có ta ở đây, một là y phải tuân theo mọi sắp đặt của ta, hai là y phải bị xử trị nếu y đúng là kẻ bội bạc như ta dự đoán!

Hai chữ bội bạc vừa lọt vào tai, Bất Thông lập tức có cảm giác bất ổn!

Và đúng như cảm giác của chàng, nữ nhân nọ đột nhiên hỏi:

- Người là Bất Thông? Được, người nghe ta hỏi đây. Người nghĩ như thế nào về Thuý Đình?

Hoang mang, chàng đáp mà không rõ chàng đáp gì?

- Khả cô nương ư? Là đệ tử của một danh môn chính phái và còn được xếp vào hàng Hoa Sơn Thất Nghĩa, Khả cô nương có thể nói là một nữ hiệp đáng được ngưỡng mộ!

Thanh âm kia có phần gắt gỏng:

- Ta không hỏi về phương diện võ học!

Chàng thêm hoang mang:

- Vậy tiên bối muốn hỏi về phương diện gì?

- Hừ! Người đừng vờ vĩnh, làm như không biết! Hãy mau đáp xem nào!

Chàng nhăn mặt:

- Vãn bối không hề vờ vĩnh! Sao tiên bối không hỏi rõ hơn?

Thanh âm nọ thật sắc lạnh:

- Được! Ta sẽ hỏi rõ hơn! Và người hãy liệu hồn, nếu người cố tình lẩn tránh, không chịu đáp thật lòng thì đừng trách ta sao quá độc ác! Nghe đây, ta chỉ muốn biết một điều, người có yêu Thuý Đình như Thuý Đình đã yêu người?

Có tiếng Thuý Đình hoảng loạn:

- Đại nương...

Nhưng nữ nhân kia nhất định không cho Thuý Đình nói:

- Người không cần phải nói! Tâm tư của người thế nào, chính người đã giải bày với ta! Bọn nam nhân đa phần là bội bạc, dù hấn có thú nhận là yêu người, lời của hấn chỉ đáng tin có một phần! Nhưng không sao, đã có ta là người từng trải, lời nói dối của hấn sẽ không qua mắt ta! Nếu hấn thật lòng yêu người, ta sẽ biết và sẽ giúp hai người thành toàn ý nguyện! Ngược lại...

Đã hiểu rõ điều gì đang xảy ra, Bất Thông lập tức lên tiếng:

- Tiên bối hãy yên tâm! Bình sinh vãn bối chưa làm điều gì phải thẹn với lòng! Nếu đó là điều tiên bối muốn biết, vãn bối xin đáp thẳng: Vãn bối chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tư tình nhi nữ, yêu Thuý Đình hay yêu ai khác, vãn bối chưa bao giờ bận tâm về điều đó!

Một tiếng rít lạnh lạnh liền vang ra:

- Quả nhiên ta đoán không sai! Phường bội bạc như người có bị ta giết cũng là đúng!

Vút!

Vù...vù...

Cùng với một bóng người lao ra từ động khẩu âm u, một lực đạo cực mạnh cũng xuất hiện, quật búa vào người chàng!

Bất Thông vẫn nhớ ân giải độc, đành lạng người dịch tránh.

Vút!

Bị huyệt chiêu một cách bất ngờ, bóng nhân ảnh bây giờ đã bộc lộ rõ là một phụ nhân với mái tóc đã điểm sương cứ phần nộ rít lên:

- Người tránh thử một lần nữa xem!

Vù... vù...

Bất Thông chợt nhận ra thân thủ của phụ nhân có điều gì đó quen thuộc nhưng là quen như thế nào thì ngay lúc này chàng không kịp nghĩ ra! Do đó, chàng cố tình tránh một lần nữa.

Vút!

Sau hai lượt phát chiêu nhưng vẫn chưa chạm được vào chàng dù chỉ là chéo áo, phụ nhân nộ thêm cuồng nộ:

- Thảo nào người không kém phần ngạo mạn! Được lắm! Vậy là ta không phải nhân nhượng nữa! Hãy chờ...

Bất ngờ có một bóng người cũng từ trong động khẩu âm u lai ra và ôm chặt phụ nhân! Người này còn tấm tức bảo:

- Đại nương xin đừng ngộ nhận! Tâm tình của tiểu nữ, y chưa hề biết! Lời nói của y là lời nói thật!

Bị ôm giữ, phụ nhân đương nhiên không thể phát chiêu!

Vừa dừng lại, phụ nhân vừa đưa tay xoa vào đầu Thuý Đình:

- Người đừng quá khờ dại! Người và hấn nào phải chưa một lần đối mặt?

Cho dù người chưa nói, chưa thổ lộ tâm can nhưng qua việc người quyết liều mình cùng hấn chịu chung số phận không lẽ hấn không biết mà phải đợi người nói? Người như hấn, người bất tất phải xin cho hấn!

Đến lúc này, Bất Thông mới có dịp nhìn thấy rõ Khả Thuý Đình! Và không nhìn thấy thì thôi, đã thấy rồi chàng kêu lên kinh hãi:

- Khả cô nương! Diện mạo của cô nương...

Cùng một lúc với việc Khả Thuý Đình cố tình dụi mắt vào người phụ nhân kia để giấu đi diện mạo đang có nhiều vết sẹo ghớm ghếc, phụ nhân kia cũng quắc mắt nhìn chàng:

- Người đừng làm ra vẻ quan tâm y! Nếu không phải vì yêu người, quyết chịu chung số phận với người, y đâu ra nông nổi này?

Bất Thông vẫn thẳng thốt:

- Sao diện mạo của cô nương lại bị phá huỷ? Có phải khi rơi xuống, cô nương đã va vào đá?

Phụ nhân bật quát:

- Câm! Người có ý gì khi muốn y phải va vào đá? Người chỉ muốn y chết vì tan xương nát thịt sao?

Chàng hét cả nhần nại:

- Nếu biết tiền bối còn một lời nói nào hàm hồ tương tự, đừng trách văn bối phải trở mặt, lấy oán báo ân!

Giật mình vì không ngờ lại được nghe một câu nói hăm dọa từ một người

không được quyền nói, phụ nhân bất ngờ hất mạnh tả thủ, do hữu thủ đang bị Khả Thuý Đình bấu vào làm chỗ tựa:

- Người dám ư? Ta...

Thật nhanh, Thuý Đình bỗng đứng lên khiến tả thủ của phụ nhân phải bị chính thân hình của Thuý Đình che chắn! Thuý Đình còn nói:

- Có lẽ y không biết những gì đã xảy ra, đại nương đừng vội trách y!

Hậm hực thu tay về, phụ nhân nói qua đôi hàm răng cứ nghiến vào nhau ken két:

- Người muốn biết tại sao diện mạo y bị phá huỷ? Vậy thì nghe đây, tất cả là do người! Y đâu được như người là bản thân có thể kháng lại bách độc? Vì thế...

Chàng bàng hoàng:

- Kháng lại bách độc? Tiền bối muốn ám chỉ văn bối?

Phụ nhân cau mặt:

- Bản thân của người, người phải tự biết mới phải? Sao người lại hỏi ta?

Chàng ấp úng:

- Văn bối... văn bối không hề biết điều này! Vì nếu văn bối biết, văn bối đâu phải... đâu phải vất vả tìm chỗ chết!

- Hừ! Lời người nói chỉ có trẻ lên ba mới tin! Theo Thuý Đình thuật lại, đúng là người sau khi thâm tóm toàn bộ Ngô Công Phi Độc người đã đột nhiên bỏ chạy! Đến khi y đuổi theo mới phát hiện người đang cùng một ả tuyệt sắc nào đó đôi co! Và có lẽ vì hận người là kẻ bội bạc nên ả nọ bất ngờ xuống tay, xô người vào vực? Người không phủ nhận chứ?

Chàng càng nghe càng vỡ lẽ, và càng vỡ lẽ thì càng cảm thấy khó tin. Do đó, thay vì đáp lời hoặc giải thích cho phụ nhân kia nghe, chàng lên tiếng hỏi Thuý Đình:

- Lúc bọn hắc y nhân phóng Ngô Công Phi Độc, cô nương thấy thái độ của tại hạ thế nào?

Khả Thuý Đình chợt quay nửa mặt về phía Bất Thông! May thay nửa mặt bên này của nàng vẫn còn nguyên vẹn, không mang những vết sẹo xấu xa như nửa bên kia:

- Đương nhiên là tiểu nữ có nhìn thấy thái độ của thiếu hiệp là kinh hãi vì Ngô Công Phi Độc.

Chàng gật đầu:

- Không sai! Tại hạ đúng là rất kinh hãi! Vì thế, tại hạ rất phần nộ khi nhìn thấy lệnh sư huynh phải chết vì Ngô Công Phi Độc!

- Nhưng sau đó thiếu hiệp đã ngang nhiên chộp giữ tất cả những con Ngô Công Phi Độc do bọn chúng phóng ra?

Chàng cũng gật đầu :

- Đúng vậy! Và nguyên nhân tại sao, cô nương biết không? Đó là do hành vi

cao cả của Hà Thiên Lượng đã khiến tại hạ có đờm lược đó! Lúc đó, tại hạ chỉ nghĩ duy nhất có một điều, nếu không có cách nào huỷ diệt hoặc hoá giải lũ độc vật đó, không riêng gì tại hạ, toàn bộ những người đương diện đều phải chết! Và tại hạ lập tức có quyết định, nếu Hà Thiên Lượng dám hy sinh thì tại sao một kẻ không hề vương bận điều gì như tại hạ không chết thì sẽ có nhiều người phải chết!

Nhìn sắc mặt của chàng, Khả Thuý Đình nửa tin nửa ngờ:

- Thiếu hiệp không hề biết bản thân có thể kháng độc?

Chàng lắc đầu:

- Nếu biết, tại hạ cần gì vội bỏ chạy? Và cô nương biết tại hạ chạy đi đâu không? Vì không muốn sau khi chết, thân xác đã nhiễm quá nhiều chất độc của tại hạ sẽ di hoạ cho nhiều người, tại hạ chạy đi tìm một nơi thật yên tĩnh để tự vùi thân! Đó chính là thạch động mà cô nương đã nhìn thấy và thạch động đó đã được tại hạ dùng nhiều hòn đá để tự phong bế lại!

Khả Thuý Đình kinh nghi:

- Vậy vị cô nương kia...

Chàng vừa xua tay vừa lắc đầu:

- Nàng ta là ai, dù tại hạ đã hai lần gặp mặt nhưng vẫn chưa hề biết! Tại hạ chỉ biết rằng ở lần gặp đầu tiên tại hạ cũng bị một con Ngô Công Phi Độc hãm hại...

Chàng thuật lại diễn biến lần đó, mục đích là nói lên sự ngộ nhận của chàng:

- Ngay khi tỉnh lại, mãi đến sau này tại hạ vẫn nghĩ rằng nàng ta chính là ân nhân cứu mạng! Nhưng ngay khi gặp lại lần thứ hai, chính là lúc tại hạ đang tự vùi thân, nghe nàng hỏi, tại hạ mới biết chỉ là điều ngộ nhận!

- Nàng ta hỏi thế nào?

Qua câu hỏi này của Thuý Đình, Bất Thông biết nàng đã chín phần tin!

Chàng đáp:

- Nàng hỏi: “Là người? Người còn sống thật sao?” Một câu hỏi quá rõ ràng phải không? Và bây giờ tại hạ hiểu ai đã đào một huyệt nọ và đào để chôn ai?

- Là nàng?

Chàng gật đầu:

- Không sai! Có lẽ lúc trước tại hạ hôn mê, nàng nghĩ trước sau gì tại hạ cũng bị độc phát thân vong nên mới có ý tưởng đào sẵn mộ huyệt cho tại hạ! Nhưng sao đó, vì mãi không thấy tại hạ tắt thở mà nàng ta có lẽ có chuyện khẩn phải vội đi nên đành phải đặt tại hạ nằm ngay cạnh mộ huyệt! Do đó, khi gặp lại nàng ta mới có câu hỏi: “Người vẫn sống thật sao?”

Phụ nhân nọ bỗng xen vào:

- Tóm lại, người thật sự không biết bản thân người có thể kháng độc?

Chàng chợt hỏi ngược lại:

- Lúc tại hạ rơi xuống, những con Ngô Công Phi Độc kia đã như thế nào? Khẽ hất mặt về phía Khả Thuý Đình, phụ nhân giải thích:

- Chúng chưa chết! Và khi Thuý Đình rơi xuống, chúng vội vàng bỏ người để quay qua cứu xé y! Ta phát hiện khá muộn nên chỉ có thể giúp y khử độc. Nhưng diện mạo của y...

Chàng lại hỏi, thật nôn nóng:

- Văn bối cũng mơ hồ đoán ra! Tiền bối có năng lực giải trừ độc, văn bối muốn biết chất độc của loại Ngô Công Phi Độc này phải trừ bằng cách nào?

- Là người muốn biết tại sao bản thân người có thể kháng độc?

Chàng gật đầu:

- Đúng vậy!

Phụ nhân nhìn chàng bằng cái nhìn dò xét:

- Người không thể nghĩ ra nguyên nhân?

Chàng biết phụ nhân nọ đang buộc chàng phải nói ra những gì chàng nghĩ!

Chàng thở dài:

- Tại hạ có lần dùng một hoàn Vạn Niên Chi Sâm Đan...

Phụ nhân lắc đầu:

- Sâm vương ngàn năm hay Thiên Niên Chi Linh Thảo không đủ năng lực hóa giải loại độc tố này!

Chàng ngó người:

- Còn một lần nữa văn bối đã bị một con độc xà cắn phải!

Phụ nhân kinh ngạc:

- Loại độc xà gì?

Chàng nhớ lại lần chàng liều mình chộp độc xà để cứu mạng lão ăn mày, Bang chủ Cái Bang:

- Loại gì thì văn bối không biết! Chỉ biết toàn thân nó có màu hồng!

Phụ nhân kinh hãi:

- Hồng Xà Kim Tuyền Vương Chi Độc?

Chàng cũng kêu:

- Tiền bối có nhắc văn bối mới nhớ! Dọc theo hai bên thân độc xà quả nhiên có hai đường vạch màu kim tuyến!

Phụ nhân vẫn còn hoảng sợ khi lên tiếng hỏi tiếp:

- Sau đó thì sao? Tại sao người không bị Hồng Xà Kim Tuyền Vương Chi Độc sát hại?

Chàng thuật lại toàn bộ sự việc đã xảy ra!

Phụ nhân nghe xong cứ gật gù:

- Ta chưa từng thấy ai quá liều lĩnh và quá may mắn như người! Không sai! Nhờ người nhanh trí, biết bảo lão họ Bạch mỗ lấy Hoàng Đâm của con độc xà cho người nuốt nhờ đó vô tình có tám thân bách độc bất xâm! Việc người vẫn phải hôn mê khi bị Ngô Công Phi Độc chạm vào là vì người chưa biết

cách dùng Hoàng Đảm để khánh độc! Chỉ khi chất độc bắt đầu công phạt kinh mạch được liệu từ Hoàng Đảm mới khởi phát, giúp người tự giải trừ chất độc sau đó!

Nghe thế, Khả Thuý Đình ngược mắt nhìn phụ nhân:

- Như vậy, có nghĩa là những gì y nói đều đúng?

Phụ nhân lại lườm mắt nhìn chàng:

- Ta không thể phủ nhận sự thật! Tuy nhiên, việc y không đáp lại tình người...

Khả Thuý Đình chợt bước ra xa phụ nhân:

- Như tiểu nữ vừa nói, tiểu nữ chỉ mới bộc lộ cho đại nương là người thứ nhất! Điều đó đâu thể trách y!

Phụ nhân gắt:

- Nhưng bây giờ y đã biết! Ta cần biết rõ thái độ của y!

Chàng lên tiếng nhưng là nói với Khả Thuý Đình:

- Cô nương! Trong tình yêu không thể có chuyện miễn cưỡng! Đúng như vị tiên bối kia vừa nói, tại hạ có thể dối lòng và như thế sau này khi biết ra cô nương càng thêm đau đớn! Tại hạ chỉ có thể hứa với cô nương một điều...

Khả Thuý Đình quay mặt nhìn chàng, tràn đầy hy vọng!

Chàng thấy vậy phải nói thêm:

- Không phải là một, mà là hai điều! Thứ nhất, tại hạ sẽ tìm mọi cách giúp cô nương khôi phục dung nhan! Thứ hai...

Chàng nói mà không khỏi nao lòng:

-... Tại hạ sẽ không quên những gì cô nương bộc lộ! Tại hạ sẽ tự hỏi lòng! Và nếu có thể chữa khỏi vết thương lòng cho cô, tại hạ sẽ không ...

Nàng xua tay ngăn lại:

- Thịnh ý của thiếu hiệp, tiểu nữ biết rồi! Đúng như thiếu hiệp vừa nói, trong tình yêu không thể có miễn cưỡng! Tiểu nữ tự lo liệu!

Và không cho chàng nói gì thêm, Thuý Đình quay lại phụ nhân:

- Đại nương từng nói sẽ nhận tiểu nữ làm nghĩa nữ?

Phụ nhân gật đầu:

- Đó là nguyện vọng của ta! Nhưng người...

Chàng kêu lên:

- Không được! Cô nương không thể tự giam hãm suốt đời ở đây!

Nàng quay nửa mặt, bên đây sọc về phía Bất Thông:

- Diện mạo của tiểu nữ thế này, thiếu hiệp nghĩ xem, tiểu nữ còn dám nhìn ai?

Phụ nhân quắc mắt nhìn chàng:

- Nếu y đã nguyện ý, người không phải trượng phu của y hà tất phải ngăn y!

Chàng cúi kính:

- Nhưng nàng còn sự môn...

Thúy Đình bảo:

- Đó là điều tiểu nữ muốn nhờ đến thiếu hiệp! Có gặp người của bốn phái, xin thiếu hiệp đừng nhắc gì đến tiểu nữ! Hoặc giả, hãy nói Khả Thúy Đình này đã chết!

Chàng bàng hoàng:

- Cô nương...

Phụ nhân nọ xoa tay:

- Người có thể đi được rồi! Nếu còn lưu lại, ta sẽ không khách khí nữa đâu!

Chàng định phát tác nhưng nghe Thúy Đình kêu:

- Thiếu hiệp hãy đi đi! Hãy xem đó là lời thỉnh cầu của tiểu nữ!

Chàng thật sự nao lòng:

- Nếu là vậy, ngay khi rời khỏi đây tại hạ sẽ lập tức nghĩ cách giúp cô nương khôi phục dung nhan, để...

Phụ nhân nọ bỗng rít lên:

- Có làm được hãy nói! Bây giờ, người có chịu đi chưa? Hay muốn ném thử một lần công phu của Đồng Nương Nương này?

Chàng cười nhẹ:

- Rồi có dịp văn bối xin lĩnh giáo tuyệt học! Đến lúc đó chỉ e tiên bối lại thôi thoát.

Phụ nhân lập tức nâng cao tả thủ với một tư thức mà Bất Thông phải có cảm giác đã từng nhìn thấy:

- Người...

Nhưng Bất Thông đã tung người bỏ đi theo lối mà chàng đã nhìn thấy ở bên kia đầm nước.

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 19

Trong Lòng Núi Ẩn Tàng Võ Học

Nhờ Đồ Hình Luyện Thành Công Phu

Phụ nhân kia là ai, sao lại chọn một nơi thâm sơn cùng cốc để lưu ngụ, Bất Thông không hề biết! Chàng chỉ biết có một điều, phụ nhân nọ đã khéo chọn chỗ ẩn thân!

Dòng nước xuất phát từ cái đầm nhỏ cứ uốn khúc lượn lờ qua từng khối đá và thi thoảng lại phản chiếu một vài tia sáng mong manh từ những kẽ đá ở tít trên cao, tất cả cùng tạo ra một quang cảnh vừa âm u vừa huyền bí vừa mang

dáng vẻ của chốn thâm cung!

Bất Thông khi thì thẳng người bước đi, khi thì phải khom người hoặc nép nhẹ về một bên để vượt qua, những khe đá hẹp, tiếp tục di chuyển theo dòng nước vẫn lặng lẽ chảy tự bao đời!

Chàng vẫn nhớ đây là quả núi nằm ngay phía sau Thiên Nhất Trang. Vì thế, chàng nhận định, nơi chàng đang di chuyển ắt phải là lòng núi như không xa lắm với thạch động to rộng, nơi bọn hắc y nhân thần bí chọn làm trụ sở!

“Đường như bọn họ - là bọn hắc y nhân và phụ nhân thần bí kia - cố tình chọn quả núi ngay phía sau Thiên Nhất Trang làm nơi lưu ngụ? Phải chăng đây là không phải sự lựa chọn ngẫu nhiên? Và nếu không là ngẫu nhiên, đích thực bọn họ có ẩn ý ?

Là ẩn ý gì?”

Đang miên mang nghĩ ngợi, Bất Thông bỗng giật thót người và phải dừng lại!

Trước mắt chàng, dòng nước đang rẽ về phía tả và dường như đã bắt đầu chui sâu vào những kẽ đá khá hẹp để chàng nếu tiếp tục đi theo vị tất có thể vượt qua!

Tuy nhiên, ngay chỗ dòng nước đột ngột chuyển hướng chàng phát hiện ra một ngách đá khá to, có thể xem đó là một động khẩu, nơi có thể bắt đầu một huyết động dài đi xuyên qua lòng núi dẫn đến phía ngoài quả núi!

Từ ngách đá đó dường như chàng vừa nghe những thanh âm mơ hồ vang vọng ra!

“ Có thể là bọn hắc y nhân?!”

Vừa nghĩ đến bọn chúng Bất Thông không thể không phẫn nộ! Nhất định là gã đầu lãnh đã để lộ là Diên Quy Nông qua công phu Phong Vân Thập Nhị Chương mà gã trong lúc bất ngờ đã phải thi triển để tự cứu mạng! Chàng hận gã đã phóng Ngô Công Phi Độc hạ sát Hà Thiên Lượng.

Tự nở một nụ cười lạnh, Bất Thông khễ khàng đi vào ngách đá, quyết tìm nơi xuất phát những thanh âm mơ hồ vừa rồi.

Trong ngách đá đứng là một huyết động vừa dài vừa âm u như Bất Thông vừa nhận định! Và như để giúp chàng dễ nhận định phương hướng, những thanh âm mơ hồ kia cứ chốc chốc lại vang vọng đến tai chàng!

Nhờ đó dù mỗi lần phát hiện những lối rẽ khác của huyết động, Bất Thông chỉ sau một lúc ngưng thân nghe ngóng vẫn thần nhiên chọn đúng lối đi chắc chắn sẽ dẫn đến nơi có tiếng phát thoại mơ hồ!

Dù đang di chuyển với toàn bộ sự cẩn trọng nhưng khi vừa thấy nơi mà huyết động bỗng phình to ra như một động thất thực thụ, toàn thân chàng vẫn phải lạnh toát vì sợ hãi và vì quá bất ngờ!

Chàng vội nép kín vào sau một khối đá và chỉ dám len lén đưa mắt nhìn qua khe đá hờ hợt đó!

Trong lòng động thất ngay trước mắt chàng đang có hai nhân vật đứng bất động như hai pho tượng! Trong đó có một người nhờ vào vóc dáng quen thuộc chàng dễ dàng nhận ra đó là lão Mông Diện Nhân!

Lão đang đứng trong tư thế giữ lễ đối với bóng người còn lại!

Chàng sợ hãi là phải, vì nếu thân thủ của lão cầu hộ pháp đã là cao minh, một mình chàng không thể là đối thủ thì nhân vật còn lại đang được lão cầu hộ pháp giữ lễ vì xem trọng, hẳn thân thủ của nhân vật này phải trên bậc lão cầu hộ pháp kia! Nếu chàng để họ phát hiện, cái chết chắc chắn sẽ đến với chàng.

Và chàng thật sự bất ngờ khi nghe thanh âm của nhân vật kia chột vang lên:

- Hộ pháp vẫn quả quyết đây là công phu võ học và là công phu có liên quan đến Thiên Nhất Trang?

Hai chữ “đây là...” cho Bất Thông biết hai nhân vật kia xuất hiện ở đây là để tìm kiếm hoặc để chiêm ngưỡng một điều gì đó rất giống với công phu võ học!

Đúng như chàng nghĩ, lão cầu hộ pháp đang lễ mạo đáp lời:

- Sau bao năm dò xét, thuộc hạ tin rằng từ nơi này có thể tìm được lối xâm nhập vào mật thất trọng địa của Thiên Nhất Trang, do địa hình khá phù hợp! Và những dấu chưởng tay kia vốn được ai đó ấn sâu vào vách đá nhất định không phải là chuyện ngẫu nhiên!

“Dấu chưởng tay nào? Làm cách nào ta có thể nhìn thấy?”

Vừa cố che giấu mọi hình tích có thể dẫn đến việc họ phát hiện, Bất Thông vừa căng hết mục lực để nhìn quan khe đá!

Thật may cho chàng, ngay khi chàng vừa có ý định nọ, lão cầu hộ pháp bỗng bật sáng ngọn hoả tập trên tay lão!

Vừa chiếu ánh sáng vào vách đá khá to ngay trước mặt cả hai, lão cầu hộ pháp vừa giải thích rõ thêm:

- Vị trí của những dấu chưởng tay này tuy hỗn loạn nhưng nếu Môn chủ chịu khó đếm sẽ thấy chúng gồm có tám mươi một dấu! Nhân vật nọ sáng lập Thiên Nhất Trang trăm năm trước vốn tinh thông trận đồ, võ học của người này nhất định phải liên quan! Và điều này sẽ dễ hiểu nếu ở đây Môn chủ thử lấy Cửu Cung làm chủ để giải thích những dấu chưởng tay kia! Cửu Cửu Bát Thập Nhất!

Vị Môn chủ kia gật đầu:

- Hộ pháp nói có phần đúng! Nhưng bốn toạ vẫn có chỗ ngờ vực! Tại sao tất cả những dấu chưởng tay này lại không phân thành cụm và có đủ chín cụm như chín cửa ở Cửu Cung? Ở vị trí trung tâm sao vẫn in những dấu chưởng tay?

Trong khi lão cầu hộ pháp còn ngắc ngứ chưa biết phải giải thích thế nào thì Bất Thông lại đang trong tâm trạng cực kì phấn khích.

Chàng vừa cố gắng ghi nhớ thật kỹ và thật chuẩn xác của tám mươi một dấu chương tay nọ vừa thầm cười lão cầu hộ pháp:

“ Thiên Nhất Trang là Thiên Nhất Trang, quả núi này chỉ có ở phía sau Thiên Nhất Trang chứ đâu vì thể liên quan đến Thiên Nhất Trang? Hừ! đợi khi ta luyện đến thuần thục công phu này, ta sẽ cho lão biết đã nhầm lẫn như thế nào!”

Chàng dám nghĩ như vậy vì chàng vừa nhận ra những dấu chương tay kia sẽ không hỗn loạn nếu chàng đặt đúng vào bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực đã từng nhìn thấy và đã từng luyện Thái Cực Huyền Ảo Bộ!

Nếu có thể và nếu có thời gian chàng sẽ đi thẳng đến vách đá đỏ để hoạ lại bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực nằm phủ chồng lên tất cả những dấu chương tay kia!

Vì không thể, nên chàng đành ghi nhớ chúng và âm thầm đặt chúng vào bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực đang hiển hiện thật rõ trong tâm trí của chàng!

Phụt!

Ngọn hoả tập đột nhiên bị lão cầu hộ pháp làm cho tắt, khiến Bất Thông chưa đủ thời gian ghi nhận hết vị trí của những dấu chương tay!

Còn đang thầm tiếc nuối, chàng nghe thanh âm của vị Môn chủ vang lên:

- Bọn người các phái phát hiện như thế nào?

Lão cầu hộ pháp hậm hực:

- Tệ nhi quá vô dụng, đã sơ xuất không chế trụ huyết đạo của chúng, nhất là gã tiểu tử Bất Thông...

Lão Môn chủ ngắt lời:

- Có phải là tiểu tử đã trúng Ngô Công Phi Độc của hộ pháp nhưng vẫn vô sự?

Lão cầu hộ pháp hậm hực:

- Thuộc hạ nghĩ tiểu tử đã nhờ ả Cung chủ kia giải trừ, nên..

- Sai rồi! Thanh Hải cung không hề tinh thông độc môn! Nếu tiểu tử vô sự thì phải là do ai khác giải cứu! Như vậy, các phái đã được tiểu tử giải thoát?

Lão hộ pháp cúi đầu:

- Đó là lỗi của Tệ nhi và thuộc hạ cũng có phần trách nhiệm, mong Môn chủ...

Lão Môn chủ xua tay:

- Bồn toạ không trách, hộ pháp bắt tất hốt hoảng! Dấu sao thì thất đại phái đã bị kế của hộ pháp ly gián! Cứ để bọn chúng tự tiêu diệt lẫn nhau, càng dễ cho bọn môn sau này!

Lão cầu hộ pháp ngẩng đầu lên:

- Nhưng môn chủ không nên xem thường Tôn Nhất Bình! Dường như y không hề bị...

- Hộ pháp muốn ám chỉ việc Tôn Nhất Bình có thể vận dụng phần kinh văn

còn nhiều khiếm khuyết của gia tổ sư Ma Trung Tử để luyện thanh thân thủ bất phạm?

Lão câu hộ pháp ngập ngừng:

- Đó là điều thuộc hạ đã nhìn thấy! Không lẽ môn chủ đã có sẵn kế sách dành riêng cho Tôn Nhất Bình?

Lão môn chủ gằn giọng:

- Có sẵn kế sách thì không! Nói thật, bản toạ vốn chờ đợi Tôn Nhất Bình và ba kẻ ngu kia phải bị đảo lộn kinh mạch để sau cùng phải tuân theo sự sai khiến của bản toạ! Việc Tôn Nhất Bình có thể luyện thành tuyệt nghệ tuy là bất ngờ nhưng lại giúp bản toạ nghĩ ra ý khác!

- Môn chủ định mua chuộc y?

- Cũng có thể! Nhưng người có tâm cơ mẫn tiệp như y, bản toạ e khó mua chuộc! Vì thế, bản toạ lấy làm mừng khi biết bản phái kia rồi thế nào cũng đối đầu với Tôn Nhất Bình và ba phái còn lại!

- Môn chủ quyết định toạ sơn quan hổ đấu?

- Đúng vậy! Nếu Tôn Nhất Bình thất trận, vì hận y sẽ sẵn sàng đầu nhập bản môn! Chỉ cần bản toạ trao cho y thêm chút ít kinh văn nữa, lo gì y không cam tâm tự nguyện chịu sự sai xử của bản toạ!

Lão câu hộ pháp có phần lo ngại và không thể che giấu qua lời đang nói:

- Tôn Nhất Bình đã quen thói sớm đầu tối đánh, hạng người này...

Lão môn chủ phì cười:

- Hộ pháp lo bản toạ sẽ bị y cắn trộm như y đã từng đối xử với sư phụ y và lão Viện Chủ Tu La Viện? Yên tâm! Y chỉ dám nếu bản toạ bất phòng!

Nhưng, tâm tính của y thế nào, bản toạ đã rõ, có lý nào lại bất phòng với y? Hay vì bản hộ pháp sợ y vẫn ghi nhớ chuyện xưa và sẽ ngấm ngấm hãm hại hộ pháp?

Lão câu hộ pháp thở ra:

- Y vốn giáo quyết, miệng lưỡi lại khéo, thuộc hạ không sợ y ám toán mà chỉ ngại y sau này cứ tìm cách gièm pha, bịa những chuyện không hề có và nói với môn chủ khiến...

Lão môn chủ khẽ gắt:

- Bản toạ chỉ luận theo công để xét người! Bằng lời nói muốn lung lạc bản toạ là điều bản toạ bình sinh vốn ghét! Hộ pháp là người có công đầu giúp bản toạ rất nhiều, điều đó hộ pháp không nên e ngại!

Lão câu hộ pháp cúi đầu:

- Môn chủ vốn anh minh sáng suốt, thuộc hạ thật yên tâm!

Đang quá kinh ngạc về những gì vừa nghe thấy, Bất Thông chợt kinh hoàng khi nghe lão môn chủ gằn giọng:

- Ngay lúc này bản toạ cần dồn sức vào việc đối phó Thanh Hải Cung, mọi việc ở đây giao cho hộ pháp liệu lý! Kể cả những đầu chương tay này nữa,

nếu không tìm ra manh mối, theo bản toạ, hộ pháp nên huỷ đi, tránh việc đem dài lắm mòng!

Do sợ mất đi pho võ học đang rất cần cho bản thân nên khi lão môn chủ vừa đi khỏi bằng một khinh thân pháp cực kì ảo diệu, Bất Thông liền len lén tìm cách tiến tới, bất chấp lão cầu hộ pháp vẫn còn ở phía trước!

Dù không còn bị khối đá che bớt thị tuyến nhưng do khoảng cách hãy còn xa nên Bất Thông hầu như không thể phân biệt những vị trí của các dấu chương tay trên vách đá!

Đang căng mắt để cố nhìn suýt nữa Bất Thông phải gây thành tiếng động khi bất ngờ lão cầu hộ pháp bật sáng ngọn hoả tập.

Xoạch!

May thay, do lão đang giương mắt nhìn vào những dấu chương tay nên lão không thể nhìn thấy Bất Thông đã lộ diện và đang ở ngay phía sau lưng lão!

Lão nhìn thì chàng cũng nhìn! Và nếu lão càng nhìn càng hoang mang thì Bất Thông càng nhìn càng đắc ý!

Rốt cuộc chàng không những đã ghi nhận hết những gì cần nhớ mà chàng còn hiểu cách thức vận dụng pho võ công kia!

Tám mươi một dấu chương tay không phải ở dạng cửu cung như lão cầu hộ pháp đã giải thích! So với Hà Lạc Thái Cực Đồ gồm một hình bát quái và ở giữa là hình lưỡng nghi thì tám mươi một dấu chương tay này phải gồm mười một thức! Trong đó ở tám phương vị của Bát Quái và ở phần Thái Dương trong lưỡng nghi sẽ có tất cả chín thức, mỗi thức gồm tám vị thế có in dấu chương tay! Riêng ở phần Thái Âm thì có đến chín vị thế tạo thành một thức! Theo chàng, cũng như Thái Cực Huyền Ảo Bộ, nếu điểm bắt đầu của bộ pháp là điểm Thiếu Dương ở Thái Âm thì pho võ học này cũng phải bắt đầu từ thức gồm có chín vị thế!

Đang lúc phấn khích vì đã thức ngộ, Bất Thông như quên hết thực tại đến nỗi đang tự múa may theo pho võ học gồm mười thức vừa tình cờ phát hiện! Vù...

Lòng động vốn thật tĩnh lặng, chỉ cần một tiếng động thật khẽ cũng đủ gây kinh động, huống chi Bất Thông đã sơ tâm phát thành kinh phong?

Lão hộ pháp vụt quay lại:

- Kẻ nào?

Và ngay khi Bất Thông còn đang lúng túng, lão lại quát:

- Là người? Sao người biết ta ở đây mà tìm?

Thấy lão không ra tay ngay, Bất Thông thoáng hiểu là vì lão không xem chàng là đối thủ. Lão chỉ muốn dò hỏi chàng mọi điều. Sau đó, lão có muốn thu thập chàng cũng là việc dễ như trở bàn tay!

Vờ không nhận ra điều đó, chàng bất ngờ hất mặt về phía vách đá có in những dấu chương tay:

- Hoá ra lão trốn ở đây để luyện công? Có phải là tuyệt chiêu của Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo? Đường như không giống lắm! Để xem nào!

Lập tức, lão vừa ném bỏ hoả tập khiến ánh sáng không còn và vừa bất ngờ lao vào chàng:

- Phải hay không thì có liên quan gì đến ngươi? Đỡ!

Vù... vù...

Chàng cố kiềm chế để không vận dụng mười thức vừa ngộ! Chàng chỉ lách tránh và còn giả vờ kêu lên:

- A ha! Lão sợ ta lên học võ công của lão! Nếu vậy, ta càng quyết học! Hà... hà...

Vút!

Vù...

Thấy chàng tránh chiêu quá dễ dàng, lão như nhớ lại bộ pháp ảo diệu của chàng mà lão đã từng nếm mùi thất bại! Lão gầm lên:

- Ngươi có muốn xem cũng vô ích! Đỡ! Đỡ!

Vù... Vù...

Vù... Vù...

Lão phát chiêu liên tiếp vào chàng! Và khi nhận ra chàng chỉ lẩn tránh là chủ yếu, lão lập tức lao vút đến vách đá đó.

Ầm! Ầm!

Rào...rào...

Lão đã quyết tâm phá huỷ pho võ học nọ theo lệnh của môn chủ!

Bất Thông càng tìm cách khích nộ, buộc lão phải tận tay phá huỷ cho bằng hết:

- A ha! Hãy còn chút ít dầu vết! Ta không tin sau này sẽ có dịp xem xét lại!

Lão thêm giận:

- Lần này ngươi chưa chắc đã thoát, lo chi đến chuyện sau này hay còn kịp? Đỡ ! Đỡ!

Vù... Vù...

Vù... Vù...

Bằng cách phát chiêu bất tận, một lần nữa lão thừa cơ hội lao về phía vách đá để tiếp tục phá huỷ những dấu chương tay.

Vút!

Ầm! Ầm!

Rào... Rào... Rào...

Đến lúc này Bất Thông mới phá lên cười:

- Lão muốn phá huỷ ư? Được! Ta sẽ giúp lão vậy! Xem đây! Ha... Ha...

Chàng lao về phía vách đá.

Vút!

Ầm! Ầm!

Rào... rào... rào...

Hành vi của chàng khiến lão cứ ngỡ ngỡ, khiến lão đã bị chàng cho vào tròng!

Lão kêu lên:

- Người làm như vậy là có ý gì?

Khi thấy toàn bộ những dấu chương tay đã bị phá huỷ, Bất Thông nhe răng cười với lão:

- Lão không biết thật sao? Lão còn nhớ đồ hình Hà Lạc Thái Cực không? Ở đây cũng vậy, lão là người phát hiện, sao không biết vận dụng? Hử?

Ha...ha...

Bán tín bán nghi lão nhìn sững chàng:

- Người muốn nói đây chính là pho võ học có liên quan đến Hà Lạc Thái Cực Đồ độ nào?

Chàng ngưng cười! Thay vào đó chàng nhếch môi giễu cợt:

- Lão có cần ta phô diễn cho lão biết qua oai lực của Hà Lạc Thập Thức không?

- Hà Lạc Thập Thức? Là danh xưng do người tự đặt?

Chàng lao vọt vào lão:

- Không sai! Đây là đệ nhất thức Hà Lạc! Đờ!

Vù... Vù...

Nhìn những dấu chương tay loang loáng ẩn hiện, lão thất kinh đến phải lùi lại:

- Người mới chỉ xem qua sao lại mau chóng tinh tường? Hay là...

Vút!

Vù...

Bị lão tránh chiêu khiến Hà Lạc Nhất Thức phải vô dụng, Bất Thông tức giận bám sát:

- Hà Lạc Nhị Thức! Đờ !

Vù... Vù...

Càng nghe càng phần nộ, lão gầm vang:

- Được! Ta cũng muốn biết pho võ học này có gì lợi hại! Xem trảo!

Vù...

Ầm!

Chàng bị chấn lùi và càng thêm kinh hãi khi phát hiện Hà Lạc công phu hoàn toàn vô dụng trong việc hoá giải những chiêu trảo có quá nhiều biến hóa của đối phương! Chính lúc này đây dù đã bị bức lùi, chiêu trảo của lão hộ pháp vẫn tiếp tục biến hoá và uy hiếp chàng!

Chàng phải vận dụng Thái Cực Huyền Áo Bộ mới có thể thoát nạn!

Lão cười giọng khà ồ:

- Công phu của người lợi hại thật đấy! Ha... ha... ha...! Người dám tiếp

chiều nữa không? Đờ!

Không thể nào ngờ pho võ học mà chàng vừa cố tình đặt tên thật hay Hà Lạc Thập Nhị Thức lại tỏ ra quá vô dụng, chàng vừa tức vừa sợ nên đành phải nghĩ cách tháo lui.

Vút!

Vù...

Như biết rõ tâm trạng của chàng, lão bất ngờ chớp động thân hình và biến mất:

- Nạp mạng!

Vút!

Vù... Vù...

Chàng thất kinh, vừa cố lách tránh vừa thảng thốt kêu:

- Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân? Nguy tai!

Vút!

Nhưng một khi lão đã quyết tâm vận dụng thân pháp này thì Bất Thông do đã một lần thất trận nên lần này cũng phải khốn đốn!

Và

Ầm!

Bị trúng chưởng, Bất Thông thêm hoảng vía, vội tìm cách lao đi khi nghe tiếng quát của lão vang lên thật lớn và thật gần:

- Chạy đâu cho thoát? Nằm xuống!

Ào... ào...

Có cảm nhận không thể thoát nếu tiếp tục bỏ chạy, Bất Thông đánh liều từ Chấn vị đạp bộ sang Khảm vị.

Vút!

Cùng lúc đó, do hình ảnh của những dấu chưởng tay kia mới vừa in vào tâm khảm và hầy còn như lồ lộ nên thuận tay Bất Thông vận dụng luôn một thức gồm tám dấu chưởng tay để đỡ bừa vào ngọn kinh đang ập đến của đối phương.

Ào!

Ầm!

Nhờ phát kinh kịp lúc, Bất Thông tuy bị loạng choạng nhưng vẫn dễ dàng chuyển vị trí từ Khảm vị sang Khôn vị!

Cũng là thuận tay, Bất Thông vội thi triển luôn một thức khác và là quật bừa vào một chỗ mà chàng cho rằng đối phương hoặc đang ở đó hoặc đang sắp dịch chuyển đến đó.

Ào... ào...

Thật là bất ngờ, chàng nghe lão câu hô pháp bất lên tiếng thoá mạ:

- Xú tiểu tử quả lợi hại! Hừ!

Và

Ầm!

Chàng lại đảo người từ Khôn vị sang Cần vị phát chiêu.

- Đỡ!

Vút!

Ào... ào...

Lần này do có phần trấn tĩnh nên Bất Thông nhận ra những thức chàng vừa thi triển hoặc đang thi triển có một nguyên nhân khiến lúc thi triển chàng cảm thấy thuận tay! Vì đó là những thức đã nằm đúng phương vị với phương vị chàng vừa dịch chuyển đến theo Thái Cực Huyền Áo Bộ!

Như vậy, nếu Thái Cực Huyền Áo Bộ có tám vị cho Bát Quái và hai bộ vị cho Lưỡng Nghi thì ở mỗi bộ vị sẽ có một thức tương xứng trong pho võ học chàng vừa luyện! Có nghĩ là mười thức này không hề có thức nào gọi là nhất thức, nhị thức hoặc cửu thức, thập thức! Mà phải gọi là Khôn thức, Cần thức hoặc Thái Âm, Thái Dương thức!

Và pho võ học này sẽ lợi hại nếu được vận dụng cùng lúc với Thái Cực Huyền Áo Bộ!

Với điều vừa thức ngộ, chàng thoáng mỉm cười khi nghe lão cầu hô hoán:

- Hảo công phu! Hừm!

Ầm!

Sau ba lần liên tiếp buộc phải đối phó với những kinh phát hầu như là ngẫu nhiên của Bất Thông, lão cầu hộ pháp phải ngừng trệ ngay thân pháp Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân!

Và lão quắc mắt nhìn chàng:

- Phải chăng đó là pho võ học Hà Lạc?

Chàng cười nhẹ nhưng lại lắc đầu:

- Ta đã không đúng khi gọi đó là Hà Lạc Thập Nhị Thức! Phải gọi là Thái Cực Huyền Áo Chương mới phải! Xem đây, Chấn vị Huyền Áo Chương! Chàng biến mất.

Vút!

Chỉ có một thức chương Huyền Áo xuất hiện.

Vù... Vù...

Lão cầu không hiểu sao bỗng gào tán loạn:

- Thái Cực Huyền Áo công phu! Ngươi...

Vút!

Những tưởng lão phát kinh chống trả, Bất Thông quá kinh ngạc khi phát hiện lão đang tháo chạy!

Chàng lập tức đuổi theo.

Vút!

Ở phía trước, do lão có nội lực thâm hậu hơn nên bóng dáng của lão càng lúc càng xa!

Nhưng do tin tưởng lối lão bỏ chạy cũng là lối thoát ra khỏi lòng núi, Bất Thông cứ ung dung lao đi.

Vút!

Chạy được một lúc, chàng có phần bất ngờ khi nhận ra bản thân bỗng xuất hiện giữa một khu rừng! Vừa dịch chuyển thêm vài bước nữa, chàng phải thất kinh kêu thảm:

“Nguy tai! Ta lại lọt vào trận đồ kỳ ảo của Thiên Nhất Trang?!”

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 20

Vừa Gặp Quy Nguyên Lại Chạm Địch

Tôn Nhất Bình Để Lộ Xuất Thân

Đang lúc hoang mang bất định, bên tai chàng liền nghe tiếng cười lạnh của lão cầu hộ pháp:

- Để xem ngươi làm sao thoát? Đỡ!

Vù...

Bao quanh chàng lúc này là những gì đã từng gặp, đó là những thân cây rừng nghiêng ngả với khá nhiều những màn sương vụ mờ ảo!

Lần trước, cách đây không lâu, lúc chàng vì quá lo lắng cho Bạch Bang chủ và Du Thừa Phong, chàng đã xông bừa vào khu rừng có ẩn tàng kỳ môn trận thế của Thiên Nhất Trang, và có lẽ cũng là khu rừng hiện giờ chàng chưa lọt vào! Lần đó, may mà chàng đã nhanh chóng phát hiện Du Thừa Phong nên kịp thời thoát ra, chưa đến nỗi phải bị giam hãm hoặc hôn mê như Du Thừa Phong đã bị!

Nhưng còn lần này, nếu huyết động khi nãy đã đưa chàng vào chính giữa khu rừng kỳ ảo, liệu chàng có gặp may mắn như lần trước không? Huống chi chàng đang bị lão cầu hộ pháp từ chỗ ẩn nấp tập kích, quyết hạ sát chàng?

Do phải ứng phó, chàng đánh liều, vội dịch chuyển bộ vị theo Thái Cực Huyền Ảo Bộ.

Vút!

Ngay khi dịch chuyển, không những ngọn kinh tập kích của lão cầu hộ pháp rơi vào hư không mà cảnh quang bao quanh chàng cũng thay đổi.

Nhờ vậy, chàng mới biết thế nào là những kinh hoàng Du Thừa Phong đã gặp và kể lại từ chính khu rừng này.!

Những ảo ảnh đã xuất hiện và đó chính là những hình ảnh cực kỳ ma quái

rất dễ uy hiếp những ai kém đờm lược và định lược!
 Đã biết đó là những ảo giác chỉ xuất hiện nếu cứ di chuyển bừa trong trận đồ, Bất Thông vội đứng yên và ngưng thần chờ đợi!
 Chàng làm như thế cốt ý là để chờ đợi một lần tập kích khác nữa của lão cầu hộ pháp!
 Nhưng, không hiểu sao không thấy lão tập kích! Trái lại, nhờ chàng đứng bất động nên những ảo giác bỗng tan biến đi!
 Không dám nghĩ trận đồ đã bị ai đó triệt thoái, Bất Thông vẫn đứng yên vị!
 Được một lúc lâu vẫn không thấy bị tập kích, chàng chợt nảy ra ý liệu!
 Chàng nhắm mắt và bắt đầu di chuyển theo Thái Cực Huyền Ảo Bộ.
 Vút! Vút!...
 Sau vài lượt như vậy chàng lại đứng yên và từ từ hé mắt nhìn!
 Cảnh quang quanh chàng vẫn là cảnh rừng bình tịch, không có ảo giác cũng như không có những lần tập kích của lão cầu hộ pháp!
 Với sắc mặt đang biểu lộ nhiều kinh nghi, chàng lại nhắm mắt và lại thử dịch chuyển!
 Vút! Vút!
 Và lần này, khi mở mắt, chàng suýt nữa phải bật reo khi nhận ra chàng đang đứng ở bên ngoài khu rừng!
 Nếu chàng nhờ không làm thì ở vị trí chỉ cách chàng vài trượng chính là nơi trước kia chàng đã đưa Du Thừa Phong ra khỏi trận đồ và đã nhìn thấy Hà Thiên Lượng!
 Sự thật này khiến chàng phải dăm chiêu suy nghĩ:
 “Cũng nhờ Thái Cực Huyền Ảo Bộ mà ta hai lần thoát khỏi trận đồ! Lần trước thì chưa rõ nhưng lần này đã quá rõ, phải chăng hai loại công phu Thái Cực ta đã tình cờ luyện là có liên quan đến Thiên Nhất Trang? Nếu liên quan, tại sao Hà Lạc Thái Cực Đồ lại được di lưu ở gần Tu La Viện còn Hà Lạc Huyền Ảo Chưởng lại di lưu chỉ ở gần Thiên Nhất Trang? Hay đây chỉ là điều trùng hợp tình cờ? Và công phu kia không hề có liên quan đến Thiên Nhất Trang?”
 - Bất Thông?
 Một thanh âm nửa hỏi nửa kinh ngạc bỗng vang lên khiến Bất Thông giật mình!
 Và chàng vụt trầm giọng khi nhận ra ai là người phát thoại:
 - Là ngươi, Văn Quy Nguyên? Hóa ra ngươi đã tu luyện xong Tu La...
 Văn Quy Nguyên nhìn chàng dò xét :
 - Chuyện đó các hạ đã hứa không nhắc đến, nhớ chưa ? Còn các hạ, sao bỗng dưng tìm đến đây ?
 Chàng vẫn giữ nguyên thái độ lạnh nhạt :
 - Không riêng gì ta, các phái cũng đến để hỏi tội Tôn Nhất Bình! Ngươi biết

điều hay chưa ? Hay vì mới quay về nên chưa biết ?

Văn Quy Nguyên cười nhẹ :

- Ta đã biết ! Rồi sao ? Tôn Nhất Bình đã cùng ba phái Côn Luân, Không Động, Diễm Thương bỏ đi từ lâu, các phái còn lại cũng đã quay về sơn môn của họ, sao các hạ vẫn cố tình nấn ná ở đây?

Lời của Văn Quy Nguyên vừa dứt, một tràng cười bỗng vang lên :

- Nguyên nhi ! Nhị sư bá vẫn đối xử tốt với ngươi, sao bây giờ ngươi bỗng có những lời lẽ hàm ý bất kính ? Nhị sư bá quá thất vọng về ngươi !

Ha...ha...

Không riêng gì Văn Quy Nguyên, Bất Thông ngay khi đưa mắt nhìn cũng phải giật mình kinh hãi !

Tôn Nhất Bình không chỉ xuất hiện một mình. Cạnh lão còn có người của ba phái Côn Luân, Diễm Thương và Không Động, chứng tỏ bọn họ không hề bỏ đi như Văn Quy Nguyên vừa nói !

Văn Quy Nguyên ánh mắt có phần nào trấn tĩnh hơn nhìn vào Tôn Nhất Bình :

- Lão không đáng là nhị sư bá của ta. Lão đừng quên, chỉ cách đây không lâu, ở Tu La Viện, chính lão...

Như không muốn Văn Quy Nguyên đề cập đến lần đó, lần mà lão nhất quyết lấy mạng cả Văn Quy Nguyên lẫn Bất Thông, lão họ Tôn dùng giọng giáo quyết nói át đi :

- Chính ngươi mới đừng quên, rằng hai năm trước ta là người giang rộng hai tay đón ngươi về Thiên Nhất Trang này ! Chuyện đó ngươi của đại phái đều nhìn thấy, đâu phải ta bịa ra?

Lời của Tôn Nhất Bình liền được Sa Hồng Cát, chủ môn của phái Côn Luân thừa nhận :

- Quả nhiên có điều này! Văn trang chủ! Làm người điều cần nhất là phải ân oán phân minh, nếu không phải Tôn lão huynh là người hào hiệp và rộng lượng thì đừng nói Thiên Nhất Trang bây giờ sẽ không do Trang chủ chấp chương, mà đến sinh mạng của Trang chủ cũng không còn.

Hoa Vô Sắc cũng lên tiếng :

- Cũng như Sa chủ môn, Hoa Vô Sắc ta tuy biết lời nói thật thì khó nghe (Trung ngôn nghịch nhĩ) nhưng không thể không nói! Đối với đại ân đại đức của Tôn lão huynh, đáng lẽ Văn Trang chủ không nên có những lời nói bất kính như vừa rồi! Trái lại, Trang chủ nên yêu kính và nên tuân nghe mọi mệnh lệnh của Tôn lão huynh mới phải !

Thạch Phù Vân, chủ môn Không Động phái chợt bật cười :

- Có lẽ Văn Trang chủ vì chút tao ngộ nào đó đối với Tôn lão huynh nên mới có thái độ này! Mà thôi, dù sao Tôn lão huynh cũng là trưởng bối, chỉ là nhị sư bá của Văn hiền đệ, Tôn lão huynh hà tất phải để tâm! Thạch mỗ nói có

phải không? Ha... ha...

Nghe bọn họ lần lượt giở giọng thô tử hồ bi, Bất Thông càng nghe càng lợm giọng! Nhưng dầu sao đây cũng là việc của Thiên Nhất Trang, của họ Văn mà chàng đang nghi ngờ là kẻ thù đã sát hại thân phụ, Bất Thông lập ý quyết tạ thủ bàng quang, không xen vào.

Và chàng phải thán phục Văn Quy Nguyên khi nghe y trầm tĩnh hỏi :

- Chư vị đã nói hết chưa? Nếu đã hết tại hạ xin được hỏi. Rốt cuộc ý định thật sự của chư vị là gì? Nếu là vì tàng thư võ học của Văn gia, điều đó xin chư vị cứ hỏi Tôn Nhất Bình! Còn như vì một lý do nào khác, xin chư vị cứ thẳng thắn nói ra không cần phải che dấu!

Đang đứng phía sau Sa Hồng Cát, Cửu Vỹ Tiên Định Hành bỗng khoa chân bước ra:

- Văn Quy Nguyên người thật sự muốn biết định ý của chúng ta? Được, ta xin nói!

Tu La Viện đã gây họa tày trời là đã mưu hại Văn lão Trang chủ Thiên Nhất Trang. Là hậu nhân của Văn gia sao người vẫn cố tình lên học công phu của Tu La Viện?

Tĩnh ngộ, Văn Quy Nguyên cười khẫu với Tôn Nhất Bình :

- Hóa ra lão muốn biết ta đã tìm thấy gì ở Tu La Mật Thất? Sao lão không đơn phương gặp ta để ta sẽ cho lão biết điều đó? Lão nghĩ bằng cách này là đủ uy hiếp Văn Quy Nguyên ta sao?

Tôn Nhất Bình vẫn bình thản, mỉm cười với Văn Quy Nguyên :

- Ta chỉ ngại người chưa đủ lịch duyệt, dễ làm kẻ của kẻ thù đã mưu hại nội tổ người. Nếu người chịu theo ta vào Trang có lý nào ta không dám cùng người đơn phương hội diện.

Văn Quy Nguyên cũng mỉm cười :

- Được! Ta sẽ theo lão! Nhưng còn bọn họ thì sao?

Nghe đến đây, đột nhiên Bất Thông đâm lo cho Văn Quy Nguyên! Và chàng càng thêm lo lắng khi nghe Tôn Nhất Bình cứ thản nhiên bảo :

- Họ là khách được ta mời, đương nhiên bọn Trang là chủ phải dùng lễ đãi họ!

Bất Thông bật quát :

- Người đừng nghe lão! Lão đang dùng kế dẫn dụ người!

Định Hành lướt nhanh đến với lời dọa nạt :

- Người là ai? Sao dám xen vào? Nếu còn một lời nào nữa tương tự đừng trách ta không khách sáo!

Chàng vỡ lẽ, hóa ra thất đại phái cùng xuất hiện ở đây do chàng đến muộn và còn phải cùng Du Thừa Phong lo giao đấu với lão Mông Diện nhân nên dường như mọi người ở đây vẫn chưa biết chàng là ai! Định nói mấy lời giễu cợt Định Hành, Bất Thông nhìn thấy Tôn Nhất Bình và Văn Quy Nguyên

sắp tiến vào Thiên Nhất Trang đành phải kinh hoàng gầm lên:

- Tôn Nhất Bình chờ đã!

Định lao đi, chàng bất ngờ nghe một tiếng gió rít kèm theo tiếng quát của Địch Hành:

- Người muốn chết!

Véo...

Biết Địch Hành đang lén quật trường tiên vào, Bất Thông phản nộ vừa dịch người vừa phát chiêu:

- Người chưa đủ tư cách nói câu này! Cút!

Vút!

Vù... Vù...

Ầm!

Với thân thủ thật sự biến ảo, ngay khi Địch Hành bị chấn lùi nhưng chưa hiểu tại sao lại như vậy, Bất Thông đã lao đến ngang đường Tôn Nhất Bình.

Vút!

Kinh ngạc nhìn chàng, Tôn Nhất Bình kêu khẽ :

- Võ công của người tăng tiến phải chăng là do cùng Văn Quy Nguyên lọt vào Tu La Mật Thất?

Văn Quy Nguyên cũng trở mắt nhìn chàng, hiểu rõ sự nghi ngờ của Văn Quy Nguyên, chàng vừa lắc đầu với y, vừa quát hỏi Tôn Nhất Bình :

- Hôm nay nếu lão không nói rõ về tung tích của Bạch bang chủ, lão đừng mong rời khỏi đây!

Tôn Nhất Bình bật cười :

- Người cản ta được sao? Ha... ha...

Vừa cười, lão định lách người vượt qua!

Nhưng, Bất Thông đâu dễ buông tha:

- Được hay không, hay xem đây!

Vù... Vù...

Có ý dò xét xuất xứ võ học của Bất Thông, Văn Quy Nguyên lập tức chao người nhảy tránh qua một bên, nhượng hãn một phạm vi đủ rộng cho Bất Thông và Tôn Nhất Bình giao đấu!

Nào ngờ hành vi của Văn Quy Nguyên làm cho Hoa Vô Sắc hiểu sai, Lão nghe rằng cười khà ồ:

Văn Trang chủ sao bỏ đi vội?

Dừng lại nào!

Văn Quy Nguyên đang chán ghét thái độ giả dối của họ, thêm câu nói này nữa của Hoa Vô Sắc đủ làm cho Văn Quy Nguyên phải có phản ứng:

- Ta đi hay ở, lão làm gì có tư cách gì để hỏi? Đừng trách ta vô lễ! Đỡ!

Vù... Vù...

Hoa Vô Sắc có phần bất ngờ vì lối phát kinh quá ảo diệu của Văn Quy

Nguyên nên phải kêu lên sững sốt:

- Tu La Âm Minh Chương?!

Vừa kêu lão vừa tận lực phát chiêu xô ra một kinh cũng kỳ quái không kém.

Ào... Ào...

Ầm!

Văn Quy Nguyên thoáng chấn động và phải ngờ ngợ kêu lên :

- Là công phu võ học của Ma Trung Tử?

Hoa Vô Sắc vụt cười lạnh :

- Người chớ quá ngạc nhiên! Tốt hơn hết, người nên giao Tu La tuyệt học để đổi lấy sinh mạng của người! Xem đây!

Ào... Ào...

Bây giờ Văn Quy Nguyên càng hiểu rõ hơn ý đồ của Tôn Nhất Bình và bọn họ!

Họ đang muốn diễn lại tấn tuồng đã xảy ra tại Võ Di Sơn hai năm trước!

Nếu ở đó họ đã chia nhau phần di học của Ma Trung Tử thì giờ đây họ lại rắp tâm chiếm đoạt công phu Tu La mà họ nghĩ đã rơi vào tay Văn Quy Nguyên!

Văn Quy Nguyên thêm phần nộ vận dụng toàn bộ chân lực vào sở học:

- Xem chiêu!

Vù... Vù...

Trong khi đó, với chiêu đầu của Bất Thông, Tôn Nhất Bình ung dung phát thoại:

- Chỉ là công phu của lão họ Bạch thôi sao! Vậy người phải chết!

Vù... Vù...

Nào ngờ đó chỉ là hư chiêu của Bất Thông nhằm dụ lão phải cùng chàng động thủ. Và khi thấy Văn Quy Nguyên cũng phải ra tay, do Hoa Vô Sắc tự khởi sướng, Bất Thông với ý định đã đạt thu chiêu cười dài :

- Muốn ta chết đâu phải dễ! Ha... ha...

Và chàng thi triển Thái Cực Huyền Ảo Bộ để tránh chiêu thần tốc của Tôn Nhất Bình.

Vút!

Vù...

Không thể giết được Bất Thông ngay chiêu đầu, Tôn Nhất Bình bật rít :

- Vẫn là lối tránh chiêu hèn hạ! Chạy đi đâu! Đờ!

Vù... Vù...

Đang lúc đó Bất Thông cũng quát:

- Ai bảo ta chạy? Trúng!

Ào...

Ầm!

Bị trúng một kinh, đó là điều Tôn Nhất Bình chưa bao giờ nghĩ đến! Do đó,

lão gầm vang dội:

- Súc sinh muốn chết! Đờ!

Sau tiếng gầm, Bất Thông phải kinh hoàng khi nhìn thấy Tôn Nhất Bình bỗng có khuôn mặt đỏ lựng! Không những thế, chiêu trảo nửa chừng của lão cũng đỏ rực lên một cách quái dị!

Vù... Vù...

Không thể nghĩ trên đời này lại có loại công phu quá đổi quái dị này, Bất Thông có phần nào hoang mang nên cước bộ phải chậm lại !

Lập tức, chiêu của Tôn Nhất Bình ào đến thật thần tốc.

Vù... Vù...

Kình phong chưa kịp đến thì từ chiêu của lão bỗng phả nhiệt khí thật nóng và làm cho Bất Thông nhất thời tỉnh ngộ! Và theo bản năng chàng vội dịch người.

Vút!

Thật may, Bất Thông vừa thoát đi thì luồng chiêu mang theo nhiệt khí của lão liền lao sượt sát chân.

Ào...

Tuy không bị trúng chiêu nhưng nhiệt khí từ chiêu đó lao thật gần khiến khắp người Bất Thông chợt nóng lên như kẻ vừa vô tình rơi đúng vào lò lửa đỏ!

Đang ngấm ngấm khiếp hãi, chàng nghe Tôn Nhất Bình quát:

- Nằm xuống!

Ào... Ào...

Hào khí bốc lên, Bất Thông liên tiếp dịch bộ và tận lực phát kình:

- Chưa chắc! Đờ!

Vút!

Ào... Ào...

Vút!

Ầm!

Bị chấn kình đưa đẩy, Bất Thông phải thất kinh khi có tiếng Sa Hồng Cát như đang cười ngay bên cạnh:

- Tôn lão huynh hà tất phải phí lực! Cứ để mỡ thu thập tiểu tử thay! Ha...

Ha...

Cùng với tràng cười, Bất Thông bỗng nghe lạnh khắp thân do bóng chiêu của Sa Hồng Cát đang điệp trùng vây phủ.

Ào... Ào...

Biết khó thoát, Bất Thông định mạo hiểm phát kình thì nghe Văn Quy

Nguyên lớn tiếng gầm vang:

- Dừng Xa Luân Chiến để chiếm phần hơn, thủ đoạn quả là dê hèn! Đờ!

Ầm!

Bị công kích, Sa Hồng Cát buộc phải lo thân nên Bất Thông có dịp lao ra!
Vút!

Đang muốn tìm Tôn Nhất Bình thì chàng nghe tiếng của Tôn Nhất Bình ở ngay bên cạnh:

- Nạp mạng!

Ào... Ào...

Lại là một chương vừa đỏ vừa nóng rực, Bất Thông lập tức hồi bộ và khẽ xoay nửa người :

- Vỹ Hồ Xuyên Vân! Trúng!

Bốp! Bốp!

Không ngờ đang trong lúc nguy ngập là vậy nhưng Bất Thông lại dám mạo hiểm dùng đấu pháp này để vừa áp sát vừa tung ra hai cước, Tôn Nhất Bình không kịp tránh nên lập tức vuron chảo trả đũa.

- Trúng!

Vụt ...

Bất Thông tuy kinh hãi vì không ngờ lão Tôn Nhất Bình cũng biết vận dụng Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo nhưng cũng nhanh nhẹn dịch chuyển theo Thái Cực Huyền Ảo Bộ.

Vút!

Không cho lão kịp biến chiêu, chàng cười ngạo nghễ:

- Lão hụt rồi, nhưng ta thì không! Đỡ!

Ào... Ào...

Hai mắt của Tôn Nhất Bình phải hoa lên vì trước mặt bỗng xuất hiện nhiều dấu chương tay mờ ảo.

Vội lùi lại, lão hất mạnh một kinh:

- Muốn chết!

Ào... Ào...

Đã qua hai lần chạm chiêu, Bất Thông biết nội lực Tôn Nhất Bình dường như không hề kém nếu so với lão cầu hộ pháp kia. Do đó, thay vì chạm chiêu, lần này chàng bất ngờ thu chiêu về và còn nhanh chóng đập bộ chuyển từ Tốn vị sang Ly vị.

Vút!

Đúng lúc có cơ hội, chàng quật luôn một thức Hà Lạc Huyền Ảo Chương:

- Đỡ!

Ào...

Ầm!

Hoang mang vì lại bị trúng kinh, Tôn Nhất Bình bật kêu lên kinh hoàng:

- Là môn công phu tà môn gì vậy?

Bất Thông đắc ý càng thi triển nhanh hơn Thái Cực Huyền Ảo Bộ.

Vút!

Và khi cơ hội lại đến, chàng cười vang:

- Phải là tà môn hay không, lão cũng phải đỡ!

Ào....

Chính lúc đó, tai chàng nghe tiếng gầm giận dữ của Sa Hồng Cát Vang lên:

- Người vẫn chưa chịu nạp mạng ư? Lần này người phải chết!

Biết Sa Hồng Cát quát Văn Quy Nguyên, Bất Thông không cần nhìn cũng dư biết điều gì đang xảy ra!

Đành bỏ lỡ cơ hội hạ thủ Tôn Nhất Bình, chàng thần tốc lao về phía có tiếng quát của Sa Hồng Cát.

Vút!

Chàng vờ quát:

- Lão quỷ họ Sa, xem ám khí!

Viu...

Vừa nghe quát lại vừa thấy một vật đen đúa lao đến thật nhanh, lão Sa Hồng Cát đang định quát chưởng tối hậu vào Văn Quy Nguyên đành phải khựng lại và định nhảy tránh!

Nào ngờ có tiếng Tôn Nhất Bình vang lên:

- Không phải ám khí! Đừng để tiểu tử lừa!

Sa Hồng Cát lập tức nhả kinh như chưa hề có chuyện khựng lại.

Ào...

Nhưng với một sát na phải khựng lại của Sa Hồng Cát là quá đủ cho Văn Quy Nguyên và Bất Thông!

Văn Quy Nguyên thần tốc cuộn người lao ra, kịp tránh thoát chiêu chưởng của Sa Hồng Cát.

Vù...

Ầm!

Đang khi đến đó, Bất Thông đang đà lao đến liền nhân cơ hội Sa Hồng Cát bàng hoàng vì hụt chiêu để phát tiếng quát đầy uy lực:

- Sa lão cầu! Đỡ!

Vù...

Ngược lại, lúc Văn Quy Nguyên lao thoát ra thì lại lao đúng vào vị trí đang lao đến của Tôn Nhất Bình! Do đó, Văn Quy Nguyên phải một phen kinh hãi vì tiếng quát thịnh nộ của Tôn Nhất Bình:

- Người chạy đi đâu? Đừng trách ta hạ thủ bất dung tình!

Đành phải xuất chiêu chống đỡ, Văn Quy Nguyên bật rít:

- Hãy xem Tu La Mai Hoa Ấn!

Ào... Ào...

Trận chiến càng thêm hỗn loạn do có tiếng quát hăm hực của Hoa Vô Sắc:

- Tiểu tử này càng lúc càng ngông cuồng! Là do người tự tìm chết, đừng bảo bọn ta sao lại liên tay! Đỡ!

Ào... Ào...

Biết đó chỉ là lời nói ngoài môi miệng nhằm khóa lấp những tâm địa của hạng tiểu nhân, Bất Thông bật cười mỉa mai:

- Có lão liên tay thì cũng vậy thôi! Rồi lão cũng phải chịu nhục như Tôn Nhất Bình. Ha... Ha...

Vút!

Chàng đang phát ra chưởng quạt vào Sa Hồng Cát nhưng đột nhiên thu về và bất ngờ di hình hoán vị biến mất!

Đúng như chàng vừa nói, thay cho chàng, lão Hoa Vô Sắc cả người lẫn chưởng lại lao đúng vào tầm chưởng đang quạt mạnh ra của Sa Hồng Cát.

Ầm!Ầm!

Thấy hai lão phải cùng nhau đối chưởng, Bất Thông không nhịn được cười:

- Vẫn có câu, có đánh nhau mới nhận ra bằng hữu, hai lão, ha...ha...

- Người muốn cười ư? Hãy xuống Quỷ Môn Quan mà cười!

Ào... Ào...

Quá bất ngờ vì có tiếng quát và có tiếng kinh phong rú rít ngay bên cạnh, Bất Thông không những phải ngưng cười mà còn phải kinh hoàng dịch bộ.

Vút!

Ầm!

Do không thể tránh được trọn vẹn một kích ám toán đó, chàng hậm hực nhìn lão Thạch Phù Vân vừa bất ngờ xuất thủ.

- Lão....

Lại một tiếng quát khác buộc chàng phải ngưng lời dù chỉ có một chữ:

- Nạp mạng!

Ào... Ào...

Thêm tiếng quát nữa:

- Người phải chết!

Ào... Ào...

Không còn cách nào khác vì ở hai bên và ở phía sau đều có đại địch uy hiếp, Bất Thông bật lao về phía Thạch Phù Vân.

Vút!

Thạch Phù Vân nhe răng cười độc ác:

- Người tận mạng rồi! Hà... Hà...

Ào...

Nhưng thân hình chàng bỗng nhòe đi, kèm theo cái cười khẩy:

- Đâu dễ như lão tưởng! Đờ!

Vút!

Ầm!

Bất ngờ bị Bất Thông dùng bộ pháp ảo diệu để quạt cho một kinh, Thạch Phù Vân càng thêm kinh hãi khi phát hiện hai chưởng của đồng bọn là Sa

Hồng Cát và Hoa Vô Sắc lại đang lao ào ào đúng vào lão ! Lão kêu thất thanh :

- Đứng ! Mau thu chiêu nào !

Định dừng lại để xem lão họ Thạch làm sao thoát, Bất Thông lại phải lao đi khi nghe tiếng kêu thất thanh của Văn Quy Nguyên :

- Xích Dương Chương?! Lão là truyền nhân của ác ma Xích Hỏa Đầu Đai?! Chao ôi...

Chưa lao đến nơi đã nhìn thấy toàn thân Văn Quy Nguyên đang bị ngọn chương đỏ tựa chu sa của Tôn Nhất Bình bao phủ, Bất Thông cuống cuống gào lên :

- Không được hại người! Tôn ác ma, Tôn lão cầu! Đờ!

Vút!

Vù...

Vì chàng phát kinh ở khoảng cách xa nên đối với Tôn Nhất Bình đó chỉ là lời hăm dọa vô dụng! Do đó, lão vẫn thản nhiên phủ chụp ngọn kinh đỏ rực kia vào Văn Quy Nguyên.

Ào... Ào...

Ngỡ Văn Quy Nguyên phen này khó toàn mạng, Bất Thông bỗng ngỡ ngàng khi có bóng người đột nhiên lao xuyên qua bóng chương lợi hại của Tôn Nhất Bình.

Vút!

Ầm!

Diễn biến xảy ra hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng, đến Tôn Nhất Bình cũng không thể ngờ! Nhân vật nọ không những kịp lao khỏi bóng chương đỏ rực của Tôn Nhất Bình mà còn thừa năng lực mang theo Văn Quy Nguyên đi thoát, trước khi có tiếng chấn kinh vang lên!

Đưa mắt nhìn theo, Bất Thông vừa kinh hoàng vừa lo lắng phải gào lên:

- Lão là Môn chủ bọn hắc y nhân? Lão mang Văn Quy Nguyên đi đâu? Và dù biết chỉ là hành động vô vọng, Bất Thông vẫn bật tung người đuổi theo bóng nhân ảnh bí ẩn nọ!

Vút!

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 21

Tái Ngộ Thanh Y Mỹ Nhân

Xuất Xứ Của Môn Chủ Thần Bí

Đuổi được một lúc lâu, Bất Thông phải ngao ngán dừng lại! Vì chàng không những không đuổi kịp nhân vật đã mang Văn Quy Nguyên đi mà ở phía sau không hiểu sao bọn Tôn Nhất Bình cũng không người nào chạy theo. Qua sự việc này, chàng có thể hiểu bọn Tôn Nhất Bình vốn giảo hoạt nên tự lượng sức có đuổi theo cũng không làm gì được nhân vật bí ẩn nọ!

Và bây giờ, đến lượt chàng cũng phải có nhận thức đó. Chàng đuổi theo để làm gì nếu chàng không là đối thủ của một nhân vật vốn có thân thủ vào hạng thượng thừa?

Vừa mới dừng chân, chàng bỗng kinh nghi khi nghe từ một trũng núi khá xa ở mé tả dường như vừa có tiếng chạm kinh vang đến!

Không dám nghĩ đó là nơi nhân vật nọ chạy vào và bây giờ đang lâm đại địch, Bất Thông chỉ vì muốn dò xét hư thực nên vội chạy đến!

Vút!

Nhưng, khi chạy đến tận nơi chàng mới biết những gì chàng vừa nghĩ hóa ra lại là sự thật.

Trong trũng núi, Thanh Y mỹ nhân với hai nhân vật khác cũng vận y phục màu xanh đang đứng ở một phía!

Phía đối diện là nhân vật tuy che kín chân diện nhưng chàng vẫn nhận ra đó là lão Môn chủ thần bí!

Như để minh chứng cho nhận định của chàng, nhân vật nọ bỗng lên tiếng:

- Thanh Hải Cung và bốn tọa vốn không cừu không oán, sao chư vị xuất hiện ngăn cản bốn tọa.

Vụt hiểu, Thanh Y mỹ nhân và hai nhân vật kia phải vận y phục màu xanh vì họ là người của Thanh Hải Cung! Cũng vậy, chỉ có lão Môn chủ kỳ bí mà Bất Thông đã từng lên nhìn thấy mới có lối tự xưng là bốn tọa!

Nhưng những hiểu biết của chàng vẫn là quá ít nếu so với những gì chàng đang tình cờ nghe!

Thanh Y mỹ nhân lên tiếng:

- Là tại sao, tôn giá nên tự hiểu, đừng để bốn Cung phủ phải nói rõ!

Lão Môn chủ cười cao ngạo:

- Tự tiện ngăn cản bốn tọa lại không nói rõ nguyên do, Thanh Hải Cung sao lại có thái độ mục hạ vô nhân như vậy? Ha... ha...

Nhân lúc có tiếng cười có thể che lấp mọi tiếng động, Bất Thông lên tiến đến gần hơn!

Được chừng năm trượng và khoảng cách giữa chàng và bọn họ chỉ là hai mươi trượng, chàng đành phải tiếc nuối dừng lại!

Bởi chàng quá rõ thân thủ của song phương! Với thân thủ đạt mức thượng thừa như Thanh Y mỹ nhân và lão Môn chủ, nếu chàng sơ ý gây tiếng động, chắc chắn sẽ bị họ phát hiện! Và sau đó, hậu quả như thế nào, chàng không

dám nghĩ đến!

Tuy nhiên, với năm trượng vừa thu ngắn cũng đủ làm cho chàng toại nguyện! Vì chàng rút cuộc cũng nhìn thấy Văn Quy Nguyên! Y đang nằm bất động chỉ ngay phía sau chân lão Môn chủ độ nửa trượng!

Như vậy, nếu bọn họ cứ thế này tiếp tục giằng co, thời gian sẽ kéo dài và chàng thế nào cũng nghĩ ra cách giải cứu Văn Quy Nguyên!

Tại sao chàng phải vì y mà mạo hiểm? Chàng không biết rõ nguyên nhân thực thụ! Tuy nhiên, với những suy nghĩ đã từng có, chàng cho rằng chàng phải cứu y để sau đó chàng và y phải một lần đối thoại! Đối thoại về mảnh ngọc bội có khắc chữ Văn, rất có thể do phụ thân Văn Quy Nguyên trong khi gây thảm biến ở trang viện chàng đã đến và vô tình đánh rơi tại đó!

Mãi suy nghĩ, Bất Thông như vừa bỏ đoạn đối thoại giữa lão Môn chủ thân bí và Thanh Y mỹ nhân! Chàng chỉ chú tâm trở lại khi bất ngờ có tiếng quát của lão Môn chủ vang lên:

- Muốn đưa bọn tọa về Thanh Hải Cung ư? Nhảm nhí! Trừ khi bọn Thanh Hải Cung các người có đủ bản lĩnh để thực hiện điều đó!

Một nhân vật đứng phía sau Thanh Y mỹ nhân lập tức tiến lên:

- Rượu mời không uống, tôn giá lại muốn uống rượu phạt! Được! Kiều Toàn mỗ sẽ cho tôn giá biết bọn cung có đủ bản lĩnh hay không! Cảnh trọng, mỗ xuất chiêu đây!

Lão Môn chủ cười phá lên:

- Muốn đánh cứ đánh, hà tất phải khách sáo! Đờ! Ha... ha...

Vù...

Chưa lần nào Bất Thông được nhìn thấy một lối xuất thủ lợi hại như lão Môn chủ kia đang phô diễn! Tuy đang cười nhưng khi lao đi lão lao nhanh như một tia chớp! Và cũng nhanh như vậy, một ánh kinh phát đi, cuộn thẳng vào tâm thất của lão Kiều Toàn.

Kiều toàn không lui cũng không bắn loạn. Với đơn chưởng kịp dựng đứng lên, Kiều Toàn vụt trầm giọng quát:

- Quả nhiên là Quỷ Ảnh công phu! Đờ!

Từ tâm chưởng của Kiều Toàn lập tức bật lòe lên một vùng ánh chưởng! Ảnh chưởng này ngay khi xuất hiện liền tỏa rộng ra, tạo thành một vàng kinh đầy uy lực, chặn đứng tia chớp kinh của lão Môn chủ.

Ào...

Ầm!

Bất Thông nhìn đến ngậy người vì thân thủ quá đối thượng thặng của cả hai! Và chàng chỉ biết lắc đầu thâm tiếc rẻ khi trận thư hùng kia lại kết thúc quá nhanh chỉ sau một lần chạm kinh!

Kiều Toàn bước lùi về phía sau từng bước một và bước nào bước nấy có vẻ nặng nề như nhau! Điều đó được minh chứng qua những vết chân của Kiều

Toàn in sâu xuống nền đất!

Lão Môn chủ đã xuất hiện ở nguyên vị trí và đang buông lời khinh miệt:

- Còn ai nữa muốn đưa bồn tọa về Thanh Hải Cung!

Cùng xuất hiện với Thanh Y mỹ nhân có đến hai nhân vật có niên kỷ tương đồng! Một Kiều Toàn chỉ sau một chiêu phải bại trận thì một còn lại lập tức bước ra.

- Sở học của tôn giả có xuất xứ từ bồn cung, thái độ này của tôn giả phải chăng cố ý phủ nhận cội nguồn?

Lão Môn chủ gằn giọng:

- Chớ nhiều lời vô ích! Muốn bồn tọa thuận phục Thanh Hải Cung trừ phi bọn ngươi thật sự có bản lĩnh! Đờ!

Vút!

Vù...

Cùng lối xuất thủ thần tốc tương tự, lão Môn chủ như vẫn muốn chỉ một chiêu phải đả bại nhân vật thứ hai này!

Nhưng qua cái gương của Kiều Toàn, nhân vật thứ hai lập tức dịch người và quyết không đi vào vết xe đổ của Kiều Toàn vừa bị.

Vút!

Thân hình của nhân vật thứ hai chợt biến mất, chứng tỏ mức độ nhanh nhạy của Môn chủ thần bí chưa đủ để uy hiếp đối phương.

Lão Môn chủ chợt cười lạnh:

- Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân của ngươi hãy còn kém lắm! Xem đây! Lập tức bóng nhân ảnh của lão Môn chủ cũng biến mất!

Vút!

Cố căng hết mục lực để nhìn, Bất Thông chợt thở dài vì chàng không đủ bản lĩnh để nhìn rõ bóng thân ảnh của họ! Chứng tỏ biển học mệnh mang, bản lĩnh cỡ chàng dường như chỉ là một trò trẻ con nếu so với những nhân vật trước mặt chàng!

Họ đang xoắn vào nhau bằng những bóng nhân ảnh mờ ảo! Và họ chỉ tách rời khi có tiếng chạm kính vang lên.

Ầm!

Lão Môn chủ thân nhiên hiện thân và ung dung nhìn nhân vật thứ hai đang chao đảo để rồi phải bước lùi:

- Thân thủ của ngươi có khá hơn! Tuy nhiên muốn đưa bồn tọa về Thanh Hải Cung rõ ràng là chưa đủ!

Đến lúc này do chỉ còn Thanh Y mỹ nhân là chưa ra tay nên phải đến lượt nàng bước ra!

Là Cung chủ, lời lẽ của nàng quả nhiên toát đầy uy lực:

- Bồn Cung chủ lập lại một lần nữa, nếu tôn giá không lập tức hồi cung, hậu quả sẽ khó lường!

Lão Môn chủ cười dài:

- Hoang đường! Câu nói đó phải do bổn tọa nói mới phù hợp! Ha... ha...

Thanh Y mỹ nhân từ từ nâng cao dần hữu thủ.

- Quý ảnh công phu của bổn cung vẫn còn một thứ có thể khắc chế, tôn giá có biết điều đó chứ?

Lão Môn chủ càng cười lớn hơn:

- Người đừng mong dọa nạt bổn tọa! Người duy nhất có thể luyện Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ rất tiếc đã chết cách đây hàng trăm năm! Nha đầu như người học gì không học sao lại học thói lừa phỉnh của bọn tiểu nhân? Ha... ha...

Thanh Y mỹ nhân chợt nghiêm mặt:

- Bổn cung chủ không hề phỉnh lừa! Đây là cơ hội cuối cùng cho tôn giá, nếu như tôn giá nguyện ý thuận phục, những lỗi lầm trước kia của lệnh tổ bổn Cung chủ quyết không nhắc đến. Ngược lại, tội một thành hai, tôn giá dù có hối cũng đã muộn!

Nhìn Thanh Y mỹ nhân thần nhiên giương thẳng một ngón tay, lão Môn chủ có phần ái ngại:

- Người thật sự đã luyện được Quỷ Ảnh Vô Chỉ?

Nàng vẫn giữ nguyên nét mặt:

- Đó là điều tôn giá sẽ tỏ tường hư thật nếu tôn giá vẫn tiếp tục có thái độ ngoan cố!

Lão Môn chủ bất giác găm lên:

- Người không thể nào dọa được bổn tọa! Tiếp chiêu!

Vút!

Một lần nữa lão lại thần tốc lao đến nhưng ngay lập tức lão phải thay đổi đấu pháp bằng cách thi triển thân pháp Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân khi lão nghe Thanh Y mỹ nhân vút cao giọng hét:

- Là tôn giá tự chuốc họa! Nằm xuống!

Viu... Viu...

Cùng với tiếng hét là một tiếng rít nghe rợn người.

Tuy Bất Thông không thể nhìn thấy Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ mà Thanh Y mỹ nhân đang phát ra nhưng chàng thầm ước đoán Hư Vô Chỉ của nàng dẫu sao cũng không chạm vào lão Môn chủ do lão đã kịp dùng Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân trước đó! Nhưng chàng đã lầm! Tiếng kêu khe khẽ của lão Môn chủ đã bật ra:

- Hừ!

Điều đó chứng tỏ Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ của nàng có kiến hiệu!

Nhưng một lần nữa chàng lại nghĩ lầm, lão Môn chủ tuy bật kêu như vậy nhưng không phải lão bị Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ đã thương. Vì tiếng găm hét của lão đã vang lên:

- Tiện tỳ! Đây là người muốn chết! Hãy nạp mạng nào!

Một luồng lực đạo uy mãnh liền xuất hiện.

Ào... Ào...

Thanh Y mỹ nhân đành phải phát xạ Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ lần thứ hai.

- Nằm xuống!

Vút!

Nhưng

Ầm!

Ngay sau tiếng chạm kinh là một kết quả Bất Thông hoàn toàn không ngờ đến!

Thanh Y mỹ nhân bị chặn lùi, chứng tỏ Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ của nàng vì một nguyên do nào đó không đủ khắc chế và chế ngự lão Môn chủ!

Không những thế, lão Môn chủ sau khi hiện thân cứ lừng lững tiến về phía Thanh Y mỹ nhân:

- Tiệt tỳ! Trăm năm trước gia tổ sư phải nhục nhã ly khai Thanh Hải Cung! Đối với việc này đáng lý người phải tìm đến Thanh Hải Cung để đòi lại công bằng chính là bốn tọa mới đúng! Nào ngờ bọn ngươi lại cố tình dẫn xác đến nạp mạng! Vậy đừng trách bốn tọa sao hạ thủ bất dung tình! Ha... ha...

Vút!

Lão bất ngờ lao đến và thần tốc quật kinh vào Thanh Y mỹ nhân!

Như cũng không ngờ đích thân Cung chủ phải thất trận, Kiều Toàn và nhân vật kia vì muốn bảo vệ Cung chủ đành phải lao vút ra.

- Ngươi là hậu duệ của hạng phản đồ sao dám lập lại hành vi phản trắc! Đỡ!

- Chớ quá ngông cuồng! Xem chiêu!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Điều bất ngờ nhất lại xảy ra, hiệp lực của Kiều Toàn và nhân vật kia hóa ra chỉ đủ chặn đứng kịp thời hành vi độc ác của lão Môn chủ mà thôi chứ không đủ đả bại lão.

Và bây giờ, lão Môn chủ cười sằng sặc:

- Hay lắm! Đã thế này đừng trách bốn tọa sẽ phải hủy diệt toàn bộ Thanh Hải Cung! Phên này các ngươi phải chết! Ha... ha...

Vút!

Vù... Vù...

Sau khi ổn định chân nguyên, Thanh Y mỹ nhân vội lao vào, cùng liên thủ với Kiều Toàn và nhân vật kia, triển khai với lão Môn chủ thành một trường quyết đấu sinh tử.

- Đỡ!

Vút!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Bản lĩnh của lão Môn chủ xem ra đã đạt mức tối thượng! Một mình lão bây giờ cứ ung dung đối phó với đối phương những ba người! Không những thế, lão còn làm cho bọn họ phải khốn đốn qua từng tràng cười cao ngạo:

- Nếu biết bản lĩnh của bọn người chỉ thế này, đã từ lâu bọn tọa phải tìm đến Thanh Hải Cung mới đúng! Ha... ha...

Vù... Vù...

Ào...

Ầm! Ầm!

Dù đang mải mê quan chiến nhưng Bất Thông vẫn không quên ý định của chàng!

Khi thấy họ đều đang toàn tâm dồn lực vào trận chiến, Bất Thông cho rằng thời cơ đã đến! Chàng len lén dịch chuyển vào gần hơn.

Năm trượng...

Mười trượng...

Mười lăm trượng...

Khi khoảng cách giữa chàng với nơi Văn Quy Nguyên đang nằm nghỉ chỉ còn là năm trượng, những vật có thể giúp chàng tạm thời ẩn nấp hầu như đã hết, ngay phía trước chỉ là một lư bằng hoàn toàn trống trải, nơi bọn họ đang triển khai trường ác đấu, Bất Thông buộc phải có một quyết định: mạo hiểm hay không mạo hiểm!

Mạo hiểm là phải bắt ngờ xông ra ngay bây giờ và chỉ có một trong hai kết quả sẽ xảy đến! Thứ nhất, chàng sẽ thành công, Văn Quy Nguyên được giải cứu! Thứ hai: bị lão phát hiện và đến lượt chàng bị bắt giữ như lão đã từng bắt giữ Văn Quy Nguyên!

Còn như không mạo hiểm, nghĩa là chàng phải chờ kết quả của trận hỗn chiến kia! Nếu lão bại, Văn Quy Nguyên đương nhiên được giải cứu mà không cần chàng phải ra tay! Trái lại, nếu lão mà thắng, cơ hội giải cứu Văn Quy Nguyên đối với chàng kể như không còn, dù chỉ là tia hi vọng mong manh. Vì chàng đâu phải là đối thủ của lão!

Chàng lại đưa mắt nhìn vào trận chiến, lão đang chiếm ưu thế, điều này có nghĩa là chàng không thể trông chờ vào kết quả ngược lại. Vì chờ làm gì khi chàng hầu như đã biết chắc kết quả? Lão sẽ thắng và chàng hoàn toàn mất hy vọng giải cứu Văn Quy Nguyên!

Do đó, ngay khi có loạt chạm kinh nũa vang lên.

Ầm! Ầm! Ầm!

Chàng lập tức xông ra.

Vút!

Nhưng chàng chợt nghe lạnh khắp người vì tiếng gầm phẫn nộ của lão Môn chủ vang lên quá ư đúng lúc:

- Tiểu tử muốn chết ư? Mau buông!

Vù...

Đã lường trước trường hợp này, Bất Thông vội chộp vào Văn Quy Nguyên và nhanh chóng di hình hoán vị.

Vút!

Nhưng

Ầm!

Chàng vẫn bị dư kinh quật phải. Dù chỉ là chút ít dư kinh của lão Môn chủ thân bí nhưng kết quả chàng vẫn phải đánh rơi Văn Quy Nguyên ra khỏi tay!

Tiếng gầm của lão Môn chủ lại vang lên:

- Khá lắm! Nhưng lần này ngươi phải chết.

Vù...

Chàng đành nghiêng răng và rút lên:

- Chưa chắc! Đỡ!

Vừa dịch chuyển bộ vị Thái Cực Huyền Ảo Bộ, Bất Thông vừa thuận tay thi triển Hà Lạc Huyền Ảo Chương.

Vút!

Ào... Ào...

Ầm!

Chàng có phần mãn nguyện vì vừa quật trúng lão Môn chủ một kinh trong khi chương Quỷ Ảnh của lão không làm được điều đó!

Kết quả này vô tình giúp ích cho Thanh Y mỹ nhân và hai nhân vật kia! Họ lập tức xông vào, vây kín lão Môn chủ:

- Trúng!

- Đỡ!

- Nạp mạng!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, lão Môn chủ hung hăng như hổ dữ vồ mồi:

- Kẻ nạp mạng phải là bọn ngươi! Đỡ!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Và cũng như ngựa quỳ đòi mạng, lão lập tức lao về phía Bất Thông và ngay khi chàng định chộp vào Văn Quy Nguyên.

Vút!

Và vì phần nộ, chàng lập tức dịch chuyển nhanh hơn so với những chiêu Hà Lạc Huyền Ảo Chương cũng nhanh như vậy:

- Lão cũng phải đỡ!

Vút!

Ào... Ào...

Àm! Âm!

Quạt hai chiều đả thủ đủ hai chiều, sở học của chàng khiến lão Môn chủ phải kinh hãi:

- Tiểu tử! Công phu của ngươi phải chăng là Hà Lạc Thái Cực?

Đang đắc ý vì những kết quả không ngờ, chàng lập tức cười lạnh:

- Nếu đúng vậy thì sao? Hãy chờ nữa này!

Vút!

Ào... Ào...

Cùng một lúc với Bất Thông, Thanh Y mỹ nhân cũng hét:

- Đừng để mất cơ hội! Đánh!

Bị đưa vào tình thế phải đối phó với số người vừa tăng thêm, lão Môn chủ nộ khí xung thiên:

- Được! Bọn ta sẽ cho bọn ngươi nếm mùi lợi hại! Đờ!

Lão bỗng xoay người và từ thân hình của lão bỗng túa ra vô số những tia kinh sắc lạnh.

Viu... Viu...

Kiều Toàn chợt thất thanh kêu:

- Quỷ Ảnh Nhất Cự Lãnh Khí Đoạt Hồn?! Tất cả lùi mau!

Kêu xong chính Kiều Toàn là người lùi bước, sau đó đến lượt Thanh Y mỹ nhân và nhân vật kia!

Bất Thông do không biết đây là loại công phu gì và lợi hại ra sao, chàng vẫn thản nhiên thi triển hai loại công phu Hà Lạc Thái Cực phối hợp.

Ào... Ào...

Như hiểu rõ tại sao Bất Thông dám có thái độ này, Thanh Y mỹ nhân vội thét lên khi đã nhảy lùi:

- Không được đâu! Ngươi...

Và với một cảm nghĩ chợt đến, nàng bỗng đổi giọng, hét lên một tiếng lãnh ló:

- Được! Ngươi dám không lẽ ta không dám!

Nàng chủ động lao vào và ngọn chỉ Quỷ Ảnh Hư Vô Chi lại xuất hiện.

Vút!

Viu... Viu...

Kiều Toàn và nhân vật kia kinh hoàng kêu lên:

- Đừng, Cung chủ!

- Không thể được, Cung chủ!

Nhưng đã trễ.

Àm! Âm!

Hự! Hự!

Hai tiếng kêu đau đớn bỗng vang lên cùng một lúc với hai tiếng chạm kinh

làm cho Kiều Toàn và nhân vật kia phải nghĩ đó chính là tiếng kêu của Cung chủ và Bất Thông!

Thế nhưng, thật bất ngờ, đúng lúc hai lão nhìn thấy thân hình Cung chủ phải lão đảo lùi lại thì cũng là lúc hai lão nghe tiếng gầm thịnh nộ của Bất Thông lại vang lên:

- Lão sao vội bỏ chạy? Đờ!

Thất kinh hai lão nhìn và chỉ thấy bóng ảnh dần xa khuất của lão Môn chủ thần bí.

Vút!

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 22

Lâm Phản Đồ Bị Giam Trong Động

Nhờ Liễu Linh Cục Diện Thay Đổi

Nhìn thần sắc vẫn luôn nhợt nhạt của Văn Quy Nguyên đang hôn mê trầm trầm, Bất Thông đưa mắt nhìn qua Kiều Toàn:

- Dù ta biết đây là nơi an toàn, không sợ môn nhân của lão Môn chủ phát hiện và phải khai diễn trường ác liệt, nhưng sinh mạng của tề bằng hữu lại đang bị đe dọa, tại hạ không thể lưu lại đây lâu hơn!

Kiều Toàn chưa kịp đáp thì thanh âm thoảng nhẹ và yếu ớt của Thanh Y mỹ nhân đã nhanh hơn:

- Bất Thông! Chính nhờ người nên bọn ta bây giờ còn toàn mạng! Dù biết người đang lo lắng cho sinh mạng của quý bằng hữu nhưng nếu bây giờ người lìa khỏi chỗ này, vạn bất đắc dĩ lại gặp chính lão, ta e...

Chàng xua tay:

- Đa tạ mỹ ý của Cung chủ? Nhưng tại hạ nghĩ, nếu lão muốn truy tìm thì đã truy tìm từ lâu! Vì đã hơn nửa ngày cùng ẩn náu nơi này với chư vị, bóng dáng của một kẻ truy tìm cung không có, tại hạ tin lão còn đang lo trị thương cho chính lão, không hơi sức đâu cho người kiếm chúng ta!

Kiều Toàn trầm giọng:

- Người nghĩ như thế vì người chỉ biết một mà không biết hai! Giữa lão và bốn cung nhất định phải một mất một còn và đây là cơ hội duy nhất để lão thực hiện điều đó! Lão không thể bỏ qua!

Chàng hít một hơi thật dài:

- Đa tạ lời chỉ giáo này! Nhưng, nói thật, tại hạ không hề quan tâm là giữa

quý cung và lão có những oán hận gì, đó là nội tình của chư vị! Lúc sáng, tại hạ phải ra tay chỉ vì quan tâm đến tề hữu. Giờ tề hữu đang gặp nguy, tại hạ không thể cứ đứng đây nhìn tề hữu đi dần vào cõi chết!

Kiều Toàn cười lạnh:

- Nếu người biết nói những lời này sau ngay lúc đó người không bỏ đi? Ta cũng đâu cần người đi theo bọn ta ?

Chàng cười mỉa:

- Là do ta lời hứa của quý Cung chủ và cũng là do quý Cung chủ muốn có thái độ đáp tạ ân tiếp trợ của tại hạ! Nếu chẳng phải tin lời, tại hạ đâu việc gì phải đi theo chư vị?

Kiều Toàn định phác tác thì nhân vật kia đưa tay ngăn lại:

- Đủ rồi, lão Kiêu! Y nói không sai! Bọn ta đã chịu ân người thì phải có trách nhiệm báo đáp! Lão hãy nghe ta đừng để người khác bảo Thanh Hải Cung chỉ là hạng vô ơn bội nghĩa!

Kiều Toàn vặn lại:

- Nhưng chính y vừa nói, y xuất hiện nào vì muốn giúp chúng ta?

Chàng thừa nhận thêm một lần nữa:

- Không sai! Tại hạ hoàn toàn không có ý đó! Tại hạ chỉ vì muốn cứu mạng tề hữu thôi!

Thanh Y mỹ nhân dù đang mạng nội thương trầm trọng vẫn phải cố gắng gượng lên tiếng:

- Hãy vì ta, Kiêu trưởng lão, đừng làm ta sau này khó gặp mặt y! Ta biết y vì quá lo cho bằng hữu nên phải vờ nói thế thôi! Chứ thật ra, ta đã nhìn thấy y dám liều thân vì mọi người và cũng một lần y đã vì ta mà suýt mất mạng!

Chuyện lúc sáng, nếu không có y xuất hiện kịp lúc, chúng ta... Hừ...hừ...

Kiều Toàn lo lắng nhìn Cung chủ:

- Được rồi, thuộc hạ xin tuân lệnh! Cung chủ đang mang nội thương nghiêm trọng đừng cố gắng sức, e tình thế sẽ xấu hơn!

Chàng cũng lo lắng:

- Cung chủ! Với thương thế này...

Nàng xua tay:

- Tuy ta không dễ chết, nhưng đáng tiếc, do chưa kịp phục hồi chân lực nên lời ta hứa sẽ giải cứu lệnh hữu khỏi độc thủ của lão kia đang không chế lệnh hữu sẽ chậm thực hiện, hi vọng người hiểu và đừng oán trách ta!

Chàng lắc đầu:

- Tại hạ nào dám oán trách! Đi theo Cung chủ đến nơi này và đã hơn nửa ngày chờ đợi, đủ chứng tỏ tại hạ rất xem trọng lời hứa của Cung chủ! Và bây giờ, thật đáng tiếc, tại hạ không thể chờ lâu hơn nữa!

Kiều Toàn nổi giận:

- Những gì tề Cung chủ hứa nhất định phải giữ lời! Dù không thể nhưng ta

khuyên người phải cố chờ thêm một lúc nữa!

Không muốn sinh chuyện lôi thôi, chàng cười nhẹ:

- Thì tại hạ nào bảo quý Cung chủ thất hứa? Đây là do tại hạ nguyện ý chối từ, không lẽ không được?

Đến lúc này Kiều Toàn mới đề lộ ý định thật sự và vì ý định đó nên lão khẳng khái không cho chàng đi:

- Không được! Người không thể bỏ đi!

Chàng kinh ngạc:

- Tại sao?

Kiều Toàn cười nhạt:

- Phải khó khăn lắm, từ khi vào Trung Nguyên cho đến bây giờ bọn ta mới tìm ra một chỗ ẩn thân kín đáo như thế này! Chẳng thà ngay từ đầu người cứ từ chối và đừng đi theo bọn ta! Giờ đã theo, người nhất định phải lưu lại, cho đến lúc bọn ta cho người đi, người mới được đi!

Chàng cười lạnh:

- Ra là vậy! Còn chuyện sợ lão Môn chủ kia cho người đi tìm là do lão bịa ra, cố ý chỉ muốn giữ chân ta?

Kiều Toàn lại gật đầu:

- Không sai! Tựa chung ta không hề muốn nơi bọn ta ẩn thân sẽ bị tiết lộ, bất luận vì nguyên do gì!

Chàng bật cười:

- Ta hiểu rồi, ha... ha... ha... Nếu là vậy sao ngay từ đầu lão không nói?

Quay sang Thanh Y mỹ nhân, chàng nghiêm giọng:

- Cung chủ! Tại hạ nhất định phải đi, Cung chủ định lẽ nào?

Nàng quắc mắt nhìn Kiều Toàn:

- Y là hạng người thế nào, ta thừa biết! Kiều trưởng lão hãy để y đi!

Kiều Toàn thoáng ngập ngừng, sau đó quả quyết lắc đầu:

- Tính mạng của Cung chủ là trọng, xin thứ lỗi, thuộc hạ đành phải bất tuân!

Nàng động nộ:

- Lão có còn xem ta là Cung chủ nữa không?

- Vì lo cho Cung chủ, thuộc hạ mới phải kháng lệnh! Mong Cung chủ lượng thứ!

Nàng đang ngồi dựa vào vách đá bỗng đứng phắt dậy:

- Ta không tha thứ nếu lão không... Hự!

Chợt ôm ngực, nàng vừa lão đảo vừa tìm cách ngồi xuống!

Đúng lúc đó, ngay khi lão Kiều Toàn ngược mắt nhìn lên, Bất Thông như có cảm giác mơ hồ về một điều gì đó không ổn do vừa nhìn thấy một tia mắt kỳ lạ của lão Kiều Toàn hướng vào Thanh Y mỹ nhân!

Tuy chỉ là cảm giác mơ hồ nhưng làm như vô tình! Bất Thông bỗng bước nhẹ một bước về phía Thanh Y mỹ nhân!

Và chàng thoáng ngờ ngờ khi nhìn thấy lão Kiều Toàn vừa hồi hả bước đến vừa lên tiếng một cách lo lắng:

- Cung chủ sao rồi! Hay để thuộc hạ giúp Cung chủ trị thương?

Thanh Y mỹ nhân cố xua tay:

- Không cần! Rồi ta sẽ ổn thôi!

Nhưng Kiều Toàn cứ đưa tay vịn vào nàng như muốn giúp nàng ngồi xuống:

- Cung chủ đừng cố gượng! Chuyện đã thế này, nếu Cung chủ nói cho thuộc hạ biết cách vận công ở tầng cuối của Quỷ Ảnh Tâm Pháp, việc trị thương cho Cung chủ sẽ do thuộc hạ và Mộ Dung trưởng lão lo liệu!

Thanh Y mỹ nhân giật mình:

- Nói ra tầng cuối ư? Không được! Ta không thể tự phá bỏ luật lệ của tiên nhân!

Kiều Toàn chợt mỉm cười, một kiểu cười mà theo Bất Thông hiểu vừa quá kỳ bí vừa ẩn chứa một mưu mô gian xảo nào đó:

- Cung chủ nên biết, ngộ biến phải từng quyền, muốn giúp Cung chủ trị thương thuộc hạ mới nói như vậy!

Nhân vật kia bỗng lên tiếng:

- Không được đâu, Kiều đệ! Vì đã là quy định do tiên nhân lưu lại, đừng nói là Cung chủ không thể đáp ứng, dù có đáp ứng đi nữa Mộ Dung Quang ta cũng không dám tiếp nhận!

Đến lúc này Kiều Toàn mới để lộ bộ mặt thật:

- Người không dám nhưng ta dám!

Và hữu thủ của lão lập tức chộp mạnh vào Thanh Y mỹ nhân, trong tiếng kêu giận dữ của nàng và tiếng kêu kinh hoàng của Mộ Dung Quang:

- Người dám tạo phản ư, Kiều Toàn?

- Hãy đề phòng Cung chủ!

Nhưng, cái chộp của Kiều Toàn bỗng rơi vào khoảng không, đúng vào lúc đó tiếng cười khẩy của Bất Thông vang lên:

- Lão đừng mong toại nguyện! Hừ!

Nhìn lại, Kiều Toàn giận dữ do phát hiện Bất Thông đã nhanh tay kéo Thanh Y mỹ nhân qua một bên, trước lúc cái chộp của lão trúng đích:

- Ai mượn người xen vào? Đỡ!

Vù... Vù...

Quá biết bản thân không phải là đối thủ của Kiều Toàn, Bất Thông đành lôi Thanh Y mỹ nhân chạy đi, hi vọng ngay sau đó Mộ Dung Quang sẽ kịp can thiệp.

Vút!

Mộ Dung Quang xông vào thật.

- Kiều Toàn! Từ lúc nào ngươi có ý tạo phản? Dừng tay nào!

Vù... Vù...

Đang tức giận vì không thể hạ thủ Bất Thông, Kiều Toàn đổ trút vào Mộ Dung Quang:

- Cả ngươi nữa, ai cần ngươi xen vào, làm hỏng đại sự của ta? Đờ!

Vù...

Thừa dịp Kiều Toàn đang bị Mộ Dung Quang cầm chân, Bất Thông vội chạy đến chỗ Văn Quy Nguyên đang nằm! Và khi chộp được Văn Quy Nguyên, chàng lập tức lôi Thanh Y mỹ nhân chạy ra khỏi động thất là nơi tất cả đã ẩn náu hơn nửa ngày qua!

Nhưng, một tiếng chấn kinh đã vang lên cùng với tiếng gầm lồng lộng của Kiều Toàn:

Ầm!

- Tiểu tử mau dừng lại! Đờ!

Vù... Vù...

Vù... Vù...

Vội đưa mắt nhìn lại phía sau, Bất Thông phải ngỡ ngàng vì phát hiện Mộ Dung Quang đang lùi dài từng bước, trong khi đó Kiều Toàn vẫn như còn nguyên chân lực khi lao đuổi theo chàng!

Hoang mang, chàng lại kéo Thanh Y mỹ nhân qua một bên, còn chàng thì dùng Thái Cực Huyền Ảo Bộ để tránh chiêu của lão.

Vút!

Ầm!

Tuy ngọn kinh chỉ quạt phải nền đá nhưng Kiều Toàn vẫn cứ cười:

- Là bọn ngươi tự muốn chuốc khổ vào thân, đừng trách Kiều Toàn này bất nghĩa! Ha... ha...

Phát hiện ra Kiều Toàn vừa cười vừa thần tốc lao ra ngoài động thất, Bất Thông nghi hoặc kêu lên:

- Mọi người mau chạy ra! Có lẽ đây là kế của...

Chàng chưa kêu dứt tiếng thì:

Ầm!

Ngay khi Kiều Toàn lao vọt ra ngoài không hiểu lão làm thế nào mà từ bên trên bỗng có một khối đá cực to nặng nề rơi xuống!

Nếu Bất Thông không kịp đưa Văn Quy Nguyên và Thanh Y mỹ nhân lùi lại, có lẽ cả ba phải bị khối đá đè đến nát vụn thây thi!

Bên trong động thất lập tức tối sầm và từ bên ngoài liền có thanh âm của Kiều Toàn vang vào qua kẽ đá:

- Trong tình thế này, nước không có, vật thực cũng không, chỉ trong một hoặc hai ngày bọn ngươi nhất định phải chết! Hồ Bạch Cúc! Nếu ngươi ngoan ngoãn trao ra Quỷ Ảnh Tâm Pháp tầng cuối, Kiều mỗ hứa sẽ không khó dễ ngươi! Tiểu tử kia cũng vậy, nếu không trao toàn bộ công phu của ngươi cho ta, ngươi chắc chắn phải chết! Ha... ha...

Khối đá tuy đã chen mất lối xuất nhập nhưng do hãy còn nhiều kẽ hở nên ánh sáng vẫn đưa vào cho dù là nhọt nhọt!

Và nhờ những tia sáng nhọt nhọt này chàng nhìn thấy Thanh Y mỹ nhân - Hồ Bạch Cúc - đang mấp máy môi như muốn quát lão Kiều Toàn phản loạn!

Chàng vội đưa tay ngăn lại và thẳm thì vào tai nàng:

- Chúng ta đừng phí lực! Phải để giành và chuẩn bị cho tình thế trước mắt!

Chư vị thật sự không có nước, cũng không có vật thực ư?

Hiểu rõ tại sao chàng lại nói vậy, Hồ Bạch Cúc thiếu não lắc đầu:

- Đâu có ai ngờ trước tình huống này? Không có nước, liệu chúng ta duy trì được bao lâu?

Không nghe tiếng đáp lại, ở bên ngoài Kiều Toàn quát vọng vào:

- Đây là nơi ta cố tình chọn lựa, trên là đá, dưới là đá, tứ phía đều là đá! Bọn ngươi đừng vọng tưởng sẽ tìm được lối thoát thân, ta biết bọn ngươi không dám lên tiếng vì sợ sẽ mau kiệt quệ! Được! Ta cho bọn ngươi thời hạn một ngày! Vào lúc này, ngày mai, ta tin chắc bọn ngươi phải van xin ta tha mạng! Ha... ha...

Vút!

Dù Kiều Toàn đã đi lâu nhưng Hồ Bạch Cúc chờ mãi vẫn không nghe Bất Thông đáp lại câu hỏi vừa rồi, nàng nghi hoặc nhìn chàng:

- Ngươi đang suy nghĩ điều gì? Hay ngươi đã nghĩ được cách thoát thân?

Chàng lắc đầu, hướng mặt nhìn về phía Mộ Dung Quang đang ngồi tọa công:

- Tại hạ đang nghĩ về công phu của Kiều Toàn, sao lão có thể dễ dàng đả bại Mộ Dung lão?

Nghe nói, Hồ Bạch Cúc cũng phải ngơ ngác:

- Thường nhật bản lãnh của Kiều Toàn không thể bằng Mộ Dung chương lão! Không lẽ bấy lâu nay Kiều Toàn cố ý che giấu bản lãnh thật, chỉ chờ đến lúc này mới để lộ ra?

Chợt hiểu, chàng bỗng gật đầu:

- Tại hạ hiểu rồi! Lão không hề che giấu, vì có giấu cũng không được một khi chư vị đã quá hiểu rõ nhau do là người cùng phái! Điều này chỉ có thể giải thích là khi giao đấu với lão Môn chủ thân bí kia, Kiều Toàn ngay chiêu đầu chỉ giả vờ bị bại! Sau đó, khi cả ba hợp lực, lão chỉ đánh chiêu lệ và chủ tâm của lão là dành cho hành vi bội phản này! Xem ra muốn thoát khỏi chốn này, đúng như Kiều Toàn vừa nói, chỉ là điều vọng tưởng!

Hồ Bạch Cúc phản nộ:

- Ta thật không ngờ, đến lão là người luôn được ta tin cẩn lại có manh nha bội phản từ trước! Ta...

Chàng đưa tay ngăn lại:

- Cung chủ có phần nô cũng vô ích! Tình thế này chúng ta cần phải nhẫn nại, cố kéo dài thời gian chịu đựng được bao nhiêu tốt bấy nhiêu, biết đâu chúng ta sẽ có cơ hội để tự giải cứu?

- Cơ hội? Người muốn chờ cơ hội gì đây?

Chàng nhìn nàng:

- Muốn khôi phục công lực, Cung chủ cần bao nhiêu thời gian?

Nàng thở dài:

- Người đừng nhắc đến điều này. Đó chỉ là vọng tưởng!

Chàng hạ thấp giọng:

- Sẽ không vọng tưởng nếu có người giúp Cung chủ trị thương!

- Ai? Là người ư?

Chàng hát hàm về Mộ Dung Quang:

- Chính lão!

Nàng thở dài:

- Lão không thể!

- Có thể nếu Cung chủ đem khẩu quyết gì đó nói cho lão biết và lão sẽ giúp Cung chủ mau khôi phục chân lực!

- Nhưng đây là điều cấm kỵ của...

- Ngộ biến phải từng quyền! Cứ chi trì như thế này trước sau gì Cung chủ cũng phải nói cho Kiều Toàn biết khẩu quyết đó! Và dù đã toại nguyện vị tất Kiều Toàn buông tha cho Cung chủ được sống! Trong hai, Cung chủ phải chọn một, hoặc đọc cho Mộ Dung Quang để có cơ hội thu phục phản đồ, hoặc phải để phản đồ cứ tiếp tục những hành vi bất trung bất nghĩa!

Đưa mắt nhìn Mộ Dung Quang, Hồ Bạch Cúc lưỡng lự:

- Nhưng thương thế của lão.

Bất Thông đã chuẩn bị sẵn câu đáp:

- Tại hạ sẽ giúp lão mau khôi phục!

Hồ Bạch Cúc kinh ngạc:

- Người không ngại hao tổn chân nguyên?

Chàng cười nhẹ:

- Bị hao tổn chân nguyên vẫn tốt hơn là mất mạng! Tại hạ cũng phải nghĩ cách tự cứu bản thân chứ?

Hồ Bạch Cúc thoáng sững sờ:

- Lúc nào người cũng như vậy sao? Sẵn sàng giúp người bất chấp sinh mạng?

Chàng lắc đầu:

- Cung chủ nói chi những lời quá đáng! Như tại hạ vừa nói, tại hạ chỉ tự cứu bản thân thôi!

Nàng thở dài:

- Thôi được! Ta tán thành biện pháp này của người!

Nghe thế, chàng vội đặt Văn Quy Nguyên nằm xuống và định đi đến chỗ Mộ Dung Quang.

- Này!

Nghe nàng kêu, sợ nàng thay đổi ý định, Bất Thông quay lại và nhăn mặt:

- Cung chủ đã nghĩ lại?

Nàng lắc đầu và chột thì thầm:

- Không! Ta chỉ muốn ngươi biết điều này! Ta tán thành vì ngươi! Nếu không có ngươi, ta thà chết quyết không để phản đồ toại nguyện!

Chàng mỉm cười:

- Đa tạ!

- Ngươi không cần đa tạ ta! Ta chỉ cần ngươi hiểu như thế là đủ rồi!

Chàng lo ngại:

- Đương nhiên là tại hạ hiểu! Bất quá sau này tại hạ sẽ nghĩ cách báo đáp!

Nàng cau mặt:

- Đến lời đa tạ của ngươi, ta còn không màng, nói gì đến việc đòi ngươi báo đáp?

Càng thêm lo ngại, chàng hỏi:

- Nếu vậy, thật ý của Cung chủ là gì?

Nàng định đáp nhưng bất chợt xua tay và bảo:

- Là ý gì thì ta không tiện nói, ngươi nên tự tìm hiểu lấy! Thôi, ngươi đi đi!

Chàng bước đi với tâm trạng bất an! Vì đã đoán hiểu ý nàng nên chàng mới có tâm trạng này! Để xua đi tâm trạng đó, Bất Thông tự bắt mình nghĩ đến diện mạo đã bị hủy hoại của Khả Thúy Đình! Và khi nghĩ đến, chàng tự quyết định.

“Ta không thể phụ bạc Khả Thúy Đình. Những gì ta đã hứa quyết không thay đổi”.

Tiếng bước chân nặng nề của chàng làm cho Mộ Dung Quang mở mắt:

- Thiếu hiệp đã nghĩ được biện pháp nào để có thể chi trì sinh mạng chưa?

Chàng ngồi xuống cạnh lão:

- Tiên bối đối với Cung chủ thái độ như thế nào?

Mộ Dung Quang ngơ ngác:

- Sao thiếu hiệp lại hỏi ta câu này và vào lúc này?

- Tại hạ đã nghĩ được một biện pháp khả dĩ có thể chuyển bại thành thắng!

Nhưng tại hạ chỉ nói ra sau khi tiên bối đã đáp lời!

Mộ Dung Quang không cần nhìn Hồ Bạch Cúc cũng biết Cung chủ đang nóng lòng chờ câu đáp của lão! Lão đáp:

- Ta là người Thanh Hải Cung, có chết cũng là vì Thanh Hải Cung mà chết!

Tuy gật đầu nhưng chàng lại hỏi:

- Ngay bây giờ quý Cung chủ đang cần chính sinh mạng của tiên bối, tiên bối có hối hận vì đã lỡ nói lời vừa rồi không?

Lão hoang mang:

- Cần để làm gì? Có thể cho ta biết không?

Chàng nghiêm mặt:

- Có câu nói: “nuôi quân một ngàn ngày chỉ dụng có một giờ”! Tiền bối nếu là đại trượng phu dù biết chết cũng không nhả mặt, tiền bối chỉ cần đáp dám hay không dám là đủ!

Sau một lúc nghĩ ngợi, Mộ Dung Quang mới chịu mở miệng:

- Nếu thật sự cần thiết, Mộ Dung Quang ta sẵn sàng!

Cô che dấu sự thất vọng, chàng vừa giải thích rõ biện pháp của chàng vừa nhìn vào mắt lão để dò xét!

Cũng may, lão không đến nỗi tệ như chàng nghĩ!

Ngay khi chàng nói xong, lão lắc đầu quây quây:

- Quý Ảnh Tâm Pháp gồm bảy tầng! Tầng cuối là dành cho Cung chủ, mục đích là để đề phòng vạn nhất, sẽ có cách trừng trị phản đồ! Đó là quy định của tiền nhân, ta thật sự không thể tiếp nhận!

Chàng lại phải thuyết phục lão như thuyết phục Hồ Bạch Cúc:

- Đây là cơ hội duy nhất để tiền bối giúp Cung chủ thu phục phản đồ! Vả lại, theo tại hạ suy đoán, dù tiền bối biết kinh văn của tầng cuối cùng nhưng nếu Cung chủ không cho biết khẩu quyết của công phu Quý Ảnh Vô Chỉ, tiền bối dù muốn cũng không luyện được?

Có tiếng Bạch Cúc vang lên:

- Không sai! Mộ Dung Quang trưởng lão cứ yên tâm! Trong tình cảnh nguy ngập này ta dùng quyền một Cung chủ để phá lệ! Lão không việc gì phải lo lắng hoặc áy náy!

Mộ Dung Quang thở dài:

- Dù là vậy nhưng thuộc hạ nghĩ chúng ta cũng khó thực hiện!

Bất Thông sợ hãi:

- Tại sao? Hay tiền bối sợ không đủ thời gian?

Mộ Dung Quang kinh ngạc:

- Thiếu hiệp đã liệu tính tất cả rồi sao?

Chàng hít một hơi dài:

- Tại hạ có nghĩ đến! Nhưng chúng ta đâu còn cách nào để chọn lựa? Chúng ta phải liều thôi!

Mộ Dung Quang nghi ngại:

- Muốn ta khôi phục toàn bộ chân nguyên phải mất ít nhất là nửa ngày! Nửa ngày còn lại...

Chàng ngắt lời:

- Bây giờ có ngại cũng vô ích và chỉ càng thêm phí thời gian! Tiền bối mau tọa công vận hành chân khí, tại hạ lập tức tiếp lực!

Không còn cách nào khác, Mộ Dung Quang đành phải nghe theo.

...

Với thần sắc nhợt nhạt do chân khí đã kiệt quệ, Bất Thông bảo Hồ Bạch Cúc:

- Cung chủ có thể bắt đầu được rồi và đừng sợ tại hạ nghe lắm! Tại hạ, hự! Huych!

Chàng tự ngã vật ra vì không thể chi trì thêm được nữa!

Hồ Bạch Cúc vội chạy đến và nhét vào miệng chàng một hoàn linh đan:

- Người phải cố ngồi lên tự tọa công! Vì một lúc nữa thôi, khi Kiều Toàn quay lại, chỉ có người là người duy nhất có thể đối phó với lão trong lúc ta được Mộ Dung lão trị thương!

Nuốt tinh hoàn đan, chàng cố ngồi lên nhưng không được! Bất đắc dĩ, Hồ Bạch Cúc phải giúp chàng!

Và hoàn toàn vô tình, do ngồi chưa vững chàng phải dựa vào người nàng đến nỗi phải chạm vào những chỗ không nên chạm!

Sự đụng chạm khiến cả hai phải giật bắn người như lửa phồng!

Để che lấp sự e thẹn, Hồ Bạch Cúc vội đứng lên khi thấy chàng đã có thể tự ngồi vững!

Sau một lúc lâu cố chấn động tâm thần, Bất Thông bắt đầu tọa công điều nguyên.

...

Vụt mở mắt với tâm trạng ngỡ vực, Bất Thông sau khi nhìn thấy Mộ Dung Quang đang giúp Hồ Bạch Cúc điều thương, chàng mới yên tâm để quay lại với chính thực trạng của chàng!

Và chàng không thể không tự hỏi:

“Hồ Bạch Cúc đã cho ta dùng linh đan gì? Tại sao khi ta tọa công, từ đan điền bỗng phát sinh ra nhiệt khí? Nếu đó là linh đan thật sự có năng lực bồi nguyên, sao nàng không dùng cho chính nàng? Nàng nhường cho ta phải chẳng muốn biểu lộ tình ý một cách rõ ràng hơn? Bất Thông ơi Bất Thông! Người phải nhớ những gì người đã hứa với Khả Thúy Đình! Dù người chưa thực dạ thương yêu nhưng Thúy Đình vì yêu người nên diện mạo mới bị hủy hoại! Người đừng để bóng hồng nào khác chen vào khiến người trở thành kẻ phụ bạc!”

Tuy nghĩ như thế nhưng từ nơi sâu thẳm của nhận thức một tiếng nói khác cứ vang lên trong tâm trí của chàng:

“Không thể có miễn cưỡng trong tình yêu. Người chưa hề bị hình bóng của Thúy Đình làm cho tim người rung động không như Hồ Bạch Cúc đã làm người rung động! Đây là sự thật, và người đừng tự dối lòng!”.

Bất Thông như không muốn nghe thêm nữa thanh âm của tiếng nói này,

chàng vội đứng lên!

Nhưng xung quanh quá yên tĩnh, Hồ Bạch Cúc vẫn đang được Mộ Dung Quang gấp rút trị thương, Kiều Toàn vẫn chưa xuất hiện và xung quanh chàng càng thêm tĩnh lặng với thân hình nằm bất động của Văn Quy Nguyên!

Nhớ đến Văn Quy Nguyên, chàng vội bước đến cạnh y!

Vẫn sắc mặt nhợt nhạt, vẫn những nhịp hô hấp bấp bênh và vẫn cứ hôn mê trầm trầm, hình thái của Văn Quy Nguyên khiến lòng dạ Bất Thông cứ xuất hiện những tâm trạng nôn nao khó tả!

Để trấn áp tâm trạng đó và vì không có chuyện gì để làm, Bất Thông ngồi xuống ngay bên cạnh Văn Quy Nguyên!

Phải nhìn một lúc lâu Bất Thông mới phát hiện từ bọc áo của Văn Quy Nguyên như đang nhú ra một vật!

Vật đó nửa như một góc nhỏ của một quyển kinh sách nửa như phần nhọn của một thanh tiểu kiếm!

Nhưng Văn Quy Nguyên từ thưở gặp chàng đến giờ đâu có lần nào dùng kiếm? Bất Thông tự hỏi để tự bác bỏ rằng vật đó không phải là kiếm, cho dù phần nhú ra vừa nhọn vừa có sắc đen cũ kỹ!

Vậy phải là kinh sách - Bất Thông sau ý nghĩ này lại phải tự trấn áp tính hiếu kỳ! Một khi chưa có sự chấp nhận của Văn Quy Nguyên thì đừng nói là chàng, cho dù ai khác cũng không được tự tiện lấy xem!

Nhưng ta chỉ muốn xem qua để biết đâu, nếu đó là bí kíp võ học, ta sẽ tìm thấy cách giúp y tỉnh lại? Tự hỏi để tự biện bạch cho hành vi, Bất Thông sau một lúc lâu nghĩ ngợi thật kỹ mới dám đưa tay chạm vào vật nọ!

Đúng là quyển kinh sách thật - Bất Thông nhẹ nhàng lôi ra!

Đúng là Tu La Bí Kíp thật - Bất Thông háo hức mở ra xem!

Đầu tiên, chàng nhìn thấy những dòng di thư:

“ Bí kíp này tuy là phần tối diệu của Tu La công phu, nhưng khi luyện cũng khó tránh khỏi những nguy cơ đe dọa tính mạng! Gặp lúc vạn bất đắc dĩ, không thể không luyện, kẻ nào muốn luyện cần phải có tối thiểu một giáp tý công phu tu vi! Để ngộ ngộ xảy ra bất trắc vẫn có thể tự dùng bản thân công lực để áp chế! Nếu cả gan luyện lúc chân nguyên chưa đủ, nhẹ thì bị chân nguyên phản hồi làm tự nghẽn kinh mạch dẫn đến tính mạng hôn mê có thể kéo dài suốt đời, nặng thì đứt lìa kinh mạch tự hủy sinh mạng. Do không thể luyện ta đành phải lập Tu La Mật Thất để cất dấu tránh hậu quả không hay...”

Dòng di thư làm Bất Thông chấn động! Và không cần đọc thêm nữa, những dòng chữ chỉ gieo rắc nỗi kinh hoàng, Bất Thông vội xem lướt qua từng trang bí kíp!

Đến một chỗ, chàng dừng lại. Đó là trang có ghi: “Tu La Âm Minh Chương

và cách vận dụng”.

Bất Thông đã biết nguyên nhân nào khiến Văn Quy Nguyên phải hôn mê! Do chân nguyên chưa đủ, y lại quyết lòng luyện phần tối diệu của Tu La công phu nên y bị lâm vào tình trạng chân lực phản hồi làm nghẽn kinh mạch dẫn đến hôn mê!

Và bây giờ chàng nghĩ, nếu biết cách vận dụng công phu này chàng sẽ biết chân lực của Văn Quy Nguyên từ bộ vị nào phản hồi về bộ vị nào! Và khi biết rõ nơi kinh mạch bị nghẽn, biết đâu chàng sẽ có cách giúp Văn Quy Nguyên đã thông? Và rồi y sẽ tỉnh lại...

Chàng đọc ở phần cuối:

“Đan điền là bể chứa, từ bể chứa này chân khí phải được dẫn lưu qua Đốc mạch, nghĩa là qua các huyết: Toàn cơ, Khí hải, Cự cốt rồi đến Kiên tinh, Khúc trì mới dẫn đến lòng bàn tay để phát thành chuông Âm Minh!... Không cần đọc thêm nữa, Bất Thông vội cất quyển Tu La Bí Kíp vào người Văn Quy Nguyên. Sau đó, với thái độ thật quả quyết, Bất Thông bắt đầu thăm dò từng huyết đạo, xuất phát từ lòng bàn tay hữu của Văn Quy Nguyên.

Vừa xem xét đến huyết Khúc trì của y, thanh âm của Kiều Toàn bỗng vang lên thật bất ngờ:

- Thế nào? Bọn ngươi đã có quyết định chưa?

Đưa mắt nhìn thật nhanh, chàng thoáng lo ngại khi phát hiện thanh âm của Kiều Toàn có làm cho Hồ Bạch Cúc bị chấn động?

Tuy nhiên, như đã chờ đợi sẵn sự biến này, Mộ Dung Quang lập tức nhả kinh vào người Bạch Cúc, giúp nàng kịp trấn áp những gì vừa bị chấn động! Không thể chậm hơn, Bất Thông lập tức lên tiếng:

- Kiều Toàn! Nếu như ta và quý Cung chủ chấp nhận những yêu sách của ngươi, dựa vào đâu ta tin rằng ngươi sẽ buông tha bọn ta?

Kiều Toàn không đáp ngay! Trái lại, thanh âm của lão có phần nghi ngại:

- Ngươi chưa bị kiệt sức?

Chàng cố ý cười thành tiếng cho lão nghe:

- Ngay bây giờ thì chưa! Ít nhất phải một hoặc hai ngày nữa, điều đó mới xảy ra!

Kiều Toàn càng thêm nghi ngại:

- Bọn ngươi có mang theo nước và vật thực?

Nghe nhắc đến nước, Bất Thông bất giác nuốt nước bọt vì cảm thấy khát đến khô cổ! Nhưng chàng vẫn làm tỉnh:

- Tuy bọn ta không mang theo nhưng lão quên không nhớ đến một người!

- Ai?

- Là tề hữu! Y vốn là đệ tử Tử Hiệp, người tự xưng là Bất Kiến Nhật Bất Kiến Tử! Bên người luôn có sẵn một bầu rượu!

Kiều Toàn có phần hoang mang qua lời lẩm bẩm:

- Tửu hiệp? Bất Kiến Nhật Bất Kiến Tửu? Có nhân vật này thật sao?

Chàng phì cười, vừa là cười thật vừa là muốn cho Kiều Toàn tin:

- Ở Trung Nguyên có hai nhân vật được mọi người xưng tụng là Võ Lâm Song Hiệp, lão không biết ư?

Kiều Toàn đáp:

- Ta chỉ nghe Võ Lâm Nhất Hiệp Tôn Nhất Bình! Làm gì có Song Hiệp?

- Do có võ công được xem là cái thế, Tôn Nhất Bình mới được mọi người xưng tụng là Hiệp. Người vừa được ta nhắc đến lại có tài uống rượu trăm bầu không say, cũng được xem là Hiệp.

Kiều Toàn xì một tiếng dài:

- Bảo Tôn Nhất Bình có võ công cái thế ư? Đối với ta, y không đáng! Chúng ta Tửu Hiệp gì đó một là không có hai là có nhưng không đáng quan tâm! Lúc này chàng đang xem xét đến huyết Kiên tinh của Văn Quy Nguyên. Còn Hồ Bạch Cúc vẫn đang trong tình trạng chưa thể hồi phục ngay! Chàng cố kéo dài thời giờ:

- Lão không quan tâm đó là việc của lão. Đối với bọn ta, nhờ có bầu rượu của y, việc chi trì thêm một hoặc hai ngày nữa là chuyện hoàn toàn có thật!

- Hừ ! Chỉ một bầu rượu thì đâu có đủ cho ba người? Ta không tin!

- Tùy lão ! Hoặc giả lão có thể tự vào xem!

- Ha... ha... ha... ! Bất quá ta có thể tin nửa phần, đó là người còn có thể chịu đựng được lâu ! Nhưng Bạch Cúc và Mộ Dung ngu muội thì... Ha... ha...

Phát hiện Mộ Dung Quang vì nghe Kiều Toàn mỉa mai nên việc trị thương có phần gián đoạn, chàng kinh hãi lao đến!

Vừa áp chưởng vào huyết linh đài của Mộ Dung Quang, chàng vừa nói vào tai lão:

- Phải biết kiềm chế! Nếu không hậu quả sẽ khó lường!

Nhưng, đúng lúc đó Hồ Bạch Cúc bỗng hộc lên một tiếng:

- Hự!

Nghe rõ tiếng kêu này, Kiều Toàn bật cười:

- Người thấy ta nói có đúng không? Bạch Cúc, người đừng tự hành hạ bản thân. Hãy đáp ứng yêu sách của ta, lập tức ta sẽ dâng cho người một bữa ăn toàn là những loại vật thực hảo hạng!

Sau đó, Kiều Toàn còn cố tình xướng lên một thôi dài những thứ thức ăn mà chỉ cần nghe cũng đủ chết thêm!

Biết đây là cách được Kiều Toàn dùng để lung lạc ý chí kiên định, nếu quả nhiên Hồ Bạch Cúc và những ai khác chung tình trạng thật sự đang dùng định lực để chi trì, Bất Thông muốn ngăn lão lại đành phải quát lên một tiếng :

- Câm ngay!

Tiếng quát hãy còn nhiều nội lực của Bất Thông không những làm cho Mộ Dung Quang và Hồ Bạch Cúc tỉnh ngộ mà còn đủ uy lực khiến cho Kiều Toàn thất kinh!

Lão hỏi:

- Người còn đầy đủ chân lực thế ư?

Thấy Mộ Dung Quang và Hồ Bạch Cúc đã bắt đầu trở lại việc trị thương, chàng vừa đi đến chỗ Văn Quy Nguyên vừa cố tình hỏi Kiều Toàn:

- Lão vẫn chưa trả lời ta, làm thế nào để ta tin vào lời lão hứa?

Kiều Toàn không đáp, cứ cười dài:

- Ha... ha...

Chàng bắt đầu xem xét đến huyết Cự cốt của Văn Quy Nguyên:

- Lão cười, phải chăng là muốn nói lão sẽ không giữ lời hứa?

Ngưng cười, Kiều Toàn chợt rít thay cho lời đáp:

- Được lắm! Tuy ngay bây giờ ta không thể vào nhưng bọn người đừng nghĩ ta không có cách buộc bọn người phải quy phục! Hừ!

Vút!

Nghe rõ tiếng lão bỏ đi, Bất Thông lập tức nói lớn cho Mộ Dung Quang nghe:

- Kiều Toàn sẽ quay lại, không bao lâu nữa đâu! Và lần này, tại hạ nghĩ, hoặc lão dùng chất độc hoặc lão sẽ xông khói vào! Tiền bối phải nhẫn nại! Mọi việc cứ để tại hạ đối phó!

Dứt lời, chàng lại xem xét cho Văn Quy Nguyên!

Và lần này, thật phần chấn, Bất Thông đã phát hiện nơi chân nguyên của Văn Quy Nguyên bị tắc nghẽn! Điều này nghĩa là Văn Quy Nguyên sẽ hồi tỉnh nếu Bất Thông dùng chân lực bản thân giúp Văn Quy Nguyên đả thông chỗ nghẽn ở giữa huyết Cự cốt và Khí hải!

Sửa lại tư thế nằm của Văn Quy Nguyên, Bất Thông nhìn qua Mộ Dung Quang và Hồ Bạch Cúc! Họ đã ổn định và dường như việc trị thương đang đến giai đoạn then chốt! Thời điểm cho Hồ Bạch Cúc khôi phục hoàn toàn nhất định không còn lâu!

Ngồi xếp bằng cạnh Văn Quy Nguyên, Bất Thông không hề ngại dùng chân khí thúc đẩy vào nội thể y, dù chàng biết làm như thế này sẽ khiến phần chân nguyên của chàng vừa tăng tiến - như chàng đã nghĩ là nhờ vào hoàn linh đan của Hồ Bạch Cúc ban cho - phải mất đi! Trong lòng chàng chỉ có một ý nghĩ đang tồn tại, có thể xem sự biến bạch, nếu Văn Quy Nguyên tỉnh lại, để đối phó với lão Kiều Toàn bọn chàng có bốn người vẫn hơn là chỉ có ba!

Đưa chân khí bản thân vào Khí hải huyết của Văn Quy Nguyên, Bất Thông thúc đẩy từ từ đến nơi kinh mạch bị nghẽn!

Chân khí đó bắt đầu dồn tụ ngay chỗ kinh mạch bị nghẽn, Bất Thông thoáng chút bắn khoăn “nên đột phá ngay chỗ bị nghẽn hay cứ thúc ép từ từ?”.

Đang lúc bắn khoăn, tai chàng nghe ở bên ngoài động thất có tiếng nổ lép bép! Và chỉ một lúc sau, từ những kẽ hở giữa khối đá bịt kín động thất và phần vách đá của động thất bao quanh, Bất Thông đã nhìn thấy những làn khói lượn lờ bay vào lòng động!

Biết đó là Kiều Toàn đang đốt lửa để tạo thành những luồng khói và hương chúng bay vào động thất, Bất Thông thoáng lo ngại.

“Liệu Bạch Cúc có kịp khôi phục chân nguyên trước khi khói làm nàng bị ngạt và phải bị kiệt quệ đúng như mong muốn của Kiều Toàn? Còn Văn Quy Nguyên nữa, nếu y không kịp hồi tỉnh, bị xông khói thể này nhất định sinh mạng của y phải bị phương hại trầm trọng!”.

Khói do Kiều Toàn đưa vào càng lúc càng nhiều và từ hai mắt của Bất Thông đã bắt đầu xuất hiện những màn nước cay xè!

Vẫn chưa hết những dấu hiệu xấu, tiếng ho hức hắc của Mộ Dung Quang đang vang lên do không thể kiềm chế được nữa!

Nghe tiếng Mộ Dung Quang ho trong khi Bất Thông phập phồng lo ngại thì ở bên ngoài Kiều Toàn bật cười đắc ý:

- Với biện pháp này, bọn ngươi rồi sẽ như cá nằm trên thớt và mọi việc sẽ do ta định đoạt! Ha... ha...

Nhân lúc Kiều Toàn bật cười, Bất Thông khẽ quát cho Mộ Dung Quang và Hồ Bạch Cúc cùng nghe:

- Chúng ta không thể chờ đến lúc hoàn toàn khôi phục! Hoặc xông ra ngay bây giờ hoặc phải chết!

Đáp ứng lời nói đề tỉnh của Bất Thông, Mộ Dung Quang bỗng trầm giọng và kêu lên khàn khàn:

- Cung chủ hãy chú tâm! Thuộc hạ phải dùng toàn lực đây! Đi!

Và hoàn toàn ngẫu nhiên, tiếng quát sau cùng của Mộ Dung Quang là biểu hiện sự thúc ép chân lực lần cuối cùng để giúp Hồ Bạch Cúc phục hồi chân lực không ngờ lại có tác động đến hành vi Bất Thông đang thực hiện! Chàng cũng thúc đẩy chân khí vào huyết Khí hải của Văn Quy Nguyên với một áp lực khá mạnh!

Bị thúc đẩy, chỗ nghẽn ở kinh mạch cả Văn Quy Nguyên lập tức phình to, tạo thành một áp lực dội về Bất Thông!

Bị chấn động suýt nữa phải rời tay khỏi huyết Khí hải của Văn Quy Nguyên, Bất Thông nhanh chóng nhận thức điều gì chàng đang làm và khi kịp nhận ra chàng vừa vô tình thúc đẩy quá nhiều chân khí vào người Văn Quy Nguyên, chàng lo sợ đưa mắt nhìn sắc mặt của y!

Qua lớp khói cứ mù mù, Bất Thông thật khó phân biệt đó là sắc mặt của Văn Quy Nguyên đang hoàn toàn tái nhợt hay đây là sắc màu do màn khói làm

chàng tưởng lầm!

Kinh nghi, Bất Thông kể từ đó chỉ dám đưa chân khí vào người Văn Quy Nguyên một cách từ tốn!

Bất chợt có tiếng Kiều Toàn quát thật lớn:

- Bọn ngươi vẫn chưa khuất phục ư?

Liền lúc đó, có tiếng quát trả lời của một người mà Bất Thông đang trông chờ:

- Kiều Toàn, kẻ phản bội! chính ngươi mới là kẻ bị Cung chủ ta thu phục! Xem đây!

Hồ Bạch Cúc đã hoàn toàn khôi phục chân nguyên? Bất Thông thầm phẫn chấn và lần này lại vô tình thúc đẩy khá nhiều chân lực vào người Văn Quy Nguyên!

Một điều không dám trông đợi liền xảy ra!

Văn Quy Nguyên bỗng hô lên một tiếng:

- A...! Oẹ!

Bất Thông kinh hoàng nhìn Văn Quy Nguyên đột nhiên thổ huyết lai láng!

Nhưng sau đó, chàng bật reo lên khi thấy Văn Quy Nguyên bật ngồi dậy:

- A...! Ngươi rốt cuộc cũng tỉnh?

Nhận ra Bất Thông và cũng nhận ra một không gian mờ tối với khói bao phủ, Văn Quy Nguyên mở miệng hỏi:

- Điều gì đã xảy ra...

Chính lúc đó.

Ầm!

Bất Thông phản kích gọi Văn Quy Nguyên:

- Mau lên! Ta và ngươi phải hiệp lực với Cung chủ Thanh Hải Cung khai thông nơi đang giam giữ chúng ta!

Hiểu ngay vấn đề, Văn Quy Nguyên lập tức lao theo Bất Thông...

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 23

Thoát Tai Nạn Lại Rơi Lưới Tình

Về Thiên Nhất Giúp Người Hội Ngộ

Nếu khối đá không hề suy chuyển sau một kinh của Hồ Bạch Cúc thì lúc này. Khi có Bất Thông và Văn Quy Nguyên hiệp lực, một kinh do ba người cùng xô lập tức có kết quả.

- Đánh!

Ầm!

Ầ... m...!!

Một góc khá to của khối đá liền bị chấn vỡ!

Cùng với màn khói đang bị tù túng trong lòng động giờ được dịp tuôn ra mịt mù, Hồ Bạch Cúc, Bất Thông và Văn Quy Nguyên cùng lao ra từ chỗ mới được khai thông!

Vút! Vút! Vút!

Và họ cùng ngơ ngác nhìn nhau do bên ngoài lúc này hoàn toàn vắng lặng!

Để phá vỡ sự vắng lặng này đột nhiên thanh âm của Mộ Dung Quang khàn khàn vang lên:

- Y đã đào tẩu?

Văn Quy Nguyên sực nhớ lại câu đã hỏi:

- Ai đã giam bọn ta? Điều gì đã xảy ra?

Lần này tuy Bất Thông định giải thích nhưng rất tiếc chợt có tiếng Hồ Bạch Cúc vang lên:

- Ô hay! Lệnh hữu đã tỉnh rồi ư? Hoá ra người cũng tìm được cách hoá giải độc thủ của lão Môn chủ, giúp lệnh hữu khôi phục nguyên trạng?

Bị hỏi một cách bất ngờ, Bất Thông do không có chuẩn bị nên buột miệng đáp:

- Tệ hữu nào phải bị độc thủ của lão ma? Y bị nghẽn kinh mạch, may mà tại hạ...?

Sức nhớ lại việc lên xem qua Tu La Bí Kíp có thể khiến Văn Quy Nguyên nghi ngờ, Bất Thông kịp thời dừng lời và vội quay sang Văn Quy Nguyên:

- Đây là Cung chủ Thanh Hải Cung, Hồ Bạch Cúc cô nương! Kia là Mộ Dung trưởng lão cũng là người của Thanh Hải Cung! Ta và người bị giam chung với họ là do một phản đồ của Thanh Hải Cung gây ra!

Đang lúc vui vì thoát nạn, Hồ Bạch Cúc vội giải thích cho Văn Quy Nguyên nghe mọi việc, ý như nàng muốn biện minh tại sao lại xảy ra việc này và tại sao Văn Quy Nguyên cũng cùng số phận với họ!

Nhờ đó, Văn Quy Nguyên biết y đã bị lão Môn chủ nào đó bị bắt đi và nhờ có Bất Thông không ngại chết cứu nguy nên bây giờ bản thân y bình thân vô sự!

Văn Quy Nguyên thoáng cau mày:

- Lão đó là Môn chủ của môn phái nào?

Bất Thông mỉm cười:

- Tất cả những gì liên quan đến lão. Ta sẽ nói cho người nghe sau! Bây giờ điều cần thiết là phải nghĩ cách giúp Mộ Dung tiên bối mau khôi phục chân nguyên!

Nghe nhắc, Hồ Bạch Cúc bỗng thở dài:

- Chân nguyên của Mộ Dung trưởng lão bị suy giảm ít lắm là bảy phần, muốn khôi phục trọn vẹn không phải chỉ một sớm một chiều mà được.

Bất Thông hoang mang:

- Loại linh đan Cung chủ đã cho tại hạ dùng dường như có công năng bồi nguyên, sao Cung chủ không thử cho Mộ Dung trưởng lão dùng.

Hồ Bạch Cúc phì cười:

- Đó chỉ là Trần Nguyên Đan thông thường, có tác dụng ổn định chân nguyên nếu ai đó tuy còn chân lực nhưng không thể tự ổn định! Trường hợp của Mộ Dung trưởng lão có dùng cũng vô ích!

Vụt hiểu, Bất Thông biết hiện tượng đã xảy ra cho chàng phải là do Vạn Niên Chi Sâm Đan hoặc có thể là do hai túi Hoàng Đàm của hai con Hồng Xà Kim Tuyền Vương Chi Độc tạo ra!

Chàng ái ngại nhìn Mộ Dung Quang:

- Nếu là vậy, chư vị không nên lưu lại đây, đề phòng Kiều Toàn lại có mưu kế khác thâm độc hơn!

Hồ Bạch Cúc ngăn người:

- Dường như ngươi muốn bỏ đi ngay bây giờ?

Chàng gật đầu quả quyết:

- Cùng với tề hữu, bọn tại hạ đều có việc khẩn, không thể lưu lại lâu hơn!

Hồ Bạch Cúc bỗng cười nhạt:

- Nếu ngươi đã quyết định, ta cũng không miễn cưỡng! Phần Kiều Toàn, vốn là việc của bọn cung, ta biết tự lo liệu!

Không muốn có ngộ nhận xảy ra, Bất Thông lộ vẻ khó xử:

- Đúng là tại hạ có việc vội thật! Nếu không...

Nàng thở dài:

- Ngươi đừng áy náy! Vả lại, ta có thể đối phó được nếu Kiều Toàn dám xuất đầu lộ diện. Ngươi đi đi!

Chàng vụt trầm giọng:

- Có một điều này tại hạ muốn khuyên Cung chủ. Rất có thể Kiều Toàn không dám ra mặt, nhưng lão lại thừa năng lực để ngấm ngầm theo dõi! Và khi cần, có lẽ lão sẽ vì sự an toàn của chính lão mà ngang nhiên liên kết với lão Môn chủ kia! Khi đó...

Tuy lo ngại nhưng Hồ Bạch Cúc ngay sau đó bằng thái độ giận dữ nói:

- Đa tạ ngươi có lời đề tỉnh! Được rồi, ta sẽ lưu tâm điều này và nhất định không để kẻ phản bội toại nguyện!

Quay lại Mộ Dung Quang, Hồ Bạch Cúc hỏi:

- Mộ Dung trưởng lão liệu có đi được không?

Biết Cung chủ quyết định bỏ nơi này và tìm nơi ẩn thân khác, Mộ Dung Quang đáp:

- Theo tin tức đã nhận, người của bọn Cung có lẽ chỉ cách đây không xa!

Thuộc hạ hiện giờ có thể chỉ trì được!

Nghe điều này, Bất Thông chợt đề xuất:

- Nếu quý Cung chủ thật sự sắp có thêm viện thủ, tại hạ và Văn Quy Nguyên nguyện hộ tống nhị vị đến tận nơi!

Hồ Bạch Cúc không thể giấu sắc mặt hí hửng:

- Người nguyện ý thật ư?

Không đáp vội, chàng quay nhìn Văn Quy Nguyên:

- Ta tự ý nói như vậy, người không ngại chứ?

Với ẩn ý riêng, Văn Quy Nguyên gật đầu đáp ứng:

- Ta đang cần nghe các hạ giải thích đôi điều, có chậm một chút cũng không sao?

Bất Thông mỉm cười với Hồ Bạch Cúc:

- Cung chủ thấy đó, nào chỉ riêng tại hạ nguyện ý?

Có Bất Thông và Văn Quy Nguyên nâng đỡ ở hai bên. Mộ Dung Quang đương nhiên không cần phải phí lực trong khi di chuyển! Nhờ được thanh thoi như vậy, Mộ Dung Quang không thể không nhận ra những ánh mắt nhìn khá lộ liễu của Hồ Bạch Cúc, Cung chủ của lão cứ lên nhìn Bất Thông!

Người cao niên như lão sao lại không hiểu ẩn ý của những cái nhìn đó của Cung chủ! Và đến lượt lão, chốc chốc cũng phải lên nhìn và nhìn để dò xét Bất Thông!

Đến cuối cùng, lão phải buột miệng thở dài:

- Đã đến nơi rồi! Có quyền luyện lăm cũng phải chia tay!

Bất Thông mỉm cười:

- Chúng ta rồi sẽ gặp lại, tiền bối đâu phải hạng yếu lòng, cần gì phải thở than?

Mộ Dung Quang nhìn chàng, không lẽ lão phải nói thẳng ra rằng lời này của lão là để nói thay cho Hồ Bạch Cúc?

Bất Thông đọc được ý đó trong mắt lão nhưng vẫn vờ như không biết.

Chàng ung dung cùng Văn Quy Nguyên bỏ đi, chỉ sau một lời vồn vện:

- Cáo biệt!

Vút! Vút!

- Các hạ từng học qua y lý?

Sau khi thuật qua mọi việc, những gì có liên quan đến Môn chủ, lão cầu hộ pháp và lũ hắc y nhân độc ác, câu Bất Thông chờ nghe Văn Quy Nguyên hỏi tuyệt nhiên không phải câu này!

Do Văn Quy Nguyên đã hỏi và hỏi đột ngột nên Bất Thông thừa hiểu Văn Quy Nguyên muốn dẫn câu chuyện đến đâu! Chàng cười nhẹ:

- Y lý ư? Vậy thì chưa!

Đúng như Bất Thông nghi ngờ, Văn Quy Nguyên lại hỏi:

- Vậy tại sao các hạ biết ta vì bị nghẽn kinh mạch nên hôn mê?

Bất Thông nhìn ngay vào mắt y:

- Trong người người có Tu La Bí Kíp! Vì ta có xem qua nó nên ta biết rõ điều đó!

Văn Quy Nguyên hậm hực:

- Sao các hạ dám tự tiện?

Chàng cười khẩy:

- Giả như ta không kịp giải thoát người, lão Môn chủ kia liệu có bị người gặng hỏi như vậy không hay người phải tro mắt nhìn lão ung dung chiếm đoạt?

Văn Quy Nguyên vẫn hậm hực dù phải một lúc ngó người khi nghe Bất Thông hỏi vặn vẹo như thế:

- Đây là hai việc khác nhau! Hành vi của các hạ khiến ta phải nghĩ các hạ chỉ vì Tu La công phu nên mới cứu ta!

Chàng cười lạt:

- Tu La công phu có thể là quan trọng đối với người! Riêng ta, ta không để vào mắt!

Văn Quy Nguyên bật quát:

- Ngông cuồng! Các hạ đừng nghĩ ta vì mang ân cứu mạng nên không thử cho các hạ một bài học!

Bất Thông vẫn ung dung:

- Ta cũng đâu ngại cùng người động thủ? Nhưng chậm đã! Ta muốn cho người xem vật này!

Văn Quy Nguyên nghi ngờ nhìn Bất Thông đang lấy từ trong bọc áo ra một vật:

- Đó là vật gì? Sao các hạ muốn ta phải xem?

Ném hai mảnh vỡ của tám ngọc bội về phía Văn Quy Nguyên, Bất Thông bảo:

- Người hãy xem qua đã! Sau đó, chính người phải nói cho ta biết đó là vật gì!

Ghép hai mảnh nọ lại với nhau, Văn Quy Nguyên kinh nghi:

- Trên này có chữ Văn. Rất có thể chủ nhân của nó cùng họ Văn với ta! Sao?

Bất Thông nhăn mặt:

- Người chưa từng nhìn thấy vật này?

Ném trả cho Bất Thông, Văn Quy Nguyên bĩu môi:

- Không những chưa từng thấy mà nếu các hạ định dùng vật này hòng làm ta phải quên đi chuyện các hạ tự tiện xem Tu La Bí Kíp của ta, những toan tính của các hạ đều lầm lẫn!

Bất Thông lại xem qua mảnh ngọc bội:

- Ta từng nghĩ đây là vật tổ truyền của Thiên Nhất Trang, thực sự người chưa từng nghe nói ở Thiên Nhất Trang có một vật tương tự?

Văn Quy Nguyên lại nghĩ Bất Thông cố tình khoả lấp câu chuyên kia nên vừa quát vừa xông vào Bất Thông:

- Ta đã bảo không là không! Các hạ đừng mong tránh việc động thủ! Đỡ! Vút!

Vù... Vù...

Thoạt nhìn thấy cách phát chiêu của Văn Quy Nguyên bằng tả thủ, Bất Thông vừa nhảy vừa kêu to:

- Dừng tay!

Nhưng Văn Quy Nguyên đâu dễ gì chịu dừng:

- Muốn ta dừng trừ phi các hạ phải thừa nhận hành vi có thể xem là ty tiện của các hạ! Đỡ!

Vù...

Bất Thông cố ngăn Văn Quy Nguyên lại:

- Ta có chuyện này cần hỏi người! Mau dừng lại nào!

Vút!

Hai lần hụt chiêu, Văn Quy Nguyên thật sự động nộ:

- Hay lắm! Thử tránh Tu La Âm Minh chương của ta xem!

Ào... Ào...

Bị lối phát kinh quá ảo diệu của Văn Quy Nguyên vây bọc tứ bề, Bất Thông phần thì giận, phần thì muốn tự cứu mình đành phải thi triển Hà Lạc Huyền Áo Chương và Thái Cực Huyền Áo Bộ:

- Ta bảo người phải dừng kia mà? Đỡ!

Vút!

Ầm!

Bị trúng kinh, Văn Quy Nguyên phải lão đảo và kêu lên thảng thốt:

- Không phải công phu Tu La?

Bất Thông phì cười:

- Ta cũng đã nói không phải rồi mà! Chỉ tại người không tin mà thôi!

Nhìn Văn Quy Nguyên có nét mặt ỉu xiu, Bất Thông trấn an:

- Người đừng nghĩ vì không đánh trúng ta nên công phu Tu La kém cỏi! Lão Môn chủ thân bí kia có thân thủ vô thượng cũng gặp phải cảnh tương tự! Đó là do bộ pháp của ta có một vài chỗ khá lợi hại thôi!

Văn Quy Nguyên ngơ ngác:

- Các hạ không gạt ta?

- Gạt người! Để làm gì?

- Vậy bộ pháp đó có danh xưng là gì? Từ đâu các hạ luyện được? Trước kia các hạ đâu hề có bộ pháp này?

Chàng xua tay:

- Những gì ngươi vừa hỏi rồi ta sẽ giải thích tường tận! Nhưng bây giờ thì chưa, vì có điều này ta cần hỏi ngươi!

Văn Quy Nguyên nghi ngờ:

- Phải chăng là chuyện ta đã luyện Tu La công phu bắt chập chân lực chưa đủ?

Chàng lắc đầu:

- Luyện hay không luyện, đó là quyền của ngươi, ta cần gì hỏi đến? Điều ta muốn hỏi là ngoài ngươi, hiện giờ còn có ai khác cũng biết Tu La công phu?

Văn Quy Nguyên quả quyết:

- Không hề!

Nhưng sau đó cũng chính Văn Quy Nguyên để lộ vẻ hoang mang:

- Cũng có thể là còn một người! Sao các hạ hỏi ta như vậy?

Chàng không đáp, đột nhiên bảo Văn Quy Nguyên:

- Cách người đó đưa cao tả thủ rất giống ngươi thường làm! Ngươi làm thử một lần nữa để ta xem nào!

Văn Quy Nguyên dù đang nôn nao cũng phải làm theo Bất Thông bảo:

- Phải thế này không?

Bất Thông bật reo:

- Không sai! Phải chăng đó là thủ thức từ Tu La công phu?

Văn Quy Nguyên đột ngột chồm đến bám vai Bất Thông:

- Người đó là nam hay nữ? Tính danh của người đó như thế nào?

Định xà y ra nhưng Bất Thông không nỡ, vì những gì Văn Quy Nguyên đang hỏi đều khẩn thiết, khó tránh những xúc động thường tình. Chàng đáp nhẹ:

- Là nữ! Tuy ta không rõ tính danh nhưng tình cờ biết vị phu nhân đó có họ Đồng?

- Họ Đồng? Vị phu nhân đó hiện giờ đang ở đâu? Các hạ hãy mau nói cho ta biết đi! Đó chính là gia mẫu, ta rất cần gặp lại gia mẫu!

Chàng xô y ra:

- Ta không thể chỉ...

Văn Quy Nguyên phẫn nộ:

- Tại sao chứ? Hay các hạ có yêu sách gì muốn ta phải đáp ứng?

Bất Thông bật cười:

- Nào, bình tâm đi! Lời của ta vẫn chưa nói hết kia mà? Ta không chỉ vì dù có chỉ ngươi cũng khó lòng tìm thấy! Trừ phi chính ta đưa ngươi đi!

Văn Quy Nguyên sững sờ:

- Đó chính là ý của các hạ? Các hạ không gạt ta?

Chàng trầm giọng:

- Ta nguyện ý đưa ngươi đi! Nhưng ngươi phải hứa với ta một điều!

Văn Quy Nguyên phấn chấn:

- Điều gì? Ta nhất định sẽ nghe theo các hạ!

Chàng lại trao cho y hai mảnh ngọc bộ đã vỡ:

- Ta hy vọng lệnh đường sẽ biết rõ vật này...

Hiểu ý, Văn Quy Nguyên vội thu giữ hai mảnh ngọc vào người:

- Được, ta sẽ hỏi! Chúng ta đi được chưa?

Chàng thích thú trước một Văn Quy Nguyên đang quá nôn nóng:

- Đương nhiên là được, sao lại không? Đi nào!

Vút! Vút!

Thoáng nhìn thấy địa hình đang được Bất Thông đưa đến, Văn Quy Nguyên hoài nghi:

- Gia mẫu đang ở bốn trang?

Bất Thông lắc đầu, đưa tay chỉ vào khu rừng có ẩn tàng kỳ môn trận thế:

- Nơi ở của lệnh đường có hai cách đến! Cách thứ nhất là làm như ta đã làm, nghĩa là vòng lại sau núi, chui vào một động khẩu, sau đó phải mạo hiểm nhảy xuống một vực sâu! Với cách này ta và ngươi sẽ không bị táng mạng nếu rơi đúng vào một đầm nước ở dưới đáy vực!

- Cách thứ hai?

- Khi đuổi theo lão cầu hộ pháp, ta có phần bất ngờ khi biết lão từ dưới lòng đất chui lên ngay giữ khu rừng này! Ngươi là người thông thuộc địa hình, ngươi có chút khái niệm nào về điều ta nói không?

Văn Quy Nguyên bán tin bán nghi:

- Như vậy các hạ cũng đã chui lên ở giữa khu rừng?

- Đúng vậy!

- Vậy làm cách nào các hạ có thể tự đi ra, một khi trong khu rừng chính là những trận đồ ám tàng?

Biết khó lòng làm cho Văn Quy Nguyên tin nhưng Bất Thông cũng phải đáp:

- Chẳng biết thực hư là thế nào, vì không muốn cứ bị giam giữa trận nên ta đã nhắm mắt lại...

- Nhắm mắt? Sau đó thì sao?

Chàng hoang mang:

- Còn sao nữa? Ta cứ đi bừa thôi! Nhưng cũng may, rất có thể do ta có bộ pháp thích hợp, sau vài lượt như vậy. Khi ta mở mắt, tay thấy ta đã ở bên ngoài!

Văn Quy Nguyên mím môi suy nghĩ! Sau đó y bảo:

- Bây giờ cũng bằng cách đó, các hạ thử xông vào một lần nữa nào!

Chàng lo ngại:

- Người không tin ta?

Y lắc đầu:

- Cũng là không tin! Nhưng thực chất ta muốn các hạ nhờ cách này có thể giúp ta tìm thấy vị trí đó! Vì ta...

- Người không hề biết giữa khu rừng có một lối đi xuyên dưới lòng đất?

Văn Quy Nguyên cười gượng:

- Ta không biết thật! Biết đâu lần này nhờ có các hạ ta sẽ thông suốt được nhiều điều hầy còn bí ẩn ở Thiên Nhất Trang!

- Bí ẩn gì?

- Mật thất, cũng là trọng địa của bản trang!

Chàng phì cười:

- Lại là mật thất? Đã có Tu La Mật Thất không lẽ lại có thêm Thiên Nhất Mật Thất?

Văn Quy Nguyên lắc đầu:

- Chuyện dài lắm nhưng chưa thể nói ra bây giờ.

Biết Văn Quy Nguyên không thể nói vì muốn giữ kín như đã giữ kín chuyện ở Tu La Mật Thất, chàng nhún vai:

- Được thôi! Nhưng ta không dám quả quyết là sẽ đến nơi cần đến!

Dứt lời, chàng nhắm mắt lại và lao vào khu rừng theo bộ pháp Thái Cực Huyền Ảo Bộ, Văn Quy Nguyên cứ nghi hoặc chạy theo.

Vút! Vút!

Cả hai vừa mất dạng vào khu rừng thì từ một chỗ khuất cách đó không xa bỗng có một nhân vật xuất hiện!

Người này sau một lúc đưa mắt nhìn vào khu rừng liền lẳng lặng bám theo sau Bất Thông và Văn Quy Nguyên!

Vút!

Bất Thông sau khi mở mắt liền nói:

- Nếu ta nhớ không lầm thì vị trí đó phải gần đâu đây!

Văn Quy Nguyên chột gật gù:

- Quả nhiên các hạ vô tình có một loại bộ pháp thích hợp với những trận đồ ở đây! Thật ta không hề nghĩ ra tại sao lại như vậy?

Bất Thông sau khi nhìn khắp nơi nhưng không phát hiện vị trí đang tìm, chàng bảo Văn Quy Nguyên:

- Bây giờ đến lượt người! Người tinh thông lối di chuyển trong trận, hãy đi tìm thử xem!

Văn Quy Nguyên thoáng dè dặt:

- Ta chưa biết có làm được không...

Bất Thông ngắt lời:

- Lần đó, ngay lúc ta chui lên liền bị lão cẩu ngấm ngấm quật cho một kinh!

Cũng vì sự biến này nên ta đã bị đánh bật khỏi vị trí có lối đi bí ẩn đó!

Người chắc chắn sẽ tìm thấy, chỉ quanh đây một hai trượng mà thôi!

Văn Quy Nguyên đành làm theo!

Và thật nhanh, Văn Quy Nguyên sau khi dịch chuyển làm cho thân hình bị trận đồ che khuất, giờ bỗng xuất hiện trở lại:

- Có rồi! các hạ hãy đi theo ta!

Một bước bên tả, hai bước bên hữu rồi lại xoay người trước khi đi tiếp về bên tả hai bước, bằng cách dịch chuyển này ngay sau đó Bất Thông reo lên:

- Đúng là chỗ này! Mau theo ta!

Vút! Vút!

Cả hai vừa chui mất vào lòng đất thì bóng người khi nãy lại xuất hiện!

Người này thật nhẹ nhàng đặt vào lối xuất nhập bí ẩn đó một túi vải được cột chặt miệng!

Chỉ sau khi nhẹ nhẹ mở túi vải ra người đó mới cười thành tiếng:

- Lũ Ngô Công Phi Độc này sẽ thay ta đưa hai người vào Quỷ môn quan!

Ha... ha...

Vút!

Bóng đó đi khỏi thì một bóng khác lại xuất hiện cũng ở chỗ đó!

Người này lại nhẹ nhàng thu nhặt túi vải với lũ Ngô Công Phi Độc chưa kịp chui ra! Bỏ túi vải vào bọc áo, người này lẩm bẩm:

- Y không những đã quay lại mà còn đưa Văn Quy Nguyên theo! Phải chăng y đã biết đường mẫu chính là...

Vút!

Đến lượt bóng người này lại biến mất, nhưng không hề chui vào lòng đất như Văn Quy Nguyên đã được Bất Thông đưa chui vào!

Nhìn đầm nước, Bất Thông bảo:

- Đây là nơi ta và Khả Thuý Đình đã nhờ đó mà thoát chết, khi rơi từ trên xuống! vị phu nhân mà ta đã nói có lẽ đã đưa Thuý Đình đi tìm danh y để giúp nàng khôi phục diện mạo! Ta không hề dối gạt người!

Không thể nhìn thấy vị phu nhân rất có thể là mẫu thân, Văn Quy Nguyên đương nhiên phải thất vọng:

- Đã có một lối đi như các hạ nói, và còn có đầm nước là nơi các hạ đã từng rơi vào, dù không muốn nhưng ta vẫn phải tin các hạ. Nhưng gia mẫu sao lại bỏ đi? Và người đó liệu có đúng là gia mẫu không?

Bất Thông lại phải trấn an y:

- Người bất tất nghi ngờ! Ta có thể quả quyết người đã thu Khả Thuý Đình làm nghĩa nữ chính là lệnh đường còn ở đây như ta vừa nói, có lẽ vì muốn giúp Thuý Đình khôi phục dung nhan, người đã rời khỏi đây! Người cứ ghi nhớ địa điểm này, lo gì sau này không thể cùng lệnh đường hội ngộ?

Văn Quy Nguyên cười buồn:

- Vậy là ta và các hạ cùng phải thất vọng! Nếu như sau này có gặp gia mẫu, ta sẽ hỏi như thế nào để giúp các hạ?

Chàng nhìn Văn Quy Nguyên:

- Người sẽ tự biết phải hỏi như thế nào nếu ta cho người biết nơi ta đã nhặt mảnh ngọc bội kia!

Văn Quy Nguyên háo hức:

- Các hạ nhặt được ư? Ở đâu?

Bất Thông nói:

- Người đã từng biết ta và gia mẫu từng lưu ngụ ở Võ Di Sơn với mục đích truy tìm di học Ma Trung Tử? Ta làm điều đó vì theo lời gia mẫu là để báo thù cho gia phụ! Phụ thân ta là ai, ta chưa biết! Nhưng ta vẫn còn nhớ rõ diện mạo của gia phụ! Và khi ta tình cờ đi đến một trang viện hoang phế...

Chờ nghe Bất Thông thuật xong, Văn Quy Nguyên bật kêu:

- Các hạ ngờ chính người của bọn trang hạ sát lệnh tôn?

Chàng gật đầu:

- Cứ theo mảnh ngọc bội ta đã nhặt, tự nó nói lên điều đó!

- Trên đời này đâu phải chỉ có người của bọn trang họ Văn?

- Nhưng người thuộc giới võ lâm chỉ có mỗi Thiên Nhất Trang có họ Văn!

- Hừ! văn gia vốn là danh môn chính phái, tuyệt đối không có lối hành sự ác độc này!

Chàng cười nhạt:

- Nào ai học được chữ ngờ? Có khi người đem chuyện này hỏi lệnh đường, tự người sẽ minh bạch!

Văn Quy Nguyên chưa kịp nói thêm lời nào nữa bỗng có một thanh âm vang lên:

- Không cần phải hỏi! Ngược lại, ta phải hỏi chính người, phải chăng mẫu thân người vốn có tính danh là Triệu Phi Quỳnh?

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 24

Lai Lịch Bất Minh Hay Minh Bạch

Bối Ngõ Ngang Quy Nguyên Bỏ Đi

Phản Bất Thông, sự xuất hiện của vị phu nhân chỉ làm chàng bối rối!

Chàng chỉ biết nhìn vị phu nhân để đáp lại một cách mơ hồ:

- Như sự hồi nhớ, vẫn bối chỉ biết gia phụ thường gọi gia mẫu là Quỳnh muội...

Vị phu nhân không vội mừng vì gặp lại Văn Quy Nguyên! Trái lại, mặt cứ quắc mắt nhìn Bất Thông và rít lên phần nộ:

- Quỳnh ...muội...! Quả nhiên người chính là con tư sinh của lão gian phu và ả yêu nữ dâm phụ! Ta phải giết người!

Vút!

Mặt bất ngờ động thủ khiến chính Văn Quy Nguyên cũng phải hô hoán:

- Mẫu thân! Dừng tay đã nào! Y chính là ân nhân của hài nhi, chính y đã...

Bị Quy Nguyên ngăn cản, mặt bật thét:

- Nguyên nhi! Chính vì mẫu tử y mà phụ thân người uống mạng! Nếu người muốn báo thù hãy thay ta lấy mạng y!

Thái độ hoang mang và không thực hành ngay mệnh lệnh của mẹ như Văn Quy Nguyên đang có khiến mẹ thêm điên tiết!

Mặt lách qua Văn Quy Nguyên và tiếp tục lăm xả vào Bất Thông:

- Mau nạp mạng cho ta!

Ào... Ào...

Thần tình chấn động, Bất Thông sau cái lách tránh bất ngờ gầm lên:

- Dừng tay!

Vút!

Không như Bất Thông mong muốn, mặt vẫn lao đến trong cuồng nộ:

- Muốn ta dừng tay trừ phi người đã chết! Đỡ!

Ào... Ào...

Bối rối, Bất Thông nếu không vì Văn Quy Nguyên đã ra tay phản kích lại vị phu nhân nộ, giờ là rõ là mẫu thân của Văn Quy Nguyên.

Chàng lại di hình hoán vị và tìm cách gọi Văn Quy Nguyên:

- Quy Nguyên! Thế này là thế nào? Người làm gì đi chứ? Hãy ngăn lệnh đường lại, bằng không, ta...

Văn Quy Nguyên cũng bối rối đâu kém gì Bất Thông và y hoàn toàn không chờ đợi sẽ có những diễn biến này vào chính lúc mà y và mẫu thân tương phùng! Tuy nhiên, Quy Nguyên chưa kịp có bất kì thái độ nào thì mẫu thân y bỗng có lệnh:

- Nguyên nhi! Người không nghe ta vừa nói gì sao? Còn chờ gì nữa mà không giết ngay tên cầu tặc chúng kia để báo thù cho phụ thân người?

Đã một lần bị bảo phải báo thù, giờ thêm một lần như vậy nữa khiến Văn Quy Nguyên sững sốt:

- Y là cừu nhân ư?

Nhưng câu nói của Quy Nguyên hoàn toàn bị át đi bởi một tiếng gầm phần nộ do chính Bất Thông phát ra:

- Nếu tiền bối còn một lời nào xúc phạm tương tự, đừng trách Bất Thông này...

Tiếng gầm của chàng đã là lớn thế nhưng vẫn không bằng tiếng cười lạnh lãnh của mục kia:

- Thì sao nào? Ngươi là cẩu tạp chủng, ta cứ gọi là cẩu tạp chủng đó! Ngươi làm gì ta? Ha... ha...

Vừa cười mục vừa lao vào chàng với một chưởng cuồng nộ.

Ào... Ào...

Bất Thông hét cả nhĩn nại:

- Vậy là do tiền bối bắt buộc tại hạ phải ra tay! Đờ!

Thái Cực Huyền Ảo Bộ và Hà Lạc Huyền Ảo Chưởng lập tức được Bất Thông cùng lúc vận dụng.

Vút!

Ào... Ào...

Với bộ pháp biến ảo này, kinh của Bất Thông đương nhiên phải trúng đích.

Ầm!

Bị chân kinh chấn dội, toàn thân phụ nhân vụt hoá thành hình hài loài quỷ dữ với đủ những biểu hiện thịnh nộ lôi đình đến mức ác độc:

- Cẩu tạp chủng to gan! Được! Vậy đừng trách Đồng Nương Nương này ác độc! Hãy đờ!

Vù...

Bất ngờ, bóng nhân ảnh của Văn Quy Nguyên vụt lao thẳng vào chưởng kinh thập phần lợi hại của phụ nhân:

- Đừng vội ra tay, mẫu thân! Hãy nói hết ngọn ngành rồi ra tay cũng không muộn!

Vút!

Mục không thể không dừng tay nếu mục không muốn tự tay mục đánh vào cốt nhục của chính mục.

Thu chiêu về, mục quắc mắt nhìn Bất Thông và rít lên từng tiếng:

- Mẫu thân y đã quyến rũ phụ thân ngươi! Và y là kết quả của sự quyến rũ đó! Sau này, dù ta đã là ngươn phối của phụ thân ngươi, mẫu thân y vẫn không tỉnh ngộ! Để sau cùng, biến hận thành thù, sau một đêm luyện ai, mẫu thân y đã đang tay hạ thủ phụ thân ngươi!

Bất Thông chấn động:

- Mục nói dối! Nói đúng hơn, để che đậy hành vi tội lỗi của trượng phu, mục

cổ tình bịa ra câu chuyện này! Chính trượng phu mụ đã hạ sát gia phụ! Mảnh ngọc kia là bằng cớ!

Mụ cười ằng ặc:

- Trượng phu ta giết hại phụ thân ngươi? Ha... ha...! Nói như ngươi, phụ thân ngươi cũng là trượng phu của ta đã tự tay giết mình? Ha.. ha..

Đây là lần thứ hai chính mụ thừa nhận phụ thân của Bất Thông chính là trượng phu của mụ! Điều này khiến Bất Thông chuyển từ phần nộ sang hoang mang:

- Như vậy, mảnh ngọc kia...

Mụ bật thét:

- Đó là vật lão câu dùng làm vật định tình giữa lão và yêu nữ, mẫu thân ngươi. Đã hết!

Chàng không còn nghi ngờ gì nữa! Và nếu tất cả đều đúng như mụ nói thì chàng tuy cũng là người ở họ Văn nhưng là con tư sinh, một thứ con hoang tạp chủng như mụ vừa đề quyết!

Và nếu đây là sự thật thì ai, ai đã giết phụ thân chàng? Kẻ nào đã phá huỷ trang viện, có lẽ là nơi sinh trưởng của mẫu thân chàng? Tại sao mẫu thân chàng cứ bảo chàng phải báo thù cho phụ thân? Tại sao và tại sao?..

Bất Thông chợt gào lên:

- Không phải! Tất cả đều không phải! Ta không phải họ Văn! Mẫu thân ta không thể giết phụ thân ta! Không thể...

Mụ càng cười lớn hơn:

- Không sai! Nào có ai nhìn nhận ngươi họ Văn. Tuy nhiên việc còn lại thì, ha... ha... Ngươi hãy đi hỏi mẫu thân ngươi, hỏi ả tại sao ả lại hạ sát người đã từng luyện ái ả? Hãy đi mà hỏi? Ha.. ha...

Tiếng cười của mụ cứ xoáy vào tai, làm cho Bất Thông càng nghe càng phần nộ!

Sau cùng, như mơ hồ hiểu ra đây là kế của mụ, có thể chính mụ là người vì quá hận nên biến thành thù, mụ nói những lời này để che đậy cho chính mụ, Bất Thông chợt long mắt lên sòng sọc:

- Kẻ giết người chính là mụ! Mụ bảo mụ rất oán hận kẻ đã phụ bạc mụ!

Đúng như vậy rồi! Bằng không, gia mẫu đâu bảo ta phải cố tìm cho ra di học thượng thừa để báo thù cho gia phụ đã thảm tử? Hung thủ chính là mụ! Đờ! Xuất kì bất ý, chàng lao vào vị phụ nhân.

Vút!

Ào... Ào...

Mụ cất cao tả thủ:

- Hồ đồ! Một lời của ngươi đã đủ để ta lấy mạng ta ư! Đờ!

Ào... Ào...

Ầm!

Mụ lùi một thì Bất Thông lùi lại một bước! Không can tâm trước kết quả cân bằng này, mụ bật gào lên:

- Nguyên nhi còn chờ gì nữa? Giết!

Và mụ lại lao xộc vào.

Vút!

Ào... Ào...

Bất Thông vừa nhận ra một sự thật, nội lực của chàng không thể hơn nội lực của kẻ thù - chàng đề quyết như vậy - và nếu Văn Quy Nguyên thật sự xông vào như lời mụ vừa bảo, một mình chàng e không bảo toàn tánh mạng.

Vì thế, tiên hạ thủ vi cường, Bất Thông lập tức thi triển Thái Cực Huyền Áo Bộ.

Vút!

Lúc bóng nhân ảnh đã dịch chuyển, có tiếng chàng vang lên lồng lộng:

- Mụ phải chết! Đờ!

Vù...

Ầm!

Không thể lường Bất Thông vừa có thể tránh chiêu vừa có thể xuất thủ một cách biến ảo như vậy, vị phụ nhân vì thế phải trúng kinh! Và mụ phải kêu bả hải khi nghe một lần nữa tiếng quát của Bất Thông từ phương vị mơ hồ:

- Một chương nữa đây! Đờ!

Ào...

Mụ di chuyển loạn xạ và cũng kêu loạn xạ:

- Nguyên nhi! Ôi chao...! Nhanh lên nào! Nguy tai!

Văn Quy Nguyên từ bên ngoài liên lao vào:

- Dừng tay!

Vút!

Vù...

Ầm!

Dù có sự tiếp trợ của Văn Quy Nguyên nhưng mụ vẫn bị dư kinh quật ngã qua một bên, suýt nữa phải rơi đúng vào đầm nước.

Bất Thông có phần hả giận, chàng dừng tay và đưa mắt nhìn Văn Quy Nguyên:

- Sao? Người muốn thế nào? Người tin hay không tin lời mụ nói? Người nói đi chứ?

Chính thái độ hoang mang của Văn Quy Nguyên đã khiến Bất Thông phải quát lên ở phần cuối câu nói vừa rồi!

Và tiếng quát đó làm Văn Quy Nguyên bừng tỉnh:

- Ta tin! Và...

Bất Thông cười lạnh:

- Được! Vậy thì không còn gì để nói! Động thủ đi!

Cũng vẫn thái độ như vừa rồi, Bất Thông vừa thấy Văn Quy Nguyên hoang mang chàng liền quát:

- Hay ngươi không dám?

Văn Quy Nguyên méo xệch gương mặt:

- Đại ca...

Bất Thông vụt tái nhợt thần sắc:

- Câm! Ta không phải là đại ca của ngươi! Ta không phải là người họ Văn!

Động thủ mau! Bằng không chính ta phải động thủ trước!

Mẫu thân của Văn Quy Nguyên cũng bùng bùng lửa giận:

- Ngươi gọi y là gì, Nguyên nhi? Loại cẩu tạp chủng như y, ai cho ngươi gọi y là đại ca?

Vẫn ba chữ cẩu tạp chủng, Bất Thông quát:

- Mụ muốn chết!

Vù...

Văn Quy Nguyên giật mình và phải ra tay ngăn lại:

- Đừng mà đại ca! Hãy nghe đệ nói đã...

Ầm!

Bị một kinh của Văn Quy Nguyên ngăn cản khiến Bất Thông không thể giết ngay mụ có miệng lưỡi độc ác kia! Chàng động nộ:

- Hay lắm! Ngươi động thủ như vậy là tốt! Hãy chờ!

Vù...

Quy Nguyên luống cuống lùi lại:

- Đại ca đừng hiểu lầm! Đệ...

Không muốn nghe và cũng không muốn bị hù dọa, Bất Thông lập tức di hình hoán vị:

- Ta đã bảo đừng gọi ta là đại ca! Ngươi càng gọi ta càng muốn giết ngươi!

Đờ!

Vút!

Ào... Ào...

Cũng có tiếng vị phụ nhân xen vào:

- Sao ngươi cứ gọi y là đại ca? Hay ngươi không còn xem ta là mẫu thân nữa?

Văn Quy Nguyên bỗng xuôi hai tay:

- Được! Ai cũng muốn giết Văn Quy Nguyên này, vậy thì giết đi!

Mụ kia hoảng hồn:

- Nguyên nhi...

Bất Thông cũng phải chùn tay lại:

- Sao ngươi...

Thật đột ngột, Văn Quy Nguyên chợt động thân lao đi:

- Nếu không giết ta thì ta đi vậy! Mọi người muốn giết, muốn động thủ tùy

ý!

Vút!

Tuy là bất ngờ nhưng khi phát hiện lối bỏ đi của Văn Quy Nguyên không phải lối chàng đã đưa y vào, chợt nghĩ đến lão Môn chủ thần bí và lão cầu hộ pháp, Bất Thông lập tức phóng theo Văn Quy Nguyên:

- Người mau dừng lại! Đó nào phải lối người đã vào?

Vị phụ nhân sau đó cứ hậm hực đưa mắt nhìn theo, không đuổi theo Bất Thông hoặc Văn Quy Nguyên!

Phía sau mù một ít, một nữ nhân chợt xuất hiện! Chậm rãi đi theo mù, vì đã lén nghe, nên thấy tất cả nên Khả Thuý Đình cũng chỉ biết lặng lẽ đi theo, không dám thốt lên dù chỉ là lời an ủi...

Càng đuổi theo Quy Nguyên, Bất Thông càng kinh nghi!

Vì đây là nơi Bất Thông đã từng đến, từng đi và chỉ có biết có một lối duy nhất để thoát ra nơi này: đó là nơi chàng đã đưa Quy Nguyên vào!

Thế nhưng, lối mà Quy Nguyên đang bỏ chạy có vẻ như cũng là một lối có thể dẫn ra khỏi lòng núi! Vì đường đi tuy ngoằn ngoèo khúc khuỷu nhưng xem ra vẫn dễ di chuyển hơn lối đã đi! Đã thế, lối đi này quả nhiên đang càng lúc càng chệch lên cao khiến Bất Thông phải có một thoáng nghi ngờ: Quy Nguyên đã từng biết lối đi này?

Phải đuổi theo trong tư thế của người vừa chạy vừa căng mắt để ý từng lối rẽ mà Quy Nguyên đã rẽ, Bất Thông dù muốn cũng không thể nào đuổi kịp Quy Nguyên! Và có một điều bất lợi khác khiến Bất Thông càng nhớ đến càng có phần nuối tiếc! Đó là công phu nội lực của chàng chỉ có thể bằng chứ không thể hơn Quy Nguyên! Chàng tiếc vì chàng đã có lần dùng chân nguyên bản thân để giúp Quy Nguyên đả thông nơi kinh mạch bị tắc nghẽn! Nếu không có chuyện đó, giờ đây chàng dù không theo kịp Quy Nguyên cũng không đến nỗi suýt mất lần bị Quy Nguyên bỏ rơi!

Quả núi này thật không ngờ lại có lắm hang động! Một thạch động thật to đã bị bọn hắc y nhân dùng làm trụ sở, một động thất khác lại được vị phụ nhân kia chiếm làm nơi cư ngụ và một nơi khác nữa đã ẩn tàng pho võ học Hà Lạc Huyền Ảo Chương! Để bám theo Quy Nguyên, Bất Thông lại phải vượt qua không biết bao nhiêu là hang động! Chúng có những ngách đá thông thương với nhau và Quy Nguyên hề thấy có ngách đá là cứ lao đầu chạy tiếp!

Chạy mãi, y chạy mãi! Sau cùng đến Bất Thông cũng phải mất dấu y. Càng thấy nhiều hang động Bất Thông càng sợ! Nhờ Quy Nguyên chỉ có một mình và vô tình lao đúng vào chỗ bọn hắc y nhân đang quần tụ, việc Quy Nguyên bị mất mạng là điều không thể tránh!

Chợt nhận ra bản thân đang lo lắng cho Quy Nguyên, Bất Thông vừa hồi hã đi tìm y vừa tự mắng thăm:

“Người bảo người không phải họ Văn, người cũng không cho Quy Nguyên

gọi ngươi là đại ca, vậy tại sao bao lâu nay bản thân ngươi cứ lo lắng cho y? Những lần trước vì không biết nên ngươi thường tự chống chế là phải giúp y để tự giúp bản thân ngươi? Nhưng bây giờ biết rồi, phải chăng ngươi lo lắng vì giữa y và ngươi vốn là huynh đệ cùng cốt nhục? Phụ thân ngươi cũng là phụ thân y? Nếu là vậy, sao ngươi cứ phủ nhận lời gọi đại ca của y? Tại sao chứ?”

Đang hỏi hỏ tìm kiếm, những ý nghĩ này khiến Bất Thông nôn nao lo sợ! Sợ cho Quy Nguyên cũng là sợ cho chính chàng! Vì nếu Quy Nguyên có mệnh hệ nào, trách nhiệm này chàng không thể đổ cho ai khác!

Bất chợt, len lỏi theo từng ngách đá, một tràng cười bỗng vọng đến tai chàng:

- Ha... ha...

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 25

Trong Hiểm Cảnh Bộc Lộ Thâm Tình

Người Độc Ác Địa Hình Nào Kém

Đường đi càng lúc càng lúc chệch dần lên cao thật!

Và khi Bất Thông nhờ nghe theo hướng xuất phát của tràng cười để kịp đi đến nơi, chàng phải kinh hoàng trước một thực trạng có thể nói là không còn gì khủng khiếp hơn!

Không phải chỉ có một mình Văn Quy Nguyên đang đứng cheo leo ở một sườn núi dốc đứng, nơi lối đi thay vì dẫn ra bên ngoài núi thì lại bất ngờ chấm dứt ở một địa thế thật hiểm trở!

Đối diện với Văn Quy Nguyên là một lão nhân có niên kỷ ít lắm cũng ngoài lục tuần! Nếu chỉ dựa vào diện mạo xa lạ của lão, có lẽ Bất Thông không thể biết lão là ai! Nhưng nhờ vào vóc dáng của lão và nhất là nhờ vào tràng cười chàng vừa nghe, Bất Thông đã biết chính lão là Môn chủ thần bí, một nhân vật có bản lãnh phi phàm như Bất Thông từng biết!

Như vậy, nếu chỉ so về chân lực và bản lãnh, Văn Quy Nguyên đương nhiên chỉ là kẻ mà lão Môn chủ kia muốn định đoạt sinh mạng lúc nào cũng được! Huống hồ vì thế đứng của Văn Quy Nguyên nếu so với lão, tự điều đó đã nói lên sự bất lợi!

Sau lưng Văn Quy Nguyên đang là một sườn núi trống hoắc, chỉ cần một vài bước lùi không thận trọng Văn Quy Nguyên khó mong toàn thân. Ngược lại,

có lẽ lão Môn chủ là người xuất hiện sau nên lão đứng ở phía trong là nơi hoàn toàn chiếm ưu thế.

Bất Thông không dám đường đột xuất hiện! Chàng nép sát người vào vách đá và vừa nhìn vừa tính kế có thể giúp Văn Quy Nguyên thoát hiểm!

Chàng nghe lão Môn chủ cười lạt:

- Người là hậu nhân duy nhất của Văn gia, người bảo người không am tường lối dẫn vào Văn gia mật thất, bỗng toạ tin được sao?

Chỉ cần nghe câu hỏi này cũng đủ giúp Bất Thông nghĩ được kế hay!

Chàng cố ý cười phá lên:

- Làm! một người có bản lĩnh như lão không ngờ lại có sự làm lẫn to tát đến vậy! Ha... ha...

Lão Môn chủ cnàg thêm giật mình khi nghe Văn Quy Nguyên buột miệng gọi:

- Đại ca?

Lão quay phắt về phía sau:

- Ai?

Chàng vẫn nấp kín, miệng đáp:

- Lão vừa nghe rồi đó, ta là đại ca của Văn Quy Nguyên! Bí mật của Văn gia chỉ có ta là đại ca mới biết!

Lão Môn chủ lập tức chớp động thân hình lão về phía Bất Thông đang nấp để thoát thoát:

- Hay lắm! Người bỗng cần bắt giữ chính là người!

Vút!

Bất Thông lập tức thét lên:

- Chạy mau!

Miệng bảo Văn Quy Nguyên chạy nhưng chính Bất Thông lại từ trong ngách đá lao ra và cố ý lao về phía có sườn núi cheo leo hiểm trở!

Vút!

Thân thủ của lão Môn chủ quá ư thượng thặng! Chỉ chớp mắt, lão đã quay lại nguyên vị và người đứng đối diện lão lúc này lại là Bất Thông thay vì Văn Quy Nguyên!

Phát hiện Văn Quy Nguyên tuy đã chạy đến ngách đá nhưng chưa kịp chui ngay vào, Bất Thông chợt thét:

- Kìa, chạy đi! Ta...

Chợt nhận ra chàng, lão Môn chủ bật cười:

- Lại là ngươi? Từ lúc nào ngươi lại có họ Văn vậy? Ha... ha...

Tuy lão chưa có một biểu hiện nào cụ thể nhưng qua tràng cười của lão, Bất Thông biết lão không bao giờ tin chàng là người họ Văn! Và như vậy, người lão muốn bắt giữ để hỏi về Văn gia mật thất cũng phải là Văn Quy Nguyên chứ không phải là chàng!

Không dám chậm, chàng nói trong lúc lão chưa ngừng tiếng cười:
- Bộ pháp của ta, lão đã từng ném mùi lợi hại. Theo lão, nếu ta bảo đó là võ học Văn gia lão có tin không?
Câu hỏi của chàng hoàn toàn trúng đích! Lão Môn chủ quắc mắt nhìn chàng:
- Người vừa nói...
Nhưng câu hỏi trúng đích của chàng lại là câu hỏi phản tác dụng với một người nữa cũng đang có mặt!
Văn Quy Nguyên bất ngờ lao vào sau lưng lão Môn chủ:
- Bất Thông! Ta không cần các hạ lo lắng! Lão muốn hỏi gì cứ hỏi ta! Và đây là câu ta trả lời!
Vút!
Vù... Vù...
Phản ứng của Văn Quy Nguyên khiến Bất Thông tái mặt:
- Đùng! người làm như thế là chết...!
Đúng như Bất Thông nhận định, lão Môn chủ tuy không quay lại nhưng hữu thủ đã ngoặt về phía sau.
- Người muốn chết!
Ào...
Không còn cách nào khác để chọn lựa, Bất Thông lập tức thi triển Thái Cực Huyền Ảo Bộ, miệng cổ tình hô hoán:
- Hãy xem võ học Văn gia! Đờ!
Vút!
Ào... Ào...
Chàng đang biến mất trước mặt lão, đó là bộ pháp lão đã từng khôn đồn!
Lão hừ lạnh và bất ngờ vận dụng Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân!
Vút!
Lão cũng biến mất, đó là thân pháp Bất Thông cũng đã từng dụng độ!
Chàng khẽ cười khi dồn toàn lực vào chiêu chương Hà Lạc Huyền Ảo.
- Lão tránh sao khỏi? Hãy...
Bất ngờ chàng ngừng lời!
Chàng vừa nhìn thấy một cảnh tượng quá đổi kinh hoàng!
Văn Quy Nguyên đang đà lao đến và là lao cắt lực, lão Môn chủ bất ngờ biến mất do phải đề phòng bộ pháp ảo diệu của Bất Thông!
Văn Quy Nguyên đầu lờng trước điều này nên y cứ theo đà lao thẳng về phía sườn núi cheo leo!
Vút!
Ngay khi bỏ dở câu nói đặc ý, Bất Thông lập tức lao theo Văn Quy Nguyên.
Vút!
Chàng chộp vào y và đà của y vẫn đủ lực để lôi chàng chạy theo y một quãng!

Đoạn này tuy không phải dài nhưng vị thế ở sườn núi nào có dài hơn?

Vì thế.

Vút...

Văn Quy Nguyên vẫn phải rơi, bắt chặp ở phía sau Bất Thông đang dùng Thiên Cân Tấn cố lôi y lại!

Cuối cùng, chàng chập choạng ngã theo y! Cả hai cùng rơi.

Vút...

Một màn đêm u ám lập tức lướt phớt qua tâm trí Bất Thông! Vì đối với chàng, cái chết kẻ như chàng đã đến, chắc chắn phải đến, trừ phi...

Phải, trừ phi ngay lúc này bỗng kỳ tích xuất hiện!

- Phù! Được rồi!

Thanh âm đó là của Văn Quy Nguyên! Và cùng với thanh âm vừa vang lên đột ngột, đà đang rơi xuống của Bất Thông bỗng chững lại trong một thoáng!

Dù điều đó xảy ra chỉ trong một thoáng nhưng lại quá đủ cho Bất Thông có một nhận thức!

Với nhận thức này, Bất Thông lập tức nương theo đà lôi lại của Văn Quy Nguyên để uốn ngược thân hình lên trên, vừa đủ để chộp vào một mẫu đá bất chợt nhô ra ở ngay bên cạnh Văn Quy Nguyên cũng đang chộp vào như vậy!

Vút!

Đến lúc này, khi đã an toàn, Bất Thông mới kịp hoàn hồn để nhìn nhận sự việc!

Văn Quy Nguyên tuy bị rơi nhưng nhờ lực lôi lại lúc đầu của Bất Thông nên đã rơi sát vách đá! Nhờ kịp định thần, Văn Quy Nguyên đã phát hiện mẫu đá không ngờ là có để chộp vào! Riêng Bất Thông do vẫn đang nắm giữ Văn Quy Nguyên nên khi Văn Quy Nguyên không rơi nữa vô tình chàng cũng được giữ lại!

Ngay lúc này, khi cả hai cùng bị treo lơ lửng, cùng bầu chung vào một mẫu đá, Quy Nguyên đột nhiên nhoẻn miêng cười:

- Đại ca không sao chứ?

Bất Thông thoáng rung mình vì một lần nữa được nghe Văn Quy Nguyên gọi như vậy. Chàng định làm mặt lạnh nhưng không được! Cũng vậy, chàng định mở miệng để gắt Văn Quy Nguyên như chàng đã từng gắt, không chập nhận cách gọi này của Quy Nguyên, nhưng tiếng gắt không thể thốt ra!

Thay vào đó, chàng bỗng hốt hoảng:

- Nguy tai! Lão đang leo xuống? Phên này cả ta và người đừng mong thoát được lão!

Đưa mắt nhìn lên, lần đầu tiên Văn Quy Nguyên có cơ hội mục kích thân thủ tối thượng của lão nhân xa lạ được Bất Thông gọi là lão Môn chủ thần bí!

Y và Bất Thông tuy phải lơ lửng giữa vách đá nhưng từ vị trí này nếu tính đến phần đỉnh vách đá thì khoảng cách cũng gần mười lăm trượng!

Bất luận ai khác, với một khoảng cách như vậy sẽ không ai dám có ý nghĩ là tìm cách leo xuống! Riêng lão, không những dám nghĩ mà hiện giờ lão còn đang thoăn thoắt leo xuống cứ như khoảng cách kia và vách đá cheo leo hiểm trở này không là trở lực đáng ngại của lão!

Cứ nhìn cách leo xuống của lão cũng đủ biết lão coi việc leo xuống hoặc lát nữa leo trở lên chỉ là trò trẻ con! Hai tay lão, hay nói đúng hơn là song trảo của lão đang được dùng như hai lợi khí sắc bén! Hết cắm ngáp tả trảo vào vách đá cứng như đá, lão lại cắm ngáp hữu trảo! Nhờ đó, việc bám vào một vách đá dựng đứng như thế này đối với lão quả nhiên chỉ là trò trẻ con!

Nhìn lão vừa thản nhiên vừa thoăn thoắt thu ngắn khoảng cách trong khi Văn Quy Nguyên ngẩn người nhìn như kẻ bị nhiếp hồn thì bất ngờ Bất Thông khẽ chạm vào y:

- Phía dưới có một tiểu khẩu, ta và ngươi đành phải mạo hiểm thôi!

Mạo hiểm như thế nào chỉ cần đưa mắt nhìn xuống dưới Văn Quy Nguyên đủ hiểu.

Đúng như Bất Thông vừa bảo, cũng ở vách đá cao sừng sững này, ngay phía dưới vị trí họ đang treo độ năm bảy trượng gì đó quả nhiên đang có một lỗm mờ tối! Dựa theo chỗ mờ tối này Văn Quy Nguyên thật khó tin đó chính là một tiểu khẩu như cách nhìn của Bất Thông.

Tuy nhiên, ngay vào lúc đó Bất Thông đã tự buông tay khỏi mấu đá:

- Đừng để lão tới gần. Nhảy!

Vụt!

Bằng khoé mắt, Văn Quy Nguyên cũng vội buông tay khi phát hiện lão Môn chủ kia chỉ còn cách y đúng ba trượng!

Vụt!

Bất Thông rơi trước và rơi trong tư thế chủ động nên khi rơi đến chỗ lỗm mờ tối chàng lập tức uốn người vào chỗ lỗm!

Với tư thế đang nửa ngồi nửa quỳ, Bất Thông định nép qua một bên, nhượng chỗ cho Quy Nguyên thế nào cũng chui vào như chàng thì bất chợt chàng phải nghiêng hẳn người ra ngoài để chộp nhanh vào hai tay của Quy Nguyên!

Bộp!

Nhờ có phản ứng nhanh như vậy nên thay vì để Văn Quy Nguyên rơi luôn qua chỗ lỗm, Bất Thông kịp cứu mạng y!

Bị sức rơi xuống của Quy Nguyên tác động, toàn thân Bất Thông lập tức trôi ra ngoài và chuẩn bị cùng Văn Quy Nguyên tiếp tục rơi xuống!

Theo bản năng, Bất Thông khuỳnh rộng hai chân, dùng hai chân móc chặt vào hai bên thành của tiểu khẩu chàng vừa phát hiện!

Soạt!

Bàn chân bên tả của Bất Thông không ngờ lại móc trúng một ngách đá, nhờ đó chàng có chỗ dụng lực để vừa giữ chàng lại vừa tiếp tục chộp giữ Văn Quy Nguyên!

Đến lúc này, Văn Quy Nguyên vì biết chỗ lõm đó đúng là một tiểu khẩu, y lập tức uốn ngược người lên trên!

Vút!

Quy Nguyên vừa thu người an toàn vào tiểu khẩu lập tức kêu lên kinh hoàng!

- Chui vào mau, đại ca! Lão cũng nhảy xuống kia!

Trong tâm trí của Bất Thông lập tức mừng tưng ra cảnh lão Môn chủ vì quyết không buông tha hai người nên cũng đánh liều nhảy từ trên nhảy xuống!

Chàng không thể thu nhanh người vào trong như Quy Nguyên nói nên hồi hải hô hoảng:

- Hãy giữ hai chân ta. Mau!

Vừa có cảm nhận hai chân đã được Quy Nguyên chộp giữ, Bất Thông lập tức vận dụng công phu thiết bản kiêu và ngóc ngược nửa người lên trên!

Chàng liếc nhìn thấy gương mặt đang tỏ vẻ đắc ý của lão Môn chủ!

Lão đang nhảy xuống thật và chỉ còn cách chàng đúng một tầm chưởng!

- Hãy tiếp ta một chưởng!

Vù...

Khi phát chưởng ra, Bất Thông nghĩ thế nào lão cũng phải phát chưởng chống đỡ! Và chỉ cần như thế, do lão không kịp tìm thấy bất kỳ điểm tựa nào, toàn thân lão nếu không bị đẩy ngược lên trên thì ít nào cũng phải bật xa ra ngoài vách đá. Và một khi đã bị bật xa, lão kể như vô phương lao ngược trở lại để tiếp tục bám vào vách đá và truy đuổi họ!

Nhưng, đến lượt Bất Thông mục kích thân thủ phi phạm của lão Môn chủ thần bí! Lão không hề phát chưởng chống tra như chàng nghĩ. Trái lại, lão chộp mạnh song trảo vào vách đá! Và khi đã có chỗ bầu chụm lão lập tức nép sát người vào vách đá!

Không những chỉ nép không thôi, do lão biết với tư thế này chưởng của Bất Thông chỉ phải sượt qua sát vào người lão nên lão cứ ung dung leo xuống thoăn thoắt như trước đó lão đã từng leo!

Đang thất kinh vì khoảng cách giữa song phương kể như quá gần, Bất Thông bỗng giật mình vì nhận ra toàn thân chàng dường như đang được Văn Quy Nguyên lôi mạnh vào trong tiểu khẩu.

Đang nghĩ, tiểu khẩu không đủ sâu để Quy Nguyên lôi chàng vào, Bất Thông bỗng nghe tiếng Quy Nguyên vờn lên rành rọt:

- Đại ca cứ chui theo ngách đá, đệ lập tức theo sau!

Ngách đá?

Bất Thông đang trong tư thế nằm, chân ở trong, đầu ở ngoài, chàng ngóc đầu nhìn lướt qua địa hình tiểu khẩu. Lập tức chàng phát hiện ở vách đá bên tả, chéch lên trên quả nhiên có một ngách đá sâu thăm thẳm!

Vỡ lẽ, ngách đá đó là nơi khi nãy bàn chân bên tả chàng vô tình móc vào,

Bất Thông lập tức chui luôn vào ngách đá!

Tiếng gầm của lão Môn chủ bỗng vang lên kinh khiếp:

- Tiêu tử muốn chết!

Ào... Ào...

Chợt hiểu tại sao Quy Nguyên không chui vào, trái lại còn bảo để chui sau, Bất Thông lập tức lùi trở lại để kịp nhìn thấy Văn Quy Nguyên đang dồn toàn lực quật trước một chưởng vào lão Môn chủ cũng vừa thu lu nửa người ở tiểu khẩu!

Biết chưởng chống đỡ của lão Môn chủ ngoài việc hoá giải chưởng kinh của Quy Nguyên thì còn thừa năng lực để đoạt mạng của y, Bất Thông bất tri bất giác cũng vội phát chưởng tiếp trợ cho Quy Nguyên.

- Đỡ!

Ầm! Ầm!

Đúng như chàng đoán, Văn Quy Nguyên tuy được Bất Thông kịp thời tiếp trợ nhưng vẫn phải gục người xuống.

Hự!

Bất Thông hốt hoảng giữ Văn Quy Nguyên lại kéo y cũng phải rơi ra ngoài như lão Môn chủ vừa bị chấn kinh bay ra!

Không thể biết lão Môn chủ sẽ tiếp tục rơi xuống hay nhờ có bản lãnh vô thượng sẽ xuất hiện trở lại bất cứ lúc nào, Bất Thông vội vàng đẩy thân hình bất động của Văn Quy Nguyên vào vách đá kia, sau đó chính chàng cũng chui vào!

Vừa chui vừa đẩy, Bất Thông chỉ thầm mong sẽ không đẩy Văn Quy Nguyên va mạnh vào vách đá hoặc đẩy y vào một chỗ nguy hiểm nào đó chưa hề biết!

Chỗ nguy hiểm ở phía trước chưa kịp xuất hiện thì mối nguy hiểm ở phía sau đã có.

Bất Thông nghe choáng cả người khi có tiếng gầm gừ của lão Môn chủ ở phía sau:

- Bọn nguoi liệu chạy thoát ư?

Hồn bất phụ thể, Văn Quy Nguyên thì cứ bất động, Bất Thông đành mạo hiểm xô mạnh Quy Nguyên về phía trước.

Vút!

Còn chàng, ngay sau đó cũng trườn nhanh vừa trườn vừa dùng chân hất bừa những hòn đá to có nhỏ có về phía sau, hy vọng nhờ đó lão Môn chủ sẽ ngại,

không dám chui theo.

Vù...

Đúng với lòng mong muốn chàng lại nghe tiếng lão hậm hực:

- Được! Đó là bọn người tự chọn nơi này làm chỗ táng thân, đừng trách bọn toạ độc ác! Xem đây!

Vù...

Không cần xem chàng cũng biết lão đang cuồng nộ quật kinh vào vách đá!

Bằng cách này nếu chàng và Quy Nguyên không bị chưởng của lão lấy mạng thì khi vách đá bị phá huỷ cả hai thế nào cũng bị chôn sống!

Lỡ ném lao phải theo lao, Bất Thông định tiếp tục vừa trườn vừa đẩy Văn Quy Nguyên thì bất ngờ phát hiện thân hình của Văn Quy Nguyên như bị ai đó lôi đi đang chui vùn vụt ở phía trước!

Thất kinh, ngỡ Văn Quy Nguyên vừa bị đẩy vào một miệng vực và đang rơi xuống. Bất Thông lập tức chui bắn theo, nhất định phải chộp giữ Văn Quy Nguyên cho bằng được!

Nào ngờ, đến lượt Bất Thông cũng bị lao vùn vụt như Văn Quy Nguyên!

Và lúc này, chưởng lực của lão Môn chủ cũng quật vào vách đá.

Ầm!

Đang bị lao nhanh, dư lực của chưởng kinh càng làm cho Bất Thông phải lao nhanh hơn! Và chàng vì thế đã lao kịp Quy Nguyên!

Ôm giữ Văn Quy Nguyên vào người, Bất Thông sau khi hiểu tại sao cả hai bị lao nhanh như vậy liền chếp miệng than thảm:

“Là phúc thì không là hoạ, đã là hoạ dù muốn tránh cũng không khỏi. Không ngờ trong lòng núi lại có một mạch nước ngầm, nước phải chảy xuống chỗ trũng, phen này thật không thể đoán trước điều gì đang đợi ta! Và chết hay được sống, ta chỉ còn biết trông chờ vào số phận!”.

Vì gặp phải mạch nước ngầm chảy lấp xấp trên mặt đá nên khi Bất Thông đẩy Văn Quy Nguyên, y phải lao nhanh! Sau đó, đến lượt Bất Thông vì cố tình dụng lực để chui cho kịp Quy Nguyên nên chính chàng cũng phải nhờ vào làn nước xấp phải lao nhanh theo!

Và bây giờ, khi kịp ôm giữ Văn Quy Nguyên vào lòng, mạch nước ngầm đang chảy theo chiều ngang bỗng chảy chéo xuống phía dưới, do đó chàng mới tự bảo: nước chảy xuống chỗ trũng!

Đã lao đi càng lúc càng nhanh, hay nói rõ hơn là rơi càng lúc càng nhanh, với lời than thảm vừa có, Bất Thông nhắm chặt hai mắt và phó thác cho số mệnh...

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 25

Trong Hiểm Cảnh Bộc Lộ Thâm Tình

Người Độc Ác Địa Hình Nào Kém

Đường đi càng lúc càng lúc chênh dần lên cao thật!
Và khi Bất Thông nhờ nghe theo hướng xuất phát của tràng cười để kịp đi đến nơi, chàng phải kinh hoàng trước một thực trạng có thể nói là không còn gì khủng khiếp hơn!

Không phải chỉ có một mình Văn Quy Nguyên đang đứng cheo leo ở một sườn núi dốc đứng, nơi lối đi thay vì dẫn ra bên ngoài núi thì lại bất ngờ chấm dứt ở một địa thế thật hiểm trở!

Đối diện với Văn Quy Nguyên là một lão nhân có niên kỷ ít lắm cũng ngoài lục tuần! Nếu chỉ dựa vào diện mạo xa lạ của lão, có lẽ Bất Thông không thể biết lão là ai! Nhưng nhờ vào vóc dáng của lão và nhất là nhờ vào tràng cười chàng vừa nghe, Bất Thông đã biết chính lão là Môn chủ thần bí, một nhân vật có bản lĩnh phi phàm như Bất Thông từng biết!

Như vậy, nếu chỉ so về chân lực và bản lĩnh, Văn Quy Nguyên đương nhiên chỉ là kẻ mà lão Môn chủ kia muốn định đoạt sinh mạng lúc nào cũng được! Huống hồ vì thế đứng của Văn Quy Nguyên nếu so với lão, tự điều đó đã nói lên sự bất lợi!

Sau lưng Văn Quy Nguyên đang là một sườn núi trống hoắc, chỉ cần một vài bước lùi không thận trọng Văn Quy Nguyên khó mong toàn thân. Ngược lại, có lẽ lão Môn chủ là người xuất hiện sau nên lão đứng ở phía trong là nơi hoàn toàn chiếm ưu thế.

Bất Thông không dám đường đột xuất hiện! Chàng nép sát người vào vách đá và vừa nhìn vừa tính kế có thể giúp Văn Quy Nguyên thoát hiểm!

Chàng nghe lão Môn chủ cười lạt:

- Người là hậu nhân duy nhất của Văn gia, người bảo người không am tường lối dẫn vào Văn gia mật thất, bỗng toạ tin được sao?

Chỉ cần nghe câu hỏi này cũng đủ giúp Bất Thông nghĩ được kế hay!

Chàng cố ý cười phá lên:

- Lâm! một người có bản lĩnh như lão không ngờ lại có sự lầm lẫn to tát đến vậy! Ha... ha...

Lão Môn chủ càng thêm giật mình khi nghe Văn Quy Nguyên buột miệng gọi:

- Đại ca?

Lão quay phắt về phía sau:

- Ai?

Chàng vẫn nấp kín, miệng đáp:

- Lão vừa nghe rồi đó, ta là đại ca của Văn Quy Nguyên! Bí mật của Văn gia chỉ có ta là đại ca mới biết!

Lão Môn chủ lập tức chớp động thân hình lão về phía Bất Thông đang nấp để thoát thoại:

- Hay lắm! Người bốn toạ cần bắt giữ chính là ngươi!

Vút!

Bất Thông lập tức thét lên:

- Chạy mau!

Miệng bảo Văn Quy Nguyên chạy nhưng chính Bất Thông lại từ trong ngách đá lao ra và cố ý lao về phía có sườn núi cheo leo hiểm trở!

Vút!

Thân thủ của lão Môn chủ quá ư thượng thặng! Chỉ chớp mắt, lão đã quay lại nguyên vị và người đứng đối diện lão lúc này lại là Bất Thông thay vì Văn Quy Nguyên!

Phát hiện Văn Quy Nguyên tuy đã chạy đến ngách đá nhưng chưa kịp chui ngay vào, Bất Thông chợt thét:

- Kìa, chạy đi! Ta...

Chợt nhận ra chàng, lão Môn chủ bật cười:

- Lại là ngươi? Từ lúc nào ngươi lại có họ Văn vậy? Ha... ha...

Tuy lão chưa có một biểu hiện nào cụ thể nhưng qua tròng cười của lão, Bất Thông biết lão không bao giờ tin chàng là người họ Văn! Và như vậy, người lão muốn bắt giữ để hỏi về Văn gia mật thất cũng phải là Văn Quy Nguyên chứ không phải là chàng!

Không dám chậm, chàng nói trong lúc lão chưa ngừng tiếng cười:

- Bộ pháp của ta, lão đã từng ném mùi lợi hại. Theo lão, nếu ta bảo đó là võ học Văn gia lão có tin không?

Câu hỏi của chàng hoàn toàn trúng đích! Lão Môn chủ quắc mắt nhìn chàng:

- Ngươi vừa nói...

Nhưng câu hỏi trúng đích của chàng lại là câu hỏi phản tác dụng với một người nữa cũng đang có mặt!

Văn Quy Nguyên bất ngờ lao vào sau lưng lão Môn chủ:

- Bất Thông! Ta không cần các hạ lo lắng! Lão muốn hỏi gì cứ hỏi ta! Và đây là câu ta trả lời!

Vút!

Vù... Vù...

Phản ứng của Văn Quy Nguyên khiến Bất Thông tái mặt:

- Đứng! ngươi làm như thế là chết...!

Đúng như Bất Thông nhận định, lão Môn chủ tuy không quay lại nhưng hữu

thủ đã ngoặt về phía sau.

- Người muốn chết!

Ào...

Không còn cách nào khác để chọn lựa, Bất Thông lập tức thi triển Thái Cực Huyền Áo Bộ, miệng cố tình hô hoán:

- Hãy xem võ học Văn gia! Đỡ!

Vút!

Ào... Ào...

Chàng đang biến mất trước mặt lão, đó là bộ pháp lão đã từng khôn đồn!

Lão hừ lạnh và bất ngờ vận dụng Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân!

Vút!

Lão cũng biến mất, đó là thân pháp Bất Thông cũng đã từng đụng độ!

Chàng khẽ cười khi dồn toàn lực vào chiêu chương Hà Lạc Huyền Áo.

- Lão tránh sao khỏi? Hãy...

Bất ngờ chàng ngừng lời!

Chàng vừa nhìn thấy một cảnh tượng quá đổi kinh hoàng!

Văn Quy Nguyên đang đà lao đến và là lao cật lực, lão Môn chủ bất ngờ biến mất do phải đề phòng bộ pháp ảo diệu của Bất Thông!

Văn Quy Nguyên đầu lờng trước điều này nên y cứ theo đà lao thẳng về phía sườn núi cheo leo!

Vút!

Ngay khi bỏ dở câu nói đặc ý, Bất Thông lập tức lao theo Văn Quy Nguyên.

Vút!

Chàng chộp vào y và đà của y vẫn đủ lực để lôi chàng chạy theo y một quãng!

Đoạn này tuy không phải dài nhưng vị thế ở sườn núi nào có dài hơn?

Vì thế.

Vụt...

Văn Quy Nguyên vẫn phải rơi, bất chấp ở phía sau Bất Thông đang dùng

Thiên Cân Tấn cố lôi y lại!

Cuối cùng, chàng chập choạng ngã theo y! Cả hai cùng rơi.

Vụt...

Một màn đêm u ám lập tức lướt phớt qua tâm trí Bất Thông! Vì đối với chàng, cái chết kẻ như chàng đã đến, chắc chắn phải đến, trừ phi...

Phải, trừ phi ngay lúc này bỗng kỳ tích xuất hiện!

- Phù! Được rồi!

Thanh âm đó là của Văn Quy Nguyên! Và cùng với thanh âm vừa vang lên đột ngột, đà đang rơi xuống của Bất Thông bỗng chững lại trong một thoáng!

Dù điều đó xảy ra chỉ trong một thoáng nhưng lại quá đủ cho Bất Thông có

một nhận thức!

Với nhận thức này, Bất Thông lập tức nương theo đà lôi lại của Văn Quy Nguyên để uốn ngược thân hình lên trên, vừa đủ để chộp vào một mẩu đá bất chợt nhô ra ở ngay bên cạnh Văn Quy Nguyên cũng đang chộp vào như vậy!

Vút!

Đến lúc này, khi đã an toàn, Bất Thông mới kịp hoàn hồn để nhìn nhận sự việc!

Văn Quy Nguyên tuy bị rơi nhưng nhờ lực lôi lại lúc đầu của Bất Thông nên đã rơi sát vách đá! Nhờ kịp định thần, Văn Quy Nguyên đã phát hiện mẩu đá không ngờ là có để chộp vào! Riêng Bất Thông do vẫn đang nắm giữ Văn Quy Nguyên nên khi Văn Quy Nguyên không rơi nữa vô tình chàng cũng được giữ lại!

Ngay lúc này, khi cả hai cùng bị treo lơ lửng, cùng bầu chung vào một mẩu đá, Quy Nguyên đột nhiên nhoẻn miệng cười:

- Đại ca không sao chứ?

Bất Thông thoáng rung mình vì một lần nữa được nghe Văn Quy Nguyên gọi như vậy. Chàng định làm mặt lạnh nhưng không được! Cũng vậy, chàng định mở miệng để gắt Văn Quy Nguyên như chàng đã từng gắt, không chấp nhận cách gọi này của Quy Nguyên, nhưng tiếng gắt không thể thốt ra!

Thay vào đó, chàng bỗng hốt hoảng:

- Nguy tai! Lão đang leo xuống? Phen này cả ta và người đừng mong thoát được lão!

Đưa mắt nhìn lên, lần đầu tiên Văn Quy Nguyên có cơ hội mục kích thân thủ tối thượng của lão nhân xa lạ được Bất Thông gọi là lão Môn chủ thần bí! Y và Bất Thông tuy phải lơ lửng giữa vách đá nhưng từ vị trí này nếu tính đến phần đỉnh vách đá thì khoảng cách cũng gần mười lăm trượng!

Bất luận ai khác, với một khoảng cách như vậy sẽ không ai dám có ý nghĩ là tìm cách leo xuống! Riêng lão, không những dám nghĩ mà hiện giờ lão còn đang thoăn thoắt leo xuống cứ như khoảng cách kia và vách đá cheo leo hiểm trở này không là trở lực đáng ngại của lão!

Cứ nhìn cách leo xuống của lão cũng đủ biết lão coi việc leo xuống hoặc lát nữa leo trở lên chỉ là trò trẻ con! Hai tay lão, hay nói đúng hơn là song trảo của lão đang được dùng như hai lợi khí sắc bén! Hết cắm ngáp tả trảo vào vách đá cứng như đá, lão lại cắm ngáp hữu trảo! Nhờ đó, việc bám vào một vách đá dựng đứng như thế này đối với lão quả nhiên chỉ là trò trẻ con!

Nhìn lão vừa thân nhiên vừa thoăn thoắt thu ngắn khoảng cách trong khi Văn Quy Nguyên ngẩn người nhìn như kẻ bị nhiếp hồn thì bất ngờ Bất Thông khẽ chạm vào y:

- Phía dưới có một tiểu khẩu, ta và người đành phải mạo hiểm thôi!

Mạo hiểm như thế nào chỉ cần đưa mắt nhìn xuống dưới Văn Quy Nguyên đủ hiểu.

Đúng như Bất Thông vừa bảo, cũng ở vách đá cao sừng sững này, ngay phía dưới vị trí họ đang treo độ năm bảy trượng gì đó quả nhiên đang có một lỗm mờ tối! Dựa theo chỗ mờ tối này Văn Quy Nguyên thật khó tin đó chính là một tiểu khẩu như cách nhìn của Bất Thông.

Tuy nhiên, ngay vào lúc đó Bất Thông đã tự buông tay khỏi mấu đá:

- Đừng để lão tới gần. Nhảy!

Vụt!

Bằng khoé mắt, Văn Quy Nguyên cũng vội buông tay khi phát hiện lão Môn chủ kia chỉ còn cách y đúng ba trượng!

Vụt!

Bất Thông rơi trước và rơi trong tư thế chủ động nên khi rơi đến chỗ lỗm mờ tối chàng lập tức uốn người vào chỗ lỗm!

Với tư thế đang nửa ngồi nửa quỳ, Bất Thông định nép qua một bên, nhượng chỗ cho Quy Nguyên thế nào cũng chui vào như chàng thì bất chợt chàng phải nghiêng hẳn người ra ngoài để chộp nhanh vào hai tay của Quy Nguyên!

Bộp!

Nhờ có phản ứng nhanh như vậy nên thay vì để Văn Quy Nguyên rơi luôn qua chỗ lỗm, Bất Thông kịp cứu mạng y!

Bị sức rơi xuống của Quy Nguyên tác động, toàn thân Bất Thông lập tức trôi ra ngoài và chuẩn bị cùng Văn Quy Nguyên tiếp tục rơi xuống!

Theo bản năng, Bất Thông khuynh rộng hai chân, dùng hai chân móc chặt vào hai bên thành của tiểu khẩu chàng vừa phát hiện!

Soạt!

Bàn chân bên tả của Bất Thông không ngờ lại móc trúng một ngách đá, nhờ đó chàng có chỗ dụng lực để vừa giữ chàng lại vừa tiếp tục chộp giữ Văn Quy Nguyên!

Đến lúc này, Văn Quy Nguyên vì biết chỗ lỗm đó đúng là một tiểu khẩu, y lập tức uốn ngược người lên trên!

Vút!

Quy Nguyên vừa thu người an toàn vào tiểu khẩu lập tức kêu lên kinh hoàng!

- Chui vào mau, đại ca! Lão cũng nhảy xuống kia!

Trong tâm trí của Bất Thông lập tức mừng tưng ra cảnh lão Môn chủ vì quyết không buông tha hai người nên cũng đánh liều nhảy từ trên nhảy xuống!

Chàng không thể thu nhanh người vào trong như Quy Nguyên nói nên hồi hã hô hoảng:

- Hãy giữ hai chân ta. Mau!

Vừa có cảm nhận hai chân đã được Quy Nguyên chộp giữ, Bất Thông lập tức vận dụng công phu thiết bản kiều và ngóc ngược nửa người lên trên!

Chàng liếc nhìn thấy gương mặt đang tỏ vẻ đắc ý của lão Môn chủ!

Lão đang nhảy xuống thật và chỉ còn cách chàng đúng một tầm chưởng!

- Hãy tiếp ta một chưởng!

Vù...

Khi phát chưởng ra, Bất Thông nghĩ thế nào lão cũng phải phát chưởng chống đỡ! Và chỉ cần như thế, do lão không kịp tìm thấy bất kỳ điểm tựa nào, toàn thân lão nếu không bị đẩy ngược lên trên thì ít nào cũng phải bật xa ra ngoài vách đá. Và một khi đã bị bật xa, lão kể như vô phương lao ngược trở lại để tiếp tục bám vào vách đá và truy đuổi họ!

Nhưng, đến lượt Bất Thông mục kích thân thủ phi phàm của lão Môn chủ thần bí! Lão không hề phát chưởng chống tra như chàng nghĩ. Trái lại, lão chộp mạnh song trảo vào vách đá! Và khi đã có chỗ bấu chụm lão lập tức nép sát người vào vách đá!

Không những chỉ nép không thôi, do lão biết với tư thế này chưởng của Bất Thông chỉ phải lướt qua sát vào người lão nên lão cứ ung dung leo xuống thoăn thoắt như trước đó lão đã từng leo!

Đang thất kinh vì khoảng cách giữa song phương kể như quá gần, Bất Thông bỗng giật mình vì nhận ra toàn thân chàng dường như đang được Văn Quy Nguyên lôi mạnh vào trong tiểu khẩu.

Đang nghĩ, tiểu khẩu không đủ sâu để Quy Nguyên lôi chàng vào, Bất Thông bỗng nghe tiếng Quy Nguyên vờn lên rành rọt:

- Đại ca cứ chui theo ngách đá, đệ lập tức theo sau!

Ngách đá?

Bất Thông đang trong tư thế nằm, chân ở trong, đầu ở ngoài, chàng ngóc đầu nhìn lướt qua địa hình tiểu khẩu. Lập tức chàng phát hiện ở vách đá bên tả, chéch lên trên quả nhiên có một ngách đá sâu thăm thẳm!

Vỡ lẽ, ngách đá đó là nơi khi nãy bàn chân bên tả chàng vô tình móc vào,

Bất Thông lập tức chui luôn vào ngách đá!

Tiếng gầm của lão Môn chủ bỗng vang lên kinh khiếp:

- Tiểu tử muốn chết!

Ào... Ào...

Chợt hiểu tại sao Quy Nguyên không chui vào, trái lại còn bảo đệ chui sau, Bất Thông lập tức lùi trở lại để kịp nhìn thấy Văn Quy Nguyên đang dồn toàn lực quật trước một chưởng vào lão Môn chủ cũng vừa thu lu nửa người ở tiểu khẩu!

Biết chưởng chống đỡ của lão Môn chủ ngoài việc hoá giải chưởng kinh của Quy Nguyên thì còn thừa năng lực để đoạt mạng của y, Bất Thông bất tri bất

giác cũng vội phát chuông tiếp trợ cho Quy Nguyên.

- Đỡ!

Ầm! Ầm!

Đúng như chàng đoán, Văn Quy Nguyên tuy được Bất Thông kịp thời tiếp trợ nhưng vẫn phải gục người xuống.

Hự!

Bất Thông hốt hoảng giữ Văn Quy Nguyên lại kéo y cũng phải rơi ra ngoài như lão Môn chủ vừa bị chấn kinh bay ra!

Không thể biết lão Môn chủ sẽ tiếp tục rơi xuống hay nhờ có bản lãnh vô thượng sẽ xuất hiện trở lại bất cứ lúc nào, Bất Thông vội vàng đẩy thân hình bất động của Văn Quy Nguyên vào vách đá kia, sau đó chính chàng cũng chui vào!

Vừa chui vừa đẩy, Bất Thông chỉ thầm mong sẽ không đẩy Văn Quy Nguyên va mạnh vào vách đá hoặc đẩy y vào một chỗ nguy hiểm nào đó chưa hề biết!

Chỗ nguy hiểm ở phía trước chưa kịp xuất hiện thì mối nguy hiểm ở phía sau đã có.

Bất Thông nghe choáng cả người khi có tiếng gầm gừ của lão Môn chủ ở phía sau:

- Bọn ngươi liệu chạy thoát ư?

Hồn bất phụ thể, Văn Quy Nguyên thì cứ bất động, Bất Thông đành mạo hiểm xô mạnh Quy Nguyên về phía trước.

Vút!

Còn chàng, ngay sau đó cũng trườn nhanh vừa trườn vừa dùng chân hất bừa những hòn đá to có nhỏ có về phía sau, hy vọng nhờ đó lão Môn chủ sẽ ngại, không dám chui theo.

Vù...

Đúng với lòng mong muốn chàng lại nghe tiếng lão hậm hực:

- Được! Đó là bọn ngươi tự chọn nơi này làm chỗ táng thân, đừng trách bọn toạ độc ác! Xem đây!

Vù...

Không cần xem chàng cũng biết lão đang cuồng nộ quật kinh vào ngách đá!

Bằng cách này nếu chàng và Quy Nguyên không bị chuông của lão lấy mạng thì khi ngách đá bị phá huỷ cả hai thế nào cũng bị chôn sống!

Lỡ ném lao phải theo lao, Bất Thông định tiếp tục vừa trườn vừa đẩy Văn Quy Nguyên thì bất ngờ phát hiện thân hình của Văn Quy Nguyên như bị ai đó lôi đi đang chui vùn vụt ở phía trước!

Thất kinh, ngỡ Văn Quy Nguyên vừa bị đẩy vào một miệng vực và đang rơi xuống. Bất Thông lập tức chui bắn theo, nhất định phải chộp giữ Văn Quy Nguyên cho bằng được!

Nào ngờ, đến lượt Bất Thông cũng bị lao vùn vụt như Văn Quy Nguyên!
Và lúc này, chưởng lực của lão Môn chủ cũng quật vào vách đá.

Ầm!

Đang bị lao nhanh, dư lực của chưởng kinh càng làm cho Bất Thông phải lao nhanh hơn! Và chàng vì thế đã lao kịp Quy Nguyên!

Ôm giữ Văn Quy Nguyên vào người, Bất Thông sau khi hiểu tại sao cả hai bị lao nhanh như vậy liền chép miệng than thầm:

“Là phúc thì không là họa, đã là họa dù muốn tránh cũng không khỏi. Không ngờ trong lòng núi lại có một mạch nước ngầm, nước phải chảy xuống chỗ trũng, phen này thật không thể đoán trước điều gì đang đợi ta! Và chết hay được sống, ta chỉ còn biết trông chờ vào số phận!”.

Vì gặp phải mạch nước ngầm chảy lấp xấp trên mặt đá nên khi Bất Thông đẩy Văn Quy Nguyên, y phải lao nhanh! Sau đó, đến lượt Bất Thông vì cố tình dụng lực để chui cho kịp Quy Nguyên nên chính chàng cũng phải nhờ vào làn nước xấp phải lao nhanh theo!

Và bây giờ, khi kịp ôm giữ Văn Quy Nguyên vào lòng, mạch nước ngầm đang chảy theo chiều ngang bỗng chảy chéo xuống phía dưới, do đó chàng mới tự bảo: nước chảy xuống chỗ trũng!

Đà lao đi càng lúc càng nhanh, hay nói rõ hơn là rơi càng lúc càng nhanh, với lời than thầm vừa có, Bất Thông nhắm chặt hai mắt và phó thác cho số mệnh...

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 27

Trong Thiên Nhất Trang Có Ngục Thất

Kế Cứu Người Phát Hiện Hấp Nguyên

Nhìn nơi vừa đặt chân vào Bất Thông ngỡ ngàng:

- Cảnh quang nơi này sao có vẻ giống một thiên lao để giam người? Thiên Nhất Trang có chỗ nào tương tự không?

Văn Quy Nguyên lắc đầu:

- Theo đệ biết, ở Thiên Nhất Trang không hề có nơi nào giống nơi này!

Bất Thông thất sắc:

- Hay ta chui đúng vào chỗ của bọn hắc y nhân? Gặp lại lão Môn chủ chúng ta nguy mất!

Văn Quy Nguyên cũng lo ngại không kém:

- Đại ca định lẽ nào? Cứ thế này đi tiếp hay quay lại tìm lối khác?

Sau một lúc ngẫm nghĩ, chàng đáp:

- Có quay lại cũng chưa hẳn tìm được lối thoát thân! Từ này giờ vẫn không nghe động tĩnh gì, nếu chúng ta đi thật thận trọng có lẽ sẽ không sao!

Nơi cả hai đang đứng vốn là một lòng thạch động lạnh lẽo. Và vì có nhiều dấu máu đã khô, lại có nhiều chỗ bị đuốc cắm lâu ngày nên bị ám khói, với cảnh quang như vậy Bất Thông mới kêu là giống nơi đã từng giam giữ người!

Nhưng khi đã mình định là từ này giờ vẫn không có động tĩnh gì, vì nếu ở đây có người thì tiếng động lúc phá vỡ vách đá khi này nhất định phải có tiếng người huyên náo và chạy đến cả hai liền thận trọng bước đi!

Theo dấu viết của những chỗ cắm đuốc, lần lượt họ vượt qua nhiều thạch động liên hoàn!

Đang đi, ở phía trước họ bỗng có tiếng động lạ vang lên.

Cạch... Cạch...

Biết đó là tiếng cơ quan phát động do đã từng nghe ở Tu La Viện, Bất Thông vội chạy trở lại phía sau, miệng hô hoán:

- Lui mau!

Nhưng chàng đã chậm.

Bung!

Một tấm thiết phiến to lớn đã từ trên rơi xuống ngăn kín lối đi!

Đã vậy, ở phía trước lại có tiếng Văn Quy Nguyên kêu thất thanh:

- Chúng ta bị giam rồi, đại ca!

Bất Thông quay nhìn về phía trước, một hàng những song sắt vừa to vừa dài đã tạo thành một tấm chắn, ngăn cản không thể cho họ đi qua!

Chàng chạy đến định lay hàng chắn song thì có tiếng cười vang lên:

- Ha... ha... ha...

Nghe thanh âm của tiếng cười, Văn Quy Nguyên kinh hãi:

- Tôn Nhất Bình? Không lẽ đây chính là một phần của Thiên Nhất Trang?

Lập tức, Tôn Nhất Bình xuất hiện ngay bên ngoài hàng song sắt to lớn. Ánh mắt giễu cợt của lão hết nhìn Văn Quy Nguyên lại chuyển sang Bất Thông:

- Làm khách bồn trang đã một lần bọn ngươi không muốn, sao bỗng dưng hôm nay hai ngươi lại tự nguyện làm tù nhân?

Văn Quy Nguyên càng thêm kinh hãi:

- Tôn Nhất Bình! Từ lúc nào bồn trang có thêm chỗ giam người? Phải chăng là do lão tự kiến tạo?

Tôn Nhất Bình trề môi:

- Điều đó chứng tỏ ngươi hoàn toàn không xứng là Trang chủ bồn trang! Ta khuyên ngươi, đã không còn là Trang chủ, từ nay ngươi hãy bỏ hai chữ bồn trang đi thì hơn!

Văn Quy Nguyên phần nộ:

- Thiên Nhất Trang là của Văn gia, lão không có tư cách nói, với ta là như vậy!

Lão bật rít:

- Có tư cách hay không, cứ tình hình trước mắt đã rõ! Ngươi bảo ngươi là trang chủ, ngươi hãy tự thoát ra cho ta xem nào! Hừ! Nếu không thoát được, chính ngươi mới không có tư cách nói lên những lời như vậy! Trừ phi, ha... ha...

Đột nhiên lão đổi giọng và cười một tràng dài hàm nhiều ẩn ý! Bất Thông mơ hồ biết lão muốn gì nên bất ngờ chàng xen vào:

- Trừ phi như thế nào? Phải chăng lão đang muốn đệ đệ ta đi tìm chỉ cho lão cách thức khai mở trọng địa Văn gia?

Lão ngưng cười, nhìn sững Bất Thông:

- Ngươi vừa gọi Văn Quy Nguyên là đệ đệ ngươi?

Bất Thông hấp háy mắt nhìn lão:

- Ủa, lão chưa biết sao vậy lão hiểu thế nào về việc Quy Nguyên gọi ta là đại ca? Và lão tin hay không nếu ta bảo ta biết cách khai mở trọng địa, điều mà chính Văn Quy Nguyên cũng không biết?

Đột nhiên nghe Bất Thông nói như thế, Văn Quy Nguyên lập tức hiểu Bất Thông muốn đưa sự việc đi đến đâu! Quy Nguyên hốt hoảng nhìn Bất Thông:

- Sao đại ca...

Chàng xua tay ngăn lại:

- Ta vừa nhớ lại, lúc sinh thời gia mẫu có những lời nói mà khi đó ta còn nhỏ nên cứ nghĩ đó là những lời gia mẫu đã nói ra trong lúc thần trí không còn sáng suốt! Giờ nghĩ lại, ta mới biết, ắt phải có liên quan đến trọng địa Văn gia!

Một kết quả ngoài sự mong muốn của Bất Thông chợt xuất hiện! Tôn Nhất Bình đột nhiên kêu lên:

- Nói vậy, ngươi là cốt nhục của Quỳnh muội?

Giật bản thân mình, Bất Thông cố hết sức để kiềm chế:

- Sao lão gọi gia mẫu như vậy?

Không đáp lời, Tôn Nhất Bình bỗng ngửa mặt cười dài và là tràng cười thoát đầu thì bị ai thống khổ sau chuyển dần sang trạng thái hằn học đầy đặc ý.

- Ha... ha...

Nghe lão cười tuy không thể đoán ra nguyên uỷ nhưng Bất Thông lập tức nhân cơ hội đó nói nhỏ vào tay Văn Quy Nguyên:

- Cứ để lão nói và cứ để mặc ta lo liệu! Chúng ta rồi sẽ thoát!

Cử chỉ của chàng đương nhiên phải bị Tôn Nhất Bình nhìn thấy! Và lão ngay khi ngưng cười liền nhếch môi khinh bạc:

- Nếu người đích thực ở họ Văn, đã lâm cảnh ngộ này người đừng mong gỡ thủ đoạn qua mắt ta! Nói đi, mầu thân người là người họ Triệu?

Chàng chậm chậm hít một hơi dài:

- Không sai! Triệu Phi Quỳnh chính là tính danh của gia mầu! Lão dám gọi gia mầu như vừa rồi, điều đó phải giải thích như thế nào đây?

Lão dăm dăm nhìn chàng:

- Quả nhiên giống, giống lắm! Tại sao trước kia ta không sớm nhận ra? Thảo nào Văn Quy Nguyên không biết cách thức khai mở cơ quan, hoá ra chính người là kẻ đã được phụ thân người chọn! Ha... ha...! Như vậy càng tốt, người tự dẫn xác đến nạp mạng là tốt! Ha... ha...

Bất Thông điềm nhiên toạ thì nhìn lão cười! Chờ lão cười xong chàng gật gù nhìn lão!

- Lão xem là tốt thì ta cũng xem là tốt! Thiên Nhất Trang thuộc về Văn gia, do ta hoặc Quy Nguyên đệ chấp chương, điều này là sự thật!

Bất giác lão găm lên:

- Người đừng vọng tưởng! Nếu phụ thân người đã đoạt mất Quỳnh muội của ta thì đây là cơ hội để ta báo thù! Ta phải đoạt Thiên Nhất Trang! Bọn người sẽ phải chết! Văn gia chỉ truyền đến bọn người là hết!

Chàng nheo mắt lại, cố ý trêu lão:

- Lão dùng hai chữ đoạt thật khó nghe! Gia mầu đâu phải không biết lão là hạng người như thế nào? Vì biết, gia mầu mới khước từ lão! Lão không đáng được gia mầu xem trọng! Chính lão là người đã quá vọng tưởng!

Lão càng găm lớn hơn:

- Câm! Nếu bỗng dưng không có phụ thân người xuất hiện, Quỳnh muội đã thuộc về ta! Hận này, ha... ha..., cho dù ta đã làm phụ thân người điều đúng, khiến y không thể cùng Quỳnh muội thành thân nhưng đến lượt người, người phải thay phụ thân người trả lại những gì phụ thân người đã nợ! Ha... ha...

Vỡ lẽ, Văn Quy Nguyên bất giác rít lên căm phẫn:

- Lão chính là hung thủ sát hại gia phụ?

Lão ngưng cười, hậm hực nhìn Văn Quy Nguyên:

- Đó là điều ta hằng mong muốn! Rất tiếc, đã có người thay ta thực hiện điều này! Người có muốn biết kẻ đó là ai không? Có muốn không?

Bất Thông lập tức xen vào:

- Lão định dối ai vậy? Nếu lão đã biết, ta tin chắc trước kia lão phải ngăn lại để giành phần việc đó cho lão! Lão tưởng ta không biết lão định lừa bọn ta để bọn ta tự để lộ cách thức khai mở trọng địa Văn gia đúng như ý đồ của lão sao? Lão đã quá xem thường bọn ta rồi! Hừ!

Lão nhìn chàng và gật gù:

- Rồi bọn người cũng phải nói! Đã rơi vào tay ta, bọn người không nói

không được! Ta có cách buộc ngươi phải nói! Ha... ha...

Đang cười, lão đột nhiên bỏ đi. Điều này làm cho Bất Thông hoang mang.

Chợt có tiếng Quy Nguyên hỏi nhỏ:

- Đại ca có tin lời lão không?

Chàng gật đầu:

- Có lẽ lão nói đúng! Và ta tin rằng kẻ giết phụ thân không phải lão!

- Tại sao?

- Vì nếu là lão, gia mẫu ta phải biết! Nhưng gia mẫu cho đến lúc chết vẫn không một lời đề cập đến tính danh kẻ thù, ta đoán, phụ thân ta do kẻ khác và kẻ đó đã dùng thủ đoạn ám muội để giết phụ thân! Không phải lão!

Văn Quy Nguyên trầm tư:

- Đại ca định làm gì? Nhất định lão sẽ không tin những gì đại ca vừa nói về việc khai mở trọng địa!

Chàng cười nhẹ:

- Ta có cách làm cho lão tin! Và khi lão đã tin, tự ta sẽ có cách chạy thoát!

Phản đề, ta giao vật này cho đề!

Thấy chàng đột nhiên trao cho cuộn da dê, Văn Quy Nguyên kinh ngạc:

- Để làm gì?

Chàng thâm thì vào tai Quy Nguyên:

- Dùng nó làm áp lực đề...

Bất ngờ, Tôn Nhất Bình đã quay lại:

- Vật gì ngươi đang cầm trên tay?

Bất Thông giật mình thăm nghĩ:

“Sao lão lại quay lại? Sao ta không kịp phát hiện lão? Hay quanh đây hãy còn nhiều cơ quan ám tàng? Lão nhờ cơ quan nên tha hồ ẩn hiện”

- Ngươi không nghe ta hỏi sao? Nếu ngươi cố tình chậm trễ, đừng trách ta phải nặng tay với sư phụ ngươi!

Nghe nói đến sư phụ, Bất Thông vụt căng mắt nhìn vào một người không ra hình người đang được hai tên thuộc hạ của Tôn Nhất Bình dìu đến từ xa!

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, Bất Thông lập tức đưa cuộn da dê về phía lão! Khi cảm thấy lão đã nhận ra, chàng thu lại và cười lạnh:

- Ngoài mảnh da dê này ta còn tìm thấy kinh văn để luyện Xích Dương chương! Lão nghĩ sao?

Sắc mặt của Tôn Nhất Bình vụt đanh lại:

- Ngươi tìm thấy vật đó ở đâu?

Chàng lắc đầu:

- Lão nghĩ ta sẽ nói cho lão biết sao?

Gương mặt của lão bỗng giãn ra:

- Ta làm sao tin đó là vật ta cần tìm? Ngươi muốn giữ nó, tùy ngươi! Cũng như sinh mạng của Bạch lão đầu, ta định đoạt thế nào là tùy ở ta!

Lão dọa chàng? Chàng đã từng biết Tôn Nhất Bình là hạng giáo hoạt như thế nào, nên chàng ung dung hỏi lão:

- Xích Dương chuồng là công phu cũng không khó luyện. Lão có cần ta phô diễn cho lão xem không?

Dứt lời, chàng quay sang Quy Nguyên:

- Nguyên đệ!

Hiểu ý, Văn Quy Nguyên lập tức vận công vào song thủ, theo thứ tự khẩu quyết kinh văn Xích Dương chuồng!

Lúc nhìn thấy song thủ của Văn Quy Nguyên chợt chuyển sang màu đỏ, một lần nữa sắc mặt của lão lại thay đổi! Lão đánh giọng rít lên:

- Mau giao cuộn da dê đỏ cho ta!

Bất Thông cũng đánh giọng:

- Chỉ khi lão buông tha người, ta mới giao cho lão!

Tôn Nhất Bình trầm giọng:

- Người muốn ám chỉ Bạch lão đâu?

Chàng gật đầu:

- Đương nhiên!

Tôn Nhất Bình lập tức quay người lại phía sau:

- Hãy đưa lão ra ngoài trang!

Bất Thông ngăn lại:

- Chậm đã! Làm sao ta biết lão có thật sự buông tha hay không?

Đúng lúc đó, người không có hình dạng của người chợt khàn lên tiếng:

- Người đừng tin y! ta...

Tôn Nhất Bình thật nhanh lao đến và đâm vào á huyệt của người đó!

Nhưng thái độ muốn che lấp của lão vẫn bị Bất Thông phát hiện. Chàng gầm lên:

- Bạch lão nhân gia! Phải chăng công phu của lão trượng đã bị Tôn lão tặc phế bỏ?

Điều mà Tôn Nhất Bình đã không lường trước liền xảy đến! Người kia tuy không thể lên tiếng được nữa nhưng để thừa nhận thì lại quá thừa!

Bất Thông phẫn nộ:

- Tôn Nhất Bình! Lão độc ác hơn loài cầm thú! Mảnh da dê này lão cứ xem như không hề có!

Nhìn thấy chàng đang từ từ bóp chặt cuộn da dê, Tôn Nhất Bình kinh hoảng:

- Người...

Và lão kịp dừng lời, sau đó lại đổi giọng:

- Không sai! Võ công của lão đã bị ta phế bỏ. Nhưng không lẽ vì thế người không muốn cứu lão? Ta nghĩ, dùng sinh mạng lão đổi lấy cuộn da dê hoàn toàn vô dụng đối với người, điều đó có gì không xứng?

Lời lão nói không sai! Và tuy nhờ điều này chàng biết trong cuộn da dê phải

có điều gì đó rất bí ẩn nhưng như lão nói, do chàng không thể biết nên kể như vô dụng!

Chàng nhìn lão:

- Nhưng ta vẫn không tin lão chịu tha người!

Lão cười lạnh:

- Được! Ta có cách buộc người phải tin ta!

Trước khi chàng hỏi cách đó là cách gì, lão đột nhiên bảo Văn Quy Nguyên:

- Người hãy lui về phía sau! Đứng gần tấm thiết luyện kia!

Kính nghi, chàng vụt hỏi:

- Để làm gì? Lão dùng thủ đoạn đối với ta thì không xong đâu!

Lão nhún vai:

- Đó là cách duy nhất để tiến hành cuộc trao đổi giữa ta và người! Người không chấp thuận ta cũng đành chịu!

Chàng nhíu mày về suy nghĩ:

- Lão hãy nói rõ xem!

Lão gật đầu:

Được! Đó là ta muốn thả người ra, trong khi ta vẫn giữ Bạch lão đầu và Quy Nguyên! Và sau đây một canh giờ, ta và người sẽ gặp lại nhau ngay bên ngoài trang để cùng tiến hành trao đổi! Muốn giữ Quy Nguyên lại, ta cần phải làm như thế để phát động cơ quan tách hai người ra!

Đưa mắt nhìn trần động, chàng hỏi:

- Vẫn còn một hàng chấn song nữa sẽ rơi xuống sau khi lão phát động cơ quan?

Lão vừa gật đầu chàng liền mỉm cười:

- Ta tự nguyện ở lại...

Quy Nguyên thất kinh:

- Đại ca...

Chàng xua tay:

- Đệ chớ quá ngây thơ! Lão để tao đi là lão đã có sẵn ý đồ! Và khi ta bị trận đồ ngay bên ngoài vây hãm làm cho hôn mê, chúng ta kể như bị mất trắng! Do vậy, chỉ có đệ đi là hay nhất!

Văn Quy Nguyên tuy hiểu những gì Bất Thông vừa giải thích nhưng mặt vẫn lộ vẻ băn khoăn:

- Nhưng để đại ca lưu lại...

Chàng háy mắt với Quy Nguyên:

- Đệ đừng quên chỉ có ta là người duy nhất biết khai mở cơ quan đi vào Văn Gia Mật Thất! Lão sẽ không dám hại ta!

Chợt nhớ những gì Bất Thông đã nói trước, Quy Nguyên miễn cưỡng bảo:

- Đại ca nhớ bảo trọng!

Chàng gật đầu vừa giao cuộn da dê cho Quy Nguyên vừa căn dặn:

- Nếu có bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ lão sắp giở trò, bằng Xích Dương chương, đệ lập tức huỷ ngay vật này!

Trong lúc nghe Bất Thông căn dặn, Quy Nguyên chợt phát hiện sắc mặt của Tôn Nhất Bình có phần thay đổi, nhất là lúc lão nghe đến ba chữ Xích Dương chương!

Ghi nhận điều này, Quy Nguyên có phần thần nhiên lúc nhìn Bất Thông tự dịch lùi về phía sau, đúng như lời Tôn Nhất Bình khi nãy đã nói!

Cạch...

Ầm!

Một hàng chấn song từ bên trên liền rơi xuống ngăn cách Bất Thông và Quy Nguyên!

Tiếp đó, cả hai nghe Tôn Nhất Bình bảo:

- Ta sẽ đưa Bạch lão đầu ra ngoài trước! Nửa canh giờ sau sẽ có người phát động cơ quan thả Quy Nguyên ra! Hừ!

Lão quay lại chộp vào lão ăn mày Bạch Kiếm Nhật vào tay và lập tức động thân bỏ đi!

Hai tên thuộc hạ của lão cũng định bỏ đi thì nghe Văn Quy Nguyên gọi:

- Hà Tam, Đinh Thủ! Hai người đã quên Thiên Nhất Trang từng bảo bọc cứu mang hai người nhất tâm phản bộ ư?

Hai gã nọ quỳ sụp xuống:

- Mong Trang chủ lượng xét! Mẫu thân và thê tử của chúng thuộc hạ đã bị lão bắt giữ. Chúng thuộc hạ thật sự không dám trái lệnh lão!

- Đệ đừng trách bọn chúng! Lão vốn giao hoạt, ta đã đoán trước thủ đoạn này của lão!

Văn Quy Nguyên thở dài:

- Được rồi! Bọn ngươi đi đi! Ha...

Còn đang thở dài, Văn Quy Nguyên bỗng bước đến cạnh hàng chấn song đang ngăn cản giữa y và Bất Thông:

- Đại ca nghĩ thế nào? Đệ nhìn thấy sắc mặt của lão đã thay đổi khi nghe đại ca bảo đệ phải dùng Xích Dương chương để huỷ bỏ vật này!

Bất Thông kinh ngạc:

- Có như thế ư?

Trong khi Văn Quy Nguyên gật đầu thừa nhận thì bỗng dưng Bất Thông đưa tay qua song sắt và chộp lại cuộn da dê!

Biết Bất Thông là người tâm cơ mẫn tiệp, Quy Nguyên cứ để Bất Thông chộp lấy!

Và Quy Nguyên kinh nghi khi nhìn thấy Bất Thông dùng một tay mở rộng cuộn da dê, sau đó đặt ngửa trên lòng bàn tay!

Quy Nguyên chỉ hiểu khi nghe Bất Thông bảo:

- Ta sẽ đưa chân nguyên Xích Dương chương dồn vào mảnh ra dê, đệ hãy

nhìn vào cho ta biết có gì thay đổi không!

Bảo nhìn, Quy Nguyên hiểu là y phải cố nhìn từ phía dưới lên vì nhìn từ trên nhìn xuống đã có Bất Thông vừa vận công vừa nhìn rồi!

Khi bàn tay hữu của Bất Thông bắt đầu rực đỏ thì mảnh da dê cũng bắt đầu chuyển màu!

Trong lúc đó ở mặt trên những hàng chữ do Xích Hoả Đầu Đà lưu lại tự dần dần biến mất thì ở mặt dưới, Quy Nguyên kêu khẽ:

- Có kinh văn? Như là Hấp... Đại Pháp!

Bất Thông thoáng chấn động:

- Phải chăng là Hấp Nguyên Đại Pháp? Ta từng nghe Bạch bang chủ đề cập đến công phu tà môn này!

Quy Nguyên lắc đầu:

- Có lẽ là chữ Nguyên! Chỉ tiếc nó đã bị bàn tay đại ca che khuất!

Bất Thông thu kinh về:

- Thôi! Không cần xem nữa! Ta đã biết tại sao Tôn Nhất Bình cứ khẳng khẳng muốn đoạt lại mảnh da dê này! Đây là công phu bàng môn tà đạo, lão muốn luyện cứ để lão luyện! Đề giữ lấy và đừng quên những gì ta đã dặn!

Quy Nguyên vừa cuộn lại mảnh da dê vừa khẽ hỏi:

- Đại ca thật sự biết cách khai mở mật thất?

Chàng chỉ vừa lắc đầu thì.

Cạch... Soạt!

Thấy hàng chân song ở phía sau Quy Nguyên đã được kéo lên trên, chàng giục già:

- Đề đi đi! Chúng ta rồi sẽ gặp lại!

Quy Nguyên khi đã hiểu Bất Thông có ý lừa dối Tôn Nhất Bình về việc khai mở mật thất, y lo ngại:

- Đề sẽ quay lại giải cứu đại ca!

Chàng trầm giọng:

- Không được, và cũng không cần! Điều cần nhất là đề phải liên thủ với các phái, cùng phải phối hợp với Thanh Hải Cung! Muốn đối phó với bọn ác nhân, kể cả lão Môn chủ thần bí, không có sẽ liên thủ không xong! Đi đi! Đừng để quá muộn, kéo Tôn Nhất Bình sinh nghi!

Hiểu rõ sự nghiêm trọng, Quy Nguyên vội gật đầu và còn nói thêm:

- Đề sẽ gặp gia mẫu, giải thích rõ mọi ngộ nhận! Đại ca nhớ bảo trọng! Đề đi đây!

Vút!

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 28

Phát Hiện Đồ Hình Vào Mật Thất

Bí Ân Văn Gia Đang Hé Lộ

Chờ đợi đã hơn một canh giờ nhưng không thấy Tôn Nhất Bình quay lại, Bất Thông đứng ngồi không yên vì khó thể biết tình trạng của Quy Nguyên lúc này như thế nào!

Vì nếu việc trao đổi được tiến hành suôn sẻ, lão Tôn Nhất Bình sẽ vì quan tâm đến sở học Văn gia chắc chắn phải quay lại để uy hiếp chàng.

Cũng vậy, giả như Quy Nguyên kém trí, không những không cứu được Bạch bang chủ mà còn bị Tôn Nhất Bình dùng thủ đoạn bắt giữ trở lại, lão cũng phải đưa Quy Nguyên vào đây để tiếp tục giam giữ mới đúng. Sao cho đến giờ vẫn không thấy Tôn Nhất Bình quay lại?

Đang lo lắng là vậy, bất chợt chàng nghe có nhiều tiếng chạm kinh văng vẳng đưa đến.

Ầm! Ầm!

Quá đổi kinh nghi, Bất Thông càng không thể biết là ai dám tấn công vào tận Tôn Nhất Bình này, không lẽ chỉ mới đó Văn Quy Nguyên đã kịp gặp người bốn phải: Hoa Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My và cùng họ tiến hành việc giải cứu chàng!

Đang bán tính bán nghi, Bất Thông chợt nghe.

Cạch... Soạt!

Hàng chân song giam giữ chàng bỗng được kéo lên!

Chưa biết rõ là ai phát động cơ quan, Bất Thông bỗng nghe có tiếng người hỏi thúc:

- Người chưa chạy nữa sao?

Nghe tiếng nữ nhân, chàng kinh ngạc:

- Thạch Bích Vân?

Vút!

Thạch Bích Vân lập tức xuất hiện nhưng với sắc mặt thật khản trương:

- Thần Bí môn đang tấn công Thiên Nhất Trang! Nếu người không chạy ngay bây giờ, việc ta đền ân cứu mạng của người độ nào kể như vô nghĩa! Chàng vội lao ra và chạy theo sự hướng dẫn của Thạch Bích Vân!

Vút!

Chàng lo lắng hỏi:

- Còn Quy Nguyên thì sao?

Thạch Bích Vân lắc đầu:

- Y và Tôn Nhất Bình vẫn chưa quay lại, ta nghĩ có lẽ họ cũng chưa biết điều gì đang xảy ra cho Thiên Nhất Trang!

- Sao thế được? Thần Bí môn là môn phái nào? Đã xâm nhập vào đây không lẽ họ không biết?

Thạch Bích Vân lườm mắt nhìn chàng:

- Người còn không biết Thần Bí môn ư? Sao ta nghe họ nói họ biết người và còn nghi ngờ người đang ở trong Thiên Nhất Trang?

Vẫn thấy chàng tỏ ra ngờ ngác, Thạch Bích Vân bảo:

- Chính bọn hắc y đã từng dùng công phu của Ma Trung Tử...

Chàng tỉnh ngộ:

- Là họ? Họ tự xưng là Thần Bí môn? Có phải họ đột ngột xuất hiện từ giữa rừng và xông luôn vào đây nên Tôn Nhất Bình không thể biết?

Thạch Bích Vân kinh nghi:

- Sao người tỏ tường điều này?

Chàng không đáp, chải hỏi tiếp:

- Còn lệnh tôn và hai phái Côn Luân, Điểm Thương đâu? Chạy cả ư?

Thạch Bích Vân làm gì không hiểu hàm ý mỉa mai trong câu nói của chàng!

Nàng sa sầm nét mặt:

- Ngay từ đầu ta vì nghi ngờ lòng dạ Tôn Nhất Bình nên có khuyên ngăn gia phụ! Trong này có rất nhiều ẩn tình, người chưa biết thì đừng vội võ đoán, có những lời hàm ý chê bai gia phụ!

Chàng cười lạt:

- Ẩn tình gì nếu không phải lệnh tôn từ trước đã có dã tâm!

Thạch Bích Vân dừng lại và có gương mặt lạnh như băng:

- Việc đáp trả ân cứu mạng của người trước kia đến đây kể như xong! Cáo biệt!

Nàng chưa kịp bỏ đi thì bất ngờ có tiếng quát:

- Đến lúc này thì tiện tỳ người còn muốn bỏ đi nữa ư? Đâu dễ như vậy chứ?

Ha... ha...

Vút! Vút!

Có nhiều hắc y nhân xuất hiện trong đó Bất Thông nhìn ra nhân dạng của hai người:

- Điền Quy Nông? Phản đồ Hoa Sơn phái! Và bên cạnh người phải chăng là lệnh tôn, cũng là một phản đồ như người?

Bị chàng ám chỉ như vậy, người bị ám chỉ vụt lên tiếng:

- Sao người dám nói bọn họ pháp là phản đồ?

Chàng cười dài vì chánh lão đã tự để lộ hình tích:

- Điền Trung! Lão đã quên ta đã từng nhìn thấy lão và Văn Quy Nguyên đứng đối thoại dưới gốc đại thụ ở Tu La Viện ư? Hay lão còn tính danh khác ngoài hai chữ Điền Trung đây phản trắc!

Soạt!

Điền Trung tự lột bỏ giả diện, để lộ ra hình gương mặt của người mà chàng đã từng thấy ở Tu La Viện:

- Người đã cho Văn Quy Nguyên biết?

Chàng không đáp! Thay vào đó chàng ồm ồm nhìn người mà chàng vừa bảo là Điền Quy Nông:

- Hồ phụ sanh hồ tử, lệnh tôn còn dám chường mặt thật, không lẽ ngươi không dám?

Điền Quy Nông, thanh âm của Điền Quy Nông vang lên thật cao ngạo:

- Có gì mà không dám một khi tiểu tử ngươi đang là thú nằm trong bẫy rập? Xem đây!

Không sớm cũng không muộn, Bất Thông chờ đúng lúc này, khi động tác giật bỏ vuông lụa trùm đầu của Điền Quy Nông đang làm nhiều người phân tâm, chàng xuất kỳ bất ý lao đến lão Điền Trung:

- Nạp mạng!

Vù... Vù...

Quá bất ngờ, Điền Trung ngay sau đó càng thêm bất ngờ vì phát hiện chưởng lực của Bất Thông là một luồng chưởng mang theo luồng nhiệt khí và nó xuất phát từ một tâm chưởng đỏ rực như chu sa, không thể ngờ là do một người như Bất Thông thực hiện!

Lão kêu lên:

- Xích Dương chưởng?

Thì...

Ầm!

Y phục của lão liên phát hoả, vừa tạo nổi kinh hoàng cho chính lão vừa gây hỗn loạn toàn trường!

Bất Thông lập tức vận dụng Thái Cực Huyền Áo Bộ và hồi hải hô loạn:

- Thạch cô nương, chạy?

Nào ngờ, có tiếng Điền Quy Nông hạ lệnh:

- Tung Mê Hồn Vụ! Nhanh!

Những màn bạch vụ lập tức được lũ hắc y vẩy loạn!

Bất Thông thoáng nhú mày nghĩ suy khi phát hiện Thạch Bích Vân vẫn hùng hổ lao vào lũ hắc y như không sợ Mê Hồn Vụ.

Và đúng như điều chàng đang lo sợ, thái độ của Thạch Bích Vân là thái độ của kẻ liều mạng và nàng hoàn toàn không có năng lực ngăn ngừa hoặc hoá giải Mê Hồn Vụ! Nàng hùng hổ như vậy chẳng qua nàng không muốn một lần nữa chịu ân giải cứu của Bất Thông! Nàng chỉ muốn liều chết!

Thoáng thờ dài, chàng lao đến ngay bên cạnh Thạch Bích Vân, kịp lúc nàng đang lao đảo!

Dùng hữu thủ chộp giữ nàng, Bất Thông vội di hình hoán vị khi nghe Điền

Quy Nông quát tháo:

- Tiểu tử không còn tay nào để phản công! Tất cả tiến lên, đừng để tiểu tử thoát!

Y nói đúng, hai tay của chàng một thì chưa thể cử động một còn lại thì phải ôm giữ thân hình mềm oặt của Thạch Bích Vân, nhưng y quên chàng hãy còn một bộ pháp tuyệt ảo.

Vút!

Bằng cách này chàng đưa Thạch Bích Vân đi xuyên qua lũ hắc y! Và bước chân dịch chuyển của chàng hầu như ở mỗi bước đều để lại dấu tích! Đó là sự gục ngã của những tên hắc y xấu số.

- Phi Cước Đoạt Mạng!

Bộp! Hự!

- Vũ Hồ Xuyên Vân!

Bộp! Hự!

Không dùng tay thì chàng dùng cước!

Phát hiện phương hướng dịch chuyển của chàng, có tiếng Điền Trung gầm phẫn nộ:

- Phóng Ngô Công Phi Độc! Mau!

Cả sợ, là sợ cho Thạch Bích Vân, Bất Thông bất ngờ lao ngoặt người về phía một tịnh phòng đang mở rộng cửa!

Vút!

Phía sau tịnh phòng là một thư phòng, Bất Thông xông bừa vào!

Vút!

Ở một vách thư phòng không hiểu sao có một bức hoành phi bị ai đó treo lệch! Bất Thông tuy nhìn thấy nhưng vì lo tìm lối đưa Thạch Bích Vân chạy đi nên không hề chú tâm.

Ở ngoài thư phòng và có lẽ cũng ở ngoài tịnh phòng, chàng nghe tiếng điều động uca lão Điền Trung:

- Tiểu tử có thể vượt qua những kỳ môn thế trận đồ! Bọn ngươi mau rượt theo, nếu cần cứ phóng hoả huỷ diệt cả khu rừng!

Chàng nhẹ nhõm thở phào vì như thế bọn chúng không hề nhìn thấy chàng lén vào đến tận thư phòng này!

Tuy nhiên, tiếng thở phào của chàng vụt lặng đi khi chàng phát hiện ở trong thư phòng không hề có lối thoát!

Định chạy trở ra, nhìn bức hoành phi treo lệch, chàng động tâm.

“Thiên Nhất Trang vốn ám tàng nhiều cơ quan, có lẽ đây là một!”.

Tung chân đá bay tấm hoành phi, Bất Thông bỗng giật mình khi nhìn thấy một đồ hình Thái Cực được ai đó khắc sâu vào vách đá!

Tiếng bức hoành phi bị đá bay lập tức được một thanh âm đáp trả:

- Phụ thân! Hải nhi vừa nghe có tiếng động!

Bất Thông thất kinh vì không ngờ cả Điền Quy Nông và Điền Trung hãy còn hiện diện đâu đó ở bên ngoài!

Lập tức, có thanh âm của Điền Trung vang lên:

- Ta vừa ở trong thư phòng đi ra, có lý nào tiểu tử lại có ý chui vào?

Chàng nghi ngờ, nếu Điền Trung ngay khi tấn công Thiên Nhất Trang lại tỏ ra quan tâm đến thư phòng này phải chăng bức đồ hình kia mới chính là vật khiến lão quan tâm?

Chợt nhớ Điền Trung đã có lần nhìn thấy bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực, Bất Thông không thể không nhận ra sự giống nhau của bức đồ hình đó với bức đồ hình này!

Chúng có tất cả ba điểm khác biệt: thứ nhất: ở đây không có chữ Hà Lạc Thái Cực Đồ, thứ hai: bức đồ hình ở đây là bức đồ hình đã được thu nhỏ, nó có chu vi chưa đến vài thước vuông, thứ ba: ở quanh đây không hề có thêm bất kỳ dấu vết nào, không như ở thạch động trước kia đã từng có tám mươi một vết lõm ở vách đá đối diện bức đồ hình!

Có tiếng Điền Trung đi vào:

- Người thử tìm những chỗ khác, ta sẽ tìm ở thư phòng này!

Với một linh cảm chợt có, Bất Thông đủ biết lời nói vừa rồi của Điền Trung là nói với Điền Quy Nông, chứng tỏ lão đang ngờ chàng ẩn thân ở đây, nhưng chàng vẫn vội đặt Thạch Bích Vân nửa nằm nửa ngồi, dựa vào vách đá có bức đồ hình Thái Cực!

Sau đó, chàng nhanh nhẹn điểm loạn vào bức đồ hình, điểm đúng vào tám mươi một bộ vị của Thái Cực Huyền Ảo Bộ như chàng đã biết.

Đang điểm và gần như là sắp xong, Bất Thông nghe tiếng Điền Trung gầm ngay phía sau:

- Người...

Chàng quay lại thật nhanh:

- Đỡ!

Ào... Ào...

Xích Dương chương cực nóng được chàng vận dụng!

Điền Trung sau lần kinh hoàng cũng vì công phu này vội rùn bộ hất mạnh một chiêu Quỷ Ảnh:

- Người chó mong đặc ý như lần trước! Đỡ!

Ầm!

Và Điền Trung phải kinh ngạc vì nội lực đột nhiên thâm hậu của chàng! Lão bị chấn lùi.

Hự!

Bất Thông quay trở lại vách đá, điểm thêm hai lượt nữa.

Cạch...

Điền Trung lập tức hùng hổ lao đến:

- Sao ngươi biết cách khai mở mật thất? Đờ!

Vù...

Quay mặt nhìn lão với nụ cười bí ẩn nở trên môi, chàng bật hét:

- Lão muốn biết ư? Thì đây! Đờ!

Ào... Ào...

Hai chưởng lại chạm nhau.

Ầm!

Điền Trung đang lùi thì đụng phải Điền Quy Nông đang thần tốc lao vào!

Họ va vào nhau.

Hự! Hự!

Trong khi đó, cả hai không thể không nhìn thấy Bất Thông và Thạch Bích Vân đang được thạch môn của một thất khép lại, giữ họ ở phía sau!

Cạch!

Điền Trung vội lao đến vách đá vẫn còn nguyên vẹn bức đồ hình Thái Cực.

- Ta phải giết ngươi!

Ầm! Ầm! Ầm!

Lão quát liên hồi kỳ trận vào vách đá nhưng Bất Thông và Thạch Bích Vân vẫn không hề hiện thân...

Dù đã biết đây là mật thất của Văn gia, dù đã hiểu từ lâu công phu chàng tình cờ luyện chính là sở học Văn gia, nhưng chàng không vì thế mà nôn nóng tìm hiểu trong mật thất!

Chàng đặt Thạch Bích Vân nằm xuống và nghĩ cách hoá giải chất độc Mê Hồn Vụ cho nàng.

Sau một lúc ngẫm nghĩ, chàng mạo hiểm tự cắn vào đầu ngón tay! Và khi máu của chính chàng bắt đầu nhỏ xuống từng giọt, chàng cho chảy vào miệng Thạch Bích Vân!

Khi cảm thấy đủ, chàng dừng lại và bồi hồi chờ kết quả!

Lâu sau đó vẫn không thấy nàng tỉnh lại, chàng vì quá lo lắng phải tiếp tục lập lại cử chỉ trên.

Từng giọt máu lại được chàng cho rơi vào miệng Thạch Bích Vân!

Khi chàng đang thực hiện điều này, đột nhiên Thạch Bích Vân mở bừng hai mắt! Và nàng lập tức ngồi bật dậy:

- Ngươi làm như thế là có ý gì?

Chàng thu ngón tay về và ung dung đáp:

- Tại hạ chỉ muốn giúp cô nương tỉnh lại!

- Tỉnh? Ta bị hôn mê sao?

Đang hỏi, nàng dừng lời vì như đã nhớ những gì đã xảy ra! Và nàng lại trợn mắt nhìn chàng:

- Muốn cứu ta tỉnh cần phải làm như ngươi vừa rồi sao?

Chàng nhún vai:

- Rất tiếc! Tại hạ không có giải được! Cũng may, trong máu của tại hạ lại có, nên không còn cách nào hay hơn cách này!

- Trong máu ngươi có giải được! Ngươi nói mà không hề ngượng miệng sao?

Chàng đứng lên và đưa mắt nhìn quanh:

- Tuỳ cô nương, tin cũng được mà không tin cũng được!

Thạch Bích Vân cũng đứng lên và cũng đưa mắt nhìn quanh như chàng:

- Hừ! nơi đây là nơi nào? Sao chỉ có ta và ngươi, lại ở trong một thạch thất chật hẹp thế này? Hay ngươi có tà ý?

Chàng nhìn nàng định phát tác! Kịp nghĩ lại, chàng bảo:

- Nghe nói nơi này là một mật thất gì đó của Thiên Nhất Trang? Tại hạ đang đưa cô nương chạy tình cờ lọt vào! Và tại hạ đang tìm...

Thạch Bích Vân sững sờ:

- Mật thất Văn gia? Ngươi định tìm sở học của Văn gia? Hừ! Ngươi cũng có tham vọng đâu kém gì ai khác?

Chàng xẵng giọng:

- Tại hạ đang tìm lối thoát ra chứ không phải tìm di học như cô nương nghĩ?

Cô nương cũng thử nhìn xem, ở trong phòng này có vật gì trông giống như kinh văn võ học không?

Nàng cười nhạt:

- Khi ta chưa tỉnh lại, ai biết ngươi đã lấy được những gì? Và bây giờ, khi thạch thất này hoàn toàn trống rỗng, ngươi nói như thế...

Đột nhiên có tiếng Bất Thông reo lên:

- A...! Đây rồi! Ít nhất phải vậy chứ!

Nhìn thấy chàng thật sự hí hửng khi tìm thấy một hộp vuông lụa được xếp nhỏ và được đặt ở một góc khuất, Thạch Bích Vân nhún vai:

- Rốt cuộc ngươi cũng phải để lộ bản chất tham lam của ngươi! Hừ!

Chàng xem qua vuông lụa, sau đó chàng vừa ném qua cô nàng vừa bảo:

- Cô nương có thể đọc! Đọc xong đi, rồi cho tại hạ biết cô nương nghĩ gì?

Không thể ngờ Bất Thông lại là người khẳng khái, với vuông lụa kia rõ ràng là có tự dạng nhưng chàng vẫn dám đưa cho nàng xem, Thạch Bích Vân tuy chụp lấy vuông lụa nhưng sắc mặt vẫn ngờ ngợ!

Đến mức độ, trước khi nhìn qua tự dạng trên vuông lụa như Bất Thông bảo, nàng đột nhiên bảo qua cái cười khẩy:

- Do tự dạng trên này không phải di họ võ công nên ngươi mới đưa ta xem?

Chứ ngươi đâu dễ...

Chàng xua tay:

- Cô nương vẫn chưa đọc kia mà? Đọc đi rồi hãy nói!

Nhân lúc nàng đọc, Bất Thông tiến lại vách đá, nơi đã từng là thạch môn đưa chàng vào mật thất này! Chàng áp tai vào vách đá và ngưng thần nghe

ngóng!

Chàng chỉ quay lại khi nghe Thạch Bích Vân bật kêu:

- Như thế này là thế nào?

Dự đoán trước phản ứng của nàng, chàng nhún vai:

- Nơi này không hề lưu di học võ công, cô nương rõ rồi chứ?

Nàng gật đầu, mắt không ngớt nhìn chàng!

Chàng tiếp:

- Vậy cô nương nghĩ gì về những chữ tham lam hoặc tham vọng vừa được cô nương gán cho tại hạ?

Nàng đáp ứng:

- Ta cứ ngỡ... cứ ngỡ...! Vả lại, gia phụ từng nghe Tôn Nhất Bình bảo sở học Văn gia vốn phải ẩn tàng trong chính mật thất này! Như vậy, Thái Cực động ở đâu? Người có định tìm Thái Cực động không?

Chàng chợt đưa tay ra:

- Cô nương có thể giao hoàn mảnh lụa đó cho tại hạ được rồi! Người phải đọc nó chính là Văn Quy Nguyên, hậu nhân của Văn gia, như cô nương đã biết!

Thạch Bích Vân phải ném trả vuông lụa cho chàng và hàng loạt câu hỏi đến lúc này mới được nàng tuôn ra:

- Như vậy, người đã sáng lập Văn gia, Thiên Nhất Trang cũng chính là Vô Danh Kỳ Nhân, nhân vật đã đánh bại Ma Trung Tử trăm năm trước ở Võ Di Sơn?

- Trong vuông lụa có ghi như vậy, cô nương cần gì phải hỏi?

- Cũng theo di tự, trong mật thất này đã không có di học ẩn tàng, chứng tỏ Vô Danh Kỳ Nhân dù đánh bại Ma Trung Tử nhưng vẫn không thể quay lại Thiên Nhất Trang?

- Đương nhiên! Đó chính là nguyên do khiến giang hồ trăm năm qua dường như không hề có ai biết Vô Danh Kỳ Nhân chính là nhân vật đã khai sáng Thiên Nhất Trang! Cũng không ai biết tại sao sở học của Văn gia không hề có uy lực như lời đồn đại! Chỉ vì Vô Danh Kỳ Nhân không kịp lưu truyền cho hậu nhân!

- Muốn khai mở Thái Cực động để tiếp nhận di học của Hà Lạc lão nhân như lời Vô Danh Kỳ Nhân lưu tự cần phải tìm nơi Vô Danh Kỳ Nhân đã tạ thế!

Theo người, liệu nơi đó có phải là Võ Di Sơn?

Chàng chợt mỉm cười:

- Những gì cô nương vừa đọc, tại hạ nghĩ, cô nương đừng nên cho ai biết thì tốt hơn! Bằng không, một lần nữa Võ Di Sơn sẽ biết thành nơi quần long tụ hội, cũng có không ít kẻ ác nhân sẽ tìm đến! Và như vậy một trường huyết chiến sẽ khai diễn mà người chịu trách nhiệm chính là cô nương!

Thạch Bích Vân đỏ mặt:

- Người yên tâm! Tuy ta là nữ nhân nhưng lại kín miệng không thua gì nam nhân! Ta sẽ không phá hỏng đại sự của người đâu!

Chàng ngạc nhiên:

- Đại sự gì của ta?

- Hừ! nếu ta không nói ra điều này, một mình người sẽ tha hồ tìm kiếm khắp Võ Di Sơn, chẳng phải đó là ý của người sao?

Chàng cười phá lên:

- Cô nương yên tâm! Tại hạ quyết không bao giờ tìm đến Võ Di Sơn cho dù là nửa bước! Tại hạ cần gì phải tìm đến Võ Di Sơn? Ha... ha...

Thạch Bích Vân rấp tâm ghi nhớ rõ lời này và sau này không những nàng phải tin mà nàng còn hiểu tại sao chàng nói chàng cần gì phải tìm đến Võ Di Sơn!

Đang cười, Bất Thông nín lặng! Và trước ánh mắt kinh ngạc của Thạch Bích Vân, Bất Thông lại áp tai vào vách đá!

Lo lắng, nàng khẽ hỏi:

- Có người sắp đi vào à?

Chàng quay lại:

- Chúng sắp sửa phá huỷ nơi này thì có! Cô nương liệu có chịu đựng nổi áp lực, giả như bọn họ dùng hoả dược để phá huỷ vách đá kia?

Nàng thêm lo ngại:

- Chúng định làm như thế thật sao?

Chàng trầm giọng:

- Đó là điều tại hạ cũng đang tự hỏi? Tuy vậy, tại hạ hy vọng chúng vẫn muốn chiếm đoạt những di học mà chúng nghĩ phải có ở đây! Và như thế chúng chỉ dùng lượng hoả dược vừa đủ, để công phá vách đá nhưng không hề gây tổn hại cho những vật ở bên trong! Đây cũng là cơ hội cho chúng ta chạy thoát!

- Chúng ta? Người vẫn muốn ta đi cùng người?

Chàng nhún vai:

- Tuỳ cô nương! Tại hạ thật không cam lòng nếu để cô nương một lần nữa rơi vào tay chúng!

Nàng không nói gì, chỉ hỏi:

- Theo người, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Nghe nàng dùng hai chữ chúng ta, Bất Thông biết thế là nàng đã mặc nhiên chấp nhận được cùng đi với chàng! Chàng bảo:

- Chờ đợi! Và khi cơ hội đến, nếu nghe tại hạ bảo gì, cô nương cứ như thế làm theo! Đừng hỏi cũng đừng làm ngược lại!

- Chờ đến bao lâu?

Bất Thông chưa kịp đáp thì vách đá trước mặt chàng bỗng rung chuyển mạnh! Liên sau đó sự rung chuyển truyền đến các vách đá kế cận, kể cả

phần nền bên dưới cũng như đang lâm cơn địa chấn!

Bất Thông nhìn thấy sắc mặt Thạch Bích Vân đang tái nhợt vì sợ, chàng lập tức đưa lưng lại phía nàng:

- Đã đến lúc rồi! Cô nương mau ôm chặt tại hạ!

Nàng vụt đỏ mặt:

- Sao lại...

Chàng khẽ nạt:

- Đừng hỏi! Cứ làm như tại hạ nói! Nhanh lên!

Lúc đó, vách đá khi nãy rung lên một lần nữa và lần này có tiếng chấn kinh truyền vào.

À... m...!

Bất Thông chàng thêm hồi thúc:

- Sao vậy cô nương? Đừng để quá muộn! Mau lên nào!

Thạch Bích Vân đành phải vòng hai tay ôm lấy Bất Thông từ phía sau khi phát hiện vách đá phía trước bất ngờ đổ ụp xuống và vỡ thành nhiều mảng!

Chính lúc đó, Bất Thông không chờ bất kỳ ai khác ủa vào, chàng như tia chớp xông Thạch Bích Vân ở phía sau lao ra.

Vút!

Hành động của chàng có lẽ ngoài sự dự liệu của người đã có quyết định phá huỷ mật thất Văn gia! Vì chàng nghe có tiếng Điện Trung hô hoán:

- Tiểu tử đã tháo chạy! Môn chủ! Y đang chạy về phía Môn chủ!

Nghe hai chữ Môn chủ, Bất Thông thật sự kinh hoàng! Do đó, khi phát hiện bất kỳ chỗ rẽ nào bất chợt chàng cứ lao bừa vào, quyết tránh việc chạm mặt lão Môn chủ có công vô thượng kia!

Vút!

Có lẽ cũng chung tâm trạng với chàng, Thạch Bích Vân sau một lúc lâu im lặng đột nhiên mở miệng, nói vào tai chàng:

- Đến phía trước hãy rẽ qua mé hữu!

Sự nhớ Thạch Bích Vân ít nhiều cũng quen thuộc địa hình nơi này. Do phụ thân nàng là Thạch Phù Vân đã từng được Tôn Nhất Bình cho lưu ngụ ở đây như một vị thượng khách, Bất Thông ngay sau đó cứ chạy theo sự chỉ điểm của nàng!

- Bên tả!

Vút!

- Lao vượt qua dãy nhà phía trước!

Vút!

Đến một bờ sông thật vắng, Thạch Bích Vân đột nhiên bảo:

- Dừng lại! Ở đây ta có dấu một chiếc thuyền. Bây giờ ta và ngươi sẽ đi theo đường thủy!

Chàng kinh ngạc:

- Tại hạ phải đi với cô nương ư? Một mình cô nương đi không được sao?
Nàng xì một tiếng dài vào tai Bất Thông:
- Đương nhiên ta thừa năng lực đi một mình! Riêng ngươi thì không, ngươi không thể đi một mình!
Chàng ngơ ngác:
- Tại sao tại hạ lại không...
- Ngươi thử nhìn cánh tay tả của ngươi đã rồi hãy nói! Nếu ngươi không sớm chữa trị, ta e cánh tay của ngươi phải bị phế bỏ hoàn toàn.
Bất Thông nhìn và không ngờ trong lúc chạy đã làm động đến vết thương khiến cánh tay tả của chàng rất có thể bị phế bỏ như nàng nói!
Thạch Bích Vân bỗng nhẹ giọng:
- Ta có kim sang trị thương. Ta cũng tinh thông thủy tánh! Ngươi đừng cãi lời ta, có đi bằng đường thủy, ta đoán chắc chỉ sau năm ngày tịnh dưỡng ngươi sẽ hoàn toàn bình phục!
Bất đắc dĩ, Bất Thông đành phải công Thạch Bích Vân đi đến chỗ bờ sông!
Và khi tìm thấy chiếc thuyền được Thạch Bích Vân giấu trong một bụi rậm, Bất Thông đưa nàng bước vào lòng thuyền.
Chờ đến lúc này, Thạch Bích Vân rời khỏi Bất Thông vào bảo:
- Bây giờ đến lượt ngươi phải nghe theo ta! Đừng hỏi và cũng đừng làm ngược lại! Nằm xuống đó và ngủ đi!

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 29

Cùng Quân Hùng Thiết Lập Liên Minh

Gây Thanh Thế Ngũ Kỳ Diệt Ác

Nhìn động tác đưa đẩy mái chèo của Thạch Bích Vân, vừa khoan thai vừa thuần thực, Bất Thông những muốn thời gian đừng tiếp tục trôi nữa. Chàng chỉ muốn vịn vịn khắp vũ trụ cứ dừng ngay lúc này để chàng mãi mãi được tận hưởng cảm giác thanh nhàn mà đã nhiều năm trôi qua chàng đã không còn được tận hưởng.

Năm năm cùng mẫu thân phiêu bạt giang hồ rồi phải sống đơn độc ở Võ Di Sơn. Hai năm sau đó lại phải khổ luyện công phu dưới những đòi hỏi khắt khe của lão ăn mày Bạch Kiếm Nhật! Để rồi một năm nữa trôi qua mà hầu như ngày nào chàng cũng phải đối mặt với nguy hiểm và không ít lần suýt mất mạng!

Nhưng tất cả những điều đó tưởng chừng không thể nào quên đi thì chỉ với năm ngày vừa qua, Bất Thông ngỡ tất cả đã trôi vào dĩ vãng!

Chỉ có năm ngày vền vẹn nhưng đối với chàng tưởng chừng như chàng đã hưởng thụ đủ những gì chàng đã đánh mất!

Năm ngày được sự chăm sóc tận tình của Thạch Bích Vân, Bất Thông cứ ngỡ như đã năm năm!

Và có lẽ, đối với Thạch Bích Vân, nàng cũng có những cảm thụ của riêng nàng!

Dường như nàng thật sự tiếc nuối như thời gian năm ngày đã hết!

Bằng chứng, nàng bỗng thở dài:

- Người đừng nhìn ta nữa! Người đã bình phục, người đừng mong ta sẽ tiếp tục chăm sóc người như lúc người còn mang thương thế!

Bất Thông vẫn nhìn nàng:

- Cô nương đã suy nghĩ kỹ chưa? Cô nương vẫn quyết định đi tìm lệnh tôn, bất chấp lệnh tôn đang bị Tôn Nhất Bình dùng thủ đoạn không chế?

Nàng có sắc mặt thật buồn:

- Bách Tính Hiếu Vi Tiên! Từ lúc được người cho biết gia phụ do làm kẻ Diên Trung, đã luyện nhằm công phu chỉ có nửa vơi, ta nhớ lại chính nhờ có Tôn Nhất Bình nên gia phụ mới toàn mạng! Với sự thật này, do gia phụ mãi mãi lệ thuộc Tôn Nhất Bình, phận làm con, đương nhiên ta phải kề cận! Có ta ở bên cạnh gia phụ sẽ không quá buồn mà sinh hận! Đối với ta, đó chính là hành vi hiếu đễ, ta không thể không tìm gia phụ.

Chàng đưa mắt nhìn xa xăm:

- Tôn Nhất Bình đã có Hấp Nguyên Đại Pháp, với tính xảo hoạt của lão, tại hạ e...

Nàng ngắt lời:

- Chính vì sợ Tôn Nhất Bình lập mưu chiếm đoạt chân nguyên của gia phụ, ta cần phải gấp rút đi tìm người để bảo người phải cảnh giác!

- Cô nương không ngại rồi chính cô nương cũng rơi vào bàn tay độc ác của lão?

Nàng đột nhiên cười bí ẩn:

- Nếu lão muốn chiếm đoạt chân nguyên của ta. Ta sẽ làm cho lão sống không ra sống, chết không ra chết! Người yên tâm! Lão sẽ không dám đâu.

Mơ hồ có một cảm nhận bất an, Bất Thông đột ngột bảo:

- Tại hạ sẽ đi với cô nương, giúp cô nương đưa lệnh tôn thoát khỏi Tôn Nhất Bình!

Nàng lắc đầu:

- Vô ích! Vì sau đó, người cũng đâu có cách nào giúp gia phụ không bị đau đớn mỗi khi khí huyết kinh mạch bị đảo lộn! Ta đã từng nhìn thấy gia phụ chịu đau, ta thật sự không đành lòng!

Bất Thông thật sự phẫn nộ:

- Tất cả đều do độc kế của Diên Trung! Nếu không phải lão cố tình dùng một phần nhỏ di học của Ma Trung Tử để dẫn dụ quần hùng tìm đến Võ Di Sơn...

Nàng xua tay:

- Một phần là do Diên Trung, phần khác là do gia phụ không thể kèm lòng! Đến độ, dù gia phụ biết kinh văn đó không được đầy đủ người vẫn luyện! Và nếu không có Tôn Nhất Bình chỉ điểm cách trấn áp những đau đớn, có lẽ gia phụ đã tự tận từ lâu!

Nhưng Bất Thông vẫn nói:

- Dẫu sao tội nặng nhất vẫn là Diên Trung! Tại hạ nhất định sẽ trừng trị lão và có thể sẽ bảo lão giao phần kinh văn võ học mà lệnh tôn còn thiếu. Có như thế...

Nàng đột nhiên đưa thuyền vào bờ:

- Ở phía trước như đang có người! Ta không muốn họ nhìn ta bằng ánh mắt căm ghét hoặc khinh bỉ! Người có thể lên ở đây!

Chàng quay đầu nhìn và nhận ra những người Thạch Bích Vân vừa ám chỉ, Bất Thông cố nài nỉ:

- Có tại hạ ở đây, tại hạ sẽ giải thích cho họ hiểu!

Nàng lắc đầu quả quyết:

- Người bắt tất phí công! Họ đã có định kiến! Định kiến sẽ không thay đổi nếu không có gì chứng minh cụ thể! Người lên đi!

Biết nàng đã quyết ý, chàng vội dừng thuyền, miệng thì nói:

- Tại hạ sẽ tìm cô nương, chỉ ít là để giúp cô nương như đã nói!

Nàng gật đầu ghi nhận nhưng lại nhẹ nhàng đưa thuyền đi càng lúc càng xa. Chàng nhìn mãi cho đến lúc nghe có tiếng bước chân từ phía sau mới quay lại:

- Nguyên đệ sao biết ta ở đây mà đến đón?

Văn Quy Nguyên vẫn hướng mặt ra dòng sông mênh mông nước:

- Sao đại ca không giữ Thạch cô nương lại?

Bất Thông vụt nghi ngờ:

- Đệ cũng biết Thạch Bích Vân đã cứu ta.

Văn Quy Nguyên gật đầu:

- Đệ có lên nghe bọn Thần Bí môn nói! Nhờ đó, vì biết đại ca đã thoát, đệ lập tức thông tin đến các phái!

Chàng lại nghi ngờ:

- Nhưng sao họ lại theo đệ đến đây? Đã có gì bất ổn sao?

Văn Quy Nguyên cười gượng:

- Tâm cơ của đại ca lúc nào cũng hơn đệ! Đúng vậy, Thần Bí môn đã bức mọi người và cả đệ nữa phải lâm vào cảnh không còn chỗ dung thân! Đại ca

cứ gặp mọi người khắc biết!

Quả nhiên tình hình đã quá nghiêm trọng khiến Bất Thông phải vội vã bước đi.

Văn Quy Nguyên cố bước theo cho kịp:

- Đại ca!

Tiếng gọi của Văn Quy Nguyên có phần khác lạ khiến chàng phải dừng lại:

- Có chuyện gì nữa ư?

Văn Quy Nguyên bối rối:

- Lai lịch của đại ca...

Chàng giật mình:

- Sao? Đệ đã nói cho mọi người biết cả rồi ư? Ta, danh không chính ngôn không thuận, sao đệ lại vội nói?

Văn Quy Nguyên lắc đầu:

- Nhưng bây giờ, theo đệ đại ca mới danh chính ngôn thuận là trưởng tử của Văn gia, mọi việc đều do Bạch bá bá!

Nghe nhắc đến lão ăn mày, chàng nửa lo nửa phiền:

- Bạch lão đã như thế nào? Lão biết gì về ta mà nói cho mọi người biết?

Văn Quy Nguyên lần đầu tiên mỉm cười:

- Không như đại ca nghĩ! Bạch bá bá đã biết tất cả về đại ca và biết từ lâu rồi! Chính Bạch bá bá hỏi đệ về đại ca, sau cùng, cũng như mọi người, đệ mới biết vì sao phụ thân không thể lấy mẫu thân đại ca làm ngươn phối!

Chàng kinh nghi:

- Lão biết? Biết như thế nào, tại sao phụ thân phải...

Văn Quy Nguyên vội giải thích:

- Tất cả là do Tôn Nhất Bình! Lão bịa chuyện khiến nội tổ nghĩ lệnh đường vì muốn chiếm đoạt di học của Văn gia nên mới mê luyện phụ thân! Và nội tổ đã có một quyết định mà sau này chính quyết định đó đã làm cho Văn gia phải lâm vào cảnh ngộ như bây giờ!

- Chuyện như thế nào? Đệ hãy nói mau, đừng làm ta sốt ruột!

Văn Quy Nguyên nói:

- Như Bạch bá bá kể lại, trong khi lệnh đường được Tôn Nhất Bình thăm thương trộm nhớ thì gia mẫu lại được Điền Trung dỗ dạm yêu thương! Tôn Nhất Bình vì không biết nên cố tình gán ghép gia mẫu cho phụ thân! Nghĩ gia mẫu là người của Tu La Viện, môn đăng hộ đối hơn nếu so với Triệu gia trang là những người không thuộc giới võ lâm, nội tổ đã bảo phụ thân phải ưng gia mẫu. Do không hài lòng với quyết định này, phụ thân đã phản kháng bằng cách tự ý thành thân với lệnh đường! Khi hay chuyện dường như lệnh đường đã có mang, chính là đại ca sau này, nội tổ buộc phải định này đưa phụ thân đến Tu La Viện! Cảnh đồng sàng dị mộng khiến gia mẫu phần uất và có những lời không phải với phụ thân! Đến một lần vì không chịu nổi tự

phụ thân đã bỏ đi! Thời gian sau, khi hay tin phụ thân thảm tử, gia mẫu mới biết phụ thân đến và chết ở Triệu gia trang...

- Vậy chính lệnh đường vì hận nên phá huỷ Triệu gia trang?

Văn Quy Nguyên cúi đầu nhìn xuống:

- Đệ cũng nghĩ như vậy! Nhưng cũng may, theo lời Bạch bá bá thì gia mẫu chỉ phá huỷ chứ không sát nhân! Vì trước đó, lệnh đường đã đưa đại ca đi! Bạch bá bá có tìm nhưng không thấy!

Chàng kinh ngạc:

- Nhưng tại sao lão biết tường tận mọi việc?

Bất chợt có tiếng Du Thừa Phong vang lên:

- Sao lại không? Gia sư vốn là huynh đệ vong niên kết giao với lệnh tôn!

Chính lệnh tôn đã cho gia sư biết tất cả! Vì biết lai lịch của đệ nên gia sư không thể thu nhận đệ làm truyền nhân! Một Văn gia công tử sao có thể làm một kẻ ăn mày? Ha... ha...

Cùng đến với Du Thừa Phong hầu như có đủ mặt người của bốn phái: Hoa Sơn, Võ Đang, Nga My, và Thiếu Lâm!

Tất cả cùng nhìn chàng và gọi:

- Văn trang chủ!

Chàng bối rối xua tay:

- Chư vị nói sai rồi! Trang chủ bốn trang phải là Nguyên đệ!

Nhưng Văn Quy Nguyên lại lên tiếng:

- Đó là do đệ tự nguyện! Đại ca chấp chương bốn trang thì phải hơn! Đệ không đủ tư cách!

Chàng nghiêm giọng:

- Trước mặt quân hùng, tại Võ Di Sơn, đệ đã chính thức chấp chương Thiên Nhất Trang! Ta mới là người không đủ tư cách!

Nhưng, một lần nữa Văn Quy Nguyên làm chàng tỉnh ngộ:

- Đại ca! Đệ cũng không thiệt thòi gì! Bây giờ đệ đường đường là viện chủ Tu La Viện! Đệ không đủ lực chấp chương Thiên Nhất Trang!

Chàng nhìn Quy Nguyên:

- Đệ đã quyết định?

Văn Quy Nguyên gật đầu:

- Sở học của Tu La Viện đã được đệ lĩnh hội gần như trọn vẹn! Đó là điều không thể thay đổi!

Bất Thông chùng giọng xuống:

- Nhưng còn lệnh đường...

Đến lúc này chàng mới nghe thình âm khào khào của người bị phé võ công là lão ăn mày vang lên:

- Đồng Hoàng Yên thừa biết ta là lão ca của phụ thân ngươi! Chính ta sẽ giải thích cho Đồng Hoàng Yên tất cả! Ngươi bắt tất phải lo ngại!

Chàng nhìn lão ăn mày:

- Trước đây sao lão trượng không cho văn bồi biết?

Lão mỉm cười:

- Biết muộn văn hay hơn biết sớm! Và lại, có như thế thì giữa ngươi và Văn Quy Nguyên mới xảy ra những chuyện không hay! Ngươi nghĩ có đúng không?

Chàng ngẩn người và không thể không thừa nhận điều đó! Vì nếu biết từ trước đây chàng sẽ phải hận Văn Quy Nguyên và từ đó nảy sinh nhiều điều tác tệ khó lường?

Và ngay khi chàng mỉm cười, chính Văn Quy Nguyên là người bật reo lên đầu tiên:

- Đại ca đã chấp thuận? Hay quá, Thiên Nhất Trang đã có một vị trang chủ xứng đáng!

Mọi người lại hô hoán:

- Văn Trang chủ!

Nhìn mọi người, Bất Thông chợt hiểu rõ nguyên nhân khiến họ đặt nhiều kỳ vọng vào chàng! Đó là lần chàng đã mạo hiểm giải thoát họ khi họ bị Thần Bí môn dùng Mê Hồn Vụ bắt giữ!

Và nếu đây là sự thật, Bất Thông chợt có cảm nhận chàng đang bị áp đặt một trách nhiệm vượt quá tầm năng lực của chàng!

Nhưng chàng đâu thể phụ lòng kỳ vọng của các phái, chàng đâu thể nói cho họ biết bản lãnh phi phàm của lão Môn chủ Thần Bí môn và cũng không thể nói rằng rồi đây Tôn Nhất Bình rất có thể sẽ là một đối thủ cực kỳ nguy hiểm nếu lão thật sự vận dụng hết năng lực của môn công phu bàng môn tà đạo là Hấp Nguyên Đại Pháp!

Họ càng biết nhiều càng hoang mang! Và đã hoang mang nhất định sẽ dễ rơi vào sự khống chế của bọn ác ma!

Hít một hơi thật dài, chàng vòng tay thi lễ với bốn vị trưởng môn của bốn phái: Thiếu Lâm, Nga My, Hoa Sơn và Võ Đang:

- Chư vị phải bỏ sơn môn đi như thế này, chẳng hay đã có chủ trương gì chưa?

Hư Tướng đại sư lên tiếng:

- A Di Đà Phật! Hiện tình này, Thần Bí môn đang là một thế lực vạn lần khó đối phó! Bàn tăng và các phái định cùng chúng quyết một phen sinh tử!

Nhưng như Bạch bang chủ giải thích, làm thế có khác gì lấy trứng chọi đá, bọn bàn tăng đành chờ nghe cao kiến của Văn Trang chủ!

Bất Thông thoáng giật mình:

- Đường như chư vị đã biết ít nhiều về bản lãnh của Thần Bí môn?

Trưởng môn Võ Đang phái, Vân Huyền đạo trưởng tỏ ra nghiêm trọng:

- Vô lượng thọ phật! Tất cả đều do Bạch bang chủ thổ lộ, như Môn chủ Thần

Bí môn chính là hậu nhân của Ma Trung Tử, một đại ma đầu trăm năm trước?

Chàng kinh ngạc nhìn lão ăn mày:

- Lão trượng tự đoán ra hay do ai khác tiết lộ?

Lão ăn mày đáp:

- Đa phần ta tự đoán, phần còn lại do sự suy đoán của Tôn Nhất Bình!

Chàng cau mày:

- Tôn Nhất Bình đã nói như thế nào?

Gia Cát Phàm vội xen vào:

- Bất Thông! Người không cần nghi ngại nữa! Qua lời Tôn Nhất Bình đã nói với Bạch bang chủ, bọn ta biết được việc ở Võ Di Sơn năm xưa là do bọn Thần Bí môn cố tình lập kế và Tôn Nhất Bình cùng chư môn ba phái kia do tham quyền số di học ít ỏi của Ma Trung Tử nên suýt nữa đã bị Thần Bí môn khống chế! Phải chăng chính người cũng e ngại công phu tuyệt phẩm của Môn chủ Thần Bí Môn?

Chàng chợt nhắm mắt: “Họ đã biết tất cả. Biết mà vẫn kỳ vọng vào ta, phải chăng họ cũng đoán ra Vô Danh Kỳ Nhân độ nào chính là tổ sư khai sáng Thiên Nhất Trang?”

Đang nhắm mắt trầm tư, Bất Thông chợt nghe có thỉnh âm của Tuệ Đàn sư thái:

- Nam mô a di đà phật! Chỉ có duy nhất sở học của Vô Danh Kỳ Nhân là có thể đối đầu với công phu của Ma Trung Tử! Phải chỉ trong chúng ta có ai tìm thấy nơi di lưu võ học của vị kỳ nhân này?

Chàng mở mắt và thoáng bàng hoàng khi nghe chính miệng Văn Quy

Nguyên bảo:

- Người duy nhất có thể tìm ra phần võ học này chỉ có đại ca! Sao đại ca không nói gì?

Rùng mình như người đang làm điều gì không đúng và bị người khác bắt gặp, chàng nhìn Văn Quy Nguyên:

- Đệ bảo ta phải nói, là nói gì đây?

Du Thừa Phong cười bí ẩn:

- Bất Thông đệ không biết phải nói gì ư? Để ta giúp đệ! Trước hết đệ hãy nói về bộ pháp đã từng giúp đệ đôi lần đối đầu với lão Môn chủ Thần Bí môn! Sau đó đệ hãy nói những suy nghĩ của đệ giải thích nguyên nhân tại sao đệ dám nói với Tôn Nhất Bình đệ là người duy nhất biết cách khai mở nơi trọng địa cả Thiên Nhất Trang?

Chỉ cần nghe bao nhiêu đó cũng đủ cho Bất Thông mỉm cười và nhẹ nhõm lạ! Chàng nhìn mọi người:

- Hoá ra những ngày qua chư vị đã có thời gian bàn luận và có biện pháp đối phó với tình thế hiện nay?

Gia Cát Phàm chợt đảo mắt nhìn mọi người trước khi lên tiếng:

- Được rồi! Ta không cần nói những lời úp úp mở mở nữa! Không sai! Các phái đã bàn luận và dường như có cùng một ý nghĩ, sở học đang cất giấu ở Thiên Nhất Trang chính là sở học của vị Vô Danh Kỳ Nhân độ nào! Và bộ pháp kỳ ảo của người có phần khắc chế công phu bản lãnh của Môn chủ Thần Bí môn chắc chắn phải có liên quan đến vị kỳ nhân này! Người đã nghĩ như thế, đúng không?

Trước khi lên tiếng thừa nhận, Bất Thông hỏi Gia Cát Phàm:

- Dựa vào đâu chứ vị có suy nghĩ này?

Nào ngờ người lên tiếng giải thích chính là Bang chủ Cái Bang:

- Bọn ta buộc phải có suy nghĩ như thế từ khi phụ thân người bất ngờ bị ám hại, sau đó là mẫu thân người đưa người đến lưu ngụ tại Võ Di Sơn!

Chàng hồ nghi:

- Những điều này sao lại có liên quan?

Lão ăn mày mỉm cười:

- Theo lời phụ thân người nói, Thiên Nhất Trang được sáng lập cùng thời với sự xuất hiện của Vô Danh Kỳ Nhân! Và sau này, nhiều đời Trang chủ Thiên Nhất Trang dù đã cố gắng nhưng vẫn không thể khai mở trọng địa, chứng tỏ sự thất tung của Vô Danh Kỳ Nhân sau lần tử chiến với Ma Trung Tử phải có liên quan đến việc này. Việc mẫu thân người đưa người tìm đến Võ Di Sơn nhất định là do phụ thân ta cản dận! Người nghĩ ta nói đúng hay sai?

Đến bây giờ Bất Thông mới trao cho Văn Quy Nguyên vương lụa chàng đã tìm thấy trong Văn gia mật thất!

Cứ để cho Văn Quy Nguyên xem, chàng đồng dục nói với mọi người:

- Không sai! Vô Danh Kỳ Nhân chính là người khai sáng Thiên Nhất Trang! Công phu sở học của vị kỳ nhân này là do tìm thấy nơi ẩn tàng di học của Hà Lạc lão nhân, và nơi ẩn tàng được gọi là Thái Cực Động! Tuy chưa luyện đủ ba phần Hạ – Trung – Thượng từ Hà Lạc Thái Cực Đồ nhưng vì phải khẩn trương giúp võ lâm khử trừ họa Ma Trung Tử, Vô Danh Kỳ Nhân đã đến Võ Di Sơn cùng ác ma tử chiến.

Nói đến đây, chàng chợt chùng giọng:

- Rất tiếc, để diệt trừ Ma Trung Tử, Vô Danh Kỳ Nhân ngay sau đó phải mang nội thương nghiêm trọng! Việc quay về Thiên Nhất Trang để lưu lại di học trong mật thất là điều không thể! Do đó, tại hạ muốn chư vị hiểu minh bạch rằng, dù tại hạ có dịp lọt vào Văn gia mật thất nhưng ở đó quả nhiên không hề có di học của Vô Danh Kỳ Nhân!

Chàng càng nói quần hùng càng sững sờ! Và người sững sờ nhất không ai khác chính là Văn Quy Nguyên!

Văn Quy Nguyên buông roi vương lụa và nhìn Bất Thông trân trối:

- Chúng ta phải làm gì bây giờ đại ca, nếu không tìm được di học tổ truyền? Nhật vuông lựa, Du Thừa Phong xem qua, sau đó tuân tợ chuyển cho những người kế cận.

Phản ứng của những nhân vật được xem qua vuông lựa hoàn toàn giống phản ứng của Văn Quy Nguyên!

Chờ và chờ thật đúng lúc, Bất Thông chợt lên tiếng:

- Chư vị muốn biết chúng ta phải làm gì ư? Được, tại hạ xin nói! Chúng ta phải tợ cứu chúng ta trước khi trời cứu! Chính chư vị phải tận dụng và phát huy hết sở trường của chư vị! Tại hạ được biết Thiếu Lâm phái có đến bảy mươi hai tuyệt kỹ do Đạt Ma sư tổ lưu truyền, trong đó lợi hại nhất phải kể đến Đại Trận La Hán chưa hề có đối thủ!

Quay nhìn Vân Huyền đạo trưởng và Tuệ Đàn sư thái, chàng cao giọng:

- Võ Đang cũng có Kiếm Pháp Mai Hoa danh chấn giang hồ! Nếu kiếm pháp này mà được dùng với Mai Hoa Kiếm Trận, uy lực có lẽ chỉ kém La Hán Đại Trận đôi chút! Phần Nga My phái thì có Lục Hợp Kiếm Trận đã từ lâu cùng phái Võ Đang xưng nhị đại kiếm phái!

Gia Cát Phàm dường như cũng hiểu chủ ý của chàng là gì nên lập tức nói oang oang:

- Lời của Văn Trang chủ quả nhiên không sai! Thất đại phái chúng ta do trăm năm trước đã một lần bị Ma Trung Tử đánh bại, nên bây giờ nghe đến danh xưng này chúng ta đều nơm nớp lo sợ mất hết phí phách đại trượng phu! Gia Cát mỗ cũng muốn nói lên một nhận thức cho dù đây là sự nhận thức muộn màng!

Ngưng lời một lúc, Gia Cát Phàm thấy quần hùng có ý chờ đợi liền nói tiếp:

- Tại sao trăm năm trước chúng ta bị Ma Trung Tử đánh bại? Đó là vì y chỉ nhắm vào từng phái một và ra tay vào lúc các phái bất phòng! Bây giờ thì khác, chúng ta đang có sự hiệp lực của ít nhất bốn phái, đồng thời chúng ta có cơ hội để được chuẩn bị đủ đầy! Muốn đối phó với Thần Bí môn, chúng ta không phải không có năng lực! Chư vị nghĩ sao?

Hết bị Bất Thông khích động lại được nghe những lời nói hùng hồn của Gia Cát Phàm, hầu hết mọi người đến phấn khởi, phấn khích!

Và Bất Thông cùng chờ, chờ thật đúng lúc mới đồng dặc lên tiếng:

- Nếu chư vị thực sự đã có tự tin, theo tại hạ, chúng ta nên thành lập một liên minh! Và liên minh này phải gọi là Chánh Đạo Liên Minh Ngũ Kỳ Diệt Ác!

Gia Cát Phàm kinh ngạc:

- Sao chỉ có Ngũ Kỳ?

Chàng giải thích:

- Chư vị gồm bốn phái và một đại bang, tất cả là năm, tạo thành một Chánh Đạo Liên Minh, không phải là Ngũ Kỳ Diệt Ác hay sao?

Du Thừa Phong hoang mang, đưa tay chỉ Văn Quy Nguyên lại chỉ vào Bất

Thông:

- Thế còn Tu La Viện và Thiên Nhất Trang? Không lẽ cả hai muốn đứng ngoài Liên Minh Chánh Đạo?

Chàng mỉm cười:

- Đệ và Văn Quy Nguyên đương nhiên không thể đứng ngoài. Nhưng do đây là trách nhiệm bọn đệ phải báo thù cho Tu La Viện và Thiên Nhất Trang đâu có tư cách để kể là một trong Ngũ Kỳ!

Thấy Du Thừa Phong định nói nữa, chàng đưa tay ngăn lại:

- Còn điều này nữa đệ chưa kịp nói ra! Đó là ngay sau khi Liên Minh Chánh Đạo được thành lập, chư vị có thể chiếu cố lẫn nhau, đệ và Quy Nguyên có việc cần phải tạm xa chư vị!

Gia Cát Phàm gật đầu:

- Ta biết! Quy Nguyên đi tìm Thanh Hải Cung còn ngươi đi tìm Thái Cực Động. Đúng chứ?

Chàng gật đầu! Nhưng khi định nói Bất Thông đành phải chịu nhường cho Gia Cát Phàm nói trước:

- Do hành động của hai người cũng là vì việc diệt trừ Thần Bí môn như các phái nên trong Liên Minh này không thể thiếu phần của hai người!

Hướng về quần hùng, Gia Cát Phàm cao giọng, nói sang sảng:

- Gia Cát mỗ có một đề xuất, chức vụ Minh chủ và Phó Minh chủ Liên Minh Chánh Đạo sẽ do Văn Bất Thông và Văn Quy Nguyên đảm nhận! Chư vị nghĩ sao/

Đây là điều Bất Thông hoàn toàn không ngờ. Và quần hùng hầu như đều nhất loạt tán thành chủ ý của Gia Cát Phàm!

Thấy vậy, Bạch bang chủ bỗng chạm nhẹ vào người Gia Cát Phàm:

- Chưởng môn còn nhớ lời lão ăn mày này nói gì không? Bất Thông đâu có số làm ăn mày?

Gia Cát Phàm gật đầu:

- Văn bối cũng có cảm nghĩ như vậy nên đạo đó cũng không dám nhận Bất Thông làm truyền nhân! Hoá ra Bạch bang chủ đã tiên liệu tất cả từ trước!

Nghe rõ những lời này, Bất Thông mới biết đây là trách nhiệm mà chàng không thể thoái thác. Và trách nhiệm đó đã có từ lúc chàng tiếp nhận sở học của Bạch bang chủ!

Chàng vòng tay thi lễ với quần hùng:

- Chư vị đã tín nhiệm, tại hạ và xá đệ đương nhiên không thể khước từ!

Cũng không thể chậm, tại hạ và xá đệ lập tức lên đường, chư vị xin bảo trọng! Cáo biệt!

Vút! Vút!

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 30

Ân Tình Từ Phía Tu La Viện

Kết Minh Thanh Hải Thế Phân Khai

Chạy chưa được năm dặm, Bất Thông phải dừng lại khi nghe có tiếng gọi:

- Bất Thông! Chờ đã nào!

Văn Quy Nguyên thoáng kinh ngạc khi nghe Bất Thông hồi hải dặn:

- Nếu Hạ Uyển Nhu có hỏi về Khả Thuý Đình, đệ cứ để ta đối đáp!

Bất Thông vừa dứt lời thì người xuất hiện quả nhiên là Hạ Uyển Nhu!

Và câu hỏi của Hạ Uyển Nhu hoàn toàn không ngoài dự đoán của Bất Thông! Nàng hỏi nhưng hỏi như để quyết:

- Sao không thấy khả thất muội đi cùng người? Hay Thạch Bích Vân đã khiến người thay lòng đổi dạ, phụ bạc với thất muội?

Bất Thông dù đã dự đoán đúng câu hỏi của Hạ Uyển Nhu nhưng bị hỏi thế này thì hoàn toàn ngoài sở liệu của chàng!

Phải lúng túng một lúc chàng mới có thể đáp:

- Thuý Đình hiện là nghĩa nữ của Đồng tiên bối, thân mẫu của Quy Nguyên! Do chưa có lệnh của nghĩa mẫu, Thuý Đình đương nhiên không thể cùng đi với tại hạ!

Đưa mắt nhìn Văn Quy Nguyên, Hạ Uyển Nhu nghi ngờ:

- Y nói đúng hay sai, Văn thiếu hiệp?

Văn Quy Nguyên không thể không đáp lời:

- Đó là sự thật, gia huynh không hề dối gạt cô nương!

Hạ Uyển Nhu gật đầu và cười khẩy khi nhìn lại Bất Thông:

- Nếu đúng thì sao! Còn như không phải, có nghĩa là thất muội đã trao nhầm trái tim cho một kẻ phụ bạc, Hạ Uyển Nhu này nhất định không tha thứ!

Bất Thông cười nhạt:

- Cô nương nói cứ như giữa tại hạ và Thuý Đình đã thật sự có hôn ước! Lời nói này thật khó chấp nhận!

Hạ Uyển Nhu bỗng giận dữ:

- Dù ta biết là chưa hề có chuyện đó, nhưng người nghĩ như thế nào khi đã biết thất muội đã vì người không quản ngại đến sinh mạng? Tình ý của thất muội, không lẽ người không biết?

Bất Thông cau mặt:

- Thuý Đình dù có tình ý với tại hạ, không nên chỉ vì thế cô nương buộc tại hạ phải đáp ứng? Đây là đạo lý gì vậy, cô nương?

Hạ Uyển Nhu lạnh giọng:

- Không là đạo lý nào cả nhưng tự người phải có trách nhiệm! Trừ phi người lại muốn đi vào vết xe đổ của lệnh tôn!

Chàng tái mặt:

- Cô nương muốn ám chỉ vì điều gì? Sao cô nương giám xúc phạm đến người đã khuất là gia phụ?

Hạ Uyển Nhu chưa kịp đáp, bỗng có âm thanh tức tức vang lên:

- Lục sư tỷ đừng nói nữa! Có bức bách y, bất quá muội cũng lâm vào cảnh ngộ như nghĩa mẫu, cũng cảnh đồng sàng dị mộng mà thôi!

Bất Thông hốt hoảng:

- Kìa Thuý Đình! Sao cô nương bảo sẽ không lộ diện với diện mạo này?

Hạ Uyển Nhu cười lạnh:

- Vì ngõ thất muội không bao giờ lộ diện nên người mặc tình trăng gió với yêu nữ Thạch Bích Vân?

Tuy có phần áy náy vì khó xử trước sự bất ngờ của Thuý Đình nhưng Bất Thông vẫn phần nộ vì không thể chấp nhận những lời lẽ hàm ý miệt thị của Hạ Uyển Nhu. Chàng quát mắng:

- Cô nương nói năng nên giữ lời! Nếu không có Thạch cô nương giải cứu, tại hạ không thể chạy thoát khỏi Thiên Nhất Trang! Và nếu không có Thạch cô nương tận tình chữa trị, cánh tay tả của tại hạ đã bị phế bỏ rồi! Cô nương đừng vội võ đoán rồi có những lời lẽ hồ đồ về một người đáng được trân trọng là Thạch cô nương!

Hạ Uyển Nhu bĩu môi:

- Lời của người chỉ là phiến diện...

Văn Quy Nguyên xua tay ngăn lại:

- Cô nương sai rồi! Cánh tay của gia huynh thật sự đã bị thương tích trầm trọng, chính tại hạ cũng ngỡ gia huynh khó thể bình phục! Như vậy chứng tỏ những gì gia huynh vừa nói về Thạch Bích Vân đều đúng!

Hạ Uyển Nhu kinh nghi:

- Thiếu hiệp cũng tin như vậy sao?

Văn Quy Nguyên gật đầu:

- Đó là điều tại hạ tận mục sở thị, có lý nào lại không tin!

Nghe thế Bất Thông vội quay nhìn Khả Thuý Đình:

- Khả cô nương! Những tình ý cô nương dành cho tại hạ, tại hạ nhất mực cảm kích và hứa sẽ không quên những gì tại hạ đã hứa! Chỉ có điều tại hạ không hiểu, tại sao cô nương khản khoản xin tại hạ đừng để lộ tung tích của cô nương?

Nước mắt ngăn nước mắt dài, Khả Thuý Đình vừa sụt sùi vừa giải thích:

- Tiểu nữ vì không muốn lâm vào tình cảnh như nghĩa mẫu nên không đành lòng nhìn nghĩa mẫu càng lúc càng lún sâu vào hai chữ bất nghĩa! Ý tiểu nữ là...

Có cảm giác mơ hồ về một chuyện chẳng lành, Văn Quy Nguyên thật sự nôn nóng qua tiếng hỏi vội vàng:

- Gia mẫu đã có những hành vi gì để gọi là bất nghĩa?

Cũng có cảm giác như Văn Quy Nguyên, Bất Thông thoáng rung mình:

- Phải chăng tiền bối đã...

Khả Thuý Đình giương to hai mắt:

- Đã như thế nào? Dường như thiếu hiệp đã đoán biết sự việc?

Cuối cùng, chính Văn Quy Nguyên cũng đoán ra qua tiếng kêu xé lòng:

- Phải chăng gia mẫu đã cùng lão thất phu Điền Trung... Ôi ! Mẫu thân!

Khả Thuý Đình cúi mặt không dám nhìn vào mặt Quy Nguyên:

- Họ đã tình cờ gặp lại và nghĩa mẫu đã bị những lời đường mật quyến rũ!

Bây giờ họ...

Văn Quy Nguyên gầm lên:

- Lão thất phu hiện ở đâu? Ta không giết lão thì không làm người!

Thuý Đình thật sự sợ hãi:

- Sao thiếu hiệp muốn giết lão? Dẫu sao trước kia họ cũng đã là ý trung nhân của nhau, thiếu hiệp đâu thể ngăn cản họ?

Nhưng Văn Quy Nguyên vẫn gầm vẫn hét:

- Tuyệt đối không để họ thực hiện những hành vi hoàn toàn lỗi đạo với gia phụ! Họ đang ở đâu?

Thuý Đình sợ sệt trao cho Văn Quy Nguyên một mảnh giấy được xếp nhỏ:

- Lúc tiểu nữ có ý định bỏ đi, nghĩa mẫu có giao tiểu nữ vật này bảo là trao cho thiếu hiệp!

Văn Quy Nguyên chớp lấy và mở ra xem thật nhanh! Và thật bất ngờ, Văn Quy Nguyên vừa lao đi vừa hét:

- Ta phải ngăn họ lại! Ta nhất định phải ngăn họ lại!

Vút!

Bất Thông quá lo lắng định đuổi theo. Nhưng chàng vẫn đứng yên sau đó hỏi Thuý Đình:

- Cô nương có xem qua nội dung của mảnh giấy đó?

Thuý Đình gật đầu:

- Tiểu nữ có đọc qua! Đại ý, họ đã định ngày cùng nhau báỉ đường!

- Báỉ đường? Lúc nào? Ở đâu?

Thuý Đình lắc đầu:

- Tiểu nữ không rõ thời gian! Còn địa điểm là ở Tu La Viện!

Chàng rung mình thầm đoán biết ý đồ của Điền Trung khi chọn Tu La Viện làm địa điểm cùng Đồng Hoàng Yến báỉ đường!

Đưa mắt nhìn dõi theo bóng dáng của Văn Quy Nguyên đang khuất dần Bất Thông đáp khi nghe Thuý Đình hỏi:

- Thiếu hiệp không đuổi theo y?

- Không! Chính Nguyên đệ phải tự mình quyết định! Và nếu phải động thủ, Nguyên đệ hiện giờ có thừa năng lực đối phó! Tại hạ không tiện xen vào! Quay người lại, chàng dặn họ:

- Nếu nhị vị định quay lại chờ lệnh sư, tạm thời đừng nhắc đến chuyện của Nguyên đệ! Cáo biệt!

Vút!

Chạy được một lúc chàng tự trách thầm:

" Sao ta chạy cứ như muốn chốn chạy Thuý Đình? Phải chăng trước kia phụ thân cũng vậy, cũng vội vàng rời xa Tu La Viện để đến với mẫu thân mới chính là người phụ thân thương yêu? Còn ta, ta yêu ai? Thuý Đình? Thạch Bích Vân? Hay Hồ Bạch Cúc?"

Chợt nhớ đến Hồ Bạch Cúc, Bất Thông mơ hồ nhận ra có sự khả nghi về thời điểm đã được Điền Trung chọn làm cơ hội gặp lại Đồng Hoàng Yến!

" Phải chăng đang lúc này là lúc Điền Trung được rảnh tay? Có phải vì lão Môn chủ Thần Bí môn đã có kế sách khả dĩ có thể tiêu diệt Thanh Hải Cung ngay trong lúc này? Kế sách đó phải chăng là lão đã có sự hỗ trợ ngầm ngầm của Kiều Toàn và lão cho thời cơ tiêu diệt Thanh Hải Cung đã đến?"

Không thể không tin vào nhận định này, Bất Thông vội tăng cước lực, quyết nhanh chóng tìm đến chỗ Thanh Hải Cung đang lưu ngụ!

Vút!

Bất Thông đến tuy không muộn nhưng tình thế của Thanh Hải Cung thật khó vãn hồi!

Giữa những trận chiến đang tiến dần đến hồi kết cục, khắp chiến trường đầy đầy những thi hài đầm máu của hơn ba mươi người đều vận y phục màu xanh!

Môn nhân Thanh Hải Cung đã bị huỷ diệt gần như trọn vẹn, chỉ còn lại Hồ Bạch Cúc, Mộ Dung Quang và hai nhân vật khác! Bốn người bọn họ phải khó khăn lắm mới kéo dài cục diện được đến lúc này! Bởi đối thủ của họ là lão Môn chủ Thần Bí môn và Kiều Toàn.

Một mình Hồ Bạch Cúc tuy thừa năng lực trừng trị kẻ phản bộ nhưng Mộ Dung Quang và hai nhân vật kia lại không thể chống đỡ sức tấn công ào ạt của lão Môn chủ Thần Bí môn!

Ngược lại, nếu Hồ Bạch Cúc lao qua bên kia để giúp Mộ Dung Quang thì chính nàng phải khôn đốn do không phải là đối thủ của lão Môn chủ! Một trong hai nhân vật Thanh Hải Cung còn lại không đủ lực diệt Kiều Toàn! Họ đành phải giữ mãi thế giằng co đầy bất lợi, do chân lực của họ càng lúc

càng kiệt quệ!

Bất Thông sau khi lượng định tình hình lập tức lao vào nhập cuộc!

Đầu tiên, chàng cố tình nói lớn để gây phấn khích cho bốn người Hồ Bạch Cúc:

- Cung chủ nghĩ sao nếu Bất Thông này tự ý xen vào nội tình của quý cung?

Ha... ha...

Vút!

Hỏi cho có hỏi, Bất Thông tuy đang cười nhưng đã bắt đầu xuất lực vào

Kiều Toàn:

- Mỗi hận đã một lần giam hãm nay Bất Thông xin được hoàn trả! Tiếp chiêu!

Ào... Ào...

Kiều Toàn do vẫn ngờ Bất Thông chỉ có bản lĩnh như trước nên vẫn đứng vững:

- Người muốn rửa hận hay lại phải nạp mạng? Hãy xem Quỷ ảnh Công phu!

Ào... Ào...

Đến lúc này mới có tiếng Hồ Bạch Cúc vang lên:

- Người đến thật đúng lúc! Bồn cung chủ chấp nhận sự tiếp trợ của người như đã từng tiếp trợ! Hãy cố lên nào! Đánh!

Vù...

Không riêng gì Hồ Bạch Cúc phấn khích, hai nhân vật kia như đã được Mộ Dung Quang nói về chàng nên tất cả bọn họ đều tăng thêm dũng lực! Họ tận lực phát chiêu:

- Đỡ!

- Phản đòn, đỡ!

Kiều Toàn phải bắt ngờ sau tiếng chạm kinh vang lên.

Ầm!

- Tiểu tử ngươi sao bỗng nhiên có nội lực thâm hậu?

Bất Thông cười dài:

- Nào phải chỉ có như thế! Xem đây!

Vút!

Chàng thi triển Thái Cực Huyền Ảo bộ và một chương Hà Lạc Huyền Ảo liền bắt ngờ lao ập vào Kiều Toàn.

Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân của Kiều Toàn quả nhiên phải giảm dần sự lợi hại! Lão quát lên inh ỏi:

- Cầu tiểu tử muốn chết!

Ào... Ào...

Bất ngờ Bất Thông quát:

- Xem ám khí!

Chàng vờ hất mạnh tả thủ!

Kiều Toàn vừa dịch bộ để lo tránh né thì Bất Thông bật cười ngạo nghễ:

- Trúng! Ha...ha...

Ào...

Ầm!

Bị Bất Thông lừa đến phải bị quật trúng một kinh, Kiêu Toàn phải lão đảo hồi bộ!

Bất Thông bật lao thẳng vào lão:

- Xích dương trường đỡ!

Ào... Ào...

Tức giận đến đỏ mặt, Kiêu Toàn trợn to hai mắt:

- Tiêu tử quá giáo hoạt! Xem chiêu!

Vù... Vù...

Ào...

Ầm!

Thán phục lão vì lão xem ra hãy còn nhiều nội lực, Bất Thông vừa chao người lập tức chuyển dịch theo Thái Cực Huyền Ảo Bộ.

Vút!

Bất ngờ chàng nghe tiếng rít căm phẫn của lão Môn chủ Thần Bí môn vang bên tai:

- Người phải chết! Hãy xem Quỷ Ảnh Trảo Đoạt Hồn!

Vụt!

Chàng thất kinh đến phải dịch chuyển liên tiếp nhiều bộ vị.

Vút! Vút!

Tuy nhiên...

Ầm!

Bị trúng một chiêu của lão Môn chủ, Bất Thông bàng hoàng kinh khiếp trước võ học thượng thừa của đối phương!

Và chàng thêm lo sợ khi thanh âm của lão cứ bám theo sát sạt:

- Võ học ở Văn gia mật thất đâu? Người không dùng phải chăng vì người chưa học được? Hãy đỡ!

Vụt! Vụt!

Nhìn bóng trảo chập chùng, Bất Thông dù biết là không thể nhưng vẫn tiếp tục vận dụng Thái Cực Huyền Ảo Bộ để hi vọng toàn mạng!

Vút! Vút!

Nhưng tiếng chấn kinh vẫn vang lên.

Ầm!

Huyết khí nhưng nhờ đó Bất Thông đã biết chàng chạy là thất sách. Nên khi có tiếng quát lạnh lùng của lão Môn chủ vang lên:

- Đã đến lúc phải nạp mạng rồi! Đỡ!

Vù... Vù...

Với cảm nhận vừa có, Bất Thông lập tức vận dụng đủ Thái Cực Huyền Âm Bộ và Hà Lạc Huyền Áo Chưởng.

Vút!

Ào... Ào...

Nhờ vậy, dù tiếng chạm kinh vẫn phải vang lên nhưng đó là tiếng chạm giữa chưởng và chưởng, hoá giải bớt uy lực lợi hại từ Quỷ Ảnh công phu của lão Môn chủ! Bất Thông không bị mất mạng như lão môn chủ vừa bảo, mà chàng còn làm lão phải kinh ngạc:

- Hừ! Quả nhiên là Hà Lạc Thái Cực công phu! Vậy ngươi càng đáng chết! Đờ!

Vù... Vù...

Chàng tuy chưa phải đối thủ của lão nhưng chàng vẫn mừng thầm! Thứ nhất, công phu của Hà Lạc lão nhân là khắc tinh của Quỷ Ảnh công phu. Bằng chứng trăm năm trước tuy Vô Danh Kỳ Nhân chưa luyện đủ ba phần, Hạ, Trung, Thượng của công phu Hà Lạc nhưng vẫn có thể đả bại và diệt trừ Ma Trung Tử. Từ nãy giờ vừa do khiếp sợ vừa do không đủ hiểu biết chàng đã lăm lăm khi cứ lo nhảy tránh. Do đó chàng mới bị lão Môn chủ hai lần nhờ vào Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân quật cho chàng hai trảo đến thất điên bát đảo! Thứ hai, công lực của chàng giờ đã tăng tiến nhờ vào hạt Thiên Niên Tuyết Liên Tử nên may còn duy trì tính mạng và đang có hi vọng cùng lão Môn chủ kéo dài cục diện! Giả như sau này chàng vào được Thái Cực động là nơi Hà Lạc lão nhân có lưu lại công phu võ học, nếu chàng luyện đủ ba phần Hạ, Trung, Thượng của Hà Lạc công phu, việc diệt trừ lão môn chủ Thần Bí môn là điều hoàn toàn có thể!

Phấn khích, Bất Thông từ đó không hề giám khinh suất vận dụng các môn công phu khác. Chàng toàn tâm toàn ý dồn Thái Cực Huyền Âm Bộ và Hà Lạc Huyền Áo Chưởng, để cùng lão Môn chủ Thần Bí môn duy trì cục diện ở thế giằng co!

Bất Thông chủ động quát:

- Đã mấy lần lão định giết ta, nhưng lão nào có thực hiện được! Hãy chờ Hà Lạc Huyền Áo Chưởng!

Vút!

Vù... Vù...

Lời của chàng làm cho lão môn chủ động nộ đến phát cuồng:

- Liệu ngươi duy trì được bao lâu, tiểu tử? Nạp mạng nào!

Ào... Ào...

Ầm!

Chàng cũng đang tự hỏi như vậy, chàng sẽ phải duy trì đến bao lâu nếu tình thế vẫn kéo dài?

Đúng lúc đó, tiếng thét thịnh nộ của Hồ Bạch Cúc chọt vang lên:

- Thất phu phản bội! Hãy xem Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ đoạt mạng ngươi!
Viu... Viu...
Và rồi tiếng gầm của Kiều Toàn phải vang lên làm cho Bất Thông vui mừng có tác dụng làm cho lão Môn chủ phải nao núng:
- Hồ Bạch Cúc! Hự! Ta quyết không quên mối hận này!
Ầm!
Lão môn chủ nao núng cũng phải vì đã đến lượt lão là đối tượng cho Hồ Bạch Cúc nhắm vào:
- Cả lão nữa! Hãy đỡ Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ!
Viu... Viu...
Đang dồn toàn bộ chân lực vào việc trừ khử Bất Thông, sự xuất hiện thêm nữa của Hồ Bạch Cúc khiến lão Môn chủ phải cười lên thống hận:
- Được lắm! Kể từ nay giữa Thần Bí môn và Thanh Hải Cung quyết một mất một còn! Bọn ngươi đừng mong toàn mạng! Ha...ha...
Vút!
Lão dịch người tạt bộ sau đó bất ngờ động thân lao đi mất dạng!
Không cam tâm, Hồ Bạch Cúc cố sức đuổi theo:
- Sao lão chạy? Hãy đỡ!
Viu...
Nhưng do công phu nội lực của lão môn chủ cao thâm hơn, chỉ pháp của Hồ Bạch Cúc gần như vô hại đối với lão!
Bất Thông nhìn theo lão, sắc mặt vẫn còn hiện nguyên nổi kinh hoàng:
- Lão ta quả nhiên quá lợi hại! Hà...
Hồ Bạch Cúc nghe thế mới thần thờ nhìn lần lượt vào thi thể của những môn nhân Thanh Hải Cung:
- Nếu lão luyện được Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ, mức độ lợi hại của lão không chỉ có bấy nhiêu! Không ngờ bốn cung lại lâm phải đại nạn này! Hà...
Bất chợt, Mộ Dung Quang từ phía xa chạy về:
- Cung chủ! Kiều Toàn đã được tên Môn chủ quý quái kia đưa đi! Thuộc hạ không giám đuổi theo!
Nghe thế, Bất Thông mới biết lão Kiều Toàn khi nãy đã kịp bỏ chạy, chưa bị Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ của Hồ Bạch Cúc khu xử!
Hồ Bạch Cúc đưa mắt nhìn Mộ Dung Quang:
- Trường lão không đuổi theo cũng đúng! Ta đang sợ, nếu để lão Môn chủ bắt được, Thanh Hải Cung nhất định không còn cơ hội khôi phục, chứ đừng nói đến việc báo thù!
Nghe nàng nói với sắc diện chán nản, Bất Thông kinh ngạc:
- Cung chủ nói đến khôi phục có vẻ như toàn bộ nguyên khí của quý cung...
Nàng gật đầu, thú nhận một sự thật phũ phàng:
- Không sai! Nguyên khí của bốn cung gần một trăm năm trở lại đây hầu

như đã bị những hạng người có tâm địa phản phúc làm cho kiệt quệ. Những người đã theo ta vào Trung Nguyên lần này và vừa bị hạ sát chính là lớp môn nhân cuối cùng của bốn cung! Muốn khôi phục lại như trước e phải mất không dưới mười năm, với điều kiện những kẻ phản phúc kia hoặc bị tiêu diệt hoặc đừng quấy nhiễu bốn cung! Nhưng hai vấn đề này, điều nào cũng là nan giải, thật khó thực hiện hoặc mong đợi!

Trong khi Mộ Dung Quang và hai nhân vật kia đang lo thu thập và an táng cho những người xấu số, Bất Thông nhân cơ hội vội hỏi Hồ Bạch Cúc:

- Ma Trung Tử, nhân vật được lão Môn chủ kia gọi là tổ sư gia, trăm năm trước cũng là người Thanh Hải Cung?

Nàng thờ dài:

- Không chỉ là môn nhân, đó chính là người đã được chọn trước làm môn chủ bốn cung!

Chàng giật mình:

- Vậy tại sao Ma Trung Tử...

Nàng nhìn chàng:

- Thiếu hiệp đã tưởng lão làm phản vì muốn chiếm đoạt cương vị cung chủ? Nếu chỉ có thế, lão đâu đã bị gán cho hai chữ phản nghịch? Chính lão muốn xua Thanh Hải Cung vào chỗ ắt phải bị huỷ diệt nên bốn cung phải tước quyền làm cung chủ của lão! Thiếu hiệp thử đoán lão muốn gì?

Bất Thông chỉ ngờ ngợ nên lời nói còn có phần dè dặt:

- Có phải Ma Trung Tử còn có dã tâm lớn hơn, lão không thích chí làm một cung chủ của một Thanh Hải Cung vốn ở nơi xa xôi?

Nàng gật đầu:

Thiếu hiệp đoán đúng rồi! Mục đích của lão là muốn độc bá võ lâm Trung Nguyên! Khi lão manh nha ý đồ này, đã có nhiều người khuyên ngăn, nhưng càng khuyên ngăn lão càng thêm ngông cuồng! Lão bảo ở võ lâm Trung Nguyên không hề có môn phái nào xứng là đối thủ của bốn cung! Và dù biết đó là sự thật, nhưng bốn cung vì không muốn gây công phẫn, phạm đến đất trời nên phải quyết liệt phết truất lão!

Khẩu ngữ của nàng làm cho chàng bất phục! Chàng buột miệng bảo:

- Nhưng cuối cùng, Ma Trung Tử cũng bị một nhân vật ở võ lâm Trung Nguyên đánh bại! Đó là vì lão quá ngông cuồng nên quên câu thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân!

Sắc diện mỉa miêu của Hồ Bạch Cúc đột nhiên sa sầm:

- Điều này ta đã từng nghe! Nhưng thiếu hiệp có thể cho ta biết nhân vật nào có đủ bản lĩnh đã bại Quỷ Ảnh công phu của bản cung?

Chàng đáp lại mập mờ:

- Tại hạ chỉ nghe nói đó là một nhân vật tự xưng là Vô Danh kỳ nhân!

Nàng lẩm bầm:

- Vô Danh Kỳ Nhân? Một danh xưng thoạt nghe thì rất khiêm tốn nhưng thật ra lại hàm chứa sự cao ngạo ngút trời! Hừ! Kỳ nhân!

Chàng lo ngại

- Như cung chủ không tin đã từng có nhân vật như vậy?

Nàng trầm giọng:

- Ma Trung Tử đã bị tiêu diệt, đó là một sự thật quá rõ sao ta lại không tin?

Nhưng ta không tin là không tin ở điểm khác!

Chàng nôn nao hỏi:

- Là điểm gì?

Nàng bảo:

- Nếu Ma Trung Tử trước khi vào Trung Nguyên gây hoạ kịp luyện Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ ta hoàn toàn không tin vị Vô Danh Kỳ Nhân nào đó có đủ bản lĩnh để làm điều đã làm!

- Cung chủ có ý bảo công phu của Vô Danh Kỳ Nhân không thể đối phó nổi Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ?

Nàng quả quyết:

- Đúng vậy! Nếu vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân chỉ có thể làm cho đối phương rối loạn nhãn quang thì Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ sẽ khiến cho đối phương không thể nào nhận định được phương hướng phát kinh! Đối phương sẽ chết mà không hiểu tại sao lại chết!

Chàng càng thêm bất phục nhưng chỉ giám nói bằng quơ:

- Đáng tiếc lão Môn chủ không thể biết tuyệt kỹ này, bằng không...Hừ!

Hồ Bạch Cúc nghi ngờ:

- Bằng không thì sao? Như thiếu hiệp muốn ám chỉ người thừa kế sở học của Vô Danh Kỳ Nhân đã xuất hiện và người này không hề sợ tuyệt kỹ của bản cung, Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ?

Chàng giật mình và thầm trách là không biết tự chủ, đã để lộ một điều không để lộ, nhất là để lộ cho một cung chủ Thanh Hải Cung như Hồ Bạch Cúc!

Chàng đáp lại mập mờ:

- Đó là tại hạ tự nghĩ như thế!

Nàng đột nhiên cười nhẹ:

- Ta lại nghĩ khác! Nhất định người này đã xuất đầu lộ diện! Và nếu là vậy, thì...

Chàng hốt hoảng:

- Thì thế nào? Cung chủ đừng nói là sẽ cùng người đó thử tài cao hạ hạ nha?

Nhưng Hồ Bạch Cúc lại nói đúng điều chàng đang lo sợ:

- Sao lại không? Đó là điều ta muốn và sẽ không ai ngăn cản được ta!

Bối rối tột độ, Bất Thông chỉ muốn nàng phải quên đi ý tưởng kỳ quái này nên vội lảng sang chuyện khác:

- Sau đây, cung chủ định làm gì? Quay về Thanh Hải Cung hay phải tìm và

trừng trị Kiều Toàn?

Nàng nhìn những lăm mồm vừa được Mộ Dung Quang đáp vội:

- Họ chết thảm như thế, ta là Cung chủ của họ có lý nào để họ chết mà không nhắm mắt!

Chàng chợt đề xuất:

- Sau lần này nhất định Kiều Toàn sẽ đầu nhập Thần Bí môn! Các phái võ lâm Trung Nguyên vừa cùng nhau lập một liên minh để đối phó với Thần Bí môn, nếu cung chủ không ngại và cũng có ý định như thế...

Hồ Bạch Cúc lập tức cắt ngang:

- Họ liên minh thì kệ họ! Ta hoặc không liên minh với ai, hoặc chỉ liên minh với một người.

Chàng lại có thêm một nỗi lo sợ khác:

- Cung chủ muốn nói...

Nàng mỉm cười với chàng:

- Chính thiếu hiệp! Vì chẳng phải giữa chúng ta đã có hai lần kết minh và đều có kết quả sao?

Lúc đó, Mộ Dung Quang kịp đến gần và đã nghe Hồ Bạch Cúc nói lời này!

Lão hớn hờ bảo:

- Cung chủ nói không sai! Cứ như là duyên nợ, hai lần bốn cung lâm nạn là hai lần được thiếu hiệp xuất hiện tiếp trợ! Có vẻ sự kết minh giữa bốn cung và thiếu hiệp càng về sau càng thuận lợi!

Nhìn hai nhân vật kia đang đến gần, Hồ Bạch Cúc hoan hỉ dẫn tiến:

- Nhị vị trưởng lão! Đây là Bất Thông Thiếu hiệp ta đã có lần nhắc đến!

Quay sang chàng, nàng vẫn tươi cười:

- Họ là bào huynh bào đệ, một người là Đoàn Nhất, một người là Đoàn Nhị, cùng là trưởng lão bốn cung!

Đoàn Nhất lớn tuổi hơn liền tiến lên:

- Huynh đệ mỗ không những đã nghe mà còn vừa được mục kích khí phách hơn người của thiếu hiệp! Thật trăm nghe không bằng một thấy!

Bất Thông nghĩ thầm, muốn tiêu diệt Thần Bí môn không thể không cần đến bốn người còn lại của Thanh Hải Cung! Và nếu họ không muốn có sự kết minh với các phái thì chàng đành phải nhân nhượng họ! Chàng mỉm cười:

- Được quý cung xem trọng tại hạ cứ hồ thẹn là không xứng! Nhưng vì muốn cùng quý cung lo việc đối phó với Thần Bí môn, tại hạ đành muối mặt nhận lời khen tặng của chư vị. Đã thế này, tại hạ mạo muội nêu ra một chủ kiến, quý cung tạm thời theo chân tại hạ! Để khi tin này tới tai lão Môn chủ, lão phải tự xuất đầu lộ diện!

Hồ Bạch Cúc như chỉ chờ có thế là lập tức tán đồng:

- Một chủ kiến thật hay! Ta tán thành!

Chính lúc này Bất Thông không thể không nhìn thấy những ánh mắt ý nhị của ba người Mộ Dung Quang đang nhìn nhau! Cứ như họ đã biết trước thế nào cung chủ của họ cũng phải tán đồng, bất luận ý kiến của Bất Thông như thế nào!

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 31

Những Lầm Lẫn Dẫn Đến Muộn Màng

Người Gần Tâm Gần Một Liên Minh

Dù đang mệt mỏi vì phải chạy một đoạn đường khá xa nhưng khi chạm mặt, Mộ Dung Quang vẫn vội vàng bẩm báo:

- Những dự đoán của thiếu hiệp đều lầm lẫn! Nơi mà thiếu hiệp gọi là Tu La Viện cho đến giờ vẫn là nơi hoang tàn đổ nát, không có lấy một bóng người! Không như Hồ Bạch Cúc, Đoàn Nhất và Đoàn Nhị đang nhẩn nha vì sự lầm lẫn của Bất Thông khiến Mộ Dung Quang phải đi không về không! Bất Thông đột nhiên mỉm cười:

- Tuy là lầm lẫn nhưng qua đó tại hạ đã biết tại sao những ngày qua không thấy lão Môn chủ xuất hiện!

Hồ Bạch Cúc ngạc nhiên:

- Lão có điều bận tâm khác cần phải gấp rút đối phó, hơn là phải đối phó với chúng ta?

Chàng gật đầu:

- Không sai! Và lần này nếu tại hạ không lầm lẫn nữa thì lão đang phải đương đầu với Liên Minh Chánh Đạo như tại hạ đã nói cho Cung chủ nghe!

Hồ Bạch Cúc suýt phì cười khi đưa ra một nhận định:

- Một Liên Minh Chánh Đạo như lời thiếu hiệp, ta e chưa đủ làm cho lão bận tâm!

Với ý định là làm cho Hồ Bạch Cúc bớt sự khinh thị về các võ phái Trung Nguyên nên Bất Thông cứ thản nhiên bảo:

- Có thể sẽ không như Cung chủ nghĩ. Trái lại đây chính là cơ hội giúp quý cung tiêu trừ mọi lo âu về lão Môn chủ và Kiều Toàn! Mọi người cứ theo tại hạ sẽ biết!

Họ lại đi như mười ngày vừa qua, họ đã đi theo Bất Thông.

Thấy sự quả quyết của chàng, Hồ Bạch Cúc tuy đi theo nhưng vẫn tìm cách

dò hỏi:

- Này, hay thiếu hiệp thấy sự hiện diện của người đó nên mới bảo lão Môn chủ phải bận tâm đương đầu?

Chàng vờ hỏi lại:

- Cung chủ ám chỉ người nào?

Nàng ngoe nguẩy:

- Còn ai nữa ngoài kẻ đã tiếp nhận hết di học của Vô Danh Kỳ Nhân? Trừ y còn ai đủ khiến lão Môn chủ bận tâm?

Chàng lắc đầu nguầy nguậy:

- Ở Liên Minh Chánh Đạo hiện giờ không hề có người nào như Cung chủ vừa nói!

- Thật không? Sao thiếu hiệp biết?

Chàng cười nhẹ:

- Cứ đến rồi Cung chủ sẽ biết!

Thái độ úp úp mở mở của chàng khiến Hồ Bạch Cúc giận dữ! Từ đó, nàng cứ lảng lảng đi theo chàng, tịnh không nói, không hỏi một lời nào nữa!

Nhưng, không hiểu sao những lúc gần đây mọi suy đoán của chàng đều lầm lẫn và những lầm lẫn dễ dẫn đến tai họa.

Đang đi, chàng hốt nhiên kêu thất thanh khi thất thanh khi nhìn thấy ở phía trước đang có một thân hình cứ một bước là lão đảo vấp ngã một cái:

- Thạch Bích Vân?

Đã nhận ra đó là một nữ nhân, Hồ Bạch Cúc càng thêm chau đôi mày liễu khi nghe Bất Thông gọi ra tính danh đó với vẻ quá mật thiết! Vì thế, cả Hồ Bạch Cúc cũng phải vội vàng chạy đến như Bất Thông đang hối hả chạy đến. Và Hồ Bạch Cúc phải sa sầm nét mặt khi nhìn thấy nữ nhân nọ thân nhiên lả đúng vào vòng tay Bất Thông, ngay lúc chàng kịp đến.

Không những thế, Hồ Bạch Cúc còn nghe Bất Thông cứ quá mức quan tâm khi dôn dập hỏi nữ nhân kia:

- Bích Vân! Điều gì đã xảy ra? Có phải lệnh tôn đã gặp nguy hiểm? Và có phải tất cả đều do Tôn Nhất Bình?

Thạch Bích Vân đã quá kiệt lực! Lời của nàng chỉ là lời thêu thào đứt đoạn:

- Hấp Nguyên... Lão đã dùng Hấp Nguyên... Gia Phụ đã... bị lão sát hại...

Bất Thông vội đặt nàng xuống và quay qua Hồ Bạch Cúc:

- Cung chủ có thể vì tại hạ ban cho Thạch cô nương một hoàn linh đan Trần Nguyên Đan.

Không nói không rằng, Hồ Bạch Cúc ném cho chàng một hoàn linh đan Trần Nguyên.

Vừa nạp linh đan cho Bích Vân, Bất Thông vừa truyền cho nàng ít chân nguyên nội lực!

Chàng vội hỏi khi thấy Thạch Bích Vân có phần lại sức:

- Còn Sa Hồng Cát, Hoa Vô Sắc họ đã như thế nào?
 Thạch Bích Vân nhìn chàng bằng ánh mắt cảm kích:
 - Họ phục tùng Tôn Nhất Bình nên tạm thời Tôn Nhất Bình còn dùng họ!
 Chàng gật đầu và lại hỏi:
 - Ai đã hại cô nương? Cũng là Tôn Nhất Bình ư?
 Nàng lắc đầu, đáp thật khê:
 - Chân nguyên thì bị Tôn Nhất Bình chiếm đoạt, còn thương tích và những cái khác... Không phải lỗi!
 Chàng hoang mang:
 - Cô nương đã bị tước đoạt hết chân khí, kẻ nào nhẫn tâm vẫn tiếp tục ra tay hành hạ cô nương?
 Lúc đó, có tiếng quát đặc ý vang lên:
 - Là ta! Người hỏi phải chẳng có ý báo thù cho tiện tỳ?
 Chàng quắc mắt nhìn ba bóng người vừa xuất hiện:
 - Là một mình Địch Hành người hay có cả hai tên kia nữa?
 Địch Hành vung vẩy ngọn trường tiên:
 - Một mình ta vị tất đối phó nổi. Hỏi làm chi ba người! Ha... ha...
 Mộ Dung Quang đương nhiên không chịu nổi chàng cười này có Địch Hành!
 Lão lao vọt ra:
 - Hà hiếp nữ nhân lại là một nữ nhân không còn công phu chân lực, người...
 Bất ngờ có tiếng quát của Bất Thông vang lên khiến Mộ Dung Quang phải dừng lại:
 - Lùi lại nào, tiền bối!
 Thấy Mộ Dung Quang đã đứng lại, chàng nói thêm:
 - Hãy để bọn chúng cho tại hạ xử trí! Tiền bối bắt tất phí tâm!
 Tuy nói vậy nhưng chàng vẫn cứ thản nhiên ở bên cạnh Thạch Bích Vân!
 Chàng hỏi nàng:
 - Cả ba tên đều ra tay?
 Nàng gật đầu:
 - Địch Hành là chính hung, còn hai gã kia là a tòng!
 Chàng cười lạt:
 - Cô nương muốn tại hạ xử chúng như thế nào?
 Nàng biến sắc:
 - Chúng đã được Tôn Nhất Bình thu làm đệ tử.
 Chàng cười thành tiếng:
 - Tại hạ không quan tâm đến điều đó!
 - Chúng đã dùng Hấp Nguyên Đại Pháp để tước đoạt chân nguyên nội lực của lũ sư đệ chúng!
 Chàng gằn giọng:
 - Như vậy tội càng thêm nặng!

- Chúng còn luyện Xích Dương Chưởng!

Chàng mắt lộ hung quang:

- Chúng sẽ nhận được sự trừng phạt từ chính công phu đó!

Lúc đó, Dịch Hành vì quá phần nộ khi phải nghe mãi lời khinh miệt của chàng, y vùng trường tiên quật đến:

- Người chớ quá ngông cuồng! Đỡ!

Vèo...

Bất Thông lừ mắt, không cho Hồ Bạch Cúc hay bất cứ ai ra tay!

Và lừ mắt như vậy, chàng nghiêng đầu chấp nhận một roi của Dịch Hành vào lưng, vì chàng đang hỏi Bích Vân:

- Cô nương vẫn chưa nói, muốn tại hạ trừng trị chúng như thế nào?

Chát!

Thấy chàng thân nhiên hứng chịu một roi, Hồ Bạch Cúc bắt đầu mắt lộ hung quang! Nhưng nàng và cả ba người Mộ Dung Quang đều phải chấp nhận nhượng bộ kia cho Bất Thông. Vì họ vừa nghe Thạch Bích Vân hét:

- Giết chúng! Chúng đã thay nhau chiếm đoạt trinh tiết của muội!

Như một tia chớp, Bất Thông lao vút về phía Dịch Hành!

Vút!

Và một tiếng găm kinh thiên động địa lập tức vang lên từ cái miệng đang há thật to của chàng:

- Dịch Hành, tên dâm tặc vô sỉ! C...h...ế...t....!

Thấy chàng lao đến, Dịch Hành vì đã có sự chuẩn bị nên cứ nhếch môi giễu cợt! Tuy nhiên nụ cười của y phải biến mất, thay vào đó là tiếng kêu kinh hoàng:

- Xích Dương Chưởng?

Lập tức y ném bỏ trường tiên, đưa song thủ về phía trước, miệng hét vang:

- Ta cũng có Xích Dương Chưởng cho ngươi! Đỡ!

Ào... Ào...

Ầm!

Hự!

Bất Thông cười nhạt khi thấy Dịch Hành chỉ bị chân lùi mà chưa chết:

- Khá lắm! Hấp Nguyên Đại Pháp quả nhiên đã giúp ngươi nhiều! Ha... ha...

Vút!

Đột nhiên bóng nhân ảnh của chàng biến mất khiến Dịch Hành thất kinh:

- Người không dám đường đường giao chiến ư?

Chàng xuất hiện ngay bên tả y:

- Người không xứng! Đỡ!

Ào... Ào...

Bị Bất Thông quật chưởng quá bất ngờ, Dịch Hành hốt hoảng tìm cách tránh chiêu, nhưng...

Vút!

Bất Thông lại xuất hiện ngay trước mắt y với chưởng Xích Dương tận lực bình sinh:

- Nằm xuống!

Ào... Ào...

Ầm!

Phùng...!

Toàn thân Địch Hành lập tức phát hoả! Y kêu thảm thiết:

- A... A...

Hai tên còn lại cả kinh, cùng một lúc lao vào chàng:

- Tiểu tử quá ác độc! Đỡ!

- Người phải chết!

Ào... Ào...

Nhìn chúng từ hai phía cùng thi triển Xích Dương Chưởng, Bất Thông mỉm cười và bất ngờ vút lên không.

Vút!

Trong khi hai gã kia vô tình quật kinh vào nhau, từ bên trên Bất Thông quát âm lên:

- Kẻ phải chết chính là lũ dâm tặc bọn ngươi! Đỡ!

Ào... Ào...

Chưởng quật xuống của chàng cũng là Xích Dương Chưởng! Với những luồng nhiệt khí nóng hừng hực có từ ba chưởng Xích Dương, hai gã nọ vô hình trung tự cho đầu vào chỗ chết.

Ầm! Ầm!

Phùng! Phùng!

- A... A...

- A... A...

Nhìn ba ngọn đuốc sống cứ chốc chốc gào lên bi thảm, Hồ Bạch Cúc vì bất nhẫn phải phát tay phát ba ngọn chỉ kinh Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ về phía chúng.

Viu...

Oa...! Oa...! Oa...!

Tuy nhìn thấy nhưng Bất Thông vẫn không can ngăn! Chàng tiến lại gần Thạch Bích Vân:

- Chúng đã bị trừng phạt đúng như cô nương muốn! Cô nương hãy cố gắng chịu đựng...

Thạch Bích Vân cố nhồm người lên:

- Bất Thông! Như các ha là... huynh là hậu nhân của Văn gia?

Chàng cố nương nhẹ để đặt Thạch Bích Vân nằm trở lại:

- Có là hậu nhân của Văn gia tại hạ vẫn là Bất Thông ngày nào cô nương

biết! Tại hạ không hề có địch ý với lệnh tôn!

Thạch Bích Vân gượng cười, một nụ cười vừa là cảm kích vừa là tạ lỗi Văn Bất Thông!

Thật lạ, đột nhiên Hồ Bạch Cúc đối diện với Bất Thông và Hồ Bạch Cúc bỗng có những lời nói dịu dàng với Bích Vân:

- Cô nương yên tâm! Chỉ cần cô nương cố gắng chi trì nhất định là Bất Thông sẽ nghĩ được cách giúp cô nương bảo toàn tính mạng.

Thạch Bích Vân khẽ lắc đầu:

- Cô nương đẹp lắm được đồng hành cùng Bất Thông và còn là đồng bệnh tương lân, cô nương kể như có phúc, còn Thạch Bích Vân này chỉ là một kẻ bạc số!

Hồ Bạch Cúc đỏ mặt nhưng cất nghiêm giọng:

- Cô nương nói chỉ những lời này! Bất Thông đang rất lo lắng cho cô nương, vì cô nương y dám chịu một roi của gã kia! Chính Bất Thông đã để lộ y rất yêu cô nương!

Khi không lại bị hai nữ lang chọn làm đối tượng để đối thoại và là đối thoại ngay trước mặt, Bất Thông hắng giọng:

- Bích Vân! Những gì Hồ cung chủ vừa nói rất đúng, cô nương đừng phí lực nữa. Hãy cố gắng chịu đựng, tại hạ nhất định sẽ nghĩ cách giúp cô nương khôi phục nguyên trạng!

Nàng cười héo hắt:

- Liệu có được không, Bất Thông? Đây là lúc muội nhận thức rõ nhất những gì đang xảy ra trong muội! Không những sinh mạng muội đang như ngọn đèn treo trước gió, những gì tốt đẹp nhất muội đã che giấu huynh là sẽ dành cả cho huynh cũng không còn! Muội không còn gì nữa để trao huynh! Muội thật bạc phước đúng không huynh?

Bất Thông bị dao động thật sự khi nghe Thạch Bích Vân thổ lộ tâm can!

Chàng cố trấn tĩnh và nhìn ngay vào mắt nàng:

- Không! Tại hạ không nghĩ như thế! Những ngày được cùng cô nương lênhênh trên thuyền thật ra cô nương đã cho tại hạ rất nhiều, nhiều hơn tại hạ mong muốn!

Bích Vân mở to hai mắt và nhìn chàng hờn hờ:

- Huynh nói thật? Huynh sẽ không quên những ngày đó? Huynh không cảm thấy hối tiếc khi bị buộc phải có những ngày tù túng bên cạnh muội, một kẻ rất có thể là kẻ thù của huynh, của Văn gia?

Đến lúc này, Bất Thông không còn cách nào nữa để che giấu cảm xúc. Và dường như chàng nghĩ, có còn gì nữa mà che giấu! Chàng hít một hơi thật chậm để khi buông lời chàng cũng buông ra thật chậm, thật rõ:

- Không, tại hạ không quên cũng không hối tiếc. Có tiếc chẳng, tại hạ tiếc là tại sao trong những ngày đó tại hạ lại phải cố nén mọi cảm xúc rất thật của

tại hạ! Đáng lý ra tại hạ phải bộc lộ hết những gì tại hạ cần phải bộc lộ!

- Bất Thông!

Chàng cúi mặt xuống gần nàng:

- Cô nương muốn nói gì?

Nàng thoáng ửng hồng gương mặt đã quá nhợt nhạt:

- Nếu những ngày như thế được lặp lại, huynh sẽ bộc lộ những gì với muội?

Huynh có thể nói ngay bây giờ cho muội biết không?

Chàng lo sợ, lời nói của Bích Vân đang tạo cho chàng một nỗi lo sợ bất tường! Chàng liếc mắt nhìn lên và gặp phải ánh mắt ra chiều khích lệ của Bạch Cúc! Như Bạch Cúc đang bảo chàng muốn nói gì thì nên nói ngay, bằng không tất cả sẽ quá muộn!

Chàng nhìn lại xuống Bích Vân, nàng vẫn chờ nghe những bộc lộ của chàng!

Khẽ cắn vào một bên môi, cắn mạnh đến khi cảm thấy đau, từ tâm can chàng cũng lập tức xuất hiện một cảm giác đau nhói, đau đến xé lòng! Và lời nói của chàng cũng bật thốt lên, không thể và không còn kiềm chế được nữa:

- Bích Vân! Điều mà ta muốn bộc lộ đó là ta yêu nàng!

Bích Vân ưỡn người lên, miệng lấp bắp sung sướng:

- Huynh yêu muội! Thật thế ư? Chàng yêu ta? Chàng thật sự yêu ta? Huynh ơi! Bất Thông ơi! Huynh có biết là muội sung sướng lắm không? Vì muội, huynh hãy nói cho muội nghe một lần nữa, câu nói mà chàng vừa nói! Nói đi, chàng!

Tri giác đang rời bỏ nàng. Nàng lảo bảo như người cuồng trí! Và nếu đây không phải thái độ của người cuồng trí thì có nghĩa là sự sống đang rời bỏ nàng, sự minh mẫn cũng đã rời bỏ nàng!

Bất Thông bồng vòng hai tay quanh thân hình mềm oặt của Bích Vân! Thân hình nàng dù đang giá lạnh nhưng ánh mắt nàng vẫn nồng ấm, vẫn nhìn chàng và chờ đợi nàng thực hiện lần cuối nguyện vọng của nàng! Cả miệng nàng cũng vậy, một cái miệng hé mở và từ đó như đang có lời hỏi thúc chàng, nài nỉ chàng hãy nói cho nàng nghe điều nàng rất muốn nghe!

Thế nhưng, những gì chàng đã nói, đang nói và định nói không hiểu sao bỗng tuột khỏi miệng chàng! Chàng không thể thốt ra bất cứ lời nào, cho dù chàng đang cố hết sức để nói ra! Chàng bất lực và đang giận bản thân vì sự bất lực không đúng lúc đó!

Bất chợt, một động lực bỗng đến với chàng, thúc đẩy chàng và chàng nói lên điều chàng phải nói! Đó là bàn tay, bàn tay của Hồ Bạch Cúc bỗng chạm vào chàng, một cái chạm nhằm ý cảm thông, khích lệ và cả oán trách chàng nữa! Và lời nói của chàng lập tức được thốt ra:

- Bích Vân! Ta yêu nàng! Ta nói ta yêu nàng! Ta... yêu... nàng...

Đôi mắt của Bích Vân hững hờ khép lại nhưng miệng của nàng, trên miệng

của nàng rõ ràng là đang động lại một nụ cười mãn nguyện!

Điều đó khiến Bất Thông phải tiếp tục nói:

- Ta yêu nàng! Bích Vân! Ta yêu nàng...

Một cái chạm nữa của Hồ Bạch Cúc đang chạm vào chàng! Cùng với cái chạm này, Hồ Bạch Cúc còn buông nhẹ một câu:

- Bất Thông! Nàng chết rồi!

Bất Thông cảm thấy toàn thân rung động, và chàng bật gào lên:

- Bích... Vân...!

Phải một lúc lâu sau đó, Bất Thông mới nghe Hồ Bạch Cúc nói! Có lẽ nàng đã nói khá lâu nhưng đến bây giờ tai chàng mới có thể tiếp nhận thanh âm của nàng:

- ... nàng đã chết trong mãn nguyện! Và những gì cần làm, huynh đã làm tất cả cho nàng!

Chàng đột nhiên tỉnh táo, sự tỉnh táo làm cho Bạch Cúc kinh sợ!

Đặt Bích Vân nằm trở lại, chàng đứng lên nhìn quanh!

Khi tìm được một nơi ưng ý, chàng ra tay đào mộ, một mộ huyệt ngay phía dưới một cội cây tùng có tàng thật to!

Sau đó, chàng thân nhiên đến mức lạnh lùng đặt hình hài bất động của Thạch Bích Vân vào đáy mộ!

Lập mộ, lập mộ chí, chàng lẳng lẳng làm và làm thật quả quyết, dứt khoát!

Lạnh lùng đứng nhìn ngôi mộ mới đắp, sau đó, chàng buông thõng một câu:

- Chúng ta đi!

Hoảng sợ, Hồ Bạch Cúc tắt tả đi bên cạnh chàng và cố hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

Những tưởng chàng không nói, nào ngờ chàng lại nói tất cả những gì chàng đang nghĩ:

- Chúng ta cần phải đến với Liên Minh Chánh Đạo! Mới đây thôi, tại hạ đã làm khi nghĩ lão Môn chủ không xuất đầu lộ diện vì mãi lo đối phó với Liên Minh Chánh Đạo! Nhưng thật ra không phải, lão đang chơi trò ngư ông đắc lợi! Kẻ đang phó với Liên Minh Chánh Đạo chính là Tôn Nhất Bình! Phần lão Môn chủ chỉ biết chờ đợi và chờ đợi! Tôn Nhất Bình thắng là lão thắng, lão sẽ thu thập Tôn Nhất Bình sau! Và như Tôn Nhất Bình bại lão sẽ chiêu dụ Tôn Nhất Bình để sau cùng kẻ đạt thắng lợi chính là lão!

Ngừng lời một lúc, chàng quay sang Hồ Bạch Cúc:

- Muốn đối phó với lão Môn chủ, chư vị không còn cách nào khác là phải hợp lực với Liên Minh Chánh Đạo! Có loại bỏ được Tôn Nhất Bình chư vị mới có cơ hội đối diện với lão Môn chủ và Kiều Toàn! Và ngược lại, nếu Tôn Nhất Bình lại trừ được Liên Minh Chánh Đạo, rồi cuộc chỉ một mình Thanh Hải Cung chư vị phải đối đầu với hai thế lực cùng quyết tâm tiêu diệt chư vị! Cung chủ nghĩ thế nào nếu tại hạ, Minh chủ của Liên Minh Chánh

Đạo, khẩn khoản mời chư vị cùng hiệp lực?

Hồ Bạch Cúc hoang mang:

- Huynh là Minh chủ của liên minh đó?

Chàng gật đầu:

- Tại hạ không hợm mình, tự nhận là Minh chủ Liên Minh Chánh Đạo! Đó là do quần hùng công cử! Cung chủ không trách tại hạ?

Hồ Bạch Cúc nghiêm mặt:

- Như vậy, Minh chủ đang muốn báo thù cho Bích Vân hay vì Liên Minh Chánh Đạo?

Chàng cũng nghiêm mặt:

- Vào lúc này tại hạ rất thật lòng! Vì cả hai! Không thể tách bạch thành hai chuyện khác biệt! Có công lẫn có tư! Và cũng có thể nói, tại hạ vừa vì võ lâm Trung Nguyên vừa vì Thanh Hải Cung! Vì những kẻ Thanh Hải Cung muốn diệt trừ cũng là những kẻ võ lâm Trung Nguyên phải đối phó! Do đó, càng khó có thể tách bạch thành hai chuyện riêng lẻ!

Hồ Bạch Cúc trầm tư một lúc lâu mới nói:

- Tóm lại, Minh chủ vẫn bằng mọi cách kéo bọn cung vào Liên Minh Chánh Đạo?

Chàng trầm giọng:

- Từ hai chữ Chánh Đạo đã nói lên tất cả! Thanh Hải Cung là chánh hay tà? Nếu là tà, từ lâu tại hạ đã không mấy lần cùng Thanh Hải Cung kết minh! Và nếu đã là chánh tại sao Cung chủ không tự nhân quý cung cũng là một thành phần trong Liên Minh?

Nàng mấp má môi định nói thì chàng vội xua tay ngắt lời:

- Cung chủ muốn nói gì, tại hạ có thể đoán biết! Cung chủ sắp sửa viện cớ, bảo Thanh Hải Cung vốn ở chốn xa xôi, không là phần tử của võ lâm Trung Nguyên? Xa thì sao? Người xa nhưng tâm lại gần và nhất là tâm đó lại là tâm chánh! Người có tâm chánh thì bất luận đi đâu cũng là người thuộc phe chánh đạo. Hay cung chủ muốn người xa thì tâm cũng xa?

Hồ Bạch Cúc lẩm bẩm:

- Người xa nhưng tâm gần? Cũng có nghĩa là người gần nhưng tâm lại xa! Xa gần, gần xa? Những lời này như Minh chủ có ám thị?

Chàng giật mình vì biết nàng đã nghĩ quá xa, nghĩ đến nỗi có thể dẫn đến những lầm lẫn, ngộ nhận! Chàng lắc đầu:

- Tại hạ không có ý ám thị những gì như Cung chủ đang nghĩ! Có chăng, tại hạ xin giải thích, đã có tâm gần tại sao người cứ phải ở xa nếu đã có những điều kiện để có thể ở gần?

Hồ Bạch Cúc lập tức quay mặt về phía chàng:

- Ta có điều này muốn Minh chủ hiểu minh bạch!

Ngỡ chàng muốn đề cập đến vấn đề liên minh, chàng gật đầu:

- Tại hạ đang chờ nghe, Cung chủ bắt tất phải e ngại!
Bọn Mộ Dung Quang đến lúc này không hiểu sao tất cả cùng tăng cước lực, họ vượt lên trước, chỉ để chàng và Hồ Bạch Cúc cùng sóng vai đi phía sau! Mơ hồ biết nàng sắp bộc lộ tâm tư, Bất Thông định tăng cước lực thì đã muộn.

- Ta đã sai khi cứ nghĩ giữa huynh và Bích Vân có những quan hệ mật thiết! Và ta càng sai khi phần nào có thái độ thù địch lúc nhìn thấy huynh biểu lộ sự quan tâm thái quá đối với Bích Vân! Hà... ! Bích Vân thật đáng thương, mãi đến lúc chết mới có cơ hội biểu lộ tình cảm! Và nàng đã được huynh đáp ứng vào lúc quá muộn màng! Văn huynh! Đó là điều Bạch Cúc này không muốn! Không bao giờ muốn!

Đột ngột, nàng dừng lời làm cho tâm can chàng chột trĩu nặng.

Chàng tự trách bản thân:

“Người có còn là người nữa không? Sao một lần nữa để trái tim người rung động? Người là hạng người gì khi cứ để nữ nhân lần lượt theo đuổi và thổ lộ tâm tư với người? Một Khả Thuý Đình đang mong mỏi chờ sự đáp ứng của người, một Thạch Bích Vân mãi đến cuối đời mới được nghe người bộc lộ tâm can, một hành động muộn màng dễ dàng ngộ nhận là hành vi thương hại, và một Hồ Bạch Cúc đang hé lộ dần con tim để chờ đón người! Người là hạng người gì chứ?”

Cũng lúc đó, một tiếng nói khác vang lên từ lý trí chàng:

“Không! Người không có quyền tự bóp chết những rung động của riêng người! Người từng nói trong tình yêu không có sự miễn cưỡng! Người phải để con tim người lên tiếng, nói lên đúng tiếng lòng của người! Người không thể bỏ lỡ cơ hội như người đã từng bỏ lỡ Thạch Bích Vân!”

Đang miên man suy nghĩ, chàng giật mình khi nghe Hồ Bạch Cúc hỏi:

- Văn huynh đang nghĩ gì? Không lẽ lời đáp ứng của ta vẫn chưa làm huynh vừa lòng?

Nàng vừa nói lời đáp ứng? Đáp ứng điều gì? Vì không chú ý nghe nên chàng bối rối? Thế nhưng, sức nhớ lại, chàng lập tức hiểu nàng vừa nói gì?

Chàng mỉm cười:

- Cung chủ đã đáp ứng! Hay lắm! Sao tại hạ không vừa lòng?

- Minh chủ cười có nghĩa là Minh chủ thật lòng tiếp nhận?

- Tiếp nhận? Vâng! Tại hạ đương nhiên phải tiếp nhận, hoan hỷ tiếp nhận! Chúng tỏ tại hạ đã nói đúng, chúng ta là hai con người có tâm thật gần, thật gần!

- Thật ư, Văn huynh?

Chàng giật mình vì nhìn thấy hai mắt nàng long lanh vì hạnh phúc!

Không thể để đôi mắt đang long lanh đó phải vụt tắt, chàng bỗng buột miệng bảo:

- Thật! Rất thật!

Hồ Bạch Cúc lập tức nắm tay chàng và lôi đi thật nhanh:

- Muội thật sung sướng! Đi! Chúng ta đừng chậm nữa! Đừng để phí thời gian nữa!

Phí thời gian? Phí vì tình ý của cả hai bây giờ mới bộc lộ hay phí vì chậm đến với Liên Minh? Có lẽ vì cả hai!

Chàng chép miệng:

- Phải! Chúng ta đã để phí nhiều rồi! Đừng chậm nữa! Đi thôi!

Vút! Vút!

Họ lướt qua bọn Mộ Dung Quang!

Bọn Mộ Dung Quang nhìn họ rồi nhìn nhau mỉm cười thích thú, và họ cũng tăng cước lực.

Vút! Vút! Vút!

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 32

Lưỡng Đầu Thọ Dịch Đại Kiếp Nạn

Diễn Biến Phát Sinh Gây Ngỡ Ngàng

Nhìn Tôn Nhất Bình đang hung hăng như hổ đói giữa lũ môi vụng dại, Bất Thông bật gầm lên:

- Lão thất phu thật độc ác! Hãy tiếp chiêu của Bất Thông ta!

Chàng lao đến và tận lực xô kinh.

Vút!

Ào... Ào...

Tôn Nhất Bình cao ngạo ném bỏ một nhân vật giang hồ vừa bị lão dùng Hấp Nguyên Đại Pháp tước đoạt đến cạn kiệt chân nguyên! Và lão cười sảng sặc khi lao thẳng vào vầng chuông Xích Dương của Bất Thông.

- Là ngươi ư, một tiểu tử của Văn gia đáng bị khu xử? Ta sẽ cho ngươi biết thế nào là Xích Dương Chuông! Đỡ!

Ào... Ào...

Nhìn vầng chuông Xích Dương đang do Tôn Nhất Bình thi triển, Bất Thông đương nhiên phải hiểu tại sao chuông lực của lão lại đạt mức uy lực lợi hại hơn chàng! Đó là lão đã hấp thụ, tước đoạt chân nguyên của quá nhiều nhân vật giang hồ! Nội lực của lão hiện giờ nhất định không có dưới một giáp tý công phu tu vi! Lão đang là đối thủ đáng sợ nhất của chàng nói riêng và của

toàn thể võ lâm nói chung.

Ầm!

Chàng vừa bị chấn lùi thì một bóng nhân ảnh bỗng vượt qua chàng để tấn công Tôn Nhất Bình:

- Lão là Tôn Nhất Bình, kẻ đã đang tâm biến Thạch Bích Vân thành phế nhân? Lão phải chết để đền tội! Đỡ!

Vù... Vù...

Tôn Nhất Bình gầm lên:

- Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo? Di học của Ma Trung Tử đã rơi vào tay tiện tỳ ngươi? Ngươi phải chết! Đỡ!

Ầo... Ầo...

Ầm!

Chân lực của Hồ Bạch Cúc quả nhiên cao thâm, nàng chỉ bị chao đảo đôi chút, không bị Tôn Nhất Bình chấn lùi như Bất Thông!

Đảo mắt nhìn quanh, Bất Thông thấy Mai Hoa Kiếm Trận của Võ Đang phái đang bị Sa Hồng Cát khuấy đảo, chứng tỏ chân nguyên nội lực của lão cũng đã tăng cao nhờ Hấp Nguyên Đại Pháp do Tôn Nhất Bình truyền thụ!

Lục Hợp Kiếm Trận của Nga My phái thì hầu như không chống đỡ nổi sự hung hăng tàn ác của Hoa Vô Sắc chừng môn phái Điểm Thương.

Chỉ có La Hán Trận của Thiếu Lâm là đang dần dần không chế những tên đệ tử của Tôn Nhất Bình, Hoa Vô Sắc, Sa Hồng Cát.

Còn phái Hoa Sơn dưới sự chỉ đạo của Gia Cát Phàm cùng với Du Thừa Phong và đệ tử Cái Bang thì đang trong tư thế chờ đợi cũng như đang chăm sóc cho những nạn nhân vừa bị Tôn Nhất Bình hoặc đả thương hoặc hút cạn chân nguyên khí lực!

Lo sợ đây là lúc Thần Bí môn ung dung xuất hiện, Bất Thông lập tức lao về phía Gia Cát Phàm:

- Tiến бой! Đã có Thanh Hải Cung đối phó với bọn Tôn Nhất Bình, tiền бой mau bảo các phái nghỉ tay kéo Thần Bí môn xuất hiện vào lúc này chúng ta sẽ không kịp trở tay!

Gia Cát Phàm cũng đang dõi nhìn sự xuất hiện kỳ lạ của bốn nhân vật vận thanh y, khi nghe Bất Thông nói thế, lão ngó người:

- Thanh Hải Cung, họ cũng am tường Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo làm ta cứ ngỡ...

Bất ngờ, Gia Cát Phàm bỗng dung kêu lên kinh ngạc:

- Ô kìa! Sao Thanh Hải Cung quay sang đối đầu với Liên Minh Chánh Đạo chúng ta?

Bất Thông sau một thoáng ngỡ ngàng bèn vụt hiểu! Chàng gầm vang:

- Hồ Cung chủ! Mau đề phòng bọn Thần Bí môn giả làm môn nhân Thanh Hải Cung!

Vào lúc này, có lẽ đã có sự chuẩn bị từ trước, khắp toàn trường đâu đâu cũng có những nhân vật vận thanh y xuất hiện!

Và cũng đúng như Gia Cát Phàm vừa hô hoán, những thanh y nhân đó xuất hiện ngay lập tức nhắm vào các phái trong Liên Minh Chánh Đạo.

Tiếng gầm của chàng lập tức được tiếp nối bằng những tiếng gầm của Mộ Dung Quang, Đoàn Nhất và Đoàn Nhị:

- Kiều Toàn! Lão môn chủ Thần Bí môn cũng đã xuất hiện!

- Bọn Thần Bí môn đáng chết. Sao dám giả dạng làm người của bổn cung? Tráng cười lồng lộng của lão Môn chủ Thần Bí môn lập tức vang lên:

- Ha... ha... ha...! Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Thanh Hải Cung thề tận diệt Liên Minh Chánh Đạo! Ha... ha...

Hoạ vô đơn chí, phúc bất trùng lai, để đối phó với lão Môn chủ Thần Bí môn, Bất Thông và Đoàn Nhị đành phải cùng nhau hiệp lực, Đoàn Nhất thì hiệp lực với Mộ Dung Quang để trừng trị kẻ phản nghịch Kiều Toàn.

Các phái nhất nhất đều rối loạn vì vừa lo đối phó với phe Tôn Nhất Bình vừa phải đương đầu với Thần Bí môn đang giả dạng người Thanh Hải Cung!

Hồ Bạch Cúc càng lúc càng điều đứng vì Tôn Nhất Bình!

Nhận ra điều đó, Bất Thông lập tức gọi nàng:

- Cung chủ mau qua đây, cố chi trì với lão Môn chủ Thần Bí môn! Hãy giao Tôn Nhất Bình cho tại hạ!

Vừa hô hoán chàng vừa thi triển Thái Cực Huyền Ảo Bộ để bắt ngờ giáng cho lão Môn chủ một chương Huyền Ảo Hà Lạc.

- Đỡ!

Vút!

Ầm!

Cũng với bộ pháp này, chàng lao nhanh về phía Tôn Nhất Bình!

Vút!

Hồ Bạch Cúc cũng nhanh chóng phát xạ Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ để tạm thời chặn đứng sức tấn công hung hãn của Tôn Nhất Bình:

- Xem chiêu!

Tôn Nhất Bình như đã từng ném mùi lợi hại của chỉ lực này nên gầm vang!

- Người cũng đỡ Quỷ Ảnh Xích Dương Trảo!

Vụt... Vụt...

Ầm!

Hồ Bạch Cúc lão đảo nhưng vẫn cố dặn Bất Thông:

- Lão phối hợp Quỷ Ảnh Trảo với Xích Dương công phu! Minh chủ chớ xem thường!

Và nàng vội lao nhanh khi nghe Đoàn Nhị đang kêu thất thanh:

- Quỷ Ảnh Nhất Cự - Lãnh Khí Đoạt Hồn?

Hồ Bạch Cúc sợ không kịp cứu Đoàn Nhị, từ xa nàng hét lên:

- Hãy xem Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ!

Viu... Viu...

Cùng lúc này, tiếng gâm của Kiều Toàn chọt vang lên:

- Bọn ngu muội các ngươi đừng trách Kiều Toàn ta trở mặt! Mộ Dung Quang, đỡ! Đoàn Nhất, đỡ!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Tràng cười ngạo mạn của Tôn Nhất Bình cũng vang lên:

- Đúng là số trời đã định! Văn gia của ngươi đã đến lúc phải tận số! Ha... ha...

Bất Thông thần tốc thi triển Thái Cực Huyền Ảo Bộ:

- Hãy xem tuyệt học Văn gia! Đỡ!

Vút!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Những tiếng trấn kinh không hện nhau nhưng đã vang lên như cùng một lúc. Và kết quả sau những tiếng trấn kinh là tràng cười ngạo mạn của Tôn Nhất Bình và lão Môn chủ:

- Sao ngươi bảo chỉ dùng tuyệt học Văn gia? Xích Dương Chương mà là tuyệt học Văn gia à? Ha... ha...

- Bạch Cúc! Biết điều thì nên giao quyền chấp chương Thanh Hải Cung cho ta, Dương Phi Thủ! Ha... ha...

Bất Thông cứ chấp nhận cho Tôn Nhất Bình mĩa mai, chàng quyết tâm làm rối loạn nhân pháp bằng Thái Cực Huyền Ảo Bộ:

- Ta tiếp nhận di học của Xích Hoả Đầu Đà là để diệt trừ lão, kẻ đã hai lần phản bội lại sư môn! Đỡ!

Vút!

Ào... Ào...

Quá biết bộ pháp của chàng lợi hại, Tôn Nhất Bình chỉ còn cách đối phó duy nhất là dùng công phu phối hợp thập phần biến ảo là Quỷ Ảnh Xích Dương Trảo:

- Ta không phải phản đồ của Xích Hoả sư phụ! Và đây là bằng chứng! Đỡ!

Vụt... Vụt...

Ào... Ào...

Ầm!

Chàng cười khanh khách:

- Không lẽ lão không xem di tự của Xích Hoả Đầu Đà? Trước đã xem nên ta không thể không tin! Đỡ!

Vút!

Ào... Ào...

Càng lúc càng khó nhận định phương vị của Bất Thông, Tôn Nhất Bình bắt ngờ tung người lao đi. Vút!

Và lập tức có tiếng hét thất thanh của một đệ tử Thiếu Lâm phái:

- Hấp Nguyên Đại... Hự!

Hư Tướng đại sư thật sự động nộ:

- La Hán Đại Trận mau phát động, diệt trừ ác ma Tôn Nhất Bình!

- A... di... đà... phật!

Nghe tiếng niệm phật hết sức trầm hùng của một trăm linh tám vị tăng nhân, Bất Thông lập tức chứng người lại! Vì nếu chàng tiếp tục đuổi theo Tôn Nhất Bình thì chính chàng cũng bị La Hán Đại Trận uy hiếp.

Còn đang nửa hoang mang nửa tiếc rẻ, chàng nghe tiếng Du Thừa Phong gọi:

- Bất Thông đệ! Mau giúp mọi người triệt hạ lũ Thần Bí môn đang nhất mực hung hăng!

Chàng lao đến:

- Bọn vô sỉ muốn chết! Xem chiêu!

Vút!

Ào... Ào...

Dùng Xích Dương Chương với công phu đủ thập thành, chàng làm cho lũ Thần Bí môn hoảng sợ phải dạt sang cả hai bên!

Bất chợt, trước mặt chàng có hai bóng nhân ảnh đang xuất hiện với những tiếng cười ngạo mạn:

- Chớ đắc ý! Hãy xem Quỷ Ánh Nhiếp Tâm Trảo của Điện lão gia! Ha... ha...

Ào... Ào...

- Còn đây là Tu La Mai Hoa Ấn của Đồng nương nương này! Hề... hề....

Liên Minh Chánh Đạo đang lúc bán loạn như thế này, sự xuất hiện thêm nữa của Điện Trung và Đồng Hoàng Yến, thân mẫu Văn Quy Nguyên, nhất là họ đứng về phía Thần Bí môn lẽ đương nhiên khiến Bất Thông càng thêm bán loạn.

Chàng đang khó xử vì không thể đối đầu với Đồng Hoàng Yến thì may thay Gia Cát Phàm đã lao đến:

- Tu La Viện vốn bị Tôn Nhất Bình huỷ diệt, sao Văn phu nhân vô cớ tấn công nhằm vào Bất Thông cũng là hậu nhân của Văn gia? Chớ trách Gia Cát mỗ đa sự, Văn phu nhân, đỡ!

Ào... Ào...

Cũng vậy, một tiếng gầm Bất Thông đang trông chờ bỗng vang lên:

- Ta luôn xem Bất Thông là đại ca thâm tình còn hơn thủ túc, lão muốn gì cũng được miễn là đừng đụng đến y! Đỡ!

Vù... Vù...

Lời nói của Văn Quy Nguyên người đang được Bất Thông trông chờ, tuy biểu lộ những ý nghĩ khá kỳ quái nhưng do Bất Thông lúc này không còn tâm trí để suy nghĩ nên chàng dường như không quan tâm!

Đã có Gia Cát Phàm, Văn Quy Nguyên lần lượt ngăn cản Điền Trung và Đồng Hoàng Yến, Bất Thông lập tức lao về phía Hồ Bạch Cúc.

Kịp lúc chàng nghe lão Môn chủ Thần Bí môn cười ngạo mạn:

- Muốn đối đầu với bốn toạ, chỉ có ngươi và Hồ Bạch Cúc thì rõ ràng hai người chỉ muốn tìm chết! Xem đây! Ha... ha...

Bất Thông nhìn thấy lão bỗng dừng xoay người quanh một chân trụ và từ đó những tia kinh sắc lạnh lập tức toả ra tứ phía! Chàng biết lão thi triển công phu Quỷ Ảnh Nhất Cự Lãnh Khí Đoạt Hồn hầu đối phó với Quỷ Ảnh Hư Vô Chi của Hồ Bạch Cúc có Đoàn Nhị cùng hợp lực!

Và cứ qua sắc mặt có phần khiếp hãi của Đoàn Nhị chàng biết lão và Hồ Bạch Cúc đang trong tình thế khẩn trương, có thể nguy hại đến sinh mạng! Chàng bật quát lên, tận lực bình sinh để lao đến:

- Hãy xem công phu Hà Lạc Thái Cực! Đờ!

Vút!

Ào... Ào...

Àm! Âm! Âm!

Vì có Bất Thông xen vào nên ý đồ đả thương Đoàn Nhị hoặc Hồ Bạch Cúc của lão Môn chủ kể như thất bại! Lão động nộ, vụt biến mất:

- Ngươi muốn chết! Đờ!

Vút!

Chàng biết lão lại vận dụng Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân mong triệt hạ chàng sớm chừng nào tốt chừng nấy!

Cổ trấn tĩnh, chàng vận dụng Thái Cực Huyền Ảo Bộ và Hà Lạc Huyền Ảo Chương cùng một lúc:

- Đờ!

Vút!

Ào... Ào...

Và thanh âm của Hồ Bạch Cúc chột vang lên làm chàng phấn chấn:

- Đoàn Nhị! Hãy để lão cho ta và Văn Minh chủ đối phó! Lão mau mau tiếp trợ quân hùng! Bất Thông chớ lo! Hãy xem Quỷ Ảnh Hư Vô Chi!

Viu... Viu...

Như vậy, nếu có Hồ Bạch Cúc liên tay, chàng nghĩ, chỉ ít sự hung hãn của lão Môn chủ Thần Bí môn phải bị họ kiềm chế triệt để!

Nhưng, thật bất ngờ, bên tai chàng chột nghe tiếng cười sảng sặc của Điền Trung:

- Môn chủ lượng thứ vì thuộc hạ đến có phần chậm! Bất Thông! Đờ!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Chàng hoang mang và cứ nghĩ Văn Quy Nguyên không lẽ đã bị Diên Trung hãm hại? Nhưng, từ phía Đại Trận La Hán chàng nghe Văn Quy Nguyên đang gầm thét cuồng nộ:

- Tôn Nhất Bình! Ta phải giết lão để rửa hận cho Tu La Viện! Hãy xem Tu La Ám Minh Chương đây!

Ào... Ào...

Lo lắng đến thất kinh, chàng kêu toáng lên:

- Nguyên đệ sao tự ý xông vào La Hán Đại Trận? Mau quay lại nào!

- Bất Thông! Người nên lo thân người thì hơn! Đỡ!

Ào... Ào...

Bất ngờ bị Diên Trung xuất thủ đánh vào, chàng phần nộ gầm vang:

- Lão muốn chết! Đỡ!

Vù... Vù...

Vừa mới tung chiêu, tiếng kêu thất thanh của Hồ Bạch Cúc làm chàng phải buông bỏ ý định.

- Bất Thông! Mau tiếp trợ ta!

Chàng lập tức chuyển dịch bộ vị.

Vút!

Diên Trung bị hụt chiêu nên tìm cách đuổi bám:

- Người chạy đi đâu? Đỡ!

Nhưng chàng đã kịp thoát và đang tiếp cận lão Môn chủ Thần Bí môn!

Chàng quát:

- Xem chiêu!

Ầm! Ầm!

Đang lúc hàng ngũ Liên Minh Chánh Đạo bị rối loạn như thế này, Bất Thông thoáng rùng mình khi nghe thanh âm của Hư Tướng đại sư vang lên:

- Phó minh chủ mau lui lại! Chớ để Tôn Nhất Bình càng lúc càng có cơ hội tước đoạt chân khí của các đệ tử tề phái!

Chàng lập tức đưa mắt nhìn! Quả nhiên đúng như lời Hư Tướng đại sư vừa hô, do có sự xuất hiện của Văn Quy Nguyên khiến Đại Trận La Hán phải ngừng phát động! Và cũng một mình Văn Quy Nguyên không đủ lực kiềm chế Tôn Nhất Bình nên lão ung dung vừa giao đấu vừa tìm cơ hội tước đoạt chân khí của các đệ tử Thiếu Lâm phái vốn đang đứng sẵn gần đó!

Và quanh chân Tôn Nhất Bình lúc này có ít lắm là ba tầng nhân đệ tử Thiếu Lâm phái vì bị mất chân nguyên nên bị lão ném nằm la liệt!

Đang trong lúc bất nhẫn và bất lực như vậy, chàng lại nghe tiếng kêu cứu của cấp bách Hồ Bạch Cúc:

- Bất Thông!

Phần nộ đến tột cùng, Bất Thông quay ngoắt lại, dồn toàn bộ sự phần nộ vào

lão Môn chủ Thần Bí môn:

- Lão ác ma! Hãy đỡ Hà Lạc Huyền Áo Chưởng!

Vù... Vù...

Ầm!

Cổ bám sát lão, chàng lại quát:

- Khảm Vị Hà Lạc công phu! Đỡ!

Ào... Ào...

Ầm!

Chàng cứ quát như kẻ phát cuồng:

- Chấn Vị Công Phu Hà Lạc! Đỡ!

Ào... Ào...

Bị Bất Thông xuất chiêu dồn dập lão Môn chủ tuy thừa năng lực đối phó nhưng cũng phần nào chột dạ! Vì lão biết Bất Thông đang liều lĩnh đến mức độ sẵn sàng cùng chết với lão! Lão gầm vang:

- Người phát cuồng rồi sao?

Thật bất ngờ, Hồ Bạch Cúc cũng thét như điên như dại:

- Dương lão thất phu! Ta cũng liều chết với lão! Đỡ!

Ào... Ào...

Một người liều mạng cũng đủ cho lão Môn chủ Dương Phi Thủ chột dạ, huống hồ lại có đến hai, lão lập tức bối rối và rơi vào thế bị động! Lão bắt đầu tìm cách tránh chiêu.

Vút!

Bất đồ, Hồ Bạch Cúc quay ngoắt về phía Điền Trung đang lượn lờ ngay trong tầm chưởng của nàng:

- Cả lão tặc người nữa! Đỡ!

Viu... Viu...

Đã một lần bị Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ của Hồ Bạch Cúc làm cho kinh tâm khiếp đảm, Điền Trung vừa nhìn thấy nàng vẩy tay phát xạ chỉ kinh đã lập tức quay người bỏ chạy!

Vút!

Nhưng, Bất Thông nhờ Thái Cực Huyền Áo Bộ bất ngờ hiện thân ngay bên cạnh Điền Trung:

- Xích Dương Chưởng! Đỡ!

Ào... Ào...

Động nộ, Điền Trung liều lĩnh giơ cao song thủ:

- Ta cũng liều mạng với người! Đỡ!

Ầm!

Nhìn Điền Trung đang loạng choạng ngã nghiêng, dù rất muốn tiếp tục truy sát nhưng Bất Thông cũng đành phải bật tung người lao về phía lão Môn chủ:

- Ta vẫn không quên lão đầu! Đờ!

Vút!

Ào... Ào...

Như tâm ý liên thông, Hồ Bạch Cúc cũng lập tức áp sát lão:

- Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ! Đờ!

Viu... Viu...

Như mơ hồ nhận ra sự liễu lĩnh của Bất Thông và Hồ Bạch Cúc là có ý đồ, lão Dương Phi Thủ lập tức quát lên kinh thiên động địa:

- Bọn người không cần nhân nhượng nữa! Mau tung Mê Hồn Vụ không ché tất cả!

Nghe lão nhả tâm hạ lệnh này, Bất Thông cũng lập tức hô hoán:

- Bọn Thần Bí môn tên nào cũng mang giải dược! Chư vị mau đoạt lấy!

Đến lúc đó, tiếng chấn kinh giữa chàng và lão ác ma đã vang lên, có sự tiếp lực của Hồ Bạch Cúc, lão ác ma phải ân hận vì lỡ ban ra một mệnh lệnh mà không lường trước được hậu quả.

Do sợ Mê Hồn Vụ làm hại, quần hùng các phái, kể cả bọn Tôn Nhất Bình tất cả đều nhao nhao nhắm vào bọn thủ hạ Thần Bí môn để tìm cách chiếm đoạt giải dược! Và đây là lý do khiến bọn Thần Bí môn vì phải chịu áp lực từ hai phía nên mất mạng không ít!

Và quan trọng hơn, lão ma nhìn thấy Tôn Nhất Bình đã nhân cơ hội vừa bắt vừa tước đoạt chân nguyên không ít tên thủ hạ Thần Bí môn!

Cũng tương tự, Hoa Vô Sắc và Sa Hồng Cát cũng có dịp vận dụng Hấp

Nguyên Đại Pháp để hãm hại không ít tên môn hạ Thần Bí môn.

Phần nộ về điều này, lão bất ngờ lao đến Tôn Nhất Bình:

- Người cũng muốn đổi đầu với ta sao? Đờ!

Vù... Vù...

Phát hiện có chuyện này, hai hồ dữ đang kinh chống lẫn nhau, Bất Thông lập tức nháy mắt ra hiệu cho Hồ Bạch Cúc!

Hiểu ý, khi Bất Thông lao về phía Điện Trung thì Hồ Bạch Cúc lập tức lao đến Kiều Toàn.

Bất Thông quát âm lên:

- Điện Trung! Đờ!

Vù... Vù...

Thật bất ngờ, Văn Quy Nguyên bỗng đâu xen vào:

- Bất Thông huynh xin tha thứ! Đệ buộc phải mạo phạm!

Ào... Ào...

Đang kinh ngạc vì lời lẽ và thái độ khác thường của Văn Quy Nguyên, Bất Thông càng ngạc nhiên nhiều hơn khi nghe Tôn Nhất Bình bỗng dung phát cười sảng sặc:

- Kẻ nào chống lại ta, kẻ đó sẽ chết! Ai dám chống lại ta, một thiên hạ đệ

nhất nhân! Ha... ha...

Tràng cười của Tôn Nhất Bình đâu chỉ làm cho một mình Bất Thông kinh ngạc! Có tiếng kêu hoảng loạn của Hoa Vô Sắc và Sa Hồng Cát vang lên:

- Tôn lão huynh! Sao Tôn lão huynh cứ cười như kẻ đã...

- Không sai! Phải chăng Hấp Nguyên Đại Pháp của Tôn lão huynh có vấn đề?

Sau hai câu nói có phần hoảng loạn này, Bất Thông phải kinh hãi khi nghe mục Đồng Hoàng Yến chột quát:

- Gia Cát Phàm, ngươi thật sự muốn chết ư? Xem đây!

Và có tiếng kêu kinh hãi của Gia Cát Phàm vang lên:

- Ngô Công Phi Độc?

Chàng hốt hoảng lao đến thật nhanh.

Vút!

Nhưng có người khác còn nhanh hơn chàng:

- Nghĩa mẫu xin đừng hại mạng gia sư!

Vút!

Và Khả Thuý Đình đang thân nhiên chộp vào con độc vật nọ.

Bị Khả Thuý Đình ra tay ngăn cản, mục Đồng Hoàng Yến thét lên căm phẫn:

- Ngươi định làm phản, ta là nghĩa mẫu của ngươi? Nghịch nữ đáng chết!

Ào... Ào...

Bất Thông một lần nữa lao đến chậm hơn một người khác:

- Mẫu thân mau dừng tay! Chớ hại mạng Thuý Đình!

Văn Quy Nguyên kịp xuất lực ngăn lại.

Ầm!

Đồng Hoàng Yến càng thêm hậm hực:

- Ngươi cũng muốn phản ta? Tại sao chứ?

Phát hiện Điền Trung đang đứng gần, Bất Thông định lao đến, nhưng tràng cười đắc ý của lão Môn chủ vang lên khiến chàng phải dừng lại:

- Tôn Nhất Bình! Ngươi chưa phải là Thiên hạ đệ nhất nhân đâu! Hãy theo ta, ta sẽ đưa ngươi đi gặp một thiên hạ đệ nhất nhân thực sự! Ha... ha...

Còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, Bất Thông phải ngơ ngác nhìn Dương Phi Thủ vừa chạy vừa chờ Tôn Nhất Bình đuổi theo!

Tôn Nhất Bình vừa động thân, Hoa Vô Sắc và Sa Hồng Cát cũng tung người chạy theo một hướng khác!

Vút! Vút!

Điền Trung sau một lúc phải ngó người như Bất Thông, lão bỗng dung hô hoán:

- Chúng ta đi thôi, Yến muội!

Bất Thông hoang mang không dám tin vào mắt chàng, bọn ác ma cứ lần lượt tháo chạy và dường như không quan tâm đến số thuộc hạ của chúng!

Chạy theo sau Đồng Hoàng Yến là Văn Quy Nguyên!

Bất Thông kinh nghi kêu với theo:

- Nguyên đệ sau đi theo bọn họ?

Hoặc Văn Quy Nguyên không đáp lời hoặc có nhưng vì lúc đó tiếng quát của Mộ Dung Quang vang lên nên Bất Thông chỉ thấy Văn Quy Nguyên tiếp tục chạy đi mà không hề nghe một thanh âm hồi đáp nào.

Quay nhìn về phía có tiếng quát, chàng nghe Kiều Toàn đang chấp choạng giữa vòng vây bốn người Thanh Hải Cung do Hồ Bạch Cúc dẫn đầu:

- Ta quyết liều chết với bọn ngươi!

Ào... Ào...

Mộ Dung Quang, Hồ Bạch Cúc, Đoàn Nhất và Đoàn Nhị cũng quát to một tiếng:

- Đỡ!

Và họ cùng phát kinh quát ào vào một mình Kiều Toàn.

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Bốn tiếng chấn kinh cùng vang lên, biến Kiều Toàn Thành đồng thịt vụn.

- A... A...

Nhìn quanh, Bất Thông vận lực hô to:

- Chư vị chớ lạm sát! Chỉ cần khống chế huyết đạo của chúng là đủ! Mau dừng lại!

Tiếng hô hoán của chàng làm quần hùng đang say máu phải sực tỉnh! Họ bàng hoàng nhìn quanh và thảm thất sắc...

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 33

Lúc Ngụy Biến Mới Rõ Chính Tà

Dù Mang Ân Vãn Ngờ Thanh Hải

Nhìn nhưng tên may mắn sống sót, tuy đã bị khống chế huyết đạo, nhưng sắc mặt vẫn còn tỏ ra khiếp hãi, trong đó có mười hai tên thủ hạ Thần Bí môn và bốn gã đệ tử của ba phái Không Động, Côn Luân và Điểm Thương, chàng hỏi chúng:

- Môn chủ và chưong môn của các ngươi đã không ngó ngàng gì đến các ngươi, họ chỉ lo thân họ, các ngươi nghĩ sao?

Bọn chúng do không thể cử động nên chỉ biết lấy mắt nhìn nhau!

Sau cùng một tên lên tiếng:

- Tại hạ là người của Không Động phái! Lệnh của chưong môn, một đệ tử như tại hạ nào dám kháng lệnh?

Chàng cười lạnh:

- Người có tính danh gì?

Gã đáp:

- Khương Minh Trí!

Chàng giễu cợt:

- Xem ra ta phải gọi ngươi là Bất Trí thì đúng hơn! Thạch Phù Vân, chưong môn và là sư phụ ngươi đã bị Tôn Nhất Bình tước đoạt toàn bộ chân nguyên rồi sát hại, ngươi có biết không?

Gã thất sắc:

- Không thể có chuyện này! Chính Tôn Nhất Bình đã nói, gia sư chết là do...

- Do người sát hại? Là ai? Phải chăng lão đồ cho ta, Văn Bất Thông?

Gã chớp mắt:

- Đó là lời Tôn Nhất Bình nói! Và tại hạ không thể không tin!

Chàng gạt đầu:

- Vậy còn Tôn Nhất Bình tước đoạt hết chân nguyên của Thạch Bích Vân, sư tỷ hoặc sư muội của ngươi, ngươi có lẽ cũng không biết?

Gã động dung:

- Việc này...! Đúng là tại hạ chưa biết!

- Hừ! Sau đó, hoặc cố ý, hoặc vô tình, Tôn Nhất Bình mặc nhiên để cho Thạch Bích Vân lần lượt bị Dịch Hành và hai tên khác cũng là đệ tử phái Côn Luân làm nhục! Thạch Bích Vân đã chết! Ngươi cũng không biết?

Gã phẫn nộ:

- Bọn Dịch Hành dám ư?

Phát hiện gã đệ tử Côn Luân phái đứng cạnh đó chợt có sắc mặt bối rối, chàng hát hàm bảo Khương Minh Trí:

- Những gì ta nói hoàn toàn là sự thật! Không tin, ngươi thử hỏi gã kia!

Khương Minh Trí đảo mắt nhìn gã đệ tử Côn Luân phái:

- Tà Bất Mê! Sự thật là thế nào?

Chàng suýt phì cười khi biết rõ tính danh của gã đệ tử Côn Luân:

- Nếu người đúng là không hề mê muội, như tính danh do thân sinh phụ mẫu đặt cho ngươi, ta khuyên ngươi nên nói rõ sự thật!

Tà Bất Mê thở dài:

- Đến lúc này Tà mỡ nghĩ không còn gì để giấu! Lúc Tôn Nhất Bình đoạt chân nguyên lần lượt của Thạch chưong môn và sau đó là Thạch cô nương, Tà mỡ cũng nhìn thấy! Do Thạch cô nương đã phản kháng bằng cách dùng trâm hoặc móng tay gì đó, chính xác là vật nhọn đâm vào huyệt Đại

Truy của Tôn Nhất Bình, lão...

- Lão ác tặc, nếu trời cho Khương Minh Trí ta sống, nhất định ta phải phanh thây xẻ thịt lão để báo thù cho gia sư và Thạch sư muội!

Chờ cơn phần nộ của Khương Minh Trí lắng lại, Tạ Bất Mê lại nói:

- Tạ mỗ dù bất nhẫn vẫn phải bắt lực khi nghe Tôn Nhất Bình hạ lệnh giao Thạch cô nương cho Địch đại sư huynh toàn quyền xử lý! Địch đại... hừ, y không đáng là đại sư huynh của Tạ mỗ, y càng lúc càng lộng hành nhất là khi y thay lòng đổi dạ cam tâm nhận Tôn Nhất Bình làm sư phụ! Tạ mỗ nào ngờ Địch Hàn và hai tên a tòng kia nở dày xéo làm nhục Thạch cô nương? Nếu biết sẽ có chuyện này. Tạ mỗ nhất định phải tìm cách giải cứu!

Khương Minh Trí phần nộ:

- Chuyện đã rồi, lời người nói có đáng tin không?

Tạ Bất Mê giận dữ, gất um lên:

- Lòng dạ của Tạ Bất Mê này thế nào chỉ có trời biết, đất biết! Ta đã tởm lợm bọn Tôn Nhất Bình lắm rồi, và ta đã có ít lắm một lần tìm cách bỏ đi! Không tin, người có thể hỏi Du Ván Thiên hoặc Trang Vi Nghĩa thì rõ!

Khương Minh Trí vội đưa mắt nhìn hai gã còn lại, vốn cùng là đệ tử phái Điểm Thương:

- Ván Thiên, Vi Nghĩa! Ta tin hai người tên thế nào người thế ấy! Tạ Bất Mê nói có đúng không?

Du Ván Thiên là gã cao niên hơn vội chớp mắt vài lượt:

- Có một lần ta phát hiện họ Tạ đang tìm cách lên đi! Sợ ta cáo giác, họ Tạ suýt cùng ta động thủ! Sau đó, khi có Trang đệ xuất hiện, họ Tạ cô thế đành thú thật và cầu xin hai ta chớ cáo giác y! Ta chỉ có thể nói bao nhiêu đó, tin hay không tùy Khương đệ!

Càng nghe, Bất Thông càng lấy làm kỳ, không lẽ có điều xảo hợp đến vậy! Bốn gã này, từ tính danh đến khẩu ngữ dường như đã từ lâu có ý bất phục thái độ của sư môn! Cả bốn đều ngầm ngầm tỏ ý phản kháng hành vi đi vào ma đạo của trưởng bối! Và kỳ lạ hơn, họ lại tình cờ cùng sống sót sau trận thảm biến như nhau!

Chàng đưa mắt nhìn mọi người, để xem họ có cảm nghĩ đúng như chàng đang nghĩ không! Và chàng lần lượt nhận được những cái gật đầu tán thành của mọi người! Rõ nhất là lời nói của Du Thừa Phong tự nói lên, không chờ chàng hỏi:

- Bọn họ rất lạ! Chính ta nhìn thấy dường như họ cố tình giao giải được ra, không chờ mọi người chiếm đoạt! Đệ muốn xử lý họ thế nào tùy đệ, vì đệ là Minh chủ của Liên Minh Chánh Đạo!

Hít mạnh một hơi, Bất Thông đột nhiên vung tay giải huyết cho họ!

Du Ván Thiên thì bất ngờ phải lên tiếng nói lên sự kinh ngạc:

- Thiếu hiệp muốn tha cho bọn ta?

Chàng mỉm cười:

- Sao các hạ hỏi ta? Tên các hạ là Văn Thiên? Vậy hãy đem điều đó hỏi cao xanh! Cao xanh đáp thế nào, các hạ hãy theo đó mà thực hiện!

Vỡ lẽ, Du Văn Thiên cúi đầu thi lễ khắp quần hùng:

- Được chư vị lượng thứ, tạo cho huynh đệ Du mỗ và tệt phái Diêm Thương có cơ hội chuộc lại lỗi lầm, lời đáp tạ Du mỗ không có tư cách nói ra, chỉ xin lấy hành động sau này để chứng minh!

Cũng hiểu như Du Văn Thiên, Tạ Bất Mê và Khương Minh Trí cũng có những hành động tương tự!

Thấy thế, một tên trong bọn thuộc hạ Thần Bí môn vọt kêu:

- Văn thiếu hiệp đã buông tha thì hãy buông tha luôn cho bọn tiểu nhân! Bọn tiểu nhân vì bị lão Điền Trung cưỡng ép nên đành phải có những hành vi hoàn toàn ngược lại tâm ý!

Chàng nhìn gã:

- Ta sẽ buông tha nếu người hoặc ai khác trong bọn người có thể cho ta biết một điều. Những gì vừa xảy ra, bọn người nghe hoặc biết như thế nào?

Nghe rõ lời hứa của chàng, cả mười hai tên cùng nhao nhao tranh nói:

- Tiểu nhân biết! Môn chủ từ lâu đã có ý định lợi dụng Tôn Nhất Bình!

Chuyện xảy ra hôm nay là do Môn chủ đã ngấm ngầm đưa tin nên Tôn Nhất Bình mới biết mà tìm đến!

Tên khác bảo:

- Người biết như vậy chưa đủ! Đầu tiên là lão Điền hộ pháp đưa tin cho Môn chủ!

- Không phải như vậy! Trước khi Điền hộ pháp biết tin phải có người đưa tin! Ta biết người đưa tin đó là ai!

- Xì! Đó là do Trịnh lão thất này cho người biết! Tự người làm sao biết được! Người đưa tin cho Điền hộ pháp chính là mục đồng đánh kia! Mục tên là...

- Là Đồng Hoàng Yên! Một mục già chẳng ra gì, bị Điền hộ pháp lừa phỉnh mà không biết!

- Ai bảo mục bị lừa? Mục chỉ vì tình xưa với Điền hộ pháp nên tình nguyện nói ra!

- Là nói trong ngày mục và Điền hộ pháp thành thân lần thứ hai chứ gì?

- Sao chỉ là lần thứ hai? Ít nhất phải mười lần hoặc trăm lần gì đó! Bằng không sao mục có thể cuơ mang cốt nhục của Điền hộ pháp nếu chỉ có một lần chung đụng?

- Người nói cứ như người đã biết cốt nhục của Điền hộ pháp là ai vậy? Thử nói xem nào!

- Là người đó ta hay người đang tìm cách để ta nói cho người biết? Thôi được, nếu người muốn biết thì nghe ta nói đây!

- Không cần! Người tưởng ta không biết sao? Là ta, Trịnh Đa Sự này, chứ đâu phải lão họ Văn khờ khờ mà không biết lão đã bị phụ nhân của lão dối lừa!

- Giỏi! Hoá ra không ai không biết cốt nhục của mẹ và Điền hộ pháp chính là...

Bất Thông bật thét lên căm phẫn:

- Câm ngay!

Như chưa đủ cơn tức giận, chàng bỗng chớp động thân hình lao vun vút qua đủ mười hai tên kia.

Vút!

Và...

Hự! Hự! Hự!

Huych! Huych! Huych!

Nhìn mười hai tên đang lồm ngồm bò lê dưới nền đất thấm ướt đầy máu huyết, Bất Thông bật quát:

- Vì đức hiếu sinh của trời đất, ta tha cho mười hai cái mạng chó của bọn người! Cút! Đừng bao giờ để ta thấy mặt một lần nữa! Cút!

Gượng đứng lên, mười hai tên phải dựa vào nhau để có sức tập tễnh bỏ chạy!

Không còn là những ý nghĩ mơ hồ nữa, mọi người quanh đó, kể cả Bất Thông đều hiểu quá rõ những lời vừa rồi của bọn thủ hạ Thần Bí môn có hàm ý gì!

Cũng như Bất Thông, mọi người hoàn toàn bất động, vờ như mãi nhìn theo mười hai tên kia do đã bị Bất Thông phế bỏ võ công nên tuy hồi hải nhưng thật sự chúng đi khá chậm!

Không như cảm nghĩ của mọi người, khi bọn kia đã đi mất dạng, Bất Thông quay lại nhìn họ bằng dáng điệu hoàn toàn trầm tĩnh!

Chàng bình thần hỏi họ:

- Chư vị có hiểu gì không? Tại sao Dương Phi Thủ Môn chủ Thần Bí môn rõ ràng là đang thắng thế sao lại đột nhiên bỏ đi? Lão buông tha chúng ta vì lẽ gì? Lão không ngờ hay đã có một âm mưu nào khác?

Những nghi vấn chàng vừa nêu lập tức khiến mọi người phải quên đi câu chuyện vừa rồi để bàn tán và mong tìm ra những lời giải thích thoả đáng!

Gia Cát Phàm hắng giọng:

- Nhất định là một âm mưu. Nhưng là âm mưu gì hoạ Ợ đến lúc thật sự việc xảy ra chúng ta mới biết!

Du Thừa Phong lắc đầu:

- Có biết thì đã muộn! Bản lãnh như lão, chúng ta càng bị bất ngờ càng dễ mất mạng!

Hư Tướng đại sư cúi đầu niệm phật hiệu:

- A di đà phật! Theo thiện ý của bản tăng, Liên Minh Chánh Đạo phải luôn cảnh giác để tránh chuyện bất ngờ!

Vân Huyền đạo trưởng than:

- Còn cảnh giác thế nào đây, đại sư? Nguyên khí của chúng ta vừa bị tổn thương nghiêm trọng, bất luận lúc nào lão xuất hiện, Liên Minh Chánh Đạo chúng ta vẫn rơi vào thế bị động! Vô lượng thọ phật!

Du Văn Thiên chợt kêu lên khe khẽ:

- Nếu đây là âm mưu, phải chăng chỉ là âm mưu vừa chợt có, không hề liên quan đến gia sư... a..., đến tệ chương môn Hoa Vô Sắc?

Nghe được lời này, Bất Thông bỗng nhớ lại hành vi cuống cuống bỏ chạy một cách kỳ lạ của Hoa Vô Sắc và Sa Hồng Cát! Chàng chợt cao giọng:

- Không sai! Nhờ Du huynh đề nên tại hạ mới nhớ! Tại sao Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc khi bỏ chạy không chạy theo Dương Phi Thủ, như lão Điền Trung đã chạy theo? Nhất định trong này phải có ẩn tình, và chỉ cần hiểu rõ ẩn tình này chúng ta hoặc biết rõ điều gì đang xảy ra hoặc có thể minh bạch Dương Phi Thủ thật sự có âm mưu gì!

Hồ Bạch Cúc bỗng lên tiếng:

- Những lời úp mở của Hoa Vô Sắc trước lúc bỏ chạy, Bất Thông huynh có nhớ không?

Tuệ Đàn sư thái gật đầu:

- Nam mô A di đà phật! Bản ni cũng vừa nghĩ đến điều này! Đúng như nữ thí chủ vừa nói, lời nói của Hoa Vô Sắc ngấm lại thật là lạ!

Sực nhớ chưa dẫn tiến Hồ Bạch Cúc với mọi người, Bất Thông nhìn mọi người vẻ hối lỗi:

- Đây là cung chủ Thanh Hải Cung, Hồ Bạch Cúc, vì Dương Phi Thủ cũng là hậu nhân của phản đồ Thanh Hải Cung, Hồ Cung chủ đã có ý định cùng chúng ta đứng chung hàng ngũ!

Du Thừa Phong phì cười:

- Đã liên tay với nhau hơn nửa ngày trời, đây đâu còn là ý định nữa, Bất Thông đệ?

Chàng cũng cười nhưng là cười bối rối:

- Khi đưa Hồ Cung chủ đến đây, đệ đâu nghĩ là có chuyện cứ thực hiện trước, sau đó mới bày tỏ ý định?

Gia Cát Phàm xua tay:

- Trước hoặc sau, thế nào cũng tốt! Chỉ có điều, đây là lần đầu tiên Gia Cát mỗ mới biết Ma Trung Tử có xuất xứ từ Thanh Hải Cung!

Không muốn mọi người ngộ nhận vì đã biết Ma Trung Tử là đại ác ma, và bây giờ đến lượt Dương Phi Thủ cũng tàn độc không kém mà có ý nghĩ không đúng về Thanh Hải Cung, Bất Thông vẫn tắt giải bày:

- Thanh Hải Cung vốn ở chốn xa xôi, dù có nghe có biết về võ lâm Trung

Nguyên nhưng chưa bao giờ có ý nghĩ mạo phạm! Trăm năm trước, Ma Trung Tử là người đầu tiên có ý nghĩ này! Vì thế lão đã bị Thanh Hải Cung tước phế khỏi cương vị Cung chủ! Sau đó, lão đã vào võ lâm Trung Nguyên như chúng ta đã biết!

Lời giải thích của chàng tướng đầu quá rõ, nào ngờ liền sau đó Hư Tướng đại sư bỗng lên tiếng chất vấn:

- A di đà phật! Hồ Cung chủ, bản tăng muốn hỏi câu này! Ma Trung Tử đã vào và gây họa khắp Trung Nguyên, sau mãi trăm năm sau quý cung mới có ý nghĩ vào đây thu thập phản đồ?

Hồ Bạch Cúc tuy bối nhưng vẫn cố giải thích:

- Ma Trung Tử đã bị phế truất, người bốn cung trăm năm qua hầu như không còn nhớ đến! Chỉ những lúc gần đây chính do Kiều Toàn nhắc nhở, bốn cung mới nhớ và có ý định này!

Tuệ Đàn sư thái nghi ngờ:

- Kiều Toàn nào? Phải chăng là người vừa bị người của quý cung hạ thủ?

Hồ Bạch Cúc gật đầu:

- Lúc vào Trung Nguyên, Kiều Toàn bỗng dưng có ý định làm phản! Bốn cung chiếu theo quy luật phải thanh lý môn hộ!

Vân Huyền đạo trưởng bỗng hỏi:

- Sau này, nếu Dương Phi Thủ thực sự bị trừng trị, quý cung sẽ làm gì tiếp theo?

Hồ Bạch Cúc hoang mang:

- Trừng trị xong Dương Phi Thủ ư? Một khi đã khử xong phản đồ, bốn cung còn biết làm gì nữa ngoài việc quay về Thanh Hải Cung?

Vân Huyền gật gù:

- Quay về là tốt, bản đạo cũng chỉ mong như vậy!

Mộ Dung Quang bỗng hắng giọng:

- Đương nhiên bốn cung phải quay về nơi xuất phát. Đạo trưởng như không tán thành lắm nếu bốn Cung chủ cứ ở lại Trung Nguyên?

Vụt hiểu Vân Huyền đạo trưởng muốn ám chỉ điều gì, Hồ Bạch Cúc cười nhạt:

- Đạo trưởng bất tất phải lo ngại! Trung Nguyên dù rộng lớn vẫn không khiến bốn Cung chủ động lòng đến phải quên nơi đã từng cưu mang sinh dưỡng bốn cung!

Hư Tướng đại sư bỗng cúi đầu:

- A di đà phật! Bọn bản tăng không hề có ý đó, mong Hồ Cung chủ chớ hiểu lầm!

Phát hiện Hồ Bạch Cúc càng lúc càng có ý giận, Bất Thông bỗng lên tiếng như chàng đã suy nghĩ khá lâu mới có nhưng quyết định này:

- Tại hạ vừa nghĩ ra một điều! Đúng như Tuệ Đàn sư thái vừa nói khi nãy,

lời nói của Hoa Vô Sắc đúng là khó hiểu. Tuy vậy, nhất định những lời nói đó phải liên quan đến việc Dương Phi Thủ đột ngột bỏ đi! Do vậy, tại hạ có ý định đi tìm Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc! Rất có thể từ bọn chúng ta sẽ biết rõ mưu đồ của Dương Phi Thủ!

Ngừng lời một lúc, chàng tiếp:

- Còn chur vị, để tránh Dương Phi Thủ bất ngờ xuất hiện, tại hạ nghĩ chur vị hoặc là quay về sư môn hoặc là tìm một nơi nào đó tạm thời ẩn thân, chur vị nghĩ sao?

Lời của chàng làm cho Tuệ Đàn sư thái thất sắc:

- Quay về sư môn là không được! Bất luận thế nào các phái chúng ta đã là một Liên Minh thì cứ ở chung một chỗ thì hay hơn!

Vân Huyền đạo trưởng ngập ngừng:

- Dù ở chung một chỗ nhưng nếu Dương Phi Thủ bất ngờ xuất hiện vị tất chúng ta đủ lực đối phó!

Hư Tướng đại sư cũng bối rối không kém:

- A di đà phật! Theo thiện ý của bản tăng, hay chúng ta cứ đi theo Minh chủ? Đã là Liên Minh Chánh Đạo, lại có một Minh chủ rõ ràng, có gì chúng ta cứ phải đầu một nơi, người một nẻo?

Gia Cát Phàm đã lâu không lên tiếng, giờ bỗng cao giọng:

- Nhưng Bất Thông đâu thể ở mãi bên chúng ta? Y vừa nói, cần phải truy tìm Hoa Vô Sắc và Sa Hồng Cát, chúng ta đâu thể cứ thế này ùn ùn kéo nhau đi truy tìm họ?

Bất Thông cười nhẹ:

- Nếu biết họ chạy đến địa phương nào, chúng ta có đi chung cũng không sao! Rất tiếc, đó là điều chúng ta chưa biết!

Du Thừa Phong mỉm cười:

- Không sai! Hay là thế này vậy, chúng ta lập tức chia nhau ra tìm họ! Người nào tìm được sẽ thông tri đến những người còn lại?

Bọn Hư Tướng, Vân Huyền và Tuệ Đàn lập tức co rúm người lại, tìm cách thoái thác:

- Bản tăng chỉ quen tụng niệm tu hành! Việc truy tìm là không thể!

- Bản đạo cũng thế!

- Bản ni cũng vậy!

Bất Thông cau mày:

- Các vị không quen việc truy tìm thì đòi theo tại hạ có ích gì?

Họ bối rối, muốn đáp nhưng lại không dám!

Chàng thở dài:

- Chur vị ngại không đủ lực đối phó với Dương Phi Thủ! Tại hạ cũng đâu hơn gì chur vị? Hoặc giả, nếu chur vị có lời thỉnh cầu, tại hạ sẽ nhờ Thanh Hải Cung cùng lưu lại với chur vị?

Họ càng bối rối nhiều hơn!

Biết ý của Bất Thông cũng là ý của Du Thừa Phong và Gia Cát Phàm, Hồ Bạch Cúc bỗng lên tiếng phản bác:

- Không được đâu, Minh chủ! Bỏ cung vào Trung Nguyên không ngoài mục đích thu thập phản đồ! Bỏ cung đâu thể cứ lưu lại một nơi chờ Dương Phi Thủ đột nhiên dẫn xác đến nạp mạng?

Chàng vờ thờ dài nhưng lại cố tình nheo mắt với Hồ Bạch Cúc:

- Nếu là vậy, thật đáng tiếc, tại hạ nào dám miễn cưỡng quý cung!

Quay nhìn Du Thừa Phong, Gia Cát Phàm, chàng hỏi:

- Chương môn và Du đại huynh có ý như thế nào? Lưu lại với các phái hay quay về sơn môn?

Gia Cát Phàm trầm giọng:

- Như Minh chủ có lần nói, các phái phải tự cứu trước khi chờ trời cứu!

Minh chủ yên tâm, Gia Cát mỗi nhất định tự lo liệu!

Du Thừa Phong bật cười:

- Đối với Cái Bang, đâu đâu cũng có thể làm nơi trú sở! Minh chủ chớ lo, Du mỗi biết làm gì rồi!

Chàng gạt đầu, thái độ thật cảm kích:

- Mọi chuyện đều nhờ chương môn và Du đại huynh gánh vác hộ! Tại hạ xin nguyện tận lực vì võ lâm Trung Nguyên!

Vòng tay thi lễ với mọi người, Bất Thông lên tiếng cáo biệt và bỏ đi!

Vút!

Cùng một lúc với chàng, Hồ Bạch Cúc cũng lập tức ra hiệu cho bọn họ và bỏ đi!

Vút!

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 34

Sự Thật Phũ Phàng, Kế Hạ Lưu

Thái Cực Động Thu phục Kê Ác

Đuổi kịp chàng, Hồ Bạch Cúc chợt hỏi:

- Thật ý họ muốn gì, Văn huynh?

Chàng hít mạnh một hơi, sau đó đột nhiên hỏi lại nàng:

- Cung chủ đã có sắp xếp gì? Bọn Mộ Dung Quang đâu?

Nàng cười khẩy:

- Nếu không vì Gia Cát Phàm và Du Thừa Phong ta đâu cần ngấm ngấm ám thị, bảo họ phải ẩn nấp quanh quần chờ tiếp trợ cho các phái?

Chàng mỉm cười:

- Đa tạ!

- Đa tạ! Tại sao?

- Cung chủ vì Gia Cát Phàm, Du Thừa Phong cũng là vì tại hạ, sao tại hạ không phải đa tạ?

Nàng nhăn mặt:

- Không sai! Đó là vì mình chủ một phần! Ta thật không hiểu nổi bọn kia, những kẻ dường như chỉ có khẩu phật nhưng trong tâm lại không có phật.

Chàng chùng giọng:

- Không sai! Hay nói đúng hơn, trong lòng họ hãy còn để bả hư danh sai khiến! Họ đã quen được mọi người xưng tụng là những đại phái danh trấn giang hồ! Nhưng thật ra khi có chuyện, họ lại sợ chết, không dám đem hai chữ đại phái ra để đương đầu vì quá mạo hiểm!

- Hừ! họ lại còn sợ bốn cung, lo bốn cung lưu lại Trung Nguyên làm cho hai chữ đại phái của họ bị lu mờ! Ta hiểu đúng hay sai vậy?

Chàng gật đầu:

- Rất đúng! Thân thủ của từng môn nhân Thanh Hải Cung đã làm họ ganh tỵ! Từ ganh tỵ sẽ chuyển sang đố kỵ! Do đố kỵ, họ chỉ muốn quý cung mau mau giúp họ dẹp trừ đại loạn, sau đó lại muốn quý cung mau mau lui về Thanh Hải Cung để lo tiếp tục hưởng thanh nhàn với những hư danh họ đã có và muốn nó vẫn có!

Hồ Bạch Cúc chép miệng:

- Thấy họ như vậy ta mới hiểu tại sao trăm năm trước Ma Trung Tử chỉ muốn đưa Thanh Hải Cung vào Trung Nguyên! Những người như họ có bị như vậy cũng đáng!

Chàng chợt bảo:

- Cũng may vẫn có nhiều người như Gia Cát Phàm và Du Thừa Phong!

Những người này thật đáng trân trọng!

Nói đến đây, đột nhiên Hồ Bạch Cúc hỏi:

- Dường như đúng như Văn huynh nói, nhân vật kế thừa võ học Vô Danh Kỳ Nhân không hề thấy xuất hiện?

Chàng đáp lại mập mờ:

- Tại hạ không bảo là không có! Tại hạ chỉ nói ở Liên Minh Chánh Đạo lúc này người đó chưa xuất hiện!

Thoáng nghĩ ngợi, Bạch Cúc liếc nhìn chàng:

- Như Văn huynh đã biết người đó là ai?

Đang định tìm lời đối đáp, Bất Thông bỗng quát:

- Đề phòng ám khí!

Một tay thì xô Bạch Cúc qua một bên, tay còn lại Bất Thông vội vàng vung ra, chộp vào một vật!

Thấy vậy, Hồ Bạch Cúc thất kinh:

- Là Ngô Công Phi Độc?

Trước khi đáp, Bất Thông đảo mắt nhìn khắp lượt:

- Chỉ là một mảnh hoa tiên được vo tròn! Người nào ném ắt có thân thủ phi phạm. Y đã bỏ đi, trước khi tại hạ kịp phát hiện.

Dứt lời chàng xoè ra cho Bạch Cúc thấy vật chàng đang cầm trên tay!

Thấy Bạch Cúc định chạm vào, chàng vụt nắm lại:

- Chớ chạm vào, đề phòng có độc!

Nàng kinh ngạc:

- Nếu có độc, Văn huynh sao lại dùng tay bắt giữ?

Chàng nhún vai:

- Tại hạ không sợ độc!

- Thảo nào hai lần Văn huynh dám chộp vào Ngô Công Phi Độc nhưng vẫn không táng mạng! Sao trước kia Văn huynh không nói cho ta biết?

Sợ nàng hiểu lầm, chàng giải thích:

- Cũng sau hai lần đó và không chết, tại hạ mới biết bản thân không ngại độc!

Do không biết nên tại hạ đâu có thể nói cho cung chủ biết!

Nàng nhìn chàng:

- Ở Văn huynh càng lúc càng có nhiều bí ẩn? Ta không biết đâu mà lường!

Cổ tình lãng tránh những lời giải thích chàng lại xoè tay và mở mảnh hoa tiên ra xem.

Cùng xem với Bất Thông, Hồ Bạch Cúc giật mình:

- Là y? Y còn muốn gặp Văn huynh để làm gì?

Chàng như kẻ đang bàng hoàng sức tỉnh, cứ lắc đầu quày quây:

- Muốn biết rõ, trừ phi tại hạ phải đến gặp y!

Nàng có giọng lo sợ:

- Đi một mình?

- Phải! Y bảo thế!

- Nhỡ y có địch ý thì sao?

Chàng lắc đầu:

- Không đâu, tại hạ rất tin y!

- Hừ! Văn huynh đừng quá tin người! Ta nhất định sẽ đi với Văn huynh!

Chàng quả quyết:

- Không cần đâu! Và Cung chủ cũng đừng khiến tại hạ khó xử! Tại hạ đi ngay và về ngay, Cung chủ bắt tất quá lo lắng!

Nàng vẫn lo ngại:

- Văn huynh đã quyết ý?

Chàng gật đầu:

- Đương nhiên! Nhanh thì nửa canh giờ, chậm là một canh, Cung chủ cứ chờ ở đây, tại hạ sẽ quay lại!

Vút!

Bồn chồn lo lắng, nếu không vì sợ Bất Thông phải lâm vào cảnh khó xử, chắc hẳn Hồ Bạch Cúc sẽ không khi nào chấp nhận để cho chàng đi một mình!

Do bồn chồn nên nàng không hề biết có người lên đến gần nàng từ phía sau! Đến khi nàng nghe động thì....

Viu...

Nàng bật kêu nửa vờ:

- Là người? Ngô Công...hự?

Huych!

Ngay khi nàng ngã, một người nữa cũng xuất hiện với người vừa lên hạ thủ nàng!

Người thứ hai lập tức nấp vào miệng nàng một hoàn thuốc, sau đó đắc ý bảo người thứ nhất:

- Được rồi! Chúng ta đem ả đi bây giờ hay chờ một lúc nữa?

Người thứ nhất cười khẽ:

- Nên đi ngay thì hơn! Nhưng chúng ta sẽ không vội xuất hiện! Để xem bọn chúng nói gì với nhau! Ta thật sự nóng lòng muốn biết điều đó!

Người thứ hai lắc đầu:

- Tính khí của y như thế nào, người cũng là người từng gần gũi y có lẽ người cũng biết rõ không kém gì ta! Y sẽ không như chúng ta muốn !

Người thứ nhất gằn giọng:

- Nếu vậy, ta có cách khiến bọn chúng phải xem nhau như kẻ thù! Nhất định phải có đứa sống đứa chết, sau đó đến lượt đứa còn lại phải chết! Đi nào!

Cả hai xách Hồ Bạch Cúc lên, cùng lao nhanh về phía trước đó, nơi Bất Thông mới bỏ đi!

Và có một điều mà hai nhân vật này hoàn toàn không ngờ, lời của bọn họ vừa nói đã bị Hồ Bạch Cúc nghe rõ, trước lúc nàng bị người thứ hai vung tay chế trụ huyệt đạo của nàng...

Dù rất muốn có thái độ hoặc giọng nói thật lạnh lùng nhưng khi thấy Văn Quy Nguyên, Bất Thông bỗng cảm thấy nao lòng nên mọi ý định đều phải thay đổi! Chàng chỉ có thể trầm giọng:

- Hồ Bạch Cúc rất muốn cùng ta đi đến đây, nhưng do đệ đã ghi rõ...

Văn Quy Nguyên xua tay:

- Không đến là tốt nhất! Vì có những việc chỉ có thể nói giữa hai chúng ta!
 Chàng lắc đầu:
 - Đã không còn là việc riêng của hai ta nữa rồi!
 Văn Quy Nguyên giật mình:
 - Văn huynh muốn ám chỉ điều gì?
 Chàng khẽ bảo:
 - Là ám chỉ điều đệ sắp bày tỏ cho ta!
 - Văn huynh sao lại biết đệ muốn bày tỏ điều gì?
 Chàng thở dài:
 - Ta đã nghe bọn thủ hạ Thần Bí môn kháo nhau! Không riêng gì ta, các phái và Hồ Bạch Cúc cũng đã nghe!
 Văn Quy Nguyên vụt lạnh giọng:
 - Nếu vậy, Văn huynh sẽ có thái độ như thế nào?
 Chàng hỏi ngược lại:
 - Còn đệ, thái độ của đệ sẽ ra sao?
 Phát hiện ở Quy Nguyên có sự lúng túng, chàng nói luôn:
 - Vẫn có câu cây đấng sanh trái ngọt! Ta hy vọng đệ sẽ không có những hành vi đi ngược công đạo!
 Bất ngờ, Văn Quy Nguyên bật thét:
 - Không đúng! Cây đấng thì quả phải đấng! Ta không chấp nhận ta là người họ Điền! Và nếu ta là người họ Điền đi nữa, ta không muốn có một phụ thân như Điền Trung!
 Chàng cao giọng:
 - Đệ sai rồi! Không một ai có quyền chối bỏ cội nguồn, nếu đệ thật sự là cốt nhục của Điền Trung và Đồng...
 Quy Nguyên liền quát:
 - Ta không muốn nghe nữa! Bất quá, ta chấp nhận ta là hậu nhân của Tu La Viện! Tôn Nhất Bình đã huỷ diệt Tu La Viện, ta phải giết lão để báo thù!
 Thái độ của Quy Nguyên đang quá phần nộ, khiến Bất Thông dù muốn trấn an cũng không biết phải trấn an như thế nào! Chàng chỉ có thể giúp Quy Nguyên tạm quên đi chuyện đau buồn bằng cách hỏi sang chuyện khác:
 - Đệ muốn gặp ta, ngoài điều định bày tỏ mà ta đã biết, còn chuyện gì nữa không?
 Sực tỉnh, Quy Nguyên chột nhẹ giọng:
 - Đệ vẫn xem Văn huynh như thư nào, lời của đệ vừa rồi...
 Bất Thông mỉm cười:
 - Ta hiểu, và ta không để tâm, nào, nếu còn chuyện gì nữa...
 Quy Nguyên bỗng hạ thấp giọng:
 - Văn huynh đã thử tìm đến Thái Cực Động chưa?
 Chàng kinh nghi:

- Đệ hỏi để làm gì?

Văn Quy Nguyên đảo mắt nhìn quanh:

- Văn huynh phải tìm nhanh, đừng chậm trễ nữa! Tôn Nhất Bình không hiểu sao đã hoá cuồng và lão đã là công cụ để Dương Phi Phủ sai khiến! Nếu để chậm hơn...

Bất chợt, có tràng cười của Điền Trung vang lên từ một nơi không xa lắm:

- Nguyên nhi! Phụ thân đã đắc thủ rồi! Nguyên nhi còn chờ gì nữa không ra tay? Ha ...ha.

Vút... Vút...

Nhìn Điền Trung cùng xuất hiện với Đồng Hoàng Yến, trong tay họ là Hồ Bạch Cúc đang bị chế trụ huyết đạo, Bất Thông vụt quát:

- Quy Nguyên! Người giải thích chuyện này như thế nào đây?

Điền Trung và Đồng Hoàng Yến bất ngờ lao đến:

- Không lẽ người ngu muội đến thế sao? Cần gì ai khác phải giải thích? Đỡ! Vù... Vù....

Đồng Hoàng Yến thì cười sáng sặc:

- Lần này, một khi Đồng nương nương đã bố trí thiên la địa võng, người đừng mong thoát! Đỡ!

Ào... Ào...

Phản ứng của Quy Nguyên thật lạ, dường như y không hề biết Bất Thông đang quát kinh vào y!

Điều đó khiến Đồng Hoàng Yến phải bật thét:

- Kìa Nguyên nhi! Hãy cho y biết sự lợi hại của Tu La công phu đi!

Àm!

Quy Nguyên bị trúng kinh, khiến thân hình phải bị chấn dội về phía sau có đến ngoài trượng! Nhìn đôi mắt của Quy Nguyên vừa biểu lộ sự đau xót lẫn phần hận, Bất Thông thoáng nghi ngờ những lời chàng vừa vội vã kết tội Quy Nguyên!

Để mọi việc mau chóng minh bạch hơn, chàng bất ngờ dùng Thái Cực Huyền Ảo Bộ đảo người về phía mục Đồng Hoàng Yến:

- Sao mục không tự tay dùng Tu La công phu cho ta nếm mùi lợi hại! Đỡ!

Vút!

Ào.. Ào...

Quy Nguyên bất ngờ thét lên:

- Chớ hại mạng gia mẫu! Đỡ!

Vút!

Ào... Ào

Không muốn Quy Nguyên chạm kinh, Bất Thông đành phải buông tha mục! Chàng dịch người về phía lão Điền Trung:

- Lão thất phu! Đỡ!

Ào... Ào....

Bất ngờ, Điền Trung vừa dùng thân hình Hồ Bạch Cúc đưa vào chướng kính của chàng vừa cười ngạo mạn:

- Người dám không? Ha... ha...

Thủ đoạn của Điền Trung tuy thô bỉ nhưng lại kiến hiệu! Bất Thông giận giữ thu chiêu vào quát tháo:

- Hay lắm! Giờ ta mới biết thế nào là ngu tầm ngu mã tầm mã! Bọn người thật sự muốn gì ở ta?

Quy Nguyên vội kêu lên:

- Văn huynh...

Nhưng tràng cười của Điền Trung lập tức át đi tiếng kêu của Quy Nguyên:

- Xem ra người cũng ngoan ngoãn đó! Thế nào? Hoặc người nói cho ta biết Thái Cực Động ở đâu, hoặc tiện tỳ này phải chết ! Ha...ha...

Chàng rúng động! Tuy rằng liền lúc đó chính tai chàng nghe Quy Nguyên quát...

- Phụ thân...

Một lần nữa Điền Trung cười khoả lấp:

- Thế nào, Nguyên nhi? Phụ thân nhất định bắt y nói cho Nguyên nhi biết Thái Cực Động ở đâu? Cũng may nhờ có diệu kế của Nguyên nhi, chúng ta đã có tiện tỳ này giúp chúng ta toại nguyện! Ha..ha..

Và Bất Thông tỉnh ngộ khi nghe Quy Nguyên bảo lão Điền Trung:

- Nếu đây là kế của hài nhi, được phụ thân mau giao ả cho hài nhi giữ!

Điền Trung lắc đầu, tìm lời thoái thác:

- Bất luận thế nào, Nguyên nhi đã bị trọng thương, cứ để phụ thân giữ ả là tiện nhất!

Và lão bất ngờ đặt tay lên huyết Bách Hội của Hồ Bạch Cúc, lúc quay sang Bất Thông:

- Người ắt biết rõ tính khí của ta! Nói đi! Thái Cực Động ở đâu?

Rõ ràng chàng nhìn thấy Quy Nguyên đang có ý đoạt lại Hồ Bạch Cúc từ tay lão và thái độ uy hiếp của lão dường như cũng có tác động đến Quy Nguyên! Bất Thông vụt có một chủ định! Chàng cố tình nói cho lão biết địa điểm có Thái Cực Động:

- Lão còn nhớ nơi một vách đá có nhiều dấu tay...

Quy Nguyên lập tức có phản ứng đúng như chàng nghĩ:

- Đó là kẻ của lão! Văn huynh chớ...

Điền Trung gầm lên, cố ý bỏ qua lời nói của Quy Nguyên:

- Người bảo đó là Thái Cực Động?

Chàng cố ý khinh khỉnh nhìn Quy Nguyên:

- Kế của ai, ta không cần biết! Ta đã nói ra địa điểm Thái Cực Động, tốt hơn hết người nên bảo phụ thân người thả người!

Quy Nguyên biến sắc thất vọng:

- Lão sẽ không buông tha đâu!

Điền Trung cười đại:

- Nguyên nhi nói rất hay! Ta đâu đại buông tha một cách dễ dàng? Ha... ha...

Do đã tiên liệu điều này, chàng cố ý gài thét:

- Lão giám đôi giọng ư? Nếu Hồ Bạch Cúc bị thương tổn, liệu lão có đủ năng lực đối phó với Thanh Hải Cung? Cả ta nữa, ngay bây giờ và ở tại đây, Quy Nguyên đã bị nội thương, lão và mục họ Đồng kia liệu có là đối thủ của ta không?

Điền Trung như cảm nhận chàng sẽ ra tay thật nên lập tức bước lùi!

Nhưng khi nhớ lại, lão đắc ý cười lớn:

- Nếu ngươi ngay bây giờ manh động, tiện tỳ này lập tức phải mất mạng!

Ngược lại, ha... ha... đến khi ta luyện xong công phu của Hà Lạc lão nhân, bọn Thanh Hải Cung đâu phải đối thủ của ta! Ha... ha...

Nhìn lão tuy cười nhưng vẫn lấy mắt ra hiệu cho Đồng Hoàng Yến, và họ từ từ bước lùi ra xa, Bất Thông quắc mắt nhìn Quy Nguyên:

- Ngươi nhớ đấy ! Chuyện hôm nay bất luận thế nào ta vẫn không bỏ qua!

Khôn hồn thì bảo phụ thân ngươi thả người đừng gây thương tổn cho Bạch Cúc, bằng không, ha... ha... Chính ta chứ không phải Thanh Hải Cung hỏi tội bọn ngươi! Ha... ha...

Chàng bất ngờ tung người lao đi về một hướng, đủ tạo cho lão Điền Trung sự nghi ngờ.

Vút!

Sau khi tìm chỗ nấp kín và chờ đợi, không bao lâu sau Bất Thông tự mỉm cười hài lòng!

Ngay bên ngoài. Chàng nhìn thấy Quy Nguyên đang vội vã bám theo Điền Trung và Đồng Hoàng Yến.

Đồng thời, lúc họ lao vượt qua chỗ chàng nấp, chàng nghe Điền Trung hậm hực nói với mục họ Đồng:

- Thật không ngờ tiểu tử dám giở trò! Hừ! nếu y bảo Thái Cực Động ở nơi mục thường ân thân thì ta tin chắc đó phải là nơi ta đã từng thấy y luyện công theo Hà Lạc Thái Cực Đồ! Phen này, hoặc là Hà Lạc công phu hoặc ta phải chôn sống tiểu tử đó! Đi nhanh lên nào!

Chờ họ đi khuất, Bất Thông lập tức lao về phía ngược lại!

Câu nói cuối cùng của chàng và phương hướng chàng cố tình bỏ chạy rút cuộc đã làm Điền Trung hiểu lão đã làm âm mưu của chàng!

Lão và chàng đã hai lần và ở hai địa điểm cùng gặp nhau tại nơi có lưu di

học Hà Lạc! chàng cố ý nói địa điểm có Thái Cực Động thật cho lão nhưng khi bỏ đi lại đi về phía không hề có Thái Cực Động!

Vì ở nơi có bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực Đồ, cũng là nơi chàng khởi đầu luyện Thái Cực Huyền Ảo Bộ thật ra chỉ là nơi Vô Danh Kỳ Nhân sau khi đã bại Ma Trung Tử nhưng do nội thương nên phải dùng nơi đó làm nơi táng thân!

Muốn khai mở Văn Gia Mật Thất cần phải biết tám mươi một bộ vị của Thái Cực Huyền Ảo Bộ! Vô Danh Kỳ Nhân lưu Hà Lạc Thái Cực Đồ và bộ pháp ở đó là nhằm ý này. Và nếu ai nhờ vào bộ pháp để có thể lọt vào Văn gia mật thất, tuy chỉ bắt gặp vuông lùa do Vô Danh Kỳ Nhân lưu lại nhưng từ đó sẽ biết đâu là nơi ẩn tàng di học của Hà Lạc lão nhân! Đó là nơi có vách đá với nhiều dấu chương tay, ám thị Hà Lạc Huyền Ảo Chương!

Như Bất Thông đã đọc vuông lùa và hiểu Vô Danh Kỳ Nhân nhờ tình cờ tìm thấy vách đá có nhiều dấu tay chương nên đã luyện được hai trong ba phần Hạ Trung Thượng từ di học của Hà Lạc lão nhân! Định lưu lại di học này trong Văn gia mật thất, ý định của Vô Danh Kỳ Nhân cũng là người sáng lập Thiên Nhất Trang, vì sự xuất hiện của Ma Trung Tử nên phải bỏ dở!

Vì đại cục giang hồ, Vô Danh Kỳ Nhân đã đã bại Ma Trung Tử nhưng vẫn mang thương thế nghiêm trọng! Và Vô Danh Kỳ Nhân phải chết sau khi kịp lưu lại bức đồ hình để luyện Thái Cực Huyền Ảo Bộ!

Bất Thông còn nhớ đến mảnh hoa tiến cơ hồ mục nát sau đó bị Điền Trung bất ngờ đột nhập khiến chàng vô tình phá huỷ! Nếu không có chuyện đó, có lẽ từ lâu chàng đã biết Vô Danh Kỳ Nhân là ai, sao lại chết ở đó và tại sao có hai chữ” Nghiệt Súc” nhằm quở mắng con Kim Viên!

Bây giờ chàng đã hiểu vì đoán ra nguyên nhân!

Vô Danh Kỳ Nhân có lẽ đã nuôi dưỡng con Kim Viên trong những ngày dưỡng thương ở thạch động! Và do Kim Viên chưa đủ thông linh nên có lần gây kinh động đang lúc Vô Danh Kỳ Nhân chữa thương! Bị kinh động, Vô Danh Kỳ Nhân đánh theo bản năng, vô tình có phản ứng là dùng công phu hạ sát Kim Viên! Sau đó biết thương tích khó mong bình phục, Vô Danh Kỳ Nhân phải sắp đặt hậu sự lúc chết...

Đứng nhìn vách đá vốn trước kia có tất cả tám mươi dấu chương tay, nhưng bây giờ đã bị huỷ hoại - là Bất Thông đã khích nộ Điền Trung khiến lão tự phá huỷ một phần, phần còn lại là do chàng phá huỷ, Bất Thông suy nghĩ để tìm cách khai mở Thái Cực Động!

Muốn khai mở Văn Gia Mật Thất, Bất Thông đã vô tình lĩnh hội và dùng Thái Cực Huyền Ảo Bộ để khai mở!

Chàng nghĩ, vậy ở đây nếu chàng cũng vỗ vào vách đá đúng tám mươi một bộ vị của Thái Cực Huyền Ảo Bộ, liệu cơ quan có phát động và đưa chàng vào Thái Cực Động không?

Đúng vào lúc chàng định thực hiện ý định đó, đầu đó ở phía sau chàng bỗng vang lên tiếng động khẽ.

Giật mình nhưng chàng vẫn không quay lại, Bất Thông cứ vờ như đang ngắm nghía vách đá nhưng thật ra là đang ngưng thần nghe ngóng!

Thật lâu sau đó, vì không phát hiện điều gì khả nghi nên khi thật sự chú tâm vào vách đá một lần nữa chàng bỗng có một khái niệm tựa như một tia chớp bất ngờ loé lên giữa màn đêm! Đó là:

“ Vô Danh Kỳ Nhân thoát tiên khi nhìn thấy vách đá này chắc chắn là chưa thể biết thế nào là Thái Cực Huyền Ảo Bộ! Thế nhưng Vô Danh Kỳ Nhân vẫn có cách khai mở và đi vào Thái Cực Động! Điều này chứng tỏ việc khai mở cơ quan và Thái Cực Huyền Ảo Bộ hoàn toàn không có liên quan!

Nhưng sau đó, để có thể khai mở Văn gia mật thất chính Vô Danh Kỳ Nhân đã phải lưu lại bộ pháp này! Như vậy phải chăng ta nên hiểu cách khai mở Văn Gia Mật Thất là do Vô Danh Kỳ Nhân học theo cung cách của Hà Lạc lão nhân nhưng đã sửa đổi một chút! Và để khai mở Thái Cực Động, ta nên vận dụng Hà Lạc Huyền Ảo Chưởng, hoàn toàn không được dùng Thái Cực Huyền Ảo Bộ”

Với ý nghĩ này, Bất Thông vô hình chung có hai phương cách cần phải chọn lựa để khai mở Thái Cực Động! Và rất có thể với một cách nhưng không thể khai mở Thái Cực Động thì chính chàng đã tự phá hỏng cơ quan phát động, sẽ không còn lần thứ hai cho chàng lập lại!

Buộc phải lâm vào cảnh phải chọn lựa như thế này, Bất Thông thầm quyết định:

“ Chắc chắn phải là Hà Lạc Huyền Ảo Chưởng! Năm xưa, Vô Danh Kỳ Nhân nhờ có ngộ tính uyên thâm, từ tám mươi một dấu chưởng tay đã tự tìm ra dấu tay nào cần phát động trước, tiếp đến là dấu tay nào! Vì đã thức ngộ xong Hà Lạc Huyền Ảo Chưởng, Vô Danh Kỳ Nhân vô tình chạm đủ vào tám mươi một dấu tay nên phát hiện Thái Cực Động và di học của Hà Lạc lão nhân ở bên trong! Quyết không thể nào sai”

Khi đã tự quyết định như vậy, Bất Thông lập tức phát huy Hà Lạc Huyền Ảo Chưởng lao đến và vỗ ầm ầm vào vách đá đúng tám mươi một lượt, hy vọng sẽ đúng tám mươi một vị trí trước kia vốn có in dấu tay!

Ầm! Ầm!

Hành vi của chàng và chuỗi thanh âm cứ liên tiếp vang ra khiến chàng không những không nhìn thấy mà cũng không nghe, không phát giác có hai bóng nhân ảnh đang chậm chậm tiến về phía chàng!

Chàng ngừng tay và lùi lại chờ Thái Cực Động rồi sẽ khai mở!

Bỗng chợt, một trong hai nhân vật kia bỗng phát thoại:

- Ngươi phát cuồng rồi sao, tiểu tử?

Giật nảy người, chàng quay phắt lại.

Chính lúc đó ở vách đá bỗng phát ra chuỗi thanh âm kỳ lạ:

Kịt... kit... kịt...

Trước mắt chàng là hai nhân vật chàng không ngờ xuất hiện, sau người khi này, người còn lại giả vờ kêu lên?

- Uý! Nơi này sao lại có cơ quan ẩn tàng? Lão Sa, phải chăng đó là...

Người được gọi là lão Sa bỗng vọt miệng hô hoán:

- Đích thị là nơi lưu giữ sở huyệt của Văn Gia!

Bất Thông càng không thể ngờ họ lại nhận ra điều này. Chàng bật quát:

- Sa Hồng Cát, Hoa Vô Sắc! Phải hay không cứ tiếp chiêu của ta!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Cùng một lúc quát ra hai kinh Xích Dương, Bất Thông hy vọng đủ ngăn hai lão này lại trong chốc lát!

Vì thế, khi phát hiện cả hai cùng phát kinh chống trả, Bất Thông thân nhiên chờ tiếng chạm kinh vang lên:

Ầm! Ầm!

Sa Hồng Cát, Hoa Vô Sắc, cả hai từng nhiều lần vận dụng Hấp Nguyên Đại Pháp để tước đoạt chân khí của nhiều người, kinh lực của họ thật thâm hậu, đẩy thân hình Bất Thông lao vút về phía sau.

Vút!

Đó là điều chàng đang chờ đợi! Nương theo chân kinh, Bất Thông cả mừng vì kịp nhìn thấy vách đá ở sau lưng chàng giờ đang hé mở!

Vút!

Chàng lao thẳng vào trong, chính là Thái Cực Động!

Thái Cực Động cũng được chiếu sáng nhờ một viên dạ minh châu cực lớn!

Ánh sáng của nó đủ cho chàng nhìn thấy một hồ nước nhỏ nơi chàng sắp sửa rơi vào!

Sức bị chân bay tuy hãy còn nhiều nhưng vì không muốn bị va vào vách đá, chàng cố vận dụng công phu Thiên Cân Truy để trầm người xuống, cho rơi đúng vào hồ nước nhỏ.

Ùm!

Toàn thân hoàn toàn bị nước trong hồ làm cho ướt đẫm nhưng đó chưa phải là điều đáng ngại nhất đối với chàng lúc này!

Điều đáng ngại đã xảy đến từ phía hai lão Sa Hồng Cát, Hoa Vô Sắc!

Trước khi Thái Cực Động tự phong bế lối xuất nhập, hai lão đã kịp lao theo chàng! Và bây giờ, Bất Thông thập phần lo ngại khi theo họ lần lượt kêu lên theo từng mức độ họ đang nhìn vào đâu và điều gì khiến họ kinh ngạc:

- Quả nhiên đây là nơi lưu giữ những pho võ học thượng thừa! Hà Lạc Huyền Ảo Chương! Lão Hoa ơi lão Hoa! Chúng ta có lẽ không cần dùng đến Hấp Nguyên Đại Pháp đáng nguyên rửa đó rồi! Hà... hà...

Vẫn ngâm mình trong hồ nước nhỏ, Bất Thông mỗi lần nghe họ reo là mỗi lần chàng nhìn vào một vách đá! Và đúng như họ vừa bảo nhau, ở ba mặt vách đá họ đã nhìn quả nhiên ở mỗi vách đá đều có một bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực! Ở mỗi bức đồ hình đương nhiên có tự dạng lưu lại cho họ biết đó là bức đồ hình để luyện công phu gì!

Họ đã thấy công phu Hạ Tầng và Trung Tầng của Hà Lạc công phu! Thạch động Thái Cực có bốn vách đá, vách đá thứ tư là nơi có hồ nước nhỏ Bất Thông đã rơi vào và vẫn đang ngâm mình ở đó!

Hoa Vô Sắc quay nhìn vào vách đá này trước! Lão kêu:

- Thượng Tầng Hà Lạc công phu! Trên Hoạch Thiên dưới Tảo Địa có thể xưng Vũ Nội Đệ Nhất Nhân!

Sa Hồng Cát cũng phải quay nhìn:

- Chà...! Lời ghi quả là ngạo mạn: Hà Lạc Hoạch Thiên - Thái Cực Tảo Địa

- Thượng Tầng Công Phu – Vũ Nội Đệ Nhất! Lão Hoa, lão có tin không?

Ha... ha...

Hoa Vô Sắc cũng cười:

- Ha... ha...

Lúc đó, ngay dưới chân Bất Thông, từ đáy hồ nước, đột nhiên có một vật gì ngoi lên chậm chậm!

Đồng thời với hiện tượng này, từ khắp người Bất Thông không hiểu sao bỗng toả ra những làn hơi nước trắng xoá! Chính lúc đó, Bất Thông có cảm nhận nước trong hồ đang nóng lên, phải chăng vì nước bỗng nóng lên hơi nước bốc lên cao phủ quanh chàng.

Còn đang nghi ngờ, vật đang từ dưới ngoi lên bỗng vuron bật ra khỏi mặt nước, để lộ một đoá kỳ hoa chưa đến hồi khai mở!

Hai lão kia đang cười do nhìn thấy đoá hoa kỳ lạ bỗng vuron lên, cả hai cùng kêu:

- Kỳ Liên Hoa Chí Bảo?

- Đúng là Kỳ Liên Hoa Chí Bảo!

Hai lão định lao đến vồ lấy đoá kỳ hoa!

- Vút! Vút!

Đối với Bất Thông năm chữ Kỳ Liên Hoa Chí Bảo tuy xa lạ vì chưa từng nghe nhưng chàng đủ thông minh để hiểu đoá hoa này hẳn phải có công năng hiệu dụng hoặc bằng hoặc hơn Vạn Niên Chi Sâm Đan mà chàng đã dùng!

Do vậy, hai lão nấn dậm vào sao chàng lại ngần ngại không dám?

Tách!

Đoá kỳ hoa bỗng khai mở, cho Bất Thông nhìn thấy đó là đoá liên hoa (hoa sen) và một làn hương ngào ngạt liền từ đoá liên hoa bốc lên xộc thẳng vào mũi chàng!

Được mùi hương kích thích, Bất Thông chỉ cần nghiêng người và há miệng to là đã ngọam trọn vẹn đoá kỳ hoa!

Vừa vận lao đến hai lão thấy đoá kỳ hoa bị Bất Thông ngọam vào miệng và hai cùng thi nhau gầm:

- Tiểu tử muốn chết!

- Muốn sống thì nhả Kỳ Liên Hoa ra!

Miệng thì gầm nhưng hai tay lập tức phát kinh.

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Theo bản năng, Bất Thông vừa cố nuốt nhanh đoá kỳ hoa vừa hất mạnh tay quật lại họ hai kinh:

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Đã một lần chàng không chống nổi hiệp lực của cả hai thì lần này cũng vậy! Chàng bị ném mạnh vào vách đá phía hậu.

Bộp!

Nhưng, do hồ nước nằm ngay chân vách đá, Bất Thông bảo là bị ném vì phía sau nhưng thực sự chàng vẫn mãi lão đảo nghiêng ngả trong hồ nước!

Nước trong hồ vẫn cứ nóng lên và toàn thân chàng vẫn tuôn ra không dứt những làn hơi trắng xoá!

Thấy Bất Thông kể như vẫn vô sự hai lão giận giữ quật tiếp vào, hết kinh này đến kinh khác, như muốn sát hại chàng và vùi luôn thi thể chàng vào chính hồ nước đó!

- Nạp mạng!

Ào! Ào

Vù...

Ầm! Ầm!

- Người vẫn chưa chết sao? Đờ!

Ào... Ào...

Vù...

Ầm! Ầm!

Bất Thông phải đưa toàn bộ chân khí vào đan điền nhằm phát kinh chống lại nhiều không muốn tan xác.

Tuy nhiên, do việc chàng vừa nuốt đoá Kỳ Liên Hoa vào, giờ lại đưa chân khí vào đan điền khiến đoá Kỳ Liên Hoa bắt đầu phát huy hiệu dụng.

Chàng cảm thấy một luồng chân khí mãnh liệt khởi phát ra từ đan điền đi khắp cơ thể đồng thời toàn thân chàng cũng bốc lên những làn hơi trắng xoá.

Nước trong hồ cũng dần nóng lên hoặc là do chàng cảm thấy vậy.

Chưa kịp mừng thầm thì chàng đã phải thất sắc khi thấy hai lão Hoa Vô Sắc và Sa Hồng Cát đã lao đến tóm vào hai bên uyển mạch của tay chàng. Có lẽ

hai lão đã thấy hiện trạng của chàng và hiểu rằng hiện trạng đó là do đoá Kỳ Liên Hoa gây ra. Hai lão cũng biết sở dĩ toàn thân chàng bốc khí là do công lực của chàng đang tăng lên mãnh liệt nên thay vì ép chàng nhả đoá Kỳ Liên Hoa, một việc không thể thực hiện được nữa, hai lão chọn giải pháp đơn giản hơn là dùng Hấp Nguyên Đại Pháp hút chọn công lực của chàng.

Bất Thông ngằm hoảng loạn, chân khí vẫn tiếp tục tuôn ra ào ạt từ đan điền nhưng chân khí của chàng cũng đang bị hút dần sang hai lão Hoa Vô Sắc và Sa Hồng Cát. Trong khi bản thân chàng không thể có bất kỳ hành vi phản kháng nào đâu muốn, vì với luồng khí đang lưu chuyển trong cơ thể, bất kỳ cử động nào của chàng có thể dẫn tới tẩu hỏa nhập ma ngay tức khắc.

Nước trong hồ càng nóng nhiều hơn! Toàn thân chàng những làn hơi trắng xoá bỗng tuôn ra nhiều hơn!

Và cũng như vậy, Chân khí trong người chàng đang bị hai lão hút đi mãnh liệt hơn!

Thất sắc, chàng những muốn kêu nhưng không được! Chàng đành đảo mắt nhìn quanh hy vọng có thể tìm thấy một phương cách nào đó hữu hiệu, khả dĩ có thể giúp chàng thoát khỏi tình trạng này!

Mục quang chàng vô tình chạm vào bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực Hạ Tầng Tâm Pháp.

Cũng như bức đồ hình đã được Vô Danh Kỳ Nhân lưu lại bức đồ hình này ngoài những dấu vết khắc ghi ở tám quẻ Bát Quái và hình lưỡng cực ở giữa, tuyệt nhiên không hề có bất kì tự dạng nào hướng dẫn cách luyện tập công phu!

Nhưng đối với Bất Thông, chàng hoàn toàn không cần sự hướng dẫn đó, chàng đã biết phải khởi đầu từ đâu và đi đến đâu ở những vết khắc loạn xạ nằm gọn trong bức đồ hình. Biết đó là phần tâm pháp Hạ Tầng, Bất Thông chợt quên đi thực tại để đưa mắt nhìn vào các dấu vết nọ, từ vết khởi đầu đến các vết kế tiếp!

Thật lạ, chân khí trong người chàng tuy đang bị hai lão cưỡng đoạt nhưng từ Đan Điền vẫn đang ào ạt xuất hiện những luồng khí mới!

Cùng với sự xuất hiện của luồng nội khí kỳ lạ này, do mắt chàng vẫn dõi nhìn bức đồ hình Hà Lạc Hạ Tầng Tâm Pháp nên khắp các kinh mạch của chàng bỗng từng chỗ cứ trương phình lên, sau đó liên kết lại với nhau thành một vòng đại kinh khí che chở khắp kinh mạch của chính chàng!

Điều đó vô hình chung tạo thành một lực cản, khiến việc chân khí đang bị cưỡng đoạt có phần chậm lại!

Cho đâu là dấu hiệu đáng mừng, Bất Thông lập tức đưa mắt nhìn qua bức đồ hình Hà Lạc Trung Tầng Tâm Pháp!

Những diễn biến kỳ lạ lại xuất hiện! Đầu tiên là từ cơ thể của chính chàng!

Vòng đại kinh khí xuất hiện ngày càng bền vững khiến việc vận dụng Hấp

Nguyên Đại Pháp của hai lão kia hoàn toàn bị chặng đứng!
Hai lão kinh nghi, cố vận dụng Hấp Nguyên Đại Pháp để tiếp tục việc cưỡng đoạt chân nguyên của Bất Thông!

Sự cố gắng của hai lão rốt cuộc có kết quả. Chân khí trong người Bất Thông lập tức truyền qua hai bên uyển mạch tay để đưa sang nội thể hai lão!

Đó là lúc Bất Thông đã nhìn xong bức đồ hình Trung Tầng và chàng đang quay nghiêng đầu về phía sau để nhìn vào bức đồ hình Thượng Tàn Hà Lạc! Do đang nhìn vào đồ hình nên Bất Thông không còn mắt đâu để nhìn vào mặt hai lão! Hai lão đang có sắc mặt thật kỳ quái: vừa kinh ngạc vừa hoảng loạn!

Bất Thông chỉ có cảm nhận nội khí trong người chàng tuy vẫn truyền qua lại hai lão nhưng truyền bao nhiêu và chạy theo đường nào là tùy chàng điều động!

Mà không, không phải chàng điều động! Chàng chỉ nhìn vào các dấu vết có trên bức đồ hình, nội khí của chàng cứ theo đó mà dịch chuyển!

Không hay biết về sự sợ hãi đến thất kinh, thần sắc của hai lão, Bất Thông ngay khi nhìn xong bức đồ hình Hà Lạc Thượng tầng vì muốn công phu Hạ Tầng và Trung Tầng không bị quên, chàng lần lượt nhìn lại những bức đồ hình tâm pháp nọ.

Hạ tầng xong thì đến lượt trung tầng! Xong trung tầng thì lẽ đương nhiên là phải đến Thượng tầng! Xong tất cả, vẫn sợ chưa nhớ kĩ, Bất Thông lập lại một lần nữa và một lần nữa!

Hự! Hự!

Phịch! Phịch!

Tiếng kêu và tiếng ngã vật ra của hai lão làm cho chàng sợ hãi.

Nhìn lại, chàng thấy hộ nước đã cạn khô, ngay dưới đấy có hàng chữ:

“ Dịch Thủy Tẩy Cốt - Kỳ Koa Tẩy Tâm - Tịnh Tâm Tẩy Trần - Kim Cương Bất Hoại”

Vụt hiểu, chàng vừa mất đi cơ hội luyện tới mức Kim Bất Hoại thân, đó là do hai lão đã liên tục quấy nhiễu lúc chàng luyện công phu Hà Lạc đủ tam tầng.

Giận dữ, chàng nhìn hai lão.

Sắc mặt hai lão đang biểu lộ sự đau đớn tột cùng, điều đó khiến chàng không thể không nguôi giận! Mắt trợn trừng, hai môi giận đến méo xệch, toàn thân vừa run bần vừa chốc chốc giật nảy lên, những biểu hiện của hai lão làm chàng kinh nghi!

Chộp vào tay Sa Hồng Cát, Bất Thông vừa giữ yên lão vừa thử xem qua kinh mạch khắp người lão!

Vụt hiểu chàng cả cười:

- Lão có nghe câu: gieo nhân nào gặt quả ấy chưa? Chính chân lục của

những người từng bị lão tước đoạt giờ đang quay lại xâu xé khắp các kinh mạch lão! Chà... chà...! Ngươi này, có lẽ ta phải giúp lão, chẳng thà cho lão chết đi còn hơn cứ chịu thống khổ mãi thế này!

Sa Hồng Cát cổ kêu lên:

- Không... không phải... không phải đâu...?

Hoa Vô Sắc cũng cố gắng không kém:

- Là do... do chân lực... của ngươi... đã... đã...

Sa Hồng Cát rú lên:

- Ngươi mau giúp... giúp... ta!

Hoa Vô Sắc thì gào:

- Dùng chân lực... chân lực của ngươi... giúp... giúp...bạn ta...

Sa Hồng Cát bỗng trào lệ:

- Hãy cho ta... cơ hội... ! Ta sẽ... sẽ...

Hoa Vô Sắc giật nảy toàn thân:

- Bạn ta sẽ... hướng thiện...! Đừng giết... giết bạn ta...

Chàng đành giọng:

- Nếu ta có thể giúp được hai lão ta không tiếc! Nhưng ta phải giao phó thế nào đây với những người đã bị hai lão hãm hại?

Sa Hồng Cát nắc lên:

- Ta... sẽ... chuộc lỗi... với... võ lâm!

Hoa Vô Sắc bật hét thật to do quá đau đớn:

- Ta cũng thế ! Ngươi... mau giúp... bạn ta!

Chàng nhìn họ:

- Được! Để xem hai lão sau này thực hiện lời hứa như thế nào?

Chộp tay vào hai lão, cũng như vừa rồi hai lão cùng lúc chộp vào tay chàng, Bất Thông đang diễn lại cảnh tượng khi nãy nhưng với chút khác biệt!

Khi nãy là chàng bị hai lão cưỡng đoạt chân nguyên, còn lần này chàng tự đem chân nguyên của chàng truyền vào hai lão!

Do đã biết hai lão đang bị đủ loại những chân nguyên hỗn tạp xâu xé kinh mạch, nên bây giờ chàng chỉ cần dùng chân nguyên của chàng hoá giải toàn bộ những chân nguyên đó là xong!

Buông hai lão ra, chàng bảo:

- Bây giờ nội lực trong người hai lão vẫn nguyên vẹn của chính hai lão như lúc hai lão chưa tước đoạt chân nguyên của người khác! Để ổn định, ngay bây giờ hai lão hãy lo tọa công đi!

Không cần chàng giải thích, hai lão như cũng tự hiểu:

Khẽ buông tiếng thở dài vừa là nhẹ nhõm vì không còn đau đớn nữa, vừa là tiếc nuối những gì vừa bị mất, hai lão nhập định.

Trong lúc hai lão lo nhập định, Bất Thông lần lượt nhìn qua các bức đồ hình! Đến khi đã luyện xong Hà Lạc Phi Thiên Chi và Hà Lạc Huyền Ảo Chương

ở mức tối thượng chàng chợt nhìn thấy một hộp gỗ nằm ở một góc khuất!
Mở hộp gỗ ra, chàng nhìn thấy di tự của Hà Lạc lão nhân, trong đó có đoạn:
- ... Kỳ liên hoa ba trăm năm khai mở một lần. Do vậy cần có nước Dịch Thuỷ nuôi dưỡng! Người tiếp thu kỳ hoa nhớ đừng bao giờ để hồ nước cạn khô. Bằng không, Kỳ Liên Hoa sẽ hoàn toàn tịch diệt!”

Lại có đoạn:

“... Vào Thái Cực Động nếu không đúng kì Kỳ Liên Hoa khai nở, lão phu có lưu lại hai hoàn Vạn Niên Chi Sam Đan! Dùng một hoàn để luyện, Hạ và Trung Tầng!

Năm năm sau dùng hoàn còn lại để luyện tiếp thượng tầng!

Đừng miễn cưỡng kéo gập hoạ sát thân!”

Đến lúc đọc đoạn cuối, Bất Thông mới thật sự khiếp đảm:

“... theo lão phu tìm hiểu, dường như khi nước Dịch Thuỷ không còn, Kỳ Liên Hoa tịch diệt, ắt sẽ xảy ra một cơn địa chấn! Vì Thái Cực Động vốn là nơi Thiên Linh Địa Khí giao hoà! Mất cân bằng, việc địa chấn xuất hiện cũng là điều tự nhiên...”

Không cần xem thêm nữa vì đất ở dưới chân đang rung chuyển nhẹ nhẹ, Bất Thông kinh hoàng gọi hai lão:

- Hai lão toạ công xong chưa? Chúng ta phải chạy khỏi nơi này gấp! Sắp có địa chấn rồi!

Không cần chàng kêu, đất rung chuyển đã làm cho hai lão tỉnh lại!

Họ nhìn chàng:

- Địa chấn?

- Chạy theo lối nào nếu chưa khai mở cơ quan?

Chàng găm vang:

- Không còn thời gian để khai mở cơ quan nữa rồi! Hai lão lui về phía sau! Mau!

Họ hoảng hồn nhảy lùi thật sát về phía sau! Bất Thông vận dụng toàn lực, hét:

- Khai!

Ào... Ào...

Chàng quật mình vào lối xuất nhập Thái Cực Động.

Ầm!

Rào... Rào...

Đá vỡ tung, cửa động bị vỡ, Bất Thông lao vọt ra:

- Chạy!

Vút!

Hai lão vừa chạy vừa kêu:

- Chờ bọn ta với! Bọn ta không thông thuộc địa hình!

Thoạt hiểu, hai lão vào đây được vì đã lén theo chàng lúc vào!

Chàng quay lại, chộp vào tay hai lão:

- Hai lão có chạy cũng không kịp! Mau để ta giúp! Đi!

Vút!

Như tia chớp, Bất Thông lao vút qua từng ngách động! Trong khi đó, lòng núi quả nhiên đang chấn động càng lúc càng nhiều!

Sợ không kịp, chàng lao nhanh hơn:

- Đi!

Vút!

Lối nhanh nhất vẫn là lối đưa đến khu rừng ngay bên ngoài Thiên Nhất Trang, Bất Thông cứ thế lôi hai lão đi.

Vút!

Phía sau chàng, ở hai bên chàng, đá bắt đầu vỡ.

Ầm! Ầm!

Thất kinh, chàng dốc toàn bộ chân lực vào khinh thân pháp, quyết chạy chết.

Đi!

Vút!

Ầm! Ầm! Đã xuất hiện ở giữa rừng rồi nhưng chàng vẫn sợ địa chấn vẫn có thể lan xa, Bất Thông cứ tiếp tục lôi hai lão đi.

Vút!

Ở phía sau, Thiên Nhất Trang đang rung mình và đổ ập xuống.

Ầm! Ầm!

Rào... Rào...

May thay, họ đã thoát và là thoát chỉ trong gang tấc...

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 35

Cùng Lập Kế Giải Thoát Quần Hùng

Thế Phân Vân Giai Nhân Dao Động

Nhìn Điện Trung và Đồng Hoàng Yến đang lúi húi chôn hỏa dược ở khắp động thất, nơi họ cho là Bất Thông đang ẩn thân luyện công, Hồ Bạch Cúc khẽ gọi Quy Nguyên:

- Ta có điều này muốn cho các hạ biết! Hãy giải huyết, hoặc đưa ta đi khỏi nơi này, ta sẽ nói!

Quy Nguyên giật mình vì không ngờ Hồ Bạch Cúc không những đã tỉnh mà còn có thể phát thoại! Y cũng nói khẽ:

-Cô nương muốn lên đi? Bất Thông sắp bị họ dùng hỏa dược chôn sống, cô nương đành tâm bỏ đi sao?

Nàng bàng hoàng:

- Sao các hạ biết Bất Thông đang ở dưới đó?

- Do y nói!

- Y nói? Y nói như thế nào?

Quy Nguyên không đáp, chỉ lúi húi giải huyết cho nàng! Nhưng y bỗng lắc đầu:

- Có lẽ đây là thủ pháp độc môn của lão họ Điền, tại hạ không giải được!

Hồ Bạch Cúc không cần vội chuyện giải huyết, nàng lại gấp gấp hỏi:

- Nói đi! Y sao lại ám chỉ nơi ẩn thân cho họ?

Quy Nguyên khẽ thuật lại mọi việc cho nàng nghe!

Nghe xong Hồ Bạch Cúc tươi tỉnh:

- Họ bị y lừa rồi! Y...

Đột nhiên nàng ngừng lời khiến Quy Nguyên biết hai người kia đang quay lại!

Điền Trung xoa hai tay vào nhau nói với Đồng Hoàng Yến:

- Y phải chết! Yến! Mụ hài lòng chưa?

Mụ họ Đồng gật đầu:

- Ta hận phụ thân và mẫu thân y bao nhiêu thì càng muốn giết y bấy nhiêu!

Bao giờ lão điểm hỏa?

Điền Trung khom người về phía Hồ Bạch Cúc, miệng đáp:

- Ngay bây giờ! Nhưng chúng ta phải tìm nơi ẩn nấp đã!

Lão định chộp vào Hồ Bạch Cúc thì Quy Nguyên nhanh tay hơn:

- Phụ thân để hài nhi lo cho ả!

Bị Quy Nguyên chộp giữ trước, lão lo ngại:

- Thương thế của Nguyên nhi...

Hồ Bạch Cúc vụt hét:

- Chạy đi! Lão không phải phụ thân của các hạ!

Giật mình và dường như đó cũng là ý định đang có, Quy Nguyên lập tức đưa Hồ Bạch Cúc bỏ chạy!

Vút!

Phát hiện Điền Trung định đuổi theo Quy Nguyên, mụ họ Đồng hô hoán:

- Lão vẫn chưa điểm hỏa? Kẻ cần diệt là Bất Thông, quay lại mau!

Điền Trung sức nhớ vội quay lại!

Có cơ hội tốt, Quy Nguyên lập tức tăng cước lực, đưa Hồ Bạch Cúc đi càng lúc càng xa.

Phía sau họ, có tiếng hỏa dược phát nổ đưa đến những tiếng chấn động âm vang.

Ầm! Ầm!

- Sao Cung chủ biết đó là kẻ của Bất Thông?

Hồ Bạch Cúc bảo:

- Ta sẽ giải thích sau. Điều cần yếu bây giờ là các hạ đưa ta đến gặp Mộ Dung Quang, trưởng lão bốn cung! Ta cần giải huyết và cũng cần tìm hiểu Bất Thông thật sớm!

Vẫn tiếp tục đưa Hồ Bạch Cúc đi theo hướng dẫn của nàng, Quy Nguyên càng thêm nôn nóng khi hỏi:

- Còn khi này như lời cô nương nói, tại hạ không phải cốt nhục của lão họ Điền, tại hạ cần biết rõ mọi việc ngay bây giờ!

Hồ Bạch Cúc thở dài:

- Các hạ rất nôn nóng, ta hiểu nhưng ta chỉ có thể nói những gì ta tình cờ nghe! Còn hiểu như thế nào và bằng cách nào để minh chứng, ta hi vọng cả các hạ lẫn Bất Thông sau này cần phải bình tâm khi cùng hành động!

Hồ Bạch Cúc sau đó nói cho Quy Nguyên nghe những gì Điền Trung và mộ Đồng Hoàng Yến đối thoại!

Nghe xong, sắc mặt của Quy Nguyên bỗng đánh lại chứng tỏ dường như y đã hiểu những gì đã xảy ra có liên quan đến thân thể y!

Hồ Bạch Cúc cũng yên lặng và theo đuổi những nghĩ suy riêng của nàng! Được một lúc, cả hai bỗng bừng tỉnh khi nghe từ xa có những tiếng chân kình vang đến!

Quy Nguyên hoang mang, khẽ hỏi nàng:

- Tiếng chạm kình đang vang đến phải chăng các phái và người của quý cung đang gặp đại địch?

Hồ Bạch Cúc chợt rít:

- Lại là lão Tôn Nhất Bình, hạng người này...

Quy Nguyên ngắt lời:

- Tôn Nhất Bình đã hóa cuồng, hiện là công cụ của lão Môn chủ Dương Phi Thủ! Nếu đúng như cung chủ vừa dự đoán...

- Hóa cuồng? Tại sao Tôn Nhất Bình lại trở nên như vậy?

Quy Nguyên vừa tăng cước lực vừa giải thích:

- Tuy chưa ai nói cho tại hạ rõ nguyên nhân nhưng có thể đoán đó là do Tôn Nhất Bình đã dùng Hấp Nguyên Đại Pháp và tước đoạt chân nguyên của nhiều người! Nhưng chân nguyên này do không đồng nhất nên phải xảy ra hiện tượng xung khắc dẫn đến cuồng loạn tâm trí!

Hồ Bạch Cúc bật kêu:

- Nếu chân nguyên xung khắc cùng lắm là tự hóa giải hoặc nặng hơn là bị rối loạn kinh mạch! Theo ta, có lẽ đây là hậu quả lão phải gánh chịu từ khi lão bị Thạch Bích Vân dùng vật nhọn đâm vào huyết Đại truy của lão!

- Có chuyện này ư? Sao Cung chủ biết? Thạch Bích Vân làm sao thực hiện được khi bản lãnh của nàng quá kém so với Tôn Nhất Bình?

Một lần nữa Hồ Bạch Cúc phải vội vã thuật lại cho Quy Nguyên nghe về cái chết thảm của Thạch Bích Vân!

Quy Nguyên bỗng cười và là tiếng cười hàm ý phẫn hận:

- Đáng, đáng lắm! Hóa ra chính Tôn Nhất Bình đã tự chuốc họa! Thạch Bích Vân nếu có chết cũng yên lòng nhắm mắt vì nàng đã tự tay báo thù cho chính nàng!

Ha... ha...

Tràng cười của Quy Nguyên không ngờ lại gây kinh động đến người khác! Vút!

Vừa xuất hiện, nhân vật nọ bỗng gầm lên:

- Cung chủ? Quy Nguyên, người độc ác như thế này từ lúc nào? Dù không là đối thủ của người, ta cũng quyết liều mạng! Đỡ!

Vù... Vù...

Quy Nguyên hoảng hốt nhảy lùi lại và tìm cách tránh chiêu:

- Du huynh đã làm rồi! Tại hạ...

Nhưng nhân vật nọ vẫn hăm hở lao đến:

- Phải, ta làm, cả Bất Thông trước đây cũng đã làm! Người...

Nhân vật nọ bỗng phải dừng lại khi nghe Hồ Bạch Cúc hỏi hả hô hoán:

- Mau dừng lại nào, Du huynh! Chính Quy Nguyên đã giải cứu ta! Y không như Du huynh nghĩ!

Dừng lại, Du Thừa Phong ngơ ngẩn nhìn Hồ Bạch Cúc vẫn đang được Quy Nguyên giữ trong tay:

- Y như thế nào mà Cung chủ bảo không như Du mõ nghĩ?

Không đáp vội, thay vào đó Hồ Bạch Cúc nôn nóng hỏi Du Thừa Phong:

- Sao Du huynh lại xuất hiện ở đây? Ở phía trước đang xảy ra chuyện gì? Sao ta nghe nhiều tiếng chạm kinh?

Vẫn dè dặt nhìn Quy Nguyên, Du Thừa Phong đáp:

- Các phái tuy đang có người của quý cung tiếp trợ nhưng xem ra sắp bị lão ác ma Dương Phi Thủ hủy diệt! Du mõ phải chạy đi là muốn khẩn cấp tìm Cung chủ và Bất Thông...

Hồ Bạch Cúc hoàn toàn biến sắc trước tin này! Nhưng lập tức, nàng chứng tỏ bản lĩnh của một Cung chủ khi đưa ra những quyết định xác đáng!

Nàng nhìn Quy Nguyên:

- Đây là lúc người của các phái đang cần đến các hạ! Và đương nhiên là cần các hạ mạo hiểm!

Quy Nguyên gật đầu:

- Tại hạ đã minh bạch nhiều điều, Cung chủ cần gì xin cứ sai bảo!

Hồ Bạch Cúc hạ thấp giọng:

- Trong khi Du huynh ngấm ngấm đưa Mộ Dung Quang đến đây để giúp ta khai giải huyệt đạo, các hạ bằng mọi cách làm cho lão Dương Phi Thủ chú

tâm! Muốn vậy, các hạ phải vờ hốt hoảng và cho lão biết rằng: “Bất Thông chính là truyền nhân kế thừa di học của Vô Danh Kỳ Nhân và Bất Thông hầu như sắp luyện xong những di học đó”.

Càng nghe Du Thừa Phong càng hoang mang kinh hãi! Ngược lại, Quy Nguyên thì cứ gật đầu:

- Hay lắm! Bằng cách này nhất định lão ác ma phải vội vã bỏ đi! Nhưng nếu lão vẫn cứ hồ nghi thì sao?

Hồ Bạch Cúc nhăm nhính:

- Nếu ta tính không lầm, ba ngày qua đủ cho Bất Thông luyện thành tuyệt nghệ! Thôi được, nếu lão vẫn hồ nghi, các hạ có thể cho lão biết Bất Thông hiện đang ở đâu! Và các hạ cứ dẫn bừa lão đến một nơi nào đó có vẻ giống nơi Bất Thông cần phải ẩn thân khổ luyện!

Quy Nguyên bỗng hăm hờ:

- Không cần phải dẫn bừa, tại hạ biết Bất Thông đang ở đâu! Được! Tại hạ lập tức đi ngay, Cung chủ hãy tự bảo trọng!

Vút!

Nhìn theo Quy Nguyên, Du Thừa Phong lo lắng:

- Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng phải y là cốt nhục của Điện Trung sao? Sao bỗng dưng y phản lại phụ thân y?

Hồ Bạch Cúc thở dài:

- Tất cả đều là quỷ kế của Điện Trung! Và đầu tiên là phải tính đến tâm địa thâm loạn cũng như sự hờn ghen vô lối của Đồng Hoàng Yến! Ha...! Theo ta đoán, Quy Nguyên chính là cốt nhục của họ Văn! Nhưng do phụ thân Quy Nguyên hoặc là không tin giọt máu đang được Đồng Hoàng Yến cur mang là của mình, hoặc chỉ một lòng một dạ chung thủy với mẫu thân của Bất Thông, điều đó đã khiến Đồng Hoàng Yến phải trả đũa bằng cách ngã vào vòng tay Điện Trung! Mọi chuyện sau này có lẽ sẽ được minh bạch hơn nếu huynh đệ Bất Thông cùng hiệp lực tìm hiểu!

Có phần hiểu, Du Thừa Phong phấn chấn trở lại:

- Hy vọng mọi chuyện sẽ như Cung chủ nói! Ngay bây giờ tại hạ sẽ đi gọi Mộ Dung quang đến giúp Cung chủ! Cáo biệt!

Vút!

Du Thừa Phong đã đi xa nhưng Hồ Bạch Cúc vẫn cứ nhìn theo! Những suy nghĩ này giờ đã đeo đuổi nàng đã quay trở lại để tiếp tục dẫn vật nàng! Nàng nào ngờ người kế thừa di học của Vô Danh Kỳ Nhân lại là người đang được nàng thầm trao gởi trái tim! Bất Thông lại là kẻ đã từng được nàng trịnh trọng nói bằng lời: “Ta không tin võ học của vị kỳ nhân đó có thể hơn võ học của Thanh Hải Cung!”

Và bây giờ, vô hình chung nàng đang lâm vào hoàn cảnh khó xử, buộc nàng phải chọn thái độ thích hợp! Là Cung chủ, nàng phải giữ đúng lời nàng đã

nói và còn phải thực hiện điều đó!

Nhưng Bất Thông lại chính là người nàng yêu, việc đối đầu dù ở mức độ nào cũng vậy, là không thể!

Mãi suy nghĩ, nàng bỗng giật mình vì tiếng gọi:

- Cung chủ!

Biết Mộ Dung Quang đã đến, nàng gọi:

- Mộ Dung trưởng lão! Ta đây!

Theo hướng phát thoại, Mộ Dung Quang tìm đến thật nhanh!

Vút!

Và khi nhìn thấy nàng, Mộ Dung Quang vừa tiến đến vừa mỉm cười luôn miệng...

Đang đắc ý trước cảnh tượng đang được diễn ra thuận lợi, Dương Phi Thủ thoáng nhăn mặt khi nghe có tiếng người hô hoán:

- Không xong rồi, Môn chủ! Bất Thông đã tìm được Thái Cực Đông! Công phu võ học của Vô Danh Kỳ Nhân năm xưa phen này chắc chắn sẽ lọt vào tay y!

Dương Phi Thủ dừng tay, quay đầu nhìn người vừa hô hoán:

- Bồn tọa đã sai Điền Trung giám sát y, tin này sao không do Điền Trung báo mà do ngươi, Quy Nguyên?

Lão rất giao hoạt, muốn làm lão tin, Quy Nguyên nghĩ, không phải dễ!

Quy Nguyên đành đáp bừa:

- Gia phụ đang đuổi theo y, hy vọng kịp ngăn cản y và chờ Môn chủ đến!

Bất chợt, có tiếng quát vang lên ngay bên cạnh Quy Nguyên:

- Ta không ngờ một người như ngươi lại dễ dàng thay đổi tâm tính! Ta phải giết ngươi, trừ hại cho giang hồ! Đờ!

Vù... Vù...

Quay lại thật nhanh và trước khi lão Dương Phi Thủ phát kinh, Quy Nguyên cố tình ra tay trước, xuất thủ vào người vừa có lời mắng y:

- Gia Cát Phàm! Lão thật sự muốn chết! Hãy xem Tu La Mai Hoa Ấn!

Vù... Vù...

Ầm!

Gia Cát Phàm không ngờ nội lực của Quy Nguyên lại cao thâm đến vậy!

Lão bị chấn lùi nhưng vẫn cố gượng để tìm cách lao đến một lần nữa:

Ào... Ào...

Dương Phi Thủ bất ngờ lao vào Gia Cát Phàm:

- Bồn tọa đã nói kẻ nào dám đối đầu là phải chết! Mau nạp mạng!

Ào... Ào...

Quy Nguyên thất kinh, thầm lo sợ cho sinh mạng Gia Cát Phàm! Vì y dù không muốn cũng đâu dám nói nên lời ngăn cản hoặc ra tay giúp đỡ Gia Cát Phàm!

Thật kịp lúc, hai nhân vật của Thanh Hải Cung chợt xuất hiện thần tốc:

- Chưởng môn mau lui! Ác ma, đỡ!

- Hãy lo đối phó với Tôn Nhất Bình! Phần ác ma cứ để mặc bốn cung! Xem chiêu!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Ầm! Ầm!

Nhờ có Đoàn Nhất và Đoàn Nhị xuất lực ngăn đỡ, Gia Cát Phàm may mắn vẫn chưa bị Dương Phi Thủ sát hại!

Quy Nguyên nghe Dương Phi Thủ gầm vang:

- Cung chủ của bọn ngươi đâu? Chỉ có hai người làm sao ngăn được bốn tọa? Đỡ!

Ào... Ào...

Nghe thế, Quy Nguyên hoang mang vì sự chậm xuất hiện của Hồ Bạch Cúc! Y đảo mắt tìm kiếm Du Thừa Phong hoặc Mộ Dung Quang!

Du Thừa Phong đang hối hả chạy về phía Gia Cát Phàm!

Lo ngại sợ Du Thừa Phong nói tất cả mưu đồ cho Gia Cát Phàm biết và rồi sẽ không ai có ý đối địch với bản thân, Quy Nguyên lao đến đối đầu Du Thừa Phong:

- Đỡ công phu Tu La!

Ào... Ào...

Du Thừa Phong quả nhiên đang tìm cách giải thích cho Gia Cát Phàm, hành vi của Quy Nguyên khiến Du Thừa Phong phải hoang mang:

- Ngươi... Đỡ!

Ào... Ào...

Ầm!

Gia Cát Phàm thấy Du Thừa Phong bị Quy Nguyên bức lùi, vội lao đến tiếp trợ:

- Gã cầu tiểu tử kia! Đỡ!

Vù... Vù...

Ngang nhiên đối đầu với Gia Cát Phàm, Quy Nguyên còn tìm cách dùng mắt ra ám hiệu cho Du Thừa Phong trong khi đối thủ vẫn xuất thủ:

-Lão Gia Cát thôi tha muốn chết! Đỡ!

Ào...Ào...

Ầm!

Tuy nhiên thấy Quy Nguyên nháy mắt nhưng Du Thừa Phong vẫn không hiểu, vì Quy Nguyên như đang cố ý sát hại Gia Cát Phàm! Du Thừa Phong

lại hăm hở quật kinh vào Quy Nguyên:

- Người đã làm ta thất vọng! Tội đáng chết! Đờ!

Vù... Vù...

Muốn tìm cách tách Du Thừa Phong và Gia Cát Phàm, Quy Nguyên đành phải áp sát Du Thừa Phong và ra chiêu bắt tạt:

- Người mới đáng chết! Đờ! Đờ! Đờ!

Ào...

Àm! Âm! Âm!

Bị bức lùi liên một lúc mấy lượt, Du Thừa Phong tuy phần hặn nhưng vẫn nhận ra những cái nháy mắt liên tục của Quy Nguyên!

Mơ hồ hiểu, Du Thừa Phong vừa quất âm lên vừa lùi xa thêm nữa:

- Quy Nguyên, tên súc sinh! Ta quyết không buông tha ngươi! Đờ!

Ào... Ào...

Lúc đó, phát hiện ra Dương Phi Thủ đang ráo riết dồn Đoàn Nhất và Đoàn Nhị vào chỗ khốn, Gia Cát Phàm dù biết kém nhưng vẫn lao lên tiếp trợ:

- Lão ác am chó hung hăng! Ngươi cứ chờ Bất Thông luyện xong đi học Văn gia, ngươi phải nhận hậu quả! Đờ chừng!

Vù... Vù...

Đột nhiên nghe nói đến Bất Thông, sắc mặt của Dương Phi Thủ có phần ngưng đọng!

Đúng lúc đó, lão bỗng nghe có tiếng Quy Nguyên gầm lên:

- Họ Du ngươi đừng vọng tưởng trông chờ Bất Thông xuất hiện! Ngay khi diệt trừ toàn bộ các ngươi, chính ta sẽ đưa môn chủ đến và hủy diệt tiểu tử Bất Thông! Hãy chờ!

Ào... Ào...

Có tiếng cười ngạo nghễ của Du Thừa Phong vang lên:

- Thật vậy sao? Ta thì đoán chắc Bất Thông đã luyện xong tuyệt nghệ và đang trên đường quay về đây! Bọn ngươi rồi sẽ không tránh khỏi số mệnh đã an bài! Ha...ha...

Vù! Âm!

Dương Phi Thủ bỗng quay người thành vòng:

- Bọn ngươi phải chết!

Ào... Ào...

Viu... Viu...

Đoàn Nhất lập tức hô hoán:

- Quỷ Ảnh Nhất Cự-Lãnh Khí Đoạt Hồn? Tất cả lùi mau!

Vút! Vút!

Gia Cát Phàm tuy kịp nhảy lùi nhưng vẫn phải thất kinh vì suýt nữa đã bị tuyệt học kỳ bí của Dương Phi Thủ hăm hại!

Bất chợt, Gia Cát Phàm hoàn toàn hung phấn khi nghe tiếng niệm phật trầm

hung của Hư Tướng đại sư vang lên:

- La Hán Trần Tịch Tà! Mau mau diệt trừ tên cuồng loạn Tôn Nhất Bình! A di đà phật!

Tiếp đó là tiếng gầm phẫn nộ của Văn Huyền đạo trưởng:

- Phát động Mai Hoa Kiếm Trận! Đừng để Tôn Nhất Bình có cơ hội thoát trận!

Dương Phi Thủ đưa mắt nhìn thì phát hiện Tôn Nhất Bình dù thân thủ phi phàm vẫn đang bị người của ba phái vây hãm! Vòng trong là tiểu trận La Hán chỉ có chín tăng nhân, vòng ngoài là Mai Hoa Kiếm Trận và Lục Hợp Kiếm Trận của hai phái Nga My và Võ Đang chực chờ sẵn!

Không thể để một tay sai đắc lực như Tôn Nhất Bình bị sát hại, Dương Phi Thủ lập tức lao vọt đến.

Vút!

Không sớm cũng không muộn, mọi người cùng nghe có tiếng người hô hoán đến hoảng loạn:

- Môn chủ! Tiểu tử Bất Thông đã vào Thái Cực Động! Thuộc hạ...

Dương Phi Thủ dừng phắt lại, quắc mắt nhìn người đó:

- Điền Trung! Sao bây giờ ngươi mới nói?

Điền Trung cùng xuất hiện với Đồng Hoàng Yến! Lão bối rồi nhìn Dương Phi Thủ:

- Thuộc hạ đã làm kẻ tiểu tử! Vả lại...

Bất ngờ Điền Trung nghe Quy Nguyên gọi lão:

- Phụ thân mau đưa Môn chủ đến Thái Cực Động! Mọi việc ở đây đã có hài nhi và mẫu thân lo liệu!

Đảo mắt nhìn, Điền Trung thật sự hoang mang khi phát hiện Quy Nguyên quả nhiên đang cùng người của các phái giao đấu sinh tử!

Không trông thấy Hồ Bạch Cúc đâu, lão có phần ngờ ngợ thì nghe tiếng Đồng Hoàng Yến cười đắc ý:

- Hào hài tử! Được! Mẫu thân sẽ cùng hài tử cho chúng biết thế nào là công phu lợi hại của Tu La Viện! Ha...ha...

Toàn là những diễn biến bất ngờ và cần phải có sự quyết đoán chuẩn xác, Dương Phi Thủ bỗng gầm lên:

- Tôn Nhất Bình! Tạm thời hãy tha cho bọn chúng! Đi thôi!

Dương Phi Thủ vừa gầm vừa vận dụng toàn lực xô vào La Hán Trận một chương Quỷ Ảnh đầy uy lực.

Ào... Ào...

La Hán trận lập tức giãn ra, tạo cơ hội cho Tôn Nhất Bình đào thoát!

Điền Trung không thấy Môn chủ nhắc gì đến nên lo sợ gọi Quy Nguyên và Đồng Hoàng Yến:

- Chúng ta cũng đi thôi! Nhanh lên nào!

Vút! Vút!

Sau cái nháy mắt của Du Thừa Phong, Quy Nguyên cũng vội vã đuổi theo bọn Điền Trung.

Vút!

Thái Cực Đồ

Hồi thứ 36

Kẻ ác đến lúc chết vẫn ác

Người gian sau cùng cũng là gian

Phát hiện Quy Nguyên có phần chậm chân, Đồng Hoàng Yến thoáng lùi lại:

- Hải tử đã sao rồi?

Quy Nguyên bối rối:

- Thương thế chưa bình phục! Mẫu thân có thể giúp, đưa hải nhi cùng đi?

Điền Trung cũng dừng lại, nôn nóng cầu gắt :

- Người lại giở trò gì đây? Người đừng nghĩ ta không biết người đang nghĩ gì!

Cố kiềm nén phần nộ, Quy Nguyên cười gượng :

- Hải nhi chỉ đi không kịp! Nếu phụ thân vội thì đừng chờ hải nhi! Đã có mẫu thân đây rồi!

Lão cười lạnh:

- Người còn xem ta là phụ thân sao? Ta hỏi người, tiện tỳ Hồ Bạch Cúc đâu?

Ả đã nói với người những gì?

Những muốn nói hết cho hả tức, nhưng một nửa Quy Nguyên cố kiềm nén :

- Hải nhi chạy đến đây, phát hiện phía Môn chủ khá cô thế! Mãi lo giúp môn chủ, hải nhi không biết ai đã cứu ả!

- Hừ! Người không biết hay người không muốn nói?

Quy Nguyên sợ khó lòng kiềm chế sẽ để lộ quá sớm mưu đồ, vội đưa mắt nhìn mẫu thân để cầu cứu:

- Mẫu thân....

Đồng Hoàng Yến đương nhiên không thể không bênh vực cốt nhục của mẹ:

- Nguyên nhi dù đang mang thương tích nhưng vẫn tận lực, lão cũng thấy rồi, sao còn nghi ngờ Nguyên nhi?

Điền Trung bấu môi nói, lời nhắc nhở kịp lúc Đồng Hoàng Yến khiến lão giật mình :

- Môn chủ hiện chưa biết đâu là Thái Cực Động, sao lão vẫn cứ chân chừ?

Lão quay đi, chỉ ném lại một câu:

- Thái độ của Nguyên nhi không đáng tin! Ta khuyên muội đừng quá mê muội! Hừ!

Vút!

Không muốn mẫu thân vì nghi ngờ sẽ tiếp tục dò hỏi, Quy Nguyên thúc hồi :

- Chúng ta cũng đi thôi, mẫu thân!

Đồng Hoàng Yến nhìn Quy Nguyên như muốn hỏi? Nhưng có lẽ do câu hỏi thật khó thốt ra nên muội thở dài và dìu Quy Nguyên cùng đi!

Họ vừa đi khuất, Gia Cát Phàm và Du Thừa Phong xuất hiện!

Gia Cát Phàm gật đầu:

- Có lẽ đúng như người nói! Quy Nguyên không phải cốt nhục của Điền Trung!

Dư Thừa Phong lắc đầu:

- Nếu là vậy, Quy Nguyên sẽ càng thêm khó xử! Muội Đồng vừa là thân mẫu vừa là hạng nữ nhân lăng loàn trác nết, có thể đã a tòng cùng gian phu sát hại chính thân phu!

Gia Cát Phàm lại gật đầu :

- Như vậy cũng phải! Ta không thể ngăn họ nếu họ muốn được tận mục sở thị, nhìn thấy ác ma tòi sẽ bị trừng trị! Chỉ mong sao Bất Thông kịp luyện xong tuyệt nghệ đúng lúc! Đi thôi!

Vút! Vút!

Đúng như Dư Thừa Phong đoán, người của các phái sau đó cũng lần lượt bám theo. Tất cả cùng đi về một hướng, vô tình đó là hướng dẫn đến Thiên Nhất Trang, cho họ biết Thái Cực Động và Thiên Nhất Trang thật sự có liên quan!

Bất Thông đứng lặng người một lúc và khó xử trước hai lão nhân đang quỳ trước mặt chàng!

Càng thấy chàng lặng yên, Sa Hồng Cát lo lắng! Lão vẫn tìm cách nài nỉ :

- Như thiếu hiệp nói, tề phái hiện giờ vẫn cần Tạ Bất Mê! Chỉ cần sau này Sa mỗ trao truyền toàn bộ bí kíp sư môn cho y, nhất định y sẽ là một cường môn nhân tốt! Còn Côn Luân phái nhờ đó sẽ phát dương quang đại, không như Sa mỗ đã làm tề phái lâm cảnh diệt vong!

Hoa Vô Sắc cũng nói :

- Tề phái cũng đã có Du Vân Thiên, Trang Vi Nghĩa! Hoa mỗ chỉ muốn dùng chuỗi ngày còn lại cùng thiếu hiệp khôi phục Thiên Nhất Trang, chuộc lại mọi lỗi lầm trước đây!

Bất Thông hít một hơi thật dài:

- Như nhị vị nói, Tôn Nhất Bình đã dùng Hấp Nguyên Đại Pháp, sát hại gia nội tổ và tệt sư bá?

Sa Hồng Cát gật đầu :

- Không sai! Tuy Xích Hỏa Đầu Đà đã cố giấu, nhưng Tôn Nhất Bình vẫn tìm cách để Xích Hỏa Đầu Đà tự nói ra cách vận dụng đại pháp Hấp Nguyên! Vì chưa lĩnh hội đủ cách vận dụng nên y chỉ có thể làm Văn lão trang chủ và đại sư ca của y bị rối loạn kinh mạch và chết thảm!

Hoa Vô Sắc tiếp lời:

- Cứ điều này mà suy Hấp Nguyên Đại Pháp vốn là công phu bàng môn tà đạo, Tôn Nhất Bình có bị cuồng tâm loạn trí cũng là điều không tránh khỏi!

Chàng nghiêm mặt :

- Có điều này tại hạ nghĩ không cần phải giấu nhị vị! Nếu Tôn Nhất Bình thật sự đã phát cuồng, theo lời thuật lại của Thạch Bích Vân thì chính là do nàng dùng vật nhọn đâm vào huyệt Đại Trụy của lão, không phải do Hấp Nguyên Đại Pháp dẫn đến hậu quả đó!

Sa Hồng Cát tuy có thoáng ngán người khi nghe chàng nói như vậy nhưng sau đó lão vẫn nói:

- Dẫu sao, kẻ nào luyện Hấp Nguyên Đại Pháp trước sau gì cũng bị chính Đại Pháp này làm cho tính mạng lâm nguy! Sa mỗ đã lập thề rồi, bất luận thế nào cũng không bao giờ đụng đến loại Đại pháp kinh tởm đó!

Hoa Vô Sắc bỗng phục dậy:

- Trang chủ! Xin hãy thu nhận lão nô! Lão nô nguyện không bao giờ phản bội và cũng không bao giờ dùng đến Đại Pháp Hấp Nguyên! Nếu trang chủ vẫn quyết liệt khước từ, lão nô...

Bất chợt có tràng cười vang đến:

- Nếu tiểu tử khước từ, sao cả hai không theo bổn tọa như Tôn Nhất Bình hiện giờ? Ha... ha...

Bất Thông lạnh giọng:

- Nhị vị đứng lên đi! Nếu lấy đầu Tôn Nhất Bình làm lễ vật, nếu nhị vị hoàn thành, Văn mỗ lập tức thu nhận vị như lời thỉnh cầu.

Cùng lúc đó, Dương Phi Thủ và Tôn Nhất Bình đồng loạt hiện thân!

Vút! Vút!

Hoa Vô Sắc lập tức lao đi :

- Mong trang chủ nhớ lời! Lão Sa! Chúng ta đã có lệnh! Lên!

Vút!

Sa Hồng Cát cũng lao về phía Tôn Nhất Bình với tiếng gầm phẫn nộ :

- Tên họ Tôn thật phụ! Chính ngươi đã hại ta suýt nữa phải vong mạng!

Đáng chết!

Vút!

Ào... Ào ...

Dương Phi Thủ tuy có bất ngờ vì hành động khác lạ của Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc, nhưng lão vẫn cười:

- Tôn Nhất Bình! Giết! Ha... ha...

Đã bị Dương Phi Thủ khống chế, Tôn Nhất Bình quả nhiên đã biến thành công cụ đắc lực cho lão ma! Tôn Nhất Bình cười sằng sặc:

- Giết! Ha... ha...! Giết! Ha... ha...

Vút!

Ào... Ào...

Nhìn Bất Thông vẫn trầm tĩnh đứng nhìn, Dương Phi Thủ lập tức ngưng cười :

- Ta chưa đến nơi nhưng ngươi vẫn biết là có Tôn Nhất Bình theo ta! Là ngươi đoán bừa mà đúng hay thật sự đã luyện xong di học của Vô Danh Kỳ Nhân?

Chàng khinh khỉnh nhìn lão:

- Khẩu thiệt vô bằng! Dù ta nói thế nào lão cũng không tin! Sao lão không tự ra tay để biết sự thật?

Dương Phi Thủ gầm vang :

- Đương nhiên ta phải ra tay rồi, dù ngươi chưa luyện hay đã luyện xong Hà Lạc công phu! Đờ!

Vù! Vù!

Thấy lão ngay chiêu đầu đã dùng ngay thân pháp Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân và Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo, Bất Thông biết vì lão không tin chàng đã luyện xong công phu Hà Lạc nên quyết tốc chiến tốc thắng.

Chàng tương kế, vờ hoảng loạn lúc thi triển Thái Cực Huyền Áo Bộ.

Vút!

Ào... Ào ...

Do công lực đã tăng tiến vượt bậc nhờ Dịch Thủy Tẩy Cốt và Kỳ Liên Hoa Tẩy Tâm, Bất Thông dễ dàng nhận định phương vị của lão nhưng vẫn vờ gằm thét:

- Lão không dám đương trường cùng ta đối chiêu sao? Đờ!

Vù...

Ầm!

Vì nghe rõ lời quát của chàng nên lão phải nghĩ chàng chỉ nhờ may nên mới phát trúng kinh vào chiêu trảo thiên biến vạn hóa của lão!

Lão vẫn tiếp tục đấu pháp đang sử dụng:

- Nạp mạng!

Vút!

Ào... Ào...

Sau lần chạm kinh, Bất Thông nhận ra chân nguyên nội lực của chàng hoặc là bằng hoặc là phải hơn lão! Chàng phấn khích, quát thật to:

- Chưa chắc! Đờ!

Ào... Ào...

Ầm!

Lại bị trúng kinh và còn bị chấn kinh bức lùi đội, Dương Phi thủ thất thanh kêu:

- Người đã luyện xong Hà Lạc công phu?

Chàng bật cười:

- Lão có biết thì đã muộn! Đờ!

Vù... Vù...

Kinh hoảng, Dương Phi Thủ vội tìm cách lách tránh:

Vút!

Bất Thông nào dễ buông tha! Chàng bám theo.

- Đờ!

Vút!

Vù... Vù...

Bất ngờ lão vững thân hình và tự xoay thành vòng:

- Hãy xem quỷ Ảnh Nhất Cự - Lãnh Khí Đoạt Hồn của ta!

Viu... Viu...

Chưởng kinh của chàng lập tức bị những tia kinh khí sắc lạnh của lão ma ngăn chặn.

Ào... Ào...

Ầm!

Giận dữ, chàng cũng trụ bộ, gương thẳng một ngón chỉ:

- Hà Lạc Phi Thiên Chỉ! Đờ!

Viu... Viu...

Dương Phi Thủ lại xoay người:

- Xem đây!

Viu... Viu...

Ầm! Ầm! Ầm!

Bất Thông phải thi triển Thái Cực Huyền Ảo Bộ để tránh một vài tia kinh khí vô tình bay vào chàng!

Vút!

Lúc đó, có tràng cười ngạo mạn của Điền Trung vang lên:

- Thuộc hạ đã đến rồi! Môn chủ! Hãy cho thuộc hạ được tiếp lực! Ha... ha...

Điền Trung lao vút vào Bất Thông:

- Tiểu tử, đờ!

Vút!

Vù... Vù...

Bất Thông cảm giận tột độ, quật một kinh tận lực bình sinh:

- Chính lão là hung thủ sát hại gia phụ! Lão phải chết!

Ào... Ào...

Ầm! Hự!

Nhìn thấy chàng chỉ một chiêu đã bức Điền Trung bay về phía sau gần ba trượng, Dương Phi Thủ bỗng đổi sắc vì có phần kinh tâm!

Nhưng thay vì lão lao vào chàng, lão lại dịch lùi và đưa tay đón lấy Điền Trung!

Được môn chủ đón đỡ, Điền Trung thật sự cảm kích:

- Môn chủ...

Dương Phi Thủ gạt đầu và dùng một tay đặt vào mệnh môn huyết của Điền Trung:

- Người đừng nói nhiều! Ta biết người vẫn trung thành với ta!

Bất Thông thoáng nghi ngờ khi nghe Điền Trung bỗng kêu lên bằng một âm thanh kỳ lạ:

- Môn chủ, sao...

Dương Phi Thủ cười nhẹ:

- Điền Quy Nông cũng đã chứng tỏ lòng trung thành với ta, không lẽ người không bằng lệnh lang?

Điền Trung bỗng ưỡn người, âm thanh cứ lạc đi :

- Môn chủ ...

Và Bất Thông vụt hiểu khi thấy Dương Phi Thủ ném Điền Trung qua một bên:

- Người đừng trách ta! Nếu chẳng có người, mười năm trước ta đã là minh chủ võ lâm rồi! Vì nghe người chờ người tìm di học Thiên Nhất Trang nên ta mới phải chậm trễ đến tận bây giờ! Người yên tâm, Điền Quy Nông cũng vừa xuống quý môn quan chưa lâu, người có theo vẫn còn kịp gặp mặt! Hừ! Bất Thông kinh hãi gầm lên:

- Lão cũng dùng Hấp Nguyên Đại Pháp?

Dương Phi Thủ cười ngạo nghễ:

- Thì sao? Thế người tưởng ta cam tâm để người dùng công phu Hà Lạc đả bại Dương gia một lần nữa sao? Hãy đỡ! Ha...ha...

Vù... Vù...

Thật không ngờ Dương Phi Thủ vừa độc ác lại vừa quý quyết, Bất Thông đành phải vận dụng toàn bộ sở học, quyết trừ khử một đại ma đầu nữa cũng của Dương gia:

- Hà Lạc Huyền Áo Chương! Đỡ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Bất ngờ, từ phía sau Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc có tiếng cười lồng lộng của Tôn Nhất Bình vang lên:

Giết! Ha... ha...! Giết!

Ào... Ào...

Vội nhìn sang, Bất Thông thấy hai lão Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc đang lâm vào cảnh mảnh treo sinh mạng! Chàng lập tức phát xạ một ngọn chỉ kình!

- Tôn thất phu! Đờ!

Viu...

Nhưng tiếng quát của Dương Phi Thủ cũng vang lên cùng lúc:

- Ngươi phải đỡ thì đúng hơn! Ha... ha...

Đang bối rối vì chưa biết phải làm như thế nào để vừa giúp hai lão kia vừa lo đối phó với Dương Phi Thủ, Bất Thông phải ngờ ngàng khi nghe tiếng Quy Nguyên vang lên:

- Đại ca chớ lo. Hãy giao Tôn Nhất Bình cho đệ! Đờ!

Ào... Ào...

Không còn thời gian để suy nghĩ, Bất Thông lập tức hướng chỉ kình về phía Dương Phi Thủ:

- Ta đâu quên lão?

Viu... Viu...

Ầm!

Và càng bất ngờ hơn khi chàng nghe Quy Nguyên hô hoán:

- Mẫu thân! Tôn Nhất Bình đã hủy diệt Tu La Viện! Mẫu thân mau giúp hài nhi báo thù cho Tu La Viện!

Có tiếng Đồng Hoàng Yến lo lắng:

- Nhưng phụ thân của hài tử...

Quy Nguyên gầm thét:

- Lão không phải thân phụ của hài nhi! Mẫu thân đừng vì lão cố tình đối gạt hài nhi! Hãy mau giúp hài nhi diệt trừ kẻ thù! Đây là cơ hội duy nhất nếu mẫu thân vẫn muốn hài nhi xem mẫu thân là mẫu thân của hài nhi!

Và mọi việc đều rõ khi Bất Thông nhìn thấy Đồng Hoàng Yến chỉ sau một thoáng phân vân quả nhiên đã lao đến giúp Quy Nguyên!

Có tiếng thét căm hờn của mẹ:

- Tôn ác tặc! Ta phải giết ngươi! Giết! Ha...ha

Ào... Ào...

Vù...

Ầm! Ầm!

Phấn chấn, Bất Thông bật kêu trước khi quạt kình vào Dương Phi Thủ:

- Hay lắm, Nguyên đệ! Ta thật sự hài lòng! Lão ma! Đờ!

Ào... Ào...

- Tất cả đều phải chết! Ta phải giết tất cả, hủy diệt tất cả! Đờ! Đờ!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Ầm! Ầm! Ầm!

Bất Thông vội dùng bộ pháp, phối hợp với Hà Lạc Huyền Ảo Chương thượng thừa:

- Ác ma mau nạp mạng!

Vút!

Vù... Vù...

Ầm!

Lão bị chấn động do không kịp tránh!

Bất Thông vội lập lại lần thứ hai:

- Trúng!

Vút!

Vù...

Nào ngờ, lão cũng biến mất và tiếp đó là tiếng lão quát thịnh nộ:

- Xem chiêu!

Ào... Ào...

Ầm!

Sợ lão lại thi triển Quỷ Ảnh Nhất Cự nếu chàng để lão lơ tay, Bất Thông vận toàn lực hét:

- Phi Thiên Hà Lạc Chỉ! Đỡ!

Viu...

Do không kịp thi triển công phu tuyệt kỹ Dương Phi Thủ vội nhảy tránh.

Vút!

Bất Thông lập tức dùng bộ pháp bám theo như âm hồn bất tán:

- Đỡ!

Vút!

Ào... Ào...

Sở học của Ma Trung Tử quả nhiên đã bị Thái Cực Huyền Ảo Bộ khắc chế, Dương Phi Thủ chưa kịp lách tránh thì:

Ầm!

Đang lao đảo, lão cũng cố hết sức để xoay người thành vòng:

- Hãy xem Quỷ Ảnh Nhất Cự - Lãnh khí...

Bất Thông gầm lớn:

- Hà Lạc Phi Thiên Chỉ! Đỡ!

Viu... Viu...

Ầm! Ầm!

Bất chấp có vài tia kinh khí sắc lạnh rất có thể do tình cờ lao đến làm phương hại đến sinh mạng, Bất Thông bật tung người lao đến và thần tốc phát chiêu:

- Hà Lạc Huyền Ảo Chương! Trúng!

Vù... Vù...

Dương Phi Thủ do không kịp xoay người một lần nữa đành dùng Quỷ Ảnh Chương ngăn đỡ:

- Xem chương!

Ào... Ào...

Ầm!

Lão phát chiêu chậm hơn nên đành phải bị chấn kinh bức lui!

Đây là cơ hội tốt cho Bất Thông khử trừ ác ma! Chàng lao đến!

Vút!

Nước chàng phải dừng lại vì vừa nhìn thấy có bóng dáng Mộ Dung Quang lao ập vào Dương Phi Thủ phía sau :

- Kẻ phản nghịch phải chết! Nằm xuống!

Ầm! Hự!

Dương Phi Thủ chưa kịp ổn định cước bộ thì Mộ Dung Quang, Đoàn Nhất, Đoàn Nhị lập tức vây kín xung quang:

- Phải giết phản đồ! Đỡ!

- Nạp mạng!

- Họ Dương ngươi phải chết!

Ào... Ào...

Vù... Vù ...

Yên tâm về phần Dương Phi Thủ, Bất Thông quay qua nhìn Văn Quy Nguyên!

Vì chàng phải thất kinh vì đang trông thấy cách phát chiêu quá ư liêu lĩnh của Văn Quy Nguyên.

Chàng vội lao đến với tiếng gào bản loạn:

- Nguyên đệ đâu cần phải liều mạng với thù nhân!

Trong cảnh trạng này một Tôn Nhất Bình vừa cuồng tâm loạn trí vừa là kẻ đã nhờ Hấp Nguyên Đại Pháp đã tước đoạt chân nguyên của nhiều người nên nội lực cực kỳ uyên thâm, muốn đối phó với hạng người như vậy thì bốn người như Sa Hồng Cát, Hoa Vô Sắc, Văn Quy Nguyên và Đồng Hoàng Yên dù đang hiệp lực cũng khó thể đối phó! Và điều đó càng khó hơn khi họ không có sự tương đồng nhất quán!

Văn Quy Nguyên chỉ cậy trông vào một mình Đồng Hoàng Yên là mẫu thân, Đồng Hoàng Yên thì đang nghi kỵ Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc, cũng như hai lão này vẫn có phần nghi kỵ ngược Đồng Hoàng Yên và Văn Quy Nguyên!

Do không có sự nhất quán, Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc nếu trước đó đã bị Tôn Nhất Bình đả thương suýt chết thì sự có mặt của hai lão lúc này hầu như không giúp ích gì cho Văn Quy Nguyên!

Hoặc vì lý do này, hoặc do ẩn tình khó hiểu nào đó, Văn Quy Nguyên cứ luôn tìm cách lẫn xả vào Tôn Nhất Bình đã loạn cuồng tâm!

Lúc Bất Thông hô hoán là lúc Văn Quy Nguyên vận dụng Tu La Âm Minh Chưởng để tận lực lao thẳng vào chưởng Xích Dương của Tôn Nhất Bình! Tiếng hô hoán của chàng có phần nào làm khích nộ Đồng Hoàng Yến khiến mục cũng dốc toàn lực lao vào Tôn Nhất Bình, khí thế như muốn lấy mạng đổi mạng:

- Ác tặc! Ta quyết liều chết với lão tặc!

Ào... Ào...

Tôn Nhất Bình tuy phát cuồng nhưng công phu bản lãnh dầu sao cũng nhanh nhạy, cứ như lão từng là trang chủ Thiên Nhất Trang, trước khi vờ giao Thiên Nhất Trang lại cho Văn Quy Nguyên! Lão lại tận lực phát huy xích Dương Chưởng:

- Giết! Ha... ha...! Giết!

Ào... Ào...

Bất Thông dù nhanh nhưng khi lao đến thì vẫn chậm hơn tiếng chạm kinh.

Ầm! Ầm!

Nhưng dầu sao chàng cũng kịp đưa tay đón đỡ thân hình Văn Quy Nguyên không hiểu sao cứ lặng lặng khuyu xuống!

Vừa đỡ Văn Quy Nguyên vào tay, Bất Thông nghe tràng cười cuồng loạn của Tôn Nhất Bình vang lên bên tai:

- Giết! Ha... ha...! Giết!

Phần nộ, Bất Thông quắc mắt nhìn thẳng vào đôi mắt hoàn toàn lạc thần của Tôn Nhất Bình:

- Lão muốn chết!

Vẫn xạ vào Tôn Nhất Bình một ngọn chỉ kinh Hà Lạc Phi Thiên, Bất thông đẩy bật về phía sau và lập tức bị mục Đồng Hoàng Yến từ phía sau lao đến :

- Lão cẩu! Ta giết ngươi!

Vù... Vù...

Đúng lúc này, tiếng gầm đặc ý của Mộ Dung Quang bỗng vang lên làm Bất Thông động tâm:

- Hãy xem Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ!

Viu...

Chàng nhìn qua, kịp lúc trông thấy lão Dương Phi Thủ giờ hoàn toàn xác xơ rất thảm hại. Và với ngọn chỉ kinh kia của Mộ Dung Quang, lão Dương Phi Thủ nếu không mất mạng thì phải nói là rất lạ!

Định đặt Văn Quy Nguyên nằm xuống, Gia Cát Phàm bỗng xuất hiện bên cạnh chàng:

- Ngươi có biết Văn Quy Nguyên chính thật là cốt nhục của Văn gia?

Chàng hiểu tại sao Gia Cát Phàm hỏi câu này, chàng gật đầu bảo:

- Văn bối biết rồi! Xá đệ bị như thế này là do luyện công phu Tu La lúc chưa có đủ công lực. Vừa rồi lại còn phải tận lực giao chiêu với Tôn Nhất Bình!

Tiếng kêu thất thanh của Đồng Hoàng Yến bỗng vang lên cùng một lúc với tràng cười ằng ặc thật kỳ quái của Tôn Nhất Bình!

- A...! Lão cầu! Người... Người...

- Ặc... Ặc... Ặc...

Bất Thông lập tức giao Văn Quy Nguyên cho Gia Cát Phàm:

- Nhờ chúng môn trong nom hộ. Văn bối....

Gia Cát Phàm lắc đầu:

- Người không cần nôn nóng! Họ đã đến lúc đồng quy ư tận rồi!

Kinh hoàng, chàng quay đầu nhìn lại phía sau.

Tôn Nhất Bình tuy đang bị Đồng Hoàng Yến dùng hai tay phanh rộng lồng ngực khiến ngũ tạng lục phủ phải phơi bày nhưng miệng lão vẫn cứ ngoạm chặt vào huyết hầu lộ của Đồng Hoàng Yến! Song phương cứ thả sức hành hạ đối phương theo cách riêng của mỗi người!

Nhìn thảm trạng vừa kinh khiếp vừa bất nhẫn, Bất Thông định lao đến để ban cho họ cái chết nhẹ nhàng! Nhưng một việc khác lại xảy đến khiến chàng phải dừng lại.

Điền Trung không hiểu đã tỉnh lại từ lúc nào và đã bắt đầu mục kích thảm cảnh được bao lâu, với sức cùng lực kiệt do đã bị Dương Phi Thủ Tước đoạt chân nguyên, lão âm thầm bò đến và bất ngờ chồm lên lôi Tôn Nhất Bình ngã vật xuống!

Phịch!

Bị ngã nhưng vẫn bị Đồng Hoàng Yến ngoáy gai tay vào nội tạng, Tôn Nhất Bình càng thêm phát cuồng dùng một tay hất cổ Đồng Hoàng Yến ra! Vô tình tay đó lại vớ trúng Điền Trung, Tôn Nhất Bình lập tức bấu chặt khiến Điền Trung suýt phải buông bỏ ý định!

Tuy nhiên, với mãnh lực phi thường, Điền Trung chồm hẳn thân hình lên người Tôn Nhất Bình và thừa cơ hội ngoạm luôn vào huyết hầu lộ của họ Tôn.

- Ặc... Ặc...

Bất Thông nhìn thấy và biết Điền Trung muốn làm như thế để báo thù cho Đồng Hoàng Yến!

Đang nhìn đến ngây người, tiếng kêu bi thảm của Dương Phi Thủ vang lên làm chàng sực tỉnh:

- Mộ Dung Quang! Ta...! A... A...

Chàng khẽ chớp mắt, thế là xong, lão ác ma Dương phi Thủ cuối cùng cũng đền mạng! Cho dù không phải chính tay chàng hạ thủ nhưng lão đã chết, thế là đủ!

Không nỡ nhìn cái chết đang chậm chậm đến với Tôn Nhất Bình, Đồng Hoàng Yến và Điền Trung, Bất Thông quay lại với Gia Cát Phàm và Văn Quy Nguyên!

Biết chàng định hỏi gì, Gia Cát Phàm bảo:

- Du Thừa Phong và các phái có lẽ cũng sắp đến nơi! Bọn ác ma đã bị diệt trừ ngươi yên tâm và nên tìm cách cứu tỉnh Quy Nguyên!

Chàng gật đầu:

- Xá đệ chỉ tạm thời bị tắc nghẽn kinh mạch, vẫn bối đã quen cách điều trị rồi!

Dứt lời, chàng bắt đầu xem kinh mạch của Quy Nguyên, bắt đầu từ hai huyệt Khúc Trì ở hai bên huyệt Khúc Trì ở hai bên khuỷu tay!

Đang chuyên chú thực hiện điều này, Bất Thông bỗng giật mình khi nghe Gia Cát Phàm đột nhiên kêu lên:

- Sao chư vị nhìn Bất Thông bằng ánh mắt thù địch? Không lẽ ...

Chàng quay nhanh lại và quả nhiên thấy những đôi mắt thù nghịch của Mộ Dung Quang, Đoàn Nhất và Đoàn Nhị đang dành cho chàng!

Chàng vội đứng lên, dùng thân che chắn cho Quy Nguyên!

Chính lúc đó, chàng nghe Mộ Dung Quang gằn giọng:

- Cung chủ của bọn ta đâu? Mọi người ai cũng thấy cung chủ đi với ngươi, sao bây giờ chỉ có một mình ngươi xuất hiện?

Bất Thông nghe và hoang mang.

Thái Cực Đồ

Hồi kết

Vì Tham Vọng Chuốc Lấy Hậu Quả

Diệt Ác Ma Thu Phục Giai Nhân

Đang hoang mang do chưa biết phải đối đáp hoặc giải thích thế nào, Bất Thông bỗng nghe Gia Cát Phàm kêu kinh ngạc:

- Sao lạ vậy? Chẳng phải Mộ Dung Quang ngươi đã được Du Thừa Phong gọi đi giải huyệt cho...

Mộ Dung Quang bỗng gào lên:

- Câm! Ta không hỏi lão!

Chàng vụt hiểu, quắc mắt nhìn bọn Mộ Dung Quang:

- Hồ Bạch Cúc sống hay chết có lẽ tại hạ nên hỏi chư vị!

Mộ Dung Quang lại gằn:

- Sao lại hỏi ta? Chẳng phải Cung chủ đã cùng đi...

Chàng cũng quát trả:

- Cho tại hạ hỏi, công phu Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ tại sao lão biết?

Quay nhìn Đoàn Nhất và Đoàn Nhị, Bất Thông phẫn nộ:

- Nhị vị nữa, phải chăng nhị vị đã đồng tình với Mộ Dung Quang? Nói đi, Hồ Bạch Cúc đâu?

Họ bối rối rõ rệt! Điều đó khiến chàng hoàn toàn hiểu rõ, cho dù Mộ Dung Quang đang tiếp tục găm thét với chàng:

- Chính ngươi đã ngấm ngấm hãm hại! Cung chủ! Ta phải giết ngươi để báo thù!

Xuất ý bất kỳ, Mộ Dung Quang tức tốc quật thẳng vào chàng một kinh với khoảng cách thật gần.

Vù...

Định dùng Thái Cực Huyền Áo Bộ để tránh nhưng kịp nhớ là hãy còn Gia Cát Phàm và Văn Quy Nguyên ở ngay phía sau, chàng vội quất:

- Mau đưa Văn Quy Nguyên lùi lại!

Cùng với tiếng quất này, Bất Thông cũng vội vàng đưa toàn bộ chân lực lên hộ vệ tâm mạch chấp nhận cho Mộ Dung Quang quật kinh.

Ầm!

Nhìn chàng chỉ lão đảo chứ chưa bị tán mạng, Mộ Dung Quang vì thất kinh nên xuất thủ tiếp:

- Ngươi không chết? Đỡ!

Vù...

Nội khí sôi trào, Bất Thông càng thêm hiểu chương kinh vừa rồi là Mộ Dung Quang quyết giết chàng thật sự!

Chớp nhanh hữu thủ, chàng vẩy xạ tức khắc một kinh Hà Lạc Huyền Áo Chương.

- Lão đâu khác gì Kiều Toàn? Điều gì đã khiến lão đánh mất cả lương tri? Đỡ này!

Ào...

Ầm...

Chương thứ hai vẫn chưa đạt được ý đồ, Mộ Dung Quang bất giác hô hoán:

- Hai người còn chờ gì nữa không mau báo thù cho Cung chủ? Tiến lên?

Đoàn Nhất và Đoàn Nhị tuy rat ay nhưng nhìn thần sắc cũng biết hai lão rất miễn cưỡng?

Mộ Dung Quang hậm hực vẩy xạ chỉ kinh, môn công phu được xem là tuyệt kỹ lợi hại nhất của Thanh Hải Cung:

- Hãy xem Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ!

Viu... Viu...

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, chàng quyết định chưa vội động đến Đoàn Nhất và Đoàn Nhị! Thi triển Thái Cực Huyền Áo Bộ, chàng biến mất!

Vút!

Mộ Dung Quang cũng nhờ Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân để dịch chuyển thân

hình!

Vút!

Hai bóng nhân ảnh tuy cùng mờ ảo nhưng tiếng quát mỗi người mỗi khác:

- Người mau nạp mạng!

Viu... Viu...

- Hừ! Muốn ta nạp mạng ư? Xem đây!

Viu... Viu...

Hai loại chỉ kinh thượng thừa chạm vào nhau, gây nên tiếng chấn kinh long trời.

Ầm!

Bất Thông vẫn tiếp tục dùng bộ pháp bám sát Mộ Dung Quang:

- Đỡ!

Vù...

Mộ Dung Quang có phần chậm hơn nên kêu lên kinh hãi:

- Người...! Hừ! Đỡ!

Vù... Vù...

Ầm!

Bất Thông xuất hiện ngay trước mặt Mộ Dung Quang với thần sắc có phần nhợt nhạt:

- Nằm xuống!

Ào... Ào...

Mộ Dung Quang thè lưỡi liếm giòng máu nhỏ vừa rỉ ra hai bên miệng:

- Chưa chắc! Đỡ!

Vù...

Ầm!

Mộ Dung Quang vừa loạng choạng ngã nghiêng thì Bất Thông đã lao đến nhanh như tia chớp:

- Lão phải chết!

Ào...

Bất ngờ có nhiều tiếng hô hoán:

- Nghĩa mẫu!

- Quy Nguyên!

- Đừng giết y! Đây là lời thỉnh cầu của Hồ Cung chủ Thanh Hải Cung! A di đà phật!

- Du Thừa Phong! Sao bây giờ ngươi mới đến? Còn Hồ Cung chủ bị sao rồi?

Bất Thông lập tức thu kinh! Thay vào đó chàng tặng cho Mộ Dung Quang một cước Vỹ Hồ Xuyên Vân.

Bung!

Quay lại thật nhanh chàng nhìn thấy Hồ Bạch Cúc đang được Đoàn Nhất và Đoàn Nhị dìu đỡ hai bên! Trong khi Khả Thúy Đình chạy đến bên thi thể

nghĩa mẫu thì Hạ Uyển Nhu lại hối hả lao về phía Văn Quy Nguyên!
Du Thừa Phong vừa thở hồng hộc vừa giải thích cho chàng nghe:
- Mộ Dung Quang, hừ... hừ..., đã không giải huyết cho Hồ Bạch Cúc thì chớ, lão còn dùng nhục hình buộc Hồ Bạch Cúc phải nói cho lão nghe khẩu quyết Quỷ Ảnh Hư Vô Chi! Phù...! Cũng may, Hồ Bạch Cúc chỉ bị lão khống chế huyết đạo, chưa đến nỗi mất mạng và ta nhờ đó có dịp thay người lo lắng cho giai nhân! Lão sao rồi?
Chàng chưa kịp đáp, Hồ Bạch Cúc cũng vừa bước tới:
- Có ai ngờ lão lại nảy sinh tham vọng! Giờ thì không còn nữa rồi, lão đã bị phế võ công, đời của lão cũng đã hết!
Đưa mắt nhìn, chàng thấy Mộ Dung Quang đang lùi thối bước đi, vật vờ như một cái bóng không hồn.
Đang nhìn, bất ngờ chàng nghe Hồ Bạch Cúc gọi:
- Văn huynh!
Chàng quay lại:
- Gì?
Hồ Bạch Cúc chớp mắt:
- Hà Lạc công phu quả nhiên thâm hậu! Trăm năm trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy! Ta... muối thật tâm bái phục!
Chàng mỉm cười và thầm nghĩ:
- “Nếu nàng biết công phu của ta cao thâm hơn Vô Dang Kỳ Nhân trăm năm trước, nàng sẽ nghĩ như thế nào đây?”

HẾT

Nguồn: Vnthuquan - Thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 08/04/2009 4:15:14 CH